

ПАТРИК ТИЛИ МАЙСТОРИТЕ НА ЖЕЛЯЗО

Част 3 от „Войните на Амтрак“

Превод от английски: Георги Стоянов, 2002

chitanka.info

На Софи, Майк и Ейдриън

СПИСЪК НА ИМЕНАТА, ДАДЕНИ ОТ МАЙСТОРИТЕ НА ЖЕЛЯЗО НА ОСНОВНИТЕ ГРАДОВЕ И МЕСТА

Авири-касаба — Уолкис Бар, Пенсилвания
Авиримаса-поро — Уилямспорт, Пенсилвания
Аво-сейса — Устър, Масачузетс
Ари-бани — Олбъни, Ню Йорк
Ари-ден — река Алегени
Ари-дина — Рийдинг, Пенсилвания
Ари-Саба — Харисбърг, Пенсилвания
Арон-гирен — Лонг Айланд, Ню Йорк
Атиран-тикасита — Атлантик Сити, Ню Джързи
Ауоши-тана — Уошингтън, ДС
Ба-сатана — Бостън, Масачузетс
Бари-тиморо — Балтимор, Мециланд
Бару-карина — Бруклин, Ню Йорк
Бей-сита — Бей Сити, Мичиган
Бу-фаро — Бъфало, Ню Йорк
Ду-арута — Дулут, Мичиган
Ерис-ирен — остров Елис
Июни-стейса — Съединени американски щати
Кара-ли — Карлайл, Пенсилвания
Кари-варан — Кливланд, Охайо
Каро-рина — Каролина
Кей-пакода — нос Код, Масачузетс
Коней-тика — река Кънектикът
Ма-ина — Мейн
Мана-тана — Манхатън, Ню Йорк
Мара-бара — Марлборо, Масачузетс
Маса-чуса — Масачузетс
Мей-сури — река Мисури
Ми-шига — езеро Мичиган
Мидири-тана — Мидълтаун, Пенсилвания

Мира-уоки — Милуоки, Минесота
Ниа-гара — водопад Ниагара
Нио-джасай — Ню Джързи
Нио-йоко — Ню Йорк Сити, Ню Йорк
Нио-поро — Нюпорт, Роуд Айланд
Ново-скоша — Нова Скотия
О-хайо — река Охайо
Пи-саба — Питсбърг, Пенсилвания
Порофи-даниса — Провидънс, Роуд Айланд
Ро-дирен — Роуд Айланд
Са-пирио — Горно езеро (Супериър)
Сара-куза — Сиракуза, Ню Йорк
Скара-тана — Скарантън, Пенсилвания
Ста-тана — Стейтън I, Ню Йорк
Таро-я — Трой, Ню Йорк
Уда-сона — река Хъдсън
Ути-ка — Утика, Ню Йорк
Фири — Филадельфия, Пенсилвания
Фя-джина — Вирджиния
Хюи-нисо — Уиндзор, Онтарио

ИЗВАДКА ОТ ЧАСТНИЯ АРХИВ НА ПЪРВОТО СЕМЕЙСТВО, СЪХРАНЕНА В КЪЛЪМБЪС,
ВОДЕЩ ИНТЕЛЕКТ НА ФЕДЕРАЦИЯТА

НИВО НА ДОСТЪП: само за FF-1 до 5

МАЙСТОРИТЕ НА ЖЕЛЯЗО

(название от мютски произход)

Раса антропоиди с чиста кожа, безкосмени, населяващи източната брегова ивица на Америка от Мейн до Северна Каролина. Надземната площ под техен контрол (известна като Ни-Исан) включва западната страна на планинската верига Апалачи и се простира от държавната граница на щата Охайо до Кливланд, репера на езеро Ери.

Майсторите на желязо водят началото си от нелегални имигрантски общности от различни азиатски подтипове, които през ерата на Холокоста са успели да проникнат в главните североизточни градски центрове. Между 2300 и 2400 година от новата ера е имало малък, но съществен наплив на „хора с кораби“; азиатци, говорещи език, известен като „японски“. Съюзявайки се с местни групи от подобен произход, те бързо завзели властта и оттогава станали доминираща раса.

В своето развитие расата на майсторите на желязо е между тази на трекерите и мютите. Макар и официално категоризирани като получовешки видове, майсторите на желязо имат писменост, разбират от математика, владеят занаяти, вещи са в земеделието, рибарството, дърво — и металообработването (специално оръжия), тъкачеството и строителството с дялан камък.

Чрез генетична мутация — процес, общ за всички получовешки видове и животни от по-нисък порядък — майсторите на желязо са изградили имунитет към атмосферната радиация, но и при тях придобиването на имунитет е оказало негативно влияние върху други жизнени функции. При майсторите на желязо най-очевидните странични ефекти са ниският ръст, жълтеникавият цвят на кожата и пълната липса на косми по тялото; но най-силно е увредена кръвоносната система. Това се проявява във високата степен на хемофилия и слаби сърдечносъдови стени, които могат да се спукат под напрежение и да доведат до фатален кръвоизлив.

Чрез бушидо^[1] тези вродени дефекти са придобили положителни достойнства.

Обществото на майсторите на желязо има пирамидална класова структура, основана на модел от 17-о столетие, и се управлява от воини *самураи*. Под тях в

низходящ ред са — администратори, писари, занаятчии, търговци, фермери. Основата на пирамидата се поддържа от труда на роби мюти, получени от бартерни сделки. На всички нива на обществото на жените е определено второ място, подчинена роля на съпруги, домакини и майки.

Върховната власт принадлежи на *шогуна*, глава на водещия самурайски род, поддържан от други (самурайски) семейства, оглавявани от местни феодали.

Както показват техните титли, феодалите черпят силата си от притежаваните от тях територии и населението под непосредствен контрол. Те също командват и поддържат частни армии, положили клетва (на теория) да служат на *шогуна* и да поддържат закона и реда.

Както би могло да се очаква, главните характеристики на това общество са: а) неговият военен характер и б) уважението към властта и спазването на традицията. С годините тези отношения са подредени в система от принципи (*бушидо*), в която силно се набляга на моралното задължение към по-висшестоящия (*гири*), пред което всяко човешко чувство (*ниндзо*) заема второ място. Резултатът е безпрекословно подчинение и лоялност първо към феодала и чрез него към *шогуна*.

Приемствеността е по мъжка линия и в някои шогунати управляват няколко поколения, преди да бъдат изместени от по-силен съперник. Тъй като лидерството на Първото семейство не се оспорва и нарушава, тази систематика изисква пояснение. За майсторите на желязо шогунът е „пръв между равни“ — феодал, чийто род е получил това право чрез одобрение от равни на него по

сила на армиите феодали. Като резултат силата на шогуната зависи и се поддържа от съюзите с други феодали, чиято лоялност е примесена с голяма доза личен интерес — гибелен страничен продукт на всички „отворени системи“.

Макар че се управляват от военна каста, главната дейност на майсторите на желязо е вътрешната търговия. Минерални ресурси, земеделски произведения и промишлени стоки се доставят от един район в друг на база предлагане и търсене. Всички феодали са длъжни да плащат годишен данък на шогуната. Сумата, платена от всеки феодал, е процент от активите на неговото владение. Тъй като оценката се извършва от правителствени агенти, в миналото това се е оказвало сериозен източник на недоволство.

Тези плащания заедно с продажбата на търговски лицензи и производствени монополи осигуряват приходите, необходими на бакуфу^[2] за изпълнение на различни правителствени функции.

Купуването и продаването на всички стоки се извършва посредством разменни средства отпреди Холокоста, и известни като „пари“. Това са малки тънки правоъгълни листа от пресован дървен пулп (долари) и малки метални дискове (йени), които дават еквивалентна покупателна способност на притежателя и създават идея за лично „богатство“ — една остаряла концепция, с която Федерацията благоразумно се е разделила.

КРАЙ НА ИЗВАДКАТА

Вж. свързаните с това статии: чинки^[3], динки^[4], джапи^[5], нипи^[6], сланти^[7], V-C, жълта заплаха.

---

[1] Морален кодекс на самураите, довел до изграждане на спокойно, дисциплинирано отношение към живота и безпрекословно приемане на смъртта — Б.пр. ↑

[2] Правителство на шогуна в Япония — Б.пр. ↑

[3] Chink — китаец (англ.) — Б.пр. ↑

[4] Dinks — пренебрежително име на вьетнамци (англ.) — Б.пр.

↑

[5] Japs — пренебрежително име на японци — Б.пр. ↑

[6] Nips — японец (ам.сл.) — Б.пр. ↑

[7] Slants — дръпнати очи — Б.пр. ↑

ПРОЛОГ

Кадилак подаде хавлията си на слугата, влезе в дълбоката каца и се потопи до брадата в изпускащата пара вода. От двете му страни стояха две голи женски „мъртвешки лица“ само с по една бяла превръзка на челата. Той им даде знак да започнат, затвори очи и отново се замисли за доброто си бъдеще. Макар че можеше да го чете във виждащите камъни, те не му бяха разкрили, че няколко месеца след напускане на Плейнфолк ще има всичко, за което е мечтал. Власт, отговорност, задача, достойна за неговите таланти, и — най-важното — престиж.

Животът му коренно се беше променил и той за първи път се чувстваше доволен. Топлината на водата нежно проникваше в тялото му. Със затворени очи срещу трепкащата жълта светлина на фенерите той имаше чувството, че плува безформен като дух, излят от Мо-Таун в утробата на неговата земна майка.

Остави мозъка си да блуждае...

Малко след като Стив Брикман беше излетял в сутрешното небе, преследван от няколко хайки от мечки, Кадилак започна строежа на втори стрелолоист от частите, които племето беше скрило от облачния воин. Вече притежаваше уменията и знанието, които беше извлякъл от ума на Стив, и това се оказа относително проста задача. И удовлетворяваща — защото неговият стрелолоист беше по-гладък и по-здрав от „Блу-Бърд“, построен от Стив, на който той се беше учил да лети.

Кадилак се усмихна, като си спомни какво старание беше положил да не научи всичко прекалено бързо. Брикман се беше върнал в тъмния свят на подземните хора, без да разбира, че му е дал ключа към скъпоценната съкровищница на информацията. С дадената му от Талисмана дарба той беше направил в ума си копие на всичко, което знаеше облачният воин; всеки факт, който беше усвоил, всичко

научено още от раждането. Сега Кадилак владееше всички умения и знания, притежавани от Брикман.

Да... загубата на сърцето на Клиъруотър беше малка цена за тези дарове.

Самолетът се движеше от електрически мотор, свален от един скайхок, паднал при битката с желязната змия. Беше същият двигател, който Брикман беше сложил на „Блу-Бърд“ и след това го бе изхвърлил точно преди бягството си, защото не бе могъл да го пусне. Кадилак направи онова, което Стив не си беше направил труда да направи: разглоби го, провери всяка част, внимателно го сглоби и след това продължи да се занимава с него, докато двигателят не заработи идеално.

Сега, равен на Брикман във въздуха, той излетя от отвесната скала над селището и се плъзна без никакъв страх над ръба на скалата в празното пространство. Почувства как вятърът го прегръща, усети хладината му да вее в лицето му; когато се понесе нагоре в големи, плавни спирали като златните орли, които гнездяха на съседните планински върхове, изпита възторжено чувство на свобода.

Все по-високо и по-високо се издигаше той в небесния свят, изкачваше се и се гмуркаше между извисяващите се стени на каньоните. Отдалече те изглеждаха като изрязани от вятъра снежни преспи, но виещите се тераси и величествените планински върхове, които приканваха да бъдат изследвани, се стопяваха, когато се приближеше, разтваряха се в мек, безформен воал, който обгръщаше самолета му и поглъщаше слънцето — както сутрешните мъгли, които покриваха земята при Жълтеенето. Защото това беше царството на Небесните гласове; магически пейзаж, който съществуваше само в окото на мисълта — спокоен, внушаващ благоговение, величествен; надарен със същата мимолетна красота като дъгата — винаги извън контрола на смъртния човек.

Долу всичко изглеждаше съвсем малко. Обременителните проблеми на земята се свиваха до незначителни. Чувството на свобода беше всеобземащо. Той остана във въздуха цели два часа. Дори след приземяването беше толкова възбуден, че почти не усещаше краката си да докосват земята.

Мистър Сноу, с типичния за него дяволит начин, го остави няколко дни да се отдава на себеобожание, а след това го върна грубо към действителността, като му разказа за сделката, сключена с майсторите на желязо. Направи я да изглежда много проста: един комплектуван и неповреден стрелолоист плюс един облачен воин в същото състояние в замяна на ново дълго мощно остро желязо. Пушки...

Кадилак го погледна слисано. Нямаха стрелолоист. Останките от пуснатия от желязната змия самолет бяха разграбени до парче. И облачният воин отдавна си беше отишъл.

Мистър Сноу — седеше на другия край на рогозката за приказване — прочете мислите му и тъжно кимна.

— Да, така е. Значи оставаш ти.

Небесна майко! Кадилак потръпна. Никой мют не се беше върнал от огнените ями на Бет-Лем. Мистър Сноу отхвърли възраженията му. Що за неблагодарност! Така ли се отплащал той на Талисмана... който го беше направил летописец и прорицател, а сега и равен на всеки облачен воин? Тези дарове се давали, за да бъдат употребени в полза на Плейнфолк.

— Никога не забравяй онова, което ще ти кажа — рече му той и тържествено размахна пръст. — Няма такова нещо като безплатен обяд.

— Безплатен обяд?

Без да обръща внимание на въпроса, Мистър Сноу продължи да обяснява подробно плана. Кадилак трябваше да отлети на север до река Йелоустоун, после да завие на изток към търговския пункт в земите на Сан Пол. Оттам трябваше да следва бреговата линия на голямата река, първата от няколкото. Последната, която течеше от север на юг, се наричала Ери. Оттатък източния ѝ бряг била земята на майсторите на желязо и владението на Яма-Шита, господаря на корабите с колела. За да стигнел до търговския пункт, трябвало да извърши опасно пътуване през враждебната територия на Д'Троит и С'Нати, но като летял високо, можел да избегне стрелите от арбалетите им. И щяло да е много по-безопасно, ако летял, докато светът спи под звездното покривало на Мо-Таун. Ако тръгнел по залез-слънце преди следващата пълна луна — и ако всичко вървяло добре — щял да достигне целта по някое време на следващия ден.

Тук Мистър Сноу спря, затърси нещо и след много ругатни накрая намери две сгънати парчета плат. Разгъна ги. Оказаха се правоъгълни флагчета от фина бяла тъкан.

В центъра на всяко имаше кървавочервен диск — знака на майсторите на желязо. Флаговете — които бяха донесени от Бет-Лем на борда на един от корабите с колела на Яма-Шита — трябваше да бъдат закрепени под крилата на стрелолиста, та да могат да се видят от земята. За да си осигури безопасно посрещане, веднага щом стигнеше територията на майсторите на желязо, самолетът трябваше да остави и диря от бял пушек. Зелени ракети — каквито Кадилак беше видял изстреляни в небето при последното си отиване при търговския пункт — щели да му покажат къде да кацне.

Дотук добре. Майсторите на желязо, изглежда, бяха помислили за всичко. За всичко, освен за едно — за възможността Мистър Сноу да украси уточнения план с някои подробности, измислени от него самия. Кадилак трябваше да свали от тялото си мютската окраска, да облече дрехите на един свален облачен воин, чиято глава сега стърчеше набучена на кол пред колибата на Клиъруотър, и да се маскира като трекер. С чистата му кожа, новопридобитите му знания и ниската му подстрижка никой нямаше да предположи, че не е планерист от Федерацията. Но имаше и още нещо. Лентата, пришита над десния джоб на дрехата му, щеше да го идентифицира като „8902 Брикман С. Р.“.

Иронията на ситуацията го накара да се разсмее и заличи всички мисли за опасност, както и за ужасяващата перспектива да загуби дългата си черна коса.

Докато Кадилак се мъчеше да прецени рисковете и изгодите от изпълнението на задачата, дойде последната изненада. Построеният от него самолет трябваше да има допълнително място за въоръжената му охрана.

Клиъруотър.

Облечена като вълчица, с чистата си мургава кожа, скрита под шарки от черно и кафяво, Клиъруотър щеше да се преструва на пратеничка на племето М'Кол. Истинската ѝ задача беше да осигури морална поддръжка и — ако се наложи — да използва страхотните си сили на повелителка, за да го защити и да осигури безопасното им завръщане.

Кадилак прехапа устна; реши да не говори за онова, което беше видял в камъните — че връзката между него и Клиъруотър се е скъсала. Въпреки че не го показваше външно, тя вече не беше негов другар по душа. Мислите и земните ѝ копнежи сега бяха насочени към облачния воин, Носителя на смърт, чиято съдба беше да се върне и да я отнесе върху кървава река.

Кръвта на Плейнфолк.

Когато беше получил това знание от камъните, той беше видял мястото, където Мистър Сноу щеше да се прости с живота, за да може той, Кадилак, да бъде спасен. В своята печал беше ронил горчиви сълзи, проклинайки дарбата си на ясновидец, и мълчаливо се беше закълел никога вече да не взема в ръка виждащ камък. Колелото се беше завъртяло, пътят беше начертан. Ако нищо не можеше да се промени тогава по-добре да не гледа в камъните. Нека бъдещето да задържи в тайна горчивините; болката на настоящето бе достатъчно тежко бремене.

През следващите дни той удължи кабината, монтира второ място зад своето и се опита да осъзнае случилото се. Докато стоеше на скалата с Клиъруотър и Мистър Сноу и гледаше как облачният воин се издига в утринния вятър и се насочва над хълмовете на юг, беше решил, че няма да има никакви обвинения и контраобвинения. Истинският воин не си позволява да бъде отклонен от такива недостойни чувства като завист или ревност. Но Кадилак едва беше започнал да прави първите неуверени стъпки по пътя и още не беше постигнал необходимата степен на философско безстрастие.

Увлечението на Клиъруотър по облачния воин го беше наранило дълбоко. Вече убеден от вътрешните си зли духове, че му липсва престиж, той не можеше да понася мисълта да бъде втори. Ако искаше да защити честта си, можеше да изобличи Клиъруотър пред цялото племе и да поиска смъртта ѝ. По законите на Плейнфолк нейното осъждане щеше да е чиста формалност.

Но този път не беше открит за него. Дори сега Кадилак с радост би жертвал живота си, за да спаси нейния. Връзките на дружбата, вкоренени в споделената болка и радост на тяхното детство и подхранвани от тяхното „различие“ никога не можеха да бъдат скъсани, докато Мо-Таун не извикаше духовете им в сияйните си кристални води, които изпълваха голямата чаша на живота. Нещо повече, той нямаше доказателство, че Клиъруотър му е изневерила. Тя

не беше признала вината си. Наистина, държането ѝ към него се беше променило. Но той знаеше! Знаеше! Замъглените ѝ сини очи му показваха, че умът и сърцето ѝ са скъсали с неговите.

Знаеше също, че като събрат повелител Мистър Сноу е длъжен да застане в нейна защита и да направи така, че той да мълчи. Уважението и подчинението, изисквани от древния кодекс на летописците, правеха невъзможно един чирак да противоречи публично на своя учител. Това би било непроситимо нарушение на правилата. Но дори ако беше достатъчно глупав да се опита, той никога не би спечелил в един спор с Мистър Сноу. Вместо да спечели някакво съчувствие, щеше да бъде осмян от онези, които му завиждаха и искаха да го отделят от редиците на мечките.

Най-простото решение беше да се откаже от всякаква претенция към Клиъруотър. Но дори това криеше опасности. Ако тя престанеше да посещава колибата му, всички щяха да му се присмиват, щяха да започнат да го одумват. И ако, както предполагаше той, тя и облачният воин бяха спали заедно, това нямаше дълго да остане тайна за жените от племето. Жените си имаха начини да научават такива неща. И не можеха да пазят тайна. След като новината се разпространеше, нямаше да мине много време преди двамата да бъдат изправени пред съвета на старейшините. Не. Независимо от неговите чувства най-разумният ход беше да я вземе със себе си в Бет-Лем. С това истината щеше да остане скрита за племето до тяхното завръщане — може би дори по-дълго. Гордостта му беше наранена, но той не беше толкова горд, за да признае, че участието на Клиъруотър в такова рисковано пътуване все пак ще бъде прието с радост.

Случилото се бе по волята на Талисмана.

Но разбирането не притъпи болката. Дори сега, почти девет месеца по-късно, когато умът и дните му бяха щастливо запълнени с безброй проблеми, възникващи от новите му отговорности, невидимата рана понякога се отваряше и му отнемаше новонамереното задоволство. За щастие майсторите на желязо имаха едно силно лекарство за този вид болка — една огнена течност, наречена *саке*, която му даваше нов, безразсъден кураж, правеше езика му остър, събуждаше желаниа, които неговите прислужнички робини с готовност задоволяваха. И когато цялата страст беше задоволена и горчивата болка притъпена, настъпваше... забрава.

ГЛАВА 1

Летният дворец на Йоритомо То-Йота беше разположен в Йедо на Арон-гирен, голям земен участък, който той беше кръстил „Плаващото владение“. Йедо беше име на дворец, взето от далечното минало на собствената му раса; Арон-гирен беше име, дадено от народа на отдавна измряла нация, населявала някога земята, върху която бе построен дворецът — остров с формата на раздвоена рибешка опашка, простираща се в Източно море. Нарисуваната на ръка върху коприна карта на стената на покрития с книги кабинет показваше неговата голяма глава на акула, лежаща близко до сушата, с няколко по-малки острова, хванати като лещанки в отворената ѝ уста. Дълги тесни пясъчни рифове притискаха в прегръдките си корема на акулата като риби лоцмани, надяващи се да намерят отпадъци за угощение.

Няколко други острова лежаха между Арон-гирен и сушата; най-големи бяха Ста-тана и Мана-тана; други като Гово-наса и Ерис-ирен бяха съвсем малки. Те също съставяха част от владението на Йоритомо и в зависимост от големината си имаха едно или повече защитени с оръдия пристанища и гарнизон. Ден или нощ никакъв съд, бил той морска джонка или плоскодънна рибарска лодка с едно гребло, не можеше да избяга, без да бъде открит от вечно бдящите патрулни кораби, които кръстосваха наоколо, а когато Йоритомо беше на острова, на никого не се разрешаваше да влезе в Арон-гирен без специален пропуск. Бдителността на гарнизона предпазваше острова от нашествие от деликатно наричаните „чуждестранни тела“ и осигуряваше безопасно придвижване на Йоритомо, семейството му и неговия високопоставен антураж при техните пътувания до и от огромните имения на сушата.

Фамилията То-Йота, която се беше изявила като една от водещите самурайски фамилии през миналото столетие, държеше юздите на властта през последните осемдесет и две години. Йоритомо, нейният сегашен глава, беше шести пореден член на семейството, който носеше титлата шогун, върховен владетел на Ни-Исан, Земята на

изгряващото слънце. Семейството То-Йота беше постигнало това превъзходство над другите чрез безпрецедентното умение на своите воители и с помощта на своите съюзници — други феодала, които бяха рискували живота на роднините си, като бяха издигнали флаговете си до този на прапрапрародителя на Йоритомо.

През старите дни задачата за управление на Ни-Исан бе била полесна. В онзи първи период на бързо завоевание след пристигането на корабите — историческата „Седма вълна“ — бе имало само шепа феодала, но през следващите столетия в граничните райони се бяха появили нови родове, забиващи знамената си по Западните хълмове и в земите на юг от Аваши-тана. Сега там имаше седемнадесет силни владетели; седемнадесет семейства, поддържани от армии от самураи, всеки обвързан със свещена клетва за вяроност; някои дори обвързани още по-тясно, с кръвна връзка.

Тъй като основната структура оставаше непроменена, управлението на Ни-Исан трябваше, на теория, да не е никакъв проблем. Като шогун Йоритомо можеше да изисква безпрекословно подчинение от поданиците си — от най-силния феодал до последния селянин или рибар. Той имаше власт над живота и смъртта им, неговите решения по тези въпроси не можеха да се оспорват. С прост, пренебрежителен жест и без никакво обяснение можеше да заповяда на някой самурай да направи сепуку — едно ужасно болезнено самоубийство, запазено единствено за самураи, и те с готовност се подчиняваха с достойна за възхищение сила на духа.

На практика нещата не бяха толкова прости. Ако бяха, шогунатът нямаше да има скрити врагове и нямаше да е необходимо бреговете на Арон-гирен да се охраняват срещу „чуждестранни лица“. Великият някога Да-Тсуни още щеше да е на власт, а То-Йота още щеше да сече дърва сред осеяните с езера хълмове по северните граници. Върховната власт на шогуна можеше да се поддържа само ако държателят на този пост проявяваше решителност, съчетана с неотслабващо спазване на традицията и желязна воля. Но беше също така вяроно, че онзи, който не се замисляше върху последствията от едно необратимо решение, не оставаше дълго на власт. Действието предизвика противодействие. Това беше основен закон. Непоклатимо

правило. Шогунът може да беше дълбоко уважаван от масата нискостоящи поданици, но за своите събратя феодали той беше пръв между равни, а не недосегаем бог-император. Деспотичното поведение вече не се толерираше. В днешно време изкуството на управлението се състоеше в поддържането на равновесие. И въпреки силната философия на бушидо изборът, повече или по-малко, вече не беше просто между правилно и погрешно, а между по-малката от две злини.

Като шогун, решенията на Йоритомо се влияеха от непрекъсващия поток от информация, донасяна от неговите верни съветници чрез голяма мрежа от правителствени шпиони. Той знаеше, че външното спокойствие, наложено от кодекса на бушидо, и формалният етикет на дворцови процедури и ограничителни разпоредби, издавани от управляващия министерски съвет, са параван, зад който се крие гнездо пепелянки, разяждани от желание за власт; раздвоените им езици съскаха отровни слухове, умовете им замисляха заговори за убийства.

Навремето лоялността беше станала безгранична, безусловна. Но сега беше друго, трудно време, и залогът беше оцеляването на Ни-Исан. Първият шогунат на Да-Тсуни, лидерите на Седмата вълна, беше модел на чистота. Тяхното сваляне беше последвано от две столетия вълнения; периоди на не лек мир, изпъстрен с кървави граждански войни. С идването на власт на То-Йота беше възстановен авторитетът на шогуната, бе създадено силно правителство и повече от три четвърти век страната се радваше на относителен мир и просперитет. Но дори мирът има своите опасности. Той беше позволил феодалите да станат по-богати и още по-силни. Годишните данъци, които плащаха в хазната на шогуната, бяха повишили значително и богатството на фамилията То-Йота, но сега лоялността, както всичко друго, имаше своята цена. Защото просперитетът бе довел не само до промяна на материалното благосъстояние на обществото, а бе променил и неговите ценности. Бе разбудил желанието за прогрес, а прогресът беше меч с две остриета, който в погрешни ръце можеше да разруши Ни-Исан, както беше разрушен светът на техните предшественици.

Да, времената бяха трудни. Абсолютната власт беше опасно съблазнителна и Йоритомо трябваше да се отнася с нея предпазливо — особено когато тя беше абсолютна само по титла. Имаше моменти, когато задачата да управлява се превръщаше в смазващо бреме. През

нощите, когато лежеше буден, опитвайки се да намери правилния начин на действие, Йоритомо често се беше улавял, че желае да може да размени живота си срещу по-спокойното съществуване на майстор на седла, на оръжия или на мечове. Постът на шогун носеше страхотни отговорности — особено когато си само на двадесет и осем години.

Към летния дворец на шогуна в Йедо сега пътуваше Тоширо Хазе-Гава — на борда на парния кораб от Нио-поро, едно рибарско селище на брега на Ро-дирен. Корабът държеше курс на запад близо до брега; след това се насочи през канала, следвайки линията на островите, която водеше към североизточния край на Арон-гирен.

Въпреки че на кораба се развяваха две лични знамена — знак, че е правителствен, — той бе пресрещнат от патрулна лодка с отряд моряци. След почтителна размяна на поздравления капитанът на патрулната лодка се прехвърли на парахода и любезно поиска допълнително доказателство за самоличността на Тоширо. Когато документите на Тоширо, носещи личния печат на шогуна, бяха почтително прегледани, капитанът на патрулната лодка оттегли хората си и многократно се извини за неоправданото забавяне. Тоширо отговори по подобен начин. Ако капитанът беше по-малко старателен и разследването по-повърхностно, щеше да се ядоса. Но моряците просто си изпълняваха задълженията, а образцовото поведение беше чест за техния полк и преди всичко за техния командир. И така нататък, и така нататък. След час подвижният мост на носа на парахода се спусна на кея на Ори-Ента, чието единствено достойнство се състоеше във факта, че беше разположен в точка, където северният път достигаше до морето. Осведомени от флаговете над малката каюта за управление на кораба, скромните пристанищни власти и малкото рибари, които бяха на брега, се струпаха в очакване от двете страни на пътя. Напрежението нарасна, когато двама моряци внимателно свалиха флаговете от покрива на каютата. Малко след това екипажът на кораба се събра на предната палуба и падна на колене, когато Тоширо Хазе-Гава се появи в пълна церемониална премяна, гордо яхнал коня си.

Беше внушителна гледка. Доспехите му бяха от черни лакирани плочи, украсени по края със злато и завързани с върви от червена коприна; на главата си носеше също такъв шлем с широка блестяща периферия. Отпред на шлема, изрязана от кръгче полиран бронз, беше

емблемата на сегашния шогун — разперени крила, гърди и качулата глава на дългошиеста блатна птица.

Сбруята на коня беше също толкова великолепна. Пъстрото му тяло беше облечено в черно и златно, гривата и опашката бяха сплетени с червени върви и пискюли. Бамбуковите пръти с личните флагове на Тоширо — дълги тесни копринени ленти — бяха закрепени към задните плочи на ризницата и се развяваха и плющяха на вятъра.

Тоширо насочи коня си към кея; посрещачите паднаха на колене и когато мина покрай тях, долепиха чела до земята. Това беше знак на почит към шогуна и подчинените му правителствени чиновници, които под негово ръководство направляваха нацията. Ако Тоширо не беше посрещнат както подобава, можеше да нареди незабавното екзекутиране на всеки намерен за виновен за дръзко държане и — както бе доказал отдавна — лично да изпълни присъдата.

Тоширо бавно подкара коня през селото, с темп, известен между самураите конници като „параден тръс“ — наперен ход с висока стъпка. Законите, които задължаваха по-ниските рангове да забиват носове в калта, задължаваха техните началници да се държат по подходящ начин. Когато отмина и последния легнал жител той пришпори коня по виещия се път, който водеше в Йедо.

Пътят криволичеше по тесния неравен полуостров — горната половина на раздвоената рибя опашка на острова. Отдясно на Тоширо в гладкия бряг тихо се разбиваха вълни от Източното море. Отляво земята беше изядена от лагуни и заливи, някои от които се съединяваха, за да образуват при отлив нишки от скала и пясък. Отпред се простираше четиридесет мили открит път. Конят препускаше бодро. Високите тънки пръти зад него се бяха извили грациозно, тесните флагове с извезаните по тях емблеми плющяха на вятъра.

Тоширо Хазе-Гава беше пратеник на вътрешния двор, един от малка, подбрана група самураи, които получаваха нареждания и докладваха директно на шогуна. Макар че тези пратеници не бяха с висок ранг, привилегированият им достъп до върха на властта означаваше, че се радват на височайше благоволение — и понякога завист — от страна на дворецовите длъжностни лица. Това означаваше

също, че на тях им се оказваше подобно уважение в къщите на силните феодали, чието гостоприемство често беше предназначено да развърже езиците.

Пратениците на вътрешния двор бяха очи и уши на шогуна, говореха с неговия глас, носеха най-съкровения му мисли до най-далечните краища на владенията му. Поради общественото им положение официално те не се водеха част от мрежата от шпиони и информатори на шогуна, но между интригантите и жадните за власт бяха известни като канал за деликатна информация, събирана от важни правителствени агенти — мъже и жени, които играеха много роли и приемаха много маски.

Ако се начертаеше една въображаема линия през рибния остров на шогуна от върха до опашката и след това се разделеше на три равни части по тази линия, Йедо се намираше близко до чертата, която отделяше втората част на тялото от опашката. Разположен високо, почти на еднакво разстояние от двата бряга, многоетажният летен дворец стоеше настрана от построените наблизко групи самостоятелни ниски сгради. Според един указ, издаден от бакуфу, никаква жилищна сграда не можеше да бъде построена на разстояние една левга от неговите стени и никакъв дом на разстояние десет левги не можеше да бъде населен от други, освен от членове на семейство, обслужващо шогуна или неговите дворцови чиновници.

Изградени от измазани с хоросан каменни блокове от кариерите на Бару-карина, наклонените стени на двореца Йедо се издигаха над дълбок ров, пълен с вода. Кацнал на петдесет фута над рова беше първият етаж със своята дървено-каменна, покрита с керемиди конструкция. Кулите на всеки ъгъл, свързани чрез сложен лабиринт от преградени галерии с богато украсени напречни греди и извити покриви, се издигаха още шестдесет фута нагоре. Всичко това говореше на посетителя за богатство и сила; качества, които неговият първи собственик — прадядото на Йоритомо — беше искал от архитектите.

Входът с широкия извит мост се охраняваше от две кули; едната в края на свързващия път, другата на каменния остров по средата на

пълния с вода ров. Дворецът със своите прекрасни градини и езерца и водопади беше също крепост с тайни стълбища, изходи и входи.

Не беше необходимо Тоширо да показва документите си на външната кула. Капитанът на охраната, уведомен от зоркия часовой, го разпозна с помощта на малкия далекоглед и препусна с двама самураи да го посрещне. Капитан Камакура и Тоширо размениха само обичайни поздравления, но в гласовете им се чувстваше топлина. Въпреки разликата във възрастта те бяха стари приятели. Камакура, по-стар с петнадесет години, беше помогнал на Тоширо да усъвършенства владенето на меча и винаги, когато приятелят му го помолеше, се упражняваше с него и му даваше съвети.

През последните две години Тоширо беше постоянно в движение — пристигаше с очакваната с нетърпение информация, за да получи нова задача, почти без да има време да си поеме дъх. Като резултат двамата се виждаха по-рядко, отколкото биха желали, но дружбата им не отслабваше.

Камакура, самурай, прокълнат да има пет дъщери, се отнасяше към Тоширо като към свой син. Винаги когато Тоширо идваше в Арон-Гирен, капитанът и съпругата му Йокио го приемаха в дома си с безкрайна топлина и щедрост. Макар че Тоширо никога не се беше съмнявал в искреността на своя наставник, беше естествено да допусне, че тази очарователна двойка таи надеждата една от дъщерите им да намери благоразположение в неговите очи. Очевидно това беше надежда, споделяна от цялото потомство, защото с годините всичките, с изключение на най-малката, която още нямаше тринадесет години, поред бяха проявявали към него внимание, излизащо извън границите на обичайното гостоприемство.

Техните нощни посещения, които според обичая не се очакваше човек да откаже, бяха изпълнени с изключително благоразумие, равно на това, проявявано от дворцовите дами. А по-сетнешното им поведение не намекваше с нищо за онова, което се беше случило. Всички бяха също така любезни и почтителни, както и преди. Тоширо не беше казал нищо на баща им — предпочиташе да мисли, че капитанът няма представа какво става. Опитът обаче, който проявяваха неговите дъщери, не можеше да е постигнат без известна степен родителско наставление. Макар че това беше нещо, което Камакура никога не беше обсъждал, Тоширо знаеше, че майка им някога е била

куртизанка. И му беше ясно, че топлината на прегръдките им се подхранва от изгарящо честолюбие.

Двамата ездаци, съпровождащи Камакура, слязоха от конете си и се присъединиха към охраната, а Камакура и Тоширо продължиха под сводовете на външната и вътрешната кула и влязоха в главния двор на двореца. Цивилните — главно търговци от нисък ранг, — които се намираха на моста, паднаха на колене и долепиха лица до талпите. Железните подкови на конете изпратиха в главите им гръмотевично ехо.

Понеже Тоширо бе член на рода на Хазе-Гава, фамилията му имения бяха при обрънатите към морето северни граници. Само две владения бяха също толкова отдалечени — Фу-Джи и На-Шува, чиито земи лежах на северозапад и североизток от Хазе-Гава. Отвъд тях бяха Фог Пийпъл^[1]. Камакура, от друга страна, живееше на Арон-Гирен. Като близък приятел и учител по владене на меч бе естествено той да предложи дома си на по-младия мъж, макар че на пратениците винаги се осигуряваше квартира в най-близкия дворец, където пристигнеха. Шогунът имаше четири други великолепни крепости на брега и многобройни резиденции из владенията на То-Йота. Тоширо благодари на Камакура за поканата и обеща при първа възможност да вечеря с него. За нещастие не можеше да прави никакви планове, докато не докладва на шогуна. Само тогава щеше да знае дали ще има време да сподели прекрасните удоволствия на семейния живот в дома на Камакура, преди да бъде изпратен да изпълни някоя нова задача. Междувременно помоли капитана да предаде искрените му поздравии на Йокио, съпругата си, и на петте ѝ дъщери, чиято несравнима красота, себеотрицателна преданост и девствена скромност били чест за техните родители. И така нататък, и така нататък.

Камакура си тръгна. Честта му бе удовлетворена. Тъй като дружбата му с младия мъж бе отпреди издигането на Тоширо в длъжност на пратеник, той знаеше, че гостоприемството му не ще бъде изтълкувано като опит за подмазване. Въпреки това жена му непрекъснато му напомняше, че някоя от техните дъщери, всички с необходимите качества, ще е идеална партия за Тоширо. И със зет пратеник перспективите за брак на останалите момичета щяха да

нараснат неимоверно. Тогава можеха да очакват поне една благородна издънка. Може би дори две.

Жени! Въпреки предполагаемото си подчинено положение рядко се намираше някоя, която да устои на съблазънта от социален успех. Добре беше да имат много домакинска работа: иначе се отдаваха на какви ли не тщеславни мечти. През годините в служба на шогуната Камакура беше видял достатъчно, за да знае, че ако не бъдат управлявани от силен и дисциплиниран ум, освободени от ежедневноста еднообразна физическа работа или задълженията на военната служба, телата скоро създават основания за недоволство. Безделието водеше най-напред до разюздано търсене на удоволствие, след което, когато преситените апетити не можеха повече да бъдат задоволени и от най-необичайна перверзия, дамите от двореца се превръщаха в зловни клюкарки и интригантки. А след като разрушаха собственото си чувство за морални ценности, се заемаха да направят същото около себе си. Имаше привилегировани мъже, които спадаха към същата категория — и това беше довело до падането на много шогунати.

Аристокрацията, размишляваше Камакура, не беше онова, което беше призвана да бъде. Самурайската етика беше опората срещу умствената и физическа корупция и той беше благодарен, че новият шогун въплъщава всичко скъпо за него. За нещастие Йокио, неговата жена, която като млада конкубина беше задоволявала бащата на настоящия шогун, не споделяше това предубеждение към аристокрацията — макар че нейният господар в пристъп на великодушие я беше предложил на Камакура в замяна на оказани услуги. Йокио, тогава стройно момиче с безупречно гъвкаво тяло, беше отстъпила покорно, но като всички жени, беше намерила начини да изрази негодуванието си.

Това беше в началото. Връзката им се беше подобрила през последващите години, защото с времето той се беше оказал разумна партия, особено когато при встъпване в длъжност Йоритомо го беше издигнал в ранг на капитан на охраната и в същото време беше отстранил останалите сибарити от „двореца за удоволствие“ на баща си. Но бляскавият живот на вътрешния двор оставяше неизличим отпечатък. Камакура знаеше, че дълбоко в сърцето си Йокио бе мечтала да се омъжи за благородник, защото за дъщерята на семейство

на преуспяващ търговец такъв брак не беше недостижим. Имаше времена, когато дори Камакура желаше да се беше родил със сребърна лъжичка в устата. Но вече беше достатъчно стар и умен, за да знае, че младите наследници на богатство, власт и привилегии често откриват, че вместо сребърна лъжичка държат в ръка бокал с отрова.

Тоширо влезе в двореца, представи се на дворцовия управител Йеясу и научи, че вестта за пристигането му вече е стигнала до шогун. Веднага след като се изкъпеше и преоблечеше, пратеникът трябваше да отиде при него в каменната градина.

Йеясу, висок кокалест мъж с набръчкано мъртвешко лице, се гордееше с това как изпълнява задълженията си. За Тоширо беше загадка как го постига. Йеясу, изглежда, никога не правеше нищо и Тоширо в много редки случаи го беше виждал в движение; всеки жест, също като говора му, беше бавен, обмислен и точен. Той излъчваше спокойствие — и заплаха също, — като паяк, увиснал в центъра на невидима мрежа от власт. Тоширо му благодари и излезе заднишком.

Йеясу отиде до прозореца и загледа как Тоширо самодоволно минава през малкия двор долу, следван от двама пажове, носещи багажа му. Каква енергия! Каква себеотдайност! Докъде щеше да доведе това? При предишния шогун Йеясу беше действал като филтър за информацията, която пратениците бяха носили до и от двора. Но Йоритомо беше променил този ред. Днес тази нова група докладваше лично на шогун — и тайно. Нечувано и нежелано скъсване с древната традиция, което откриваше пътя за по-нататъшно размиване на властта на управителя.

Йеясу беше от „старата школа“. Беше заемал този пост при бащата на Йоритомо и беше очаквал да остане на него до дълбока старост — състояние, което според някои отдавна вече бе достигнал. При възкачването си на престола Йоритомо беше пенсионирал мнозина от екипа на баща си заедно с обитателите на „двореца на удоволствието“. Сибаритите и сервилните самообслужващи се лепки, които по някакъв начин винаги успяваха да гравитират към центъра на властта, си бяха отишли. Но Йеясу беше останал. Новата метла никога не може да измете всичко. И въпреки общоприетите схващания някои стари кучета бяха забележително умели в усвояване на нови номера.

В една нация, изградена върху древни традиции и поддържана чрез строго спазване на старинни обичаи, промените се виждат като заплаха за устройството на обществото — което трябва да се съхрани на всяка цена. Промените трябва да се въвеждат само постепенно, ако изобщо трябва да се въвеждат, и като прави това, умният лидер поддържа силно чувство на приемственост с миналото. Йеясу не беше личността, която Йоритомо би желал за свой управител, но беше несъмнено най-добрият за тази работа. Хитрата стара лисица знаеше всичко и Йоритомо — тогава само двадесет и три годишен — бързо разбра, че трябва да се съюзи с Йеясу, докато не укрепят позициите си. Като резултат неговата операция по прочистване отстрани пяната и изметта, но когато спокойствието се възстанови, основната смес до голяма степен беше като предишната. Освен новия статус на пратениците властта и влиянието на Йеясу останаха непроменени и повечето от ключовите позиции все още бяха заети от карьеристи.

Йоритомо беше наясно с положението и макар че имаше други средства, чрез които можеше, да свали Йеясу, беше доволен да остави нещата непроменени. Дворцовите преврати бяха дестабилизиращи събития, които разбунваха страната и даваха на хората нездрави идеи. Освен това той се наслаждаваше да противопоставя своята съобразителност срещу лукавия ветеран. Времето беше на негова страна и точно това — неговата младост — беше коренът на проблема. Управителят, с богатия си опит, искрено вярваше, че никой толкова млад като Йоритомо не бива да взема никакво решение, без да потърси съвета и одобрението му. А и в края на краищата му се падаше дядо.

Лоялността на Йеясу към шогуната беше извън всякакво съмнение, но той бе, преди всичко, влиятелен сплетник, който познаваше всяка стъпка по коридорите на властта; човек, който можеше да раздава търсени привилегии и повишения — и не беше склонен към лично забогатяване. Като правеше това, управителят се придържаше към една традиция, която предхождаше издигането на самурайската етика с хиляди години и която след време — Йеясу бе сигурен в това — Йоритомо щеше да признае като единствено заслужаваща да се съхрани: упражняването и поддържането на власт в свят с нарастваща сложност.

Проблем, стар като света.

Беше похвално, че младият мъж търси връщането към по-чистите форми на поведение, предписани от бушидо; беше правилно да постави нови акценти върху централната догма, гири — чувството на дълг и отговорност. Без това щеше да настъпи анархия! Но стремежът да наложи по-строг морал беше непродуктивен. Човешките същества бяха несъвършени и никога нямаше да постигнат съвършенството на *Ками*^[2]. Тяхната вродена подкупност рано или късно винаги изплуваше и колкото и да беше жалко, поради слабостта си те можеха да бъдат контролирани по-ефективно.

С грешници се работеше по-лесно. И също много по-лесно се правеше компания. Въпреки напредналата си възраст Йеясу не беше забравил как се беше забавлявал на млади години. И не беше искал само алкохол.

Каменната градина беше изградена чрез изкусно подреждане на камъни сред развълнувано море от фин чакъл, подреден в непрекъснати линии и спирали. Всяка сутрин при първи зори и през различно време от деня листата, клонките и всякакъв друг нападал боклук старателно се почистваха от група градинари. Когато идваше шогунът, градината беше магически възстановена в първичното си състояние. Това беше пейзаж, застинал във времето, едно изключително хармонично подреждане на линия, тон и структура, което като всички шедьоври непрекъснато разкриваше нови дълбини за окото на зрителя. Градината пораждаше спокойствие и подканяше към дълбок размисъл, като възнаграждаваше онзи, чийто ум беше способен да постигне необходимата степен на спокойствие, и му вдъхваше нови сили.

Йоритомо беше един от онези, които черпеха сила от градината — ценно възстановяване на част от един минал живот в място, известно на хроникьорите като Света преди. Беше попаднал под неговото магическо въздействие на деветгодишна възраст и оттогава правеше ежедневни посещения на това място винаги когато семейството му беше в резиденцията в Йедо. Чувствата му към каменната градина не се бяха променили — само че сега на никого не се позволяваше да седи в избраното от него място, което при възкачването му на престола беше придобило статус на светилище.

Макар и суров по природа, Йоритомо не беше и нямаше желание да стане аскет. През младостта периодите му на съзерцание се

редуваха с нормални дейности и младежки ексцеси, които могат да се очакват от един млад благородник. Чувствените наслади, макар и да не бяха поощрявани, не бяха забранени и въпреки съветите към младите самураи, че дружбата с други воители е за предпочитане пред тази на жени, те невинно можеха да устоят на съблазънта на една чувствена — и понякога незаконна — връзка. Не можеше и бъдещият шогун.

Тоширо, облечен в широко в раменете кимоно от тъмна брокатена коприна, се приближи към капитана на охраната, чиито хора бяха разположени около каменната градина. Двата самураи носеха бели превръзки на челата, завързани на тила над перуки от мютска коса, прибрани отзад в традиционен кок. На превръзката на капитана имаше обичайния кървавочервен диск, ограден от две страни с думи-знаци, обозначаващи неговия ранг и функция. На превръзката на Тоширо мястото на червения диск заемаше птицата емблема на шогуната. Един дълъг и един къс меч в леко извити ножници бяха пъхнати в пояса на кръста му.

Ако беше някой друг, щеше да е принуден да ги свали, но като пратеник на вътрешния двор той имаше право да носи оръжие в присъствие на шогуната. Това беше знак на изключителното доверие, което Йоритомо имаше в тази група млади мъже. Беше чиста случайност, че Тоширо беше на същата възраст като шогуната. Никой от избраните от Йоритомо нови пратеници не беше над тридесет години; най-младият беше на двадесет и пет.

Капитанът поведе Тоширо по пътеката към лятната къща — Йоритомо седеше там, потънал в размисъл и загледан в каменния пейзаж. Петимата самураи, седнали зад него в полукръг, скочиха мълчаливо, после свалиха десници от дръжките на дългите си мечове, когато видяха кой идва. Тези мъже, също като охраната около градината, бяха отгледани от раждането си в именията на То-Йота и се бяха врекли да защитават шогуната. Капитанът се поклони и се оттегли, а Тоширо стъпи на широкото долно стъпало на верандата и коленичи в една линия с лявото рамо на шогуната. Йоритомо продължи да гледа право напред в градината. Тоширо опря чело на сламената рогозка, която покриваше горното стъпало, и зачака.

— Какво те задържа? — попита шогунът на идеален американски английски. Той и пратениците владееха този език — петимата стражи говореха само японски.

Тоширо седна и каза:

— Имаше някои моменти, които изискваха по-задълбочено проучване, господарю. Не беше лесно. Те държат картите.

— Много аса ли държат?

— Не съм сигурен, но... в колодата има джокер.

Йоритомо с нежелание откъсна очи от каменната градина и за момент ги спря върху Тоширо. Шогунът също носеше перука от мютска коса, но по-величествена, направена от плитки плюс малка плоска шапка и лакирани дървени гребени — прическа изключително за неговия висок ранг като върховен владетел на Ни-Исан.

— Толкова ли ще е лошо?

Тоширо се поклони ниско.

— Наистина не е добро.

Йоритомо въздъхна и пак се загледа в каменната градина.

— Добре, казвай...

---

[1] Облачните хора (англ.) — Б.пр. ↑

[2] Богове в шинтоистката религия. Някои станали божества на различни кланове. Хората са деца на Ками — Б.пр. ↑

ГЛАВА 2

През последната половин година главната задача на Тоширо беше да наблюдава работата, която се извършваше в Херън Пул — нов занаятчийски център, изграден на запад от Ба-Сатана. В началото на годината Яма-Шита, който държеше лиценз за търговия със северните мюти, беше убедил Йоритомо в необходимостта да преоткрият тайните на летателния апарат с двигател. Планът му беше с помощта на мютите да си набавят летящ кон и неговия конник. Много можеше да се научи от проучването отблизо и да се спасят месеци, може би дори години в безплодно експериментиране.

В подкрепа на своята кауза Яма-Шита беше подчертал, че няма време за губене. Дезертирали воители от юг — наричани дълги кучета поради ръста си и кокалестите си черти — бяха готови да тръгнат на север в земите на Плейнфолк. Нямаше да минат много години и техните мощни оръжия може би щяха да се обърнат срещу Ни-Исан. От контактите си с мютите Яма-Шита знаеше, че летящите коне са важен елемент във военната стратегия на дългите кучета. Ни-Исан трябваше да се въоръжи със собствена въздушна кавалерия, за да посрещне тази заплаха ако тя дойдеше.

Йоритомо обеща да помисли по въпроса. Всичко това бе разумно, разбира се. Хиро Яма-Шита — който чрез сливането на фамилията Яма-Ха и Мацу-Шита бе станал най-силният феодал в Ни-Исан — беше упорит реалист. Всяко предложение, направено от него, заслужаваше да се обмисли сериозно.

Яма-Ха и Мацу-Шита, строителите на първите кораби с колела, бяха тези, които бяха открили изгодните западни търговски пътища и бяха започнали да използват очевидно неизчерпаемите ресурси от полухора, съставляващи преобладаващата част от работната сила на Ни-Исан. Лицензите, които им осигуряваха практически монопол в търговията със запада, им бяха дадени от дядото на Йоритомо. Яма-ха и Мацу-Шита бяха стари съюзници на То-Йота и ги бяха подкрепили в тяхната претенция за шогунат. Но безпрецедентната тясна връзка

между тези две фамилии имаше за резултат една нежелана концентрация на власт и, ако човек погледнеше на картата с окоето на военен, техните обединени владения лежах като кинжал в сърцето на владенията на То-Йота. За щастие четиридесетгодишният Яма-Шита, изглежда, беше заинтересован повече от търговските сделки, отколкото от политически съюзи, но въпреки това трябваше непрекъснато да се държи под око. Страната често беше разкъсвана от фракционни вражди и въпреки епохата на твърдо централно правителство, създадено от То-Йота, феодалите ревниво държаха на независимостта си. Макар че всички бяха положили клетва за вярност на шогуната, имаше някои, на чиято дума не можеше напълно да се вярва. Затова Йоритомо, също като предишните владетели, имаше два списъка в главата си: един озаглавен *фудай* — на онези, които смяташе за лоялни и заслужаващи доверие; и другият — *тозама*, на ненадеждните.

Хиро Яма-Шита, въпреки многото си връзки с То-Йота, заемаше голяма сива област между двата.

След консултиране с Йеясу (управителят познаваше Хиро от дете), Йоритомо се съгласи да доставят леляк кон с конник. Чрез търговската дейност на Яма-Шита в техни ръце бяха попаднали известен брой дълги кучета. Разпитът им беше позволил на шогуната да си изгради частична картина за странната подземна област, известна като Федерацията. Но данните бяха несигурни. Тези пленени дълги кучета бяха престъпници, ренегати — като малките чергарски банди *ронин*, които се криеха в горите, покриващи склоновете на западните възвишения. Бледите воители на този подземен свят можеха също да се нелоялни към своите господари. Въпреки това заплахата от юг не можеше да се пренебрегне. Оттук и избраната стратегия, приложена на практика от Яма-Шита — да въоръжат мютите, които превъзхождаха числено и двете страни.

Поради чуждоземната си култура и произход мютите не можеха да се разглеждат като съюзници, но тяхната концепция за воюване заслужаваше уважение. Годишите на търгуване бяха довели до състояние на приятелски неутралитет. Никакви дарове за приятелство не бяха разменяни, никакви планове не бяха обсъждани, но през последните няколко години територията на Плейнфолк беше станала буферна зона, защитаваща границите на Ни-Исан. Войнствените племена сега бяха въоръжени с допълнителни оръжия, които, ако

всичко вървеше по план, щяха да ангажират дългите кучета в изтощителна война.

По съвет на Йеясу Йоритомо даде производствен лиценз за летящи коне на Киомори Мин-Орота, чиито земи, граничещи с Източното море, лежаха непосредствено отвъд водата на север от Арон-Гирен. Бащата на Киомори се беше оженил за една от лелите на Йоритомо и Мин-Орота беше в списъка *фудай*.

Когато снеговете надебеляха и затрупаха старата година, Тоширо се върна с първото си официално съобщение: един летящ кон се беше приземил близо до Бу-фаро, пристанище на езерото Ери на западната граница на владението на Яма-Шита. С двама конници: едно дълго куче на име Брикман и неговата придружителка, мютка, боец от племето М'Кол.

Летящият кон и конниците му бяха откарани по канала и речната система в Ро-дирен и оттам до Херън Пул. При първото посещение на Тоширо работилниците още не бяха построени, но той беше донесъл скици на чуждестранния апарат заедно с описания на Брикман, дългото куче с кафява кожа, и на Клиъруотър, синеоката му мютска придружителка.

След началната си нерешителност Брикман се оказа забележително сговорчив. Мютката, от друга страна, беше информирала Яма-Шита — с дължимото уважение и посредством обичайните средства, — че М'Кол са доставили летящия кон с уговорката при следващото пътуване на корабите с колела по големите езера тя и дългото куче да бъдат върнати в родината ѝ.

Но такава уговорка нямаше. Въпросът за окончателната съдба на лицата, доставили летателния апарат, не беше повдиган от белокосия водач на търговския съвет на М'Кол. И Яма-Шита нямаше никакво намерение да преразглежда споразумението с някаква си мютка. След като стъпеха на територията на Ни-Исан, мютите ставаха роби и нямаха никакви права. Но дори и случаят да беше различен, поради самата природа на начинанието искането на Клиъруотър беше обречено на провал. Беше жизненоважно Федерацията колкото се може по-дълго да не научи какво се крои. Ако тя и дългото куче се върнеха при Плейнфолк и попаднеха в ръцете на врага, това вече нямаше да е тайна.

Тъй като мютката нямаше никаква по-нататъшна роля, тя беше дадена под опеката на генералния консул Накане То-Шиба, племенник на господаря на владение със същото име. Накане беше постоянен представител на шогуна в двора на Мин-Орота. Във всички зависими владения имаше назначени от Йоритомо военни на подобни постове. Те заемаха величествени резиденции в частни имения, поддържани от шогуната, които служеха и като база на екипи местна администрация, данъчни инспектори и по един полк правителствени войници.

В Херън Пул бяха завършени необходимите сгради и екип от дълги кучета, доведени от мини и каменоломни, беше определен да работи под ръководството на местни занаятчии. Дългокосият Брикман бързо се беше изявил като идеален надзирател, напълно отдаден на възложената му задача. Освен това беше надарен със забележителен интелект и проявяваше остър интерес и разбиране към всеки аспект на обществото на майсторите на желязо — изкуството, културата, обичаите и традициите, духовните идеали. Мин-Орота беше толкова трогнат от това, че поиска разрешение той да учи японски.

Йеясу предаде писмено искане до шогуна с приложена бележка, препоръчваща отказ. За първи път Йоритомо и управителят бяха единодушни. Въпреки готовността си да сподели уменията и знанията си дългото куче беше чужденец, ренегат, и поради това нямаше право на такава висока чест. Езикът на Ни-Исан беше свещена реликва от Света преди и трябваше ревниво да се пази. Не биваше да бъде унижаван от чужди влияния и, преди всичко, никога не трябваше да се разрешава да излиза от устата на недостойни. Йоритомо, като и неговите пратеници, можеше да говори езика, наричан от дългите кучета бейсик, но това беше просто средство, чрез което можеха да обсъждат поверителни въпроси в присъствието на други.

Без да знае за изложението, направено от негово име, Брикман продължи да работи неуморно и в началото на март направи много подобрена версия на доставения от него летателен апарат. Той трябваше да излети от върха на една висока скала, планирайки като морска птица. Беше направена и подготовка за производство на още няколко самолета, но трябваше да се намери подходящ механизъм, който да ги движи във въздуха. Една от възможностите беше парата, но

никоя от съществуващите парни машини не беше достатъчно малка, а и не можеше да се хранва с дърва или въглища, докато летателният апарат е във въздуха! Ако решението беше парата, трябваше да се създаде нова машина на съвършено нов принцип. Брикман усърдно се залави за работа. Впечатлен от енергията му и от безупречното му поведение, във всяко отношение равно на самурайското, господарят Кио Мин-Орота търсеше някакъв начин да го възнагради за множеството полезни прибори, създадени от неуморния му ум. Брикман беше гъска, тласкана от някаква вътрешна принуда да снася златни яйца. И тя трябваше да бъде хранена добре и да ѝ се осигури удобно гнездо, докато не дойде времето да ѝ се извие шията.

Също като мютите, и дългите кучета имаха статус на роби, но Мин-Орота чувстваше, че Брикман е специален случай, който изисква по-добро отношение. И така, сякаш по магия, Брикман беше настанен в малка, но удобна къща, пълна с прислужнички — лични робини корейки. Господарят Мин-Орота прие пламенните му благодарности, но не му каза, че корейците, също като тайландците и виетнамците, са едни от „нечистите“ видове и са от по-долните слоеве на обществото на майсторите на желязо. За един истински син на Ни-Исан — самурай от благородно семейство — осигуряването на такива непълноценни слуги се смяташе за смъртна обида; за дългите кучета, които не бяха запознати с тези тънкости, това беше невъобразим лукс.

При първата им среща Тоширо тактично предаде на феодала мнението на шогун, че безпрецедентното издигане на Брикман над статуса на роб е и ненужно, и неподходящо. Мин-Орота се помъчи да го увери, че това е само временно споразумение, което може да донесе важни материални изгоди не само на неговия дом, но и на самия шогун. И че след време ще е забавно да върнат дългото куче към робското му положение.

Имаше обаче и други аспекти на ситуацията, по-малко забавни, и точно тях се канеше да докладва Тоширо. Мютката, която беше взета под опеката на генералния консул Накане То-Шибя, беше изчезнала загадъчно от хоризонта. Чрез старателна разузнавателна работа и с помощта на местната мрежа от агенти и информатори той беше

разкрил една нелегална сексуална връзка, която не само беше смущаваща, но и се беше оказала със застрашителни последици.

Тоширо докладва за последната работа на Брикман, след това премина към неговата мютска придружителка.

— Съжалявам, че трябва да ви кажа, но получих информация от достоверен източник, че генералният консул на Маса-чуса и Ро-дирен влага ново съдържание в понятието „защитно попечителство“.

Шогунът го погледна остро.

— Сигурен ли си?

— Абсолютно. Както казват всички, той е обхванат от голяма страст. Въпросната... „дама“ е настанена със собствени слуги роби.

Лицето на шогуна не отрази вълната на отвращение, която премина през него. Очите му останаха приковани в градината.

— Къде?

— Владението включва езеро с малък остров в средата. Очевидно там има къща. Дърветата, които я ограждат, пречат да се види от брега. Смятам, че е използвана за подобна цел и преди.

Шогунът кимна. Изражението му остана равнодушно, но Тоширо знаеше, че отвътре владетелят кипи. Генералният консул Накане То-Шиба беше женен за една от сестрите на Йоритомо. Да влезе в нейната спалня, след като е правил любов с робиня мютка, беше оскърбление на нейната чест — за което в подходящ момент трябваше да се отмъсти.

— Това не е толкова лошо, колкото изглежда — каза Тоширо.

— Искаш да кажеш... че е добра новина?

— Да, господарю. Лошата новина е, че... тя не е мютка.

Шогунът затвори очи и пое дълбоко дъх.

— Как не си го забелязал, когато я докараха?

— Нямах основание да подозирам такова нещо. Беше ни казано, че дългото куче ще се придружава от мют. Кой би допуснал, че тя се е прикрила, като е боядисала тялото си? Не знам какво я е подтикнало да свали маскировката си, но тя е с чиста кожа... също като Брикман. Дватамата са от един вид.

— Две дълги кучета...

Очите им се срещнаха.

— Защо е тази измама?

Тоширо подбра думите си внимателно.

— Може би сделката, която господарят Яма-Шита твърди, че е сключил с мютите, е... прикритие за по-непосредствено споразумение с производителите.

— С Федерацията?

Тоширо се поклони под пронизващия поглед на шогуна.

— Това е единственото обяснение, което има смисъл, господарю. От друга страна, вие може би знаете нещо, което аз не знам.

— Ще ми се да знаех.

— Господарят Яма-Шита обича да сключва сделки.

— И е амбициозен. Но да се предположи, че е във връзки с Федерацията...

— Да, това е сериозно обвинение.

— Най-лошото предателство. Смърт за него и за семейство му плюс конфискуване на цялото владение. Но преди да възложи делото на Йеясу, ми трябва доказателства, не само предположения.

— Дайте ми време, господарю. Мисля, че мога да намеря доказателства. Но това не решава проблема как да го хванем за яката.

— Прав си. Замесен ли е Кио Мин-Орота?

— Нека го кажа по следния начин. Трудно ми е да повярвам, че той не знае с кого прекарва повечето следобеди генералният консул. Дори семейството да няма споразумение с дългите кучета, досега трябва да са разбрали каква е работата.

Шогунът въздъхна със съжаление.

— Само това ми липсваше. Откога моят скъп зет е...

— От началото на януари.

— И ти го откриваш чак сега?

Тоширо пак се поклони. Моментът не беше подходящ за оправдания.

— Просто не разбирам — замислено каза Йоритомо. — Сестра ми и децата й бяха тук само преди седмица. Тя с нищо не подсказа, че става такова нещо.

— Тя може би не знае, господарю. Причината да разбере толкова късно беше, че някои хора са се постарали твърде много всичко това да остане тайна.

Йоритомо издиша силно през носа.

— Ако той не беше част от семейството, още утре сутринта щеше да е на рогозката. Как можа да ми направи такова нещо? Това е

непростимо. — Той се усмихна криво и каза малко по-спокойно: — От друга страна, не бих казал, че е изненадващо. От известно време знам, че в това отношение той има малко ексцентричен вкус.

Настъпи тишина. Йоритомо обмисляше бъдещите си действия.

— Винаги бихме могли да турим край на това, като сложим нещо в купичката му с ориз. Или може би и на двамата. Да го направим да изглежда като самоубийство.

Тоширо поклати глава.

— Не, господарю...

— Да не искаш да кажеш, че не можем да го направим?

— Съвсем не. В сравнение с господаря Яма-Шита генералният консул е сравнително лесна цел. Просто не смятам, че на този етап на играта убийството ще е в наша полза. Ако ударът бъде проследен и доведе до вас...

— Дааа. — Лицето на Йоритомо помръкна. — Лошо. Открай време знам, че семейството на Яма-Шита ще е център на всеки ход срещу шогуната. И че моят зет е идиот, който накрая ще се самоунищожи, но... — Той въздъхна, после продължи: — Този, от когото съм най-разочарован, е Кио. Абсолютно сигурен ли си, че е замесен в това?

— Главата си залагам, господарю.

Йоритомо стисна очи, сякаш се опитваше да отблъсне думите му. После с бавно, отмерено движение сложи ръце върху лицето си, изтривайки от него всякаква емоция, и ги постави с дланите надолу върху коленете си.

— Значи... може би сме изгубили Мин-Орота. И един от моите генерални консули също е с тях.

— Не напълно. Не вярвам той да знае какво планират. Може би не е против, но все още е на ваша страна *и е от семейството*.

— Не ми напомняй...

— Господарят Яма-Шита е готов да поеме рисковете, но не е глупав. Вярвате ли, че може да участва в заговор с човек, който е готов да рискува всичко, за да спи с едно дълго куче?

— Не, сигурно не. Но тогава каква е играта?

— Ако Яма-Шита е във връзка с Федерацията, трябва да знае кой е доставил хвърчащия кон.

— Значи е било уредено.

— Сигурно. Но както и да го погледне човек, когато генералният консул е открил какво има под окраската на тялото, е трябвало да съобщи. Но не го е направил. От този момент нататък той е съучастник. Какво може да каже Мин-Орота? Сигурен съм, че той и господарят Яма-Шита могат да ви доведат цял куп свидетели, които да се закълнат, че са предали мютка. И ние не можем да проверим племето на Плейнфолк, с което Яма-Шита твърди, че е сключил сделка, защото...

— Защото той е единственият ни контакт.

— И значи край на историята. Положението на То-Шиба е много трудно. Те ще използват това да упражнят известен натиск.

— Например да го убедят да заповяда на гарнизона си да стои настрана, ако и когато Мин-Орота реши да тръгне срещу мен...

Тоширо поклати глава.

— Има много време преди да стигнем дотам. Те дори не са започнали да разглеждат военните възможности. Дори с помощта на Мин-Орота Яма-Шита и неговите приятели не са достатъчно силни да свалят шогуната с един бърз кървав удар.

— Може би ще могат, ако фамилия То-Шиба премине на другата страна.

— Трябва да се погрижим това да не стане.

— Значи трябва да се опитам да променя ситуацията.

— Можем да приложим някои тактики, които да ги попритеснят. Но дори То-Шиба да има успех, това няма да означава, че Яма-Шита е разбит. Никой не желае да затъне в нова продължителна гражданска война. Всички можем да загубим твърде много. Не... това, срещу което сме изправени сега, е битка за сърца и умове.

— Най-трудната за спечелване битка.

Тоширо се поклони.

— Господарю, щом вие сте на кормилото...

— Това ли е всичко?

— Има и още.

Йоритомо отново въздъхна, този път малко раздражено.

— Стъпвай внимателно, приятелю. Започваш да прекаляваш.

Тоширо прие предупреждението философски, макар рискът да си навлече гнева на шогуна като носител на лоши новини да бе съвсем реален.

— Само слух, господарю, нищо повече. Просто си помислих, че трябва да знаете за него.

— Казвай.

Тоширо се стегна. Можеше да е слух, но все пак беше взривоопасен.

— Летящият кон беше докаран по въздуха от машина, чието действие не може да се разбере.

— Знам. Яма-Шита заповяда да бъде унищожена.

— Но не е.

Изрисуваните вежди на шогуна се вдигнаха.

— Още нищо не се е случило, но се говори, че нашите приятели на север са решили да поискат техните послушни дълги кучета да разкрият нейните тайни и да им помогнат да намерят начини да...

— Какво?

— Да хванат отново... — гърлото на Тоширо пресъхна — тъмната светлина. — Думите предизвикаха образи на смърт и нещастие.

Петимата самураи, охраняващи шогуна, не разбираха какво си говорят двамата, но усетиха ужаса в гласа му и се спогледаха неспокойно.

Тоширо отклони поглед — в тази ситуация законите на етиката му забраняваха да гледа шогуна. Трябваше да коленичи с наведена глава, докато Йоритомо не си възвърне спокойствието и не се обърне към него.

Тъмната светлина беше нещото, от което Йоритомо, настоящият носител на върховната власт и пазител на свещените принципи и традиции, които ръководеха света на самураите, най-много се страхуваше. Това беше лошата сила, довела до разрушаването на Света преди; силата, която не трябваше да се допусне никога отново да попадне в ръцете на хората. Нейните тайни бяха станали скрито знание, избягвано и ужасно като магическите заклинания, правени от магьосниците и вещиците в древни времена.

Дългите кучета бяха господари на тъмната светлина и нейни роби. Тя даваше сила на страхотните оръжия и контролираше техните

мисли. Тя беше кръвта на живота на техния подземен свят; неговото пулсиращо сърце. Но тя беше болен орган; в нея бяха семената на чумата, която отслабваше тялото, парализираше мозъка, унищожаваше душата. След време синовете на Ни-Исан щяха да намерят начин да изтръгнат това сърце от неговото земно тяло. И след като то престанеше да тупти, дългите кучета щяха да бъдат като личинки в заробен труп, принудени да се хранят в тъмнина, докато и последната не загине от задушаване и вонята на разложение.

Но техният напредък трябваше най-напред да бъде спрян с помощта на Плейнфолк и чак когато бъдеше намерен начин да се справят с техните военни машини, можеха да ги прогонят в пустинните им бърлоги и да ги изолират завинаги от останалото човечество.

Тъмната светлина беше едновременно и красива, и ужасна. Тя съблазняваше и развърщаваше, и правеше пленници всички, които се опитваха да я овладеят. Глупаците, които искаха да я възкресят, щяха да полудеят първи, след което щяха да бъдат напълно унищожени от демоните, криещи се в нея. От момента, когато воините на Седмата вълна бяха превзели с щурм брега, тези демони бяха изгонени от земите, граничещи с Източното море, а онези, които обитаваха умовете на дългите кучета, бяха държани далеч отвъд Западните хълмове. Но сега, движена от слепи амбиции, една клика феодали планираше да ги пуснат на свобода! Това беше лудост! Йоритомо бе обзет от нарастващо отчаяние. Беше ли обречена историята да се повтаря?

Като всички истински синове на Ни-Исан, Йоритомо добре познаваше историята. Тя беше поучителен разказ, предаван през вековете; урок, който още от първите дни на неговото сядане на престола му беше напомняй непрекъснато от неговите родители, учители, съветници.

Ни-Исан, Земята на изгряващото слънце, лежеше на източния бряг на огромен континент, който в Света преди беше наричан Июнистейса. В онези далечни дни воините, чиито потомци бяха синовете на Ни-Исан, бяха живели в далечно място, също наричано Страна на изгряващото слънце. Много красива земя, чийто народ достигнал голямо богатство и сила — и след това хората изгубили душите си поради предачите и тъкачите на тъмната светлина.

Тъмната светлина била земен брат на белия небесен огън, разцепил небесата, когато злият Ками на облачния свят опитал да атакува замъка на Амерацу^[1], богинята на всичко. Ослепителната светкавица била направена от верига от искри, които изтекли от нейния меч, за да поразят с един ужасен удар 10 000 от неговите врагове. И огънят, който паднал на земята и се разпространил по света, бил пълен с неговата божествена сила.

Предачите намерили тайни начини да извлекат тази сила от горите и реките, камъните и тревата, от въздуха, дишан от хората. Хванали я на магически колела и я завързали здраво с фини като коприна метални нишки. Тъкачите взели тези нишки и ги изтъкали във фини въжета, от които направили гигантска мрежа, която след време обкръжила цялото земно кълбо. Никой не възразявал, защото в началото всички били очаровани от нейната магическа сила. С едно щракване на пръсти въжетата докарвали светлина там, където било тъмно, осигурявали топлина за старите кости, изпълвали въздуха с музика.

Това било добро, но нещата не свършили дотам. Били намерени нови начини за хвърляне на тъмната светлина през въздуха. С невидими нишки била изтъкана втора мрежа. Светът мълчаливо бил направен пленник, но отново никой не се възпротивил, защото предачите построили по-мощни магически механизми и тъкачите създали начини да освободят хората от тежкия труд. Тъмната светлина въртяла сонди, движела триони, вдигала чукове, ковяла желязо и свързвала метали посредством искра.

За бавно схващащите безделници това време било добро. Безделието станало добродетел. Но майсторите занаятчии скоро останали без пазар за уменията си. Сръчните им пръсти били заменени от метални нокти на безглави роби с неуморни ръце от стомана. Захранвани от тъмната светлина, независещи от сезоните и от това дали е ден, или нощ, те произвеждали предмети за едно мигване на окото от материали, които не били създадени от природата. Тези направени без любов предмети нямали душа. Те били безполезни дрънкулки, мимолетни хрумвания на хора, които плащали всякаква цена, за да прикрият празнотата на живота си.

Тъкачите създали празнотата и вече работели неуморно да я запълнят. Природният свят бил изместен от илюзорен: свят на

фалшиви надежди и празни мечти, който ставал все по-силен, като се захранвал от енергията, открадната от стария свят.

За по-малко от едно столетие земята се превърнала в гигантски дом за удоволствия с магически прозорци, които съблазнявали окото, и съблазнителни звуци, които отклонявали всички, освен най-силните от Пътя на война. Фантазията станала нова реалност. Хората изгубили цялото си чувство за чест, сензацията изместила чувствителността. Принципите, които лежали в основата на самурайската етика, били отхвърлени; плодовете на древната мъдрост изсъхнали, оставени без грижа върху стеблото. Жените пренебрегвали семейните си задължения; мъжете изоставили занаятите и професиите си и всякакво чувство за чест, за да участват в абсурдни игри в преследване на банални амбиции, с готовност се подлагали на публичен присмех и унижение с напразната надежда да спечелят нищо не струващи награди. Позлатата на глупака.

Предачите и тъкачите станали по-богати и още по-силни. Всеки, който се съпротивявал, бил прикован и разпнат. Управниците търсели тяхната благосклонност; правителства се съгласявали или падали.

Било неизбежно децата, родени във века на тъмната светлина, да отхвърлят моралните и духовни традиции на миналото. Колкото до бъдещето, то не съществувало. Всички живеели в прелестен свят, който предлагал моментно удовлетворение и в който времето било вечен дар. Хората се превърнали в призраци, ставащи посред нощ да скитат по улиците; събирали се с хиляди, когато се предлагала нова сензация.

Болката и удоволствието имали малко значение. Наблъскани един до друг в пищни храмове на бляновете, хората се олюлявали като речна тръстика във вълната на звука, прекланяли се с вдигнати ръце и очи, създадени от светлината. Всички били във властта на тъкачите и дрехите им отразявали състоянието им. Телата им били завързани и оковани, всички носели халки на ушите и носовете си, в ръцете им били забодени игли. Косите им стърчали като бодли на побъркани морски свинчета, лицата им били като на изрисувани в цветовете на дъгата мюти. В този лишен от смисъл свят стилът бил всичко. Били като наперени пауни; показността била единствената им грижа, ексцентричността — крайна цел.

Освободени от ограниченията, наслоени от морала и църковните закони, мъжете и жените станали жертва на престъпни елементи, които, отдадени на най-ниски инстинкти, ги натъпкали в благодата на безнравствеността и покварата. Терор царувал в градовете, страхливци нападали слабите и беззащитните, армиите губели желание да се бият, правителствата се превръщали в безсмислени институции, кралете и министрите били публично подигравани и презирани от журналистите, търговците и най-долните негодници.

Амерацу-Омиками, великият небесен дух, се поболяла от злото в света и хвърлила слънцето в морето, и то избухнало с мощен рев и запалило океаните. Всички били поразени от ужас. Вълните засъскали и кипнали като разтопено злато. Гонени от вихрушка с гласа на хиляди бури, те се издигнали високо във въздуха, забили ноктите на горящите си пръсти в облаците, после паднали на брега, като поглъщали всичко по пътя си. Никой не бил пощаден — дори онези, които избягали на свещената планина Фуджи.

Само хората на корабите оцелели, скрити зад железните стени на плаващите си села между снежните планини отвъд Южните морета. Те видели огъня в небето, но пламъците не ги достигнали, защото Амерацу, която желаела да ги запази, повикала студени бели ветрове да издухат топлината от вълните. Защото те били избрани. В техните души тлеела искрата, която можела да се превърне в пламък. Пламъкът, който един ден щял да закали стоманата в сърцето и ума на една нова нация от самураи.

Времето било спокойно. Слънцето било изчезнало, погълнато от океаните — останала само тъмночервена топка, която от време на време — много рядко — пронизвала оловния мрак, който се бил спуснал като погребална плащаница.

След като дълго плували сред стълбове от сив лед, хората на корабите разбрали, че познатият им свят е изчезнал. Земята била превърната в овъглена пустиня — нищо не се движело, нищо не растяло. Облаците погълнали заредената със смърт прах и я хвърлили върху морето като отровен дъжд. Тъй като единственият им източник на храна били плодовете на океана, хората на корабите пожънали смъртоносна жътва. Мнозина загинали, но не всички. Някои, благословени от Амерацу, се разболели, но след това възстановили част от предишната си сила. Техният брой намалял, но едно ядро

оцелели се присъединило към други скитници по океана, които говорели техния език и споделяли техните мечти.

Одисеята продължила повече от две столетия. Поколения били родени и погребани в морето, но потомците на избраните не изгубили надежда и постепенно станали по-силни. И съхранили в умовете на децата си жив спомена за някогашното си славно минало, очите им, замъглени от глад, болести и примирение със съдбата, заблестявали от разказите за героични дела, извършени от смели, безстрашни самураи, за които мисълта за смърт била „лека като перце“.

И предавали на децата ценни знания за света, който е бил, и умения, които щели да бъдат нужни за построяване на нов свят, когато земята започне да оздравява. Учили ги на законите на бушидо, духовните закони, които управляват мислите и действията на боеца, които го отличават от обикновеното човечество. И им поверили една свещена задача: да изкоренят и унищожат тъмната светлина и да я изгонят от света завинаги.

Тази задача бе най-важната в Ни-Исан. При създаването на първия шогунат тя бе станала закон. Тъмната светлина беше най-големият враг на човечеството; опитът да се улови повторно беше най-голямото престъпление. Управниците на Ни-Исан бяха водили тази борба със страстта на кръстоносци; и настоящият шогунат не беше изключение.

Йоритомо знаеше, че ако слухът се окаже верен, замесените трябва безмилостно да бъдат премахнати. Но какви размери беше взел заговорът? Преди да се завърне Тоширо, Мин-Орота беше смятан за *фудай* — лоялен съюзник на То-Йота. Положението беше крайно деликатно. При почти изравнените сили на двата лагера шогунатът не можеше да рискува да прави открити ходове срещу заговорниците — ако бяха такива. Дори ако заповядаше зет му, генералният консул, да си направи сепуку — това би могло да доведе до непредвидими последици.

Не... За обидата на неговата сестра и на собствения му дом трябваше да се отмъсти... но във време, избрано лично от него. За момента беше по-умно да остави гърнето да къкри.

---

[1] Амерацу-Омиками — великото божество, осветяващо небесата, или Богиня на слънцето, от която произхожда

императорското семейство. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 3

Тоширо Хазе-Гава отново доказа майсторството си за събиране на информация: дърпаше нишките на мрежата си от агенти и информатори; трупаше рапорти на свидетели, клюки, интимни разговори, кръчмарски приказки и слухове, дочути в баните. Но за шогуната в картината, обрисувана от пратеника, имаше сериозен пропуск. Феодалните владетели Яма-Шита и Мин-Орота бяха влезли в таен съюз и замисляха построяването на прибори за улавяне на тъмната светлина, а генералният консул Накане То-Шита имаше незаконна сексуална връзка. Но Яма-Шита не беше в съюз с Федерацията или с нейни агенти. Тоширо беше направил погрешно заключение от предоставената му информация. Сценарият, който беше изградил, се основаваше на една основна грешка: допускането, че обектът на връзката — Клиъруотър — е дълго куче.

Това беше грешка, за която Тоширо не можеше да бъде винен. Като повечето майстори на желязо, знанията му за мютите бяха ограничени до онези, които се срещаха в Ни-Исан — роби с помътен поглед, хранени и поени като добитък, които работеха по-добре под камшик. Те бяха примитивни чуждоземни същества, които в обществото на майсторите на желязо бяха наравно с впрегатните волове и навремени им се отделяше дори по-малко внимание.

Като самурай и пратеник на вътрешния двор, Тоширо беше обвързан със строги социални условности. Той не биваше да разговаря с такива лица — можеше само да им заповядва. А и заповедите му трябваше да се предават на робите чрез посредник. В резултат той не знаеше почти нищо за техните обичаи и традиции или начин на съществуване без вериги на ръцете и на краката в простора, който лежеше отвъд водите на О-хайо и Мей-сури. Не знаеше и за съществуването на „свръхнормални“ мюти, чиито тела бяха не само с прави кости и гладка кожа, но бяха също с *чиста кожа* — като дългите кучета и Синове на Ни-Исан. И не беше единственият, който не го знаеше.

Преди няколко месеца господарят Хиро Яма-Шита беше направил същата грешка — въпреки че знаеше повече за Плейнфолк от всеки друг в Ни-Исан.

С годините Яма-Шита беше натрупал значителна информация за номадите мюти, но само старшите членове на неговата фамилия имаха достъп до нея. Годишното пътуване на корабите с колела по големите езера беше едно от многото начинания, които правеха Яма-Шита богат и силен. Мютите бяха не само източник на евтина работна ръка — доставяните от тях стоки помагаша да се нахранят и облекат техните пленени братя. Фактите, с които разполагаше Яма-Шита, бяха строго пазени търговски тайни; познаването на силните и слабите страни на неговите клиенти му позволяваше да установява най-изгодни разменни условия, а съперничеството между различните племена осигуряваше на търговците възможно най-добрите сделки.

За разлика от повечето майстори на желязо, Яма-Шита не презираше мютите, макар да намираше обезформените им тела за противни — в частност косматите им подмишници и полови органи. Но въпреки странния си вид и небрежното си отношение към хигиената те притежаваха известно благородство и в естественото си състояние бяха силни, безстрашни индивиди със собствен кодекс на честта, който в много отношения приличаше на този на самураите. Бяха склонни да признават и да се подчиняват на авторитета на повисокопоставения — на него и на неговите хора — и имаха достатъчно разум да разберат, че продължаването на размяната на стоки и хора срещу оръжие и други неща е изгодно и за двете страни.

За всички те бяха необразована наивна раса, надарена с известни елементарни сръчности, но с повече мускули, отколкото мозък. Имаше обаче някои мюти — особено летописците, — които показваха висок интелект и неочаквана проникателност. Мистър Сноу, летописецът на племето М'Кол, беше един от тях и точно към него се беше обърнал Яма-Шита за помощ при доставката на летящ кон.

Феодалът беше запознат с непотвърдените твърдения, че някои мюти притежават свръхестествени сили; загадъчни, надарени индивиди, известни като повелители и прорицатели. Майсторите на желязо, които се молеха на капища, посветени на Амерацу-Омиками, вярваха, че материалният свят е проникнат от духовния свят — царството на Ками, — но Яма-Шита се отнасяше към историите за

мютска магия с подигравка. Според него мютите не представляваха заплаха за майсторите на желязо. Въпреки големия им брой фрагментарната природа на племенната система и традиционната враждебност, с която съперническите фракции гледаха една на друга, правеха невъзможно те да предприемат мащабна акция срещу благодетелите си на изток или срещу враговете си на юг. Плейнфолк държаха много на територията си, но не бяха строители на империя. Затова беше безопасно да се снабдяват с оръжие. Неумолимата им омраза към дългите кучета и използваната от тях партизанска тактика бяха идеални за отблъскване на разузнавателните придвижвания на надземните военни машини на Федерацията.

Понякога Яма-Шита се чудеше дали Плейнфолк разбират, че са манипулирани, но никога не му мина през ума, че може да са вдъхновени от чувство за провидение. Той никога не беше чувал за пророчеството за Талисмана, но дори да го беше чул, щеше набързо да го отхвърли. Любопитството му към мютите беше ограничено от вътрешната убеденост в собственото му превъзходство и това на системата, която представляваше. По негово мнение — което се споделяше от всички майстори на желязо от шогуна надолу — от мютите не можеше да се научи нищо за самите тях. Яма-Шита не беше антрополог, нито беше учен по сравнителна религия — той беше ангажиран с управление на ресурси.

Това селективно събиране на информация означаваше, че Яма-Шита, подобно на пратеника, не знаеше нищо за „свръхнормални“ мюти. Така че направи същото погрешно заключение в края на януари, когато до него стигна новината за неочакваната промяна на Клиъруотър от многоцветна мютка в дълго куче с чиста кожа — също като шогуна, той реши, че това е предателство.

Гневът му беше насочен срещу двама души: срещу Мистър Сноу, заради опита да го измами, и срещу генералния консул, заради неговата слабост и глупост. Когато Кио Мин-Орота го информира за станалото, първата му мисъл беше бързо да ликвидира Клиъруотър с помощта на някой платен убиец, но Кио го увери, че като се вземат предвид всички обстоятелства, никой от тях не може да бъде обвинен в съучастничество.

Като размисли, Яма-Шита се съгласи, но също като шогуна, беше изправен пред дилема. Скриването на присъствието на жена дълго

куче беше едновременно нежелано затруднение и небесен дар. Необяснимото желание на консула да спи с жена с нисък социален статус го правеше уязвим за шантаж. Този човек явно беше дегенерат, но връзките му по върховете чрез неговия брак за една от сестрите на шогуна го правеха важна пионка в опасната игра, която беше в ход сега.

Мистър Сноу, летописецът, беше съвсем друг проблем. Каква игра играеше лукавият старец с израстъци по главата? Тъй като се беше наел да достави летящ кон срещу пушки, следваше, че участва в тази измама. Означаваше ли това, че е в тайно споразумение с Федерацията?

Ако беше, в искането маскираната жена дълго куче да бъде върната на М'Кол заедно с облачния воин, когато изпълнят задачата, имаше смисъл. Очевидно тя и нейният партньор трябваше да докладват за всичко, което са видели: за занаятчийските умения на майсторите на желязо и за тяхната способност да усвояват нови техники, за начините, по които ще захранват с енергия летящите коне, и за тяхното умение да ги използват във въздуха. Нищо чудно, че облачният воин беше поискал да им бъде разрешено да останат заедно. Това беше хитра уловка, но никой мют или трекер, влязъл в Ни-Исан, не се беше върнал да разкаже нещо — и тази дръзка двойка щеше да сподели същата съдба.

Един важен въпрос обаче оставаше без отговор: защо Федерацията доброволно ще предаде тайните на летенето на един потенциален враг? Подаръкът, по общо мнение, беше доставен под маскировката на повредени стоки, но това просто придаваше правдоподобност на твърдението на Брикман, че е построил летящия кон от спасени части и парчета, докато е бил в плен на мютите. Въпреки очукания си вид летателният апарат все още можеше да носи във въздуха двама души и беше докарал два обекта с огромна стойност: един летящ конник, който изгаряше от нетърпение да обясни подробно работата на всяка част и теорията на нейното конструиране, и работещ образец на двигател, захранван с тъмна светлина.

За Яма-Шита — роден предприемач — това се оказа достатъчно добра възможност и той не можеше да я изпусне. След като скри двигателя, той — под зоркия поглед на представителя на шогуна —

имитира унищожаването му във внушителен огън, в който имаше ракети и няколко скрити заряда барут.

Грешката с истинската идентичност на Клиъруотър — която покъсно щеше да накара пратеника Тоширо да вярва, че Яма-Шита може да е в съюз с Федерацията — го подтикна да разработи свой собствен сценарий за Мистър Сноу. В Ни-Исан никой не беше получил власт, на каквато се радваше Яма-Шита, без да е жесток и коварен — и той не беше изключение. Като повечето феодали, той беше подозрителен и обичаше сложните заговори. Беше сигурен, че Мистър Сноу не е очаквал жената дълго куче да разкрие истинския цвят на кожата си. И нямаше начин летописецът да е могъл да знае, че тя ще бъде поставена под охрана от Накане То-Шиба, нито би могъл да предвиди какво ще последва от това.

Така че какъв беше замисълът? Беше ли доставката на летателния апарат с неговия загадъчен мотор и услужлив конник опит да се предизвика по-нататъшен интерес какви още други неща би могъл да предложи старият мют? След толкова години търговия с мютите Яма-Шита очевидно беше личност, с която може да се прави бизнес. И неговите кораби с колела осигуряваха сигурна система за доставка на стоки *и хора*. Възможно ли беше Федерацията чрез Мистър Сноу да иска да установи контакт с него?

Да приеме такъв ход би било предателство. Предателство беше също да пренебрегне свещения указ, отнасящ се до тъмната светлина. Но Яма-Шита не се мислеше за предател. Той искаше да запази Ни-Исан, но не непременно в сегашната му форма. Мирът и просперитетът не бяха достатъчни. Яма-Шита искаше прогрес на страната. А за да го постигне, трябваше да стане шогун. Това означаваше изместване на То-Йота. Ако знанието, което лежеше зад бойната машина на Федерацията, можеше да му помогне да направи това, тогава при подходящи условия той можеше да постигне споразумение. А когато се добереше до абсолютната власт, щеше да използва същото това знание, за да победи дългите кучета, да разруши подземното им царство и да премахне от лицето на земята всякаква следа от тяхното присъствие.

Яма-Шита знаеше, че всяка сделка с Федерацията е изпълнена с опасност, но вече беше поел голям риск с намерението да улови тъмната светлина. И все пак не беше съвсем сигурен дали има куража

да приведе тези мисли в действие. Ако трябваше да го направи, щяха да са му необходими приборите, използвани от предачите и тъкачите. Забранените предмети и материали, от които бяха направени те, можеха да се докарат в Ни-Исан само когато положението му станеше непоклатимо.

Междувременно нямаше да му навреди, ако си запазеше тези възможности. Щеше да удържи на думата си и да достави обещаната пратка пушки на М'Кол. Нямаше да накаже Мистър Сноу и неговото племе за опита им да го измамат; нямаше дори да го укори или да му иска обяснение. Просто щеше да изправи старата лисица и жената дълго куче един пред друг и да наблюдава какво ще се случи, когато види промяната в дрехите и вида ѝ и чуе от собствената ѝ уста, че към нея и към облачния воин са се отнасяли добре и че никой от тях не иска да се върне в Плейнфолк.

В момента, в който я видеше, Мистър Сноу щеше да разбере, че той, Яма-Шита, най-силният феодал, знае всичко. Но летописецът нямаше да може да прочете нищо на лицето му, защото то щеше да бъде скрито зад маска в черно и златно. Той щеше да се обърне към мютите със същата любезност, с която се обръщаше към своите другари самураи; гласът и държането му нямаше да издадат никакъв намек за одобрение или неодобрение. Мистър Сноу и неговите съветници сами трябваше да изтъкуват мълчанието му по въпроса и да предприемат съответния ход.

Генералният консул Накане То-Шиба беше строго инструктиран да не казва нищо на дългото куче — трябваше само да сподели, че тя ще бъде преместена на друго място. Обзет от отчаяние при мисълта за тяхната предстояща раздяла, той беше неблагоприятен. Като знаеше, че езикът му е така неуморен, както членът му, лорд Мин-Орота не му бе разказал цялата история, но в момента, в който Клиъруотър научеше, че ще срещне Яма-Шита в Кари-варан, тя щеше да се досети, че той ще я заведе на среща с Мистър Сноу. Април беше месецът, през който Плейнфолк започваха да се подготвят за „ходене по водата“ — име, дадено на краткия период на мир, когато съперническите племена се събираха при търговския пункт в края на Великата река.

Тъй като Кадилак искаше да остане в Херън Пул, Клиъруотър знаеше, че трябва да се върне в Ни-Исан сама. Всъщност тя нямаше никакъв избор по въпроса. Когато при новината за тяхната раздяла

беше прибягнала до сълзи, генералният консул побърза да я утеши — увери я, че е получил гаранции от Яма-Шита, че ще ѝ се осигурят всякакви удобства и ще бъде върната при него жива и здрава.

Клиъруотър знаеше, че няма време за губене. Помоли да ѝ се разреши да вземе малък знак за неговата обич със себе си. Нещо, което да може да милва през часовете, дните и седмиците, когато ще бъдат разделени. Една малка лакирана кутия може би, украсена с образи по неин избор? И отново го фиксира с онзи свой поглед — толкова умоляващ, толкова страстен, толкова изпълнен с обещание...

То-Шиба не можеше да откаже. Тези очи, ах! Те бяха трепкащи скъпоценни камъни. В един момент бяха смарагди с остри ръбове, изпълнени със син огън, в следващия тихи лазурни езера. Ако беше камък, той би се хвърлил с готовност в техните загадъчни дълбини. Накане То-Шиба беше забравил броя на жените, на чиито сексуални услуги се беше радвал, но никоя не беше задоволявала физическите му желаниа и най-съкровените му фантазии по начина, по който го правеше това дълго куче. Тя беше, казано направо, най-умелият терапевт, когото беше имал щастието да срещне. Беше не просто хубава — цялото ѝ същество излъчваше загадъчна, вибрираща сексуалност. Тя беше выплъщение на чувствено желание. И То-Шиба беше толкова увлечен по нея, че беше готов да направи всичко, което тя поиска.

В границите на разумното, разбира се.

Истината беше нещо различно. Генералният консул несъмнено беше прониквал в тялото на Клиъруотър, но всеки път, когато го правеше, тя проникваше в ума му и налагаше волята си върху трескавите образи в него. Най-необузданите фантазии на То-Шиба приемаха физическа форма, когато тя станеше каквато я желаше той: нежна и покорна в един момент, очарователна и изпиваща го в следващия. Зрение, звук, допир, мирис — всяко усещане беше усилено и след това оформено да съответства на най-дълбоките му нужди. Оръжието му, съразмерно по природа, беше уголемено от очите на ума му до страхотно копие от слонова кост, което той забиваше със силата и енергията на жребец и издръжливостта на катър. Времето преставаше да съществува, така че когато идваше кулминационната точка, тя изпълваше всяка фибра на съществото му, трансформираше

се във вълни на огромно удоволствие и умът и тялото му плуваха в тях във вечно блаженство.

В резултат на всичко това генералният консул мислеше, че изпитва много по-голямо удоволствие, отколкото беше всъщност. Клиъруотър не изпитваше никакво удоволствие от тези любовни срещи, но беше длъжна да използва тялото си, за да владее неговия ум. Генералният консул изобщо не знаеше, че докато лежи с нея, очите му, ушите му, езикът му, пръстите му и неуморният му пенис му изпращат сигнали, генерирани от собствения му похотлив ум.

Използваната от Клиъруотър сила беше същата, която беше използвал Мистър Сноу да замъгли мозъка на Хартман, командира на първия ешелон, влязъл на територията на Плейнфолк. Но Мистър Сноу не бе трябвало да се среща лично с подземните хора. Като повелител, който може да довежда бури, той владееше седмия кръг на сила и това му позволяваше да установява контакт чрез психическия образ на Хартман, който Кадилак беше извлякъл от виждащия камък. Способностите на Клиъруотър бяха големи, но бяха много под тези на Мистър Сноу. Силите, които течаха през нея, правеха това по волята на Талисмана, а не бяха контролирани от нея, и тя знаеше, че настоящите й действия са дар от него. Тя беше обвързана с генералния консул от необходимостта да е близко до Кадилак. Владението на То-Шиба не беше далеч от Херън Пул. Ако сърцето на Кадилак се обърнеше и умът му се върнеше към нея и към мисълта за бягство, тя щеше да е в състояние да му помогне.

Небесните гласове й бяха казали, че гневът на майсторите на желязо трябва да падне върху подземните хора, не върху Плейнфолк. Затова нейната сила — ако трябваше да се използва открито — трябваше да изглежда, че идва от Федерацията. Клиъруотър беше огорчена от очевидното безразличие на Кадилак към тяхната раздяла, но бързо разбра, че е обречена да падне в ръцете на генералния консул. Беше видяла достатъчно, за да знае, че като мютка към нея няма да се прояви уважение и че въпреки добре оформеното й тяло пъстрата й кожа ще я обрече на жестоко, унижително съществуване като товарно животно, клатушкащо се под кошници, пълни с камъни и пръст, теглещо колички с фекалии из оризищата или впрегнато в колело за вадене на вода.

Клиъруотър се ужасяваше от условията, при които живееха хората от нейното племе; съжеляваше ги и беше проляла много горчиви сълзи от пристигането си в Ни-Исан. Но не можеше да подобри положението им и не беше необходимо да го споделя, за да разбере какво преживяват. Нейната задача беше също толкова тежка, а унижението ѝ в обятията на генералния консул не беше по-малко въпреки относителния лукс, с който беше обградена. Ако казаното от Мистър Сноу беше вярно, „загубените“ — мютите, държани от майсторите на желязо — щяха да бъдат освободени, когато Талисмана слезеше на земята. Мистър Сноу беше казал също, че Кадилак и тя са мечът и щитът на Тройнонадарения. Не беше обяснил какво означава това, но беше подчертал, че пророчеството, което говореше за неговото идване и победата на Плейнфолк над техните потисници, ще се изпълни само ако те двамата следват предназначения им път.

Част от задачата ѝ беше да защитава Кадилак главно от самия него, защото го бяха обзели тъмните сили. Така че когато скоро след пристигането им я заведоха пред Накане То-Шибя, тя разбра какво се изисква от нея. Очите им се срещнаха само за миг, но това ѝ беше напълно достатъчно. Умът ѝ проникна в неговия, откривайки неизпълненото му желание да притежава тялото на едно дълго куче. Усети похотливото му любопитство — но дори генералният консул имаше определени граници. Мютите бяха извън границите на общоприетото. Въпреки това тя можа да внедри в ума му идеята да я настани в отделна стая с течаща вода и малката торба с лични вещи, които беше донесла със себе си. То-Шибя се съгласи и издаде необходимите заповеди, но го направи с леко колеблив вид на човек, който не е съвсем сигурен дали постъпва правилно.

Всяка вечер, когато стражата се отпускате и преставаше да обикаля и да надзърта през шпионката на вратата, Клиъруотър използваше запаса си от розови листа да сваля шарките от тялото си — започна с частите, скрити под кожата ѝ за ходене. На четвъртия ден преобразяването беше завършено. Стражът, който донесе оскъдната ѝ закуска, толкова се стресна, че едва не изпусна таблата, и извика прекия си началник да се увери със собствените си очи в станалото. Новината бързо се разнесе и след час самият главен консул влезе при нея и заповяда да я съблекат.

Клиъруотър не се съпротиви; беше навела очи, докато То-Шиба бавно я оглеждаше от всички страни и поглъщаше всяка подробност от тялото ѝ. Накрая той заповяда на един от стражите, който стоеше зад нея, да дръпне назад дългата ѝ тъмна коса, която закриваше лицето ѝ. Когато той я стегна с бяла превръзка на тила ѝ, тя вдигна брадичка и очите ѝ срещнаха очите на генералния консул. То-Шиба беше очаквал да види изпълнен със страх или опасение раболепен поглед на понизше същество; вместо това видя светещи копия от син огън, които пронизаха душата му.

От този момент той беше обвързан от силата, дадена ѝ от Талисмана.

Въпреки предишното ненаситно желание на То-Шиба за жени Клиъруотър беше доволна, че тя вече не може да бъде заместена. Неговото незаконно желание беше изцяло съсредоточено върху нея и щеше да остане такова дори да бяха разделени за седмици и месеци. Нямаше смисъл обаче да рискува. В навечерието на заминаването ѝ, докато То-Шиба лежеше в прегръдките ѝ, треперещ от екстаз, и преживяваше последния кръг на въображаемата си сексуална гимнастика, тя върна мислите му към брачното легло, като наложи собствения си образ върху този на жена му. Ето защо не беше изненадващо, че сестрата на шогуната нямаше от какво да се оплаква при краткото си посещение в летния дворец в Йедо.

Силата, която Клиъруотър използваше да манипулира генералния консул, ѝ позволи да насочи ръцете на майстора, украсяващ капака и страните на кутията с картини, които да говорят на онези, които щяха да я получат: Мистър Сноу и златокосия облачен воин, чиято съдба беше неотделимо свързана с нейната.

За майсторите на желязо, които бяха в пълно неведение за силите ѝ, това беше само празна кутия. Предмет с известна стойност и красота, но нищо в сравнение с изключителните произведения на изкуството, които украсяваха домовете на феодалите и дворците на шогуната. Но дървото на кутията беше изпълнено с нейното същество и картините бяха изкусно прикрити карти, които трябваше да отведат Стив до Херън Пул и до скритата къща на езерото, където я държеше Накане То-Шиба. Когато Мистър Сноу вземеше кутията в ръцете си, щеше да почувства нейното присъствие, гласът ѝ щеше да влезе в неговия ум, образите щяха да разкрият тайните си.

В средата на май флотилия от гигантски кораби с колела, водена от позлатения кораб на Яма-Шита, отплува от пристанище Бу-фаро покрай гърмящите води на Ниа-гара. Плуваха на югозапад покрай пристанище Кари-варан до съседното владение на Ко-Ника — близък съюзник на Яма-Шита. По залез-слънце корабите хвърлиха котва на известно разстояние от брега и когато тъмнината скри всяко движение от любопитните очи, една рибарска лодка докара в покрита носилка жената дълго куче на кораба на Яма-Шита.

Призори корабите продължиха на запад. Пътуването мина спокойно. Когато прекосиха езерото Хюрън, Яма-Шита изпрати един кораб до Бей-сита и друг до Мира-уоки да търгуват с малки групи мютски племена, които идваха от южните земи. На десетия ден от пътуването видяха обичайната огромна маса мюти, разположени на лагер около търговския пункт в Ду-арута, на западния край на Вътрешното море.

През последвалата седмица на оживена търговия Мистър Сноу, летописецът на М'Кол, на няколко пъти направи опит да повдигне въпрос за облачния воин и неговата придружителка, но Яма-Шита го държа в очакване до навечерието на отплуването им. Едва тогава предприе безпрецедентната стъпка да покани летописеца и двама старейшини на племето на борда на собствения си кораб. Мютите бяха, разбира се, задължени да се подчинят да бъдат основно почистени преди срещата си с него и трябваше да сменят миризливите си животински кожи с памучни ризи и панталони. По всичко личеше, че не бяха намерили това за много мъчително и Яма-Шита със задоволство отбеляза, че Мистър Сноу, когато е подходящо облечен и с добре сресана коса, се държи дори с известно достойнство. Всъщност ако не бяха израстъците на челото му, тъмната кожа на предмишниците и черно-кафявата шарка, която покриваше тялото му от главата до петите, човек би могъл да каже, че изглежда и се държи като истинско човешко същество.

Както беше запланувано, Яма-Шита го срещна с Клиъруотър, облечена в дрехи, осигурени ѝ от нейния подъл благодетел. Тя беше предупредена какво да не казва под заплаха от моментално смъртно наказание и двама скрити стрелци бяха поставени да изпълнят присъдата, щом той даде команда. Аудиенцията беше кратка, но показва много неща. Яма-Шита можеше да каже, че Мистър Сноу явно беше

стреснат от нейния променен вид — но беше изненадан, а не учуден: не тревожна изненада на човек, който разбира, че е открит, и не истинското учудване на някой, който е свидетел на напълно неочаквана промяна. От този момент мютският летописец беше подбирал думите си много внимателно. Във внимателно следения разговор между двамата имаше фрази, чието значение се изплъзваше на Яма-Шита, но той не се издаде. Мистър Сноу, от друга страна, не можа да си възвърне присъствието на духа.

„Да — мислеше Яма-Шита. — Нека това ти послужи за урок. Аз съм човек, който държи на думата си, но не мога лесно да бъда измамен. Сега е ред на твоя ход, приятелю с израстъци по главата...“

Освен предаването на кутията Клиъруотър имаше и друга причина да очаква пътуването с нетърпение. След като остави генералния консул да се измъчва от очакване, тя се надяваше да има възможност да хвърли мрежата си върху мъжа, който стоеше в основата на цялата тази история. Яма-Шита — който с едно помръдване на пръст можеше да заповяда да я върнат в Плейнфолк. Но бързо откри, че феодалът не е лесна плячка. През цялото пътуване тя фактически не видя никого, освен двете прислужнички, които служеха и като охранители. Покритата носилка, с която беше пренесена от Босона до Кари-варан, беше затворена, докато беше на пътя, и единственото нещо, което можеше да види през отворите, бяха късчета небе. През нощта, когато конвойт спираше да почива в хановете — известни като пощенски станции — я пренасяха в стая, която не ѝ предлагаше никаква гледка от външния свят.

По същия начин беше изолирана и на кораба с колела и като резултат от това, не се срещна с Яма-Шита, докато не дръпнаха параваните и не видя Мистър Сноу, Ролинг-Стоун и Мак-Трак, коленичили на цветната сламена рогозка в тъмни памучни ризи и панталони. Указанията как да се държи и какво да каже ѝ бяха дадени чрез нейния самурай преводач — една безкрайно студена риба, от чийто глас и държане ѝ стана съвсем ясно, че той не би говорил с нея,

ако не му беше заповядано: сякаш като говореше с нея се излагаше на някаква ужасна зараза.

Отношението на самурая беше разбираемо. Подреденият свят на майсторите на желязо се основаваше на концепцията за висши и низши същества, чийто статус се определяше от обстоятелствата на раждането им. Този свят приличаше на многоетажна пирамида с няколко щастливи индивида на върха и голям брой по-малко щастливи глупаци на дъното. Но докато хората можеха да слизат надолу, движението нагоре беше много малко. Рангът и свързаните с него привилегии зависеха от степента на расова чистота и благородство на родителите. Възможностите за кариера се определяха по рождение. Само хората на върха получаваха високи длъжности. Ако произхождаш от родители на дъното, в повечето случаи си оставаш там. Като всички чуждоземци, Клиъруотър беше изключена от пирамидата. И не само беше отхвърлена от обществото — връзката ѝ с Накане То-Шибя я беше направила социално прокажена. Тя беше опасна за всеки, който влезе в контакт с нея.

Малцината други майстори на желязо, пред които се беше изправяла лице в лице по време на пътуването, не бяха осведомени за тайната ѝ, но всички реагираха по един и същ начин. Очите им рядко срещаша нейните и дори когато това станеше, то беше случайно. Но дори и тогава Клиъруотър не можеше да проникне в умовете им. И все пак трябваше да има път до тях. Открехнатата врата, незалостен прозорец. Неприкритата похот на То-Шибя ѝ беше позволила лесно да преодолее неговите защити. Но хората на Яма-Шита я гледаха с презрение. За тях тя беше пионка, която щеше да бъде изхвърлена, когато престане да е полезна. И тя усещаше, че на генералния консул се гледа като на странстващ рицар, който, когато дойде време, също ще бъде пожертван.

Колкото до Яма-Шита, той беше като от лед. Студен, пресметлив, неумолим. Образът, който извикваше в ума ѝ, беше на щука със стоманени челюсти, която плува невъзмутимо между лещанки, маневрира с едва забележими движения на перките и опашката, след което напада мълниеносно. Яма-Шита не можеше да бъде примамен в същата уловка като онзи сексуален маниак, генералния консул. Стените около мозъка му не можеха да се преодолеят — можеха само да се разбият. А нямаше момент, в който да се нанесе удар.

Тъй като Яма-Шита и неговите самураи присъстваха и слушаха всяка дума, тя не можеше да обясни защо е свалила боята от тялото си и защо е облечена в богато оцветени коприни. Можеше да каже само онова, което ѝ беше заповядано, и да се надява, че малкото ѝ думи ще разкрият много. Беше ясно, че Мистър Сноу е под същите ограничения, но тя разбра прикритите намеци за видяното в камъните и за отнесените от вятъра семена, които щяха да покълнат.

Облачният воин се беше върнал и щеше да дойде да я спаси. Тази новина чакаше тя и това означаваше, че дарът, който щеше да предложи на Мистър Сноу, няма да е непотребен.

На връщане пак я държаха изолирана, обслужваха я само прислужничките виетнамки. От време на време Яма-Шита я наблюдаваше със студено безпристрастие през една скрита дупка — обикновено когато вземаше душ. Гледката на голото ѝ тяло не предизвикваше у него нищо, освен любопитство. Яма-Шита не беше привърженик на секса с жени, макар че имаше съпруга и пет деца. Бракът за него беше семейна потребност, стратегически съюз на интереси. Жените бяха просто средство към целта. И при това несъвършено, защото в Ни-Исан дори дамите с висок произход скоро заемаха второ място спрямо мъжете със същия социален статус. Благородната, другарска любов на един воин към друг беше похвална, но да позволиш мислите и действията ти да бъдат обсебени от физическо желание към една по-нискостояща личност — а това включваше и собствената жена — беше недостойно.

Любовта и удоволствията на плътта бяха изкушения, които истинският самурай трябваше да обуздава. Като се имаха предвид неговите естествени наклонности и фактът, че от навършване на пълнолетие умът му изцяло беше зает с увеличаване на материалното благосъстояние на семейството и на бойната му мощ, психиката на воина Яма-Шита беше непоковарена от такива слабости. Дългото куче беше високо, с прави крайници и съразмерно оформено, но на картата на Яма-Шита за отбелязване на резултати срещу Клиъруотър имаше три черни точки: беше жена, беше чужденка и мястото ѝ беше под най-долното стъпало на социалната стълба и имаше отблъскващи,

окосмени слабини като мют. И по всяка вероятност беше пълна със същите паразити.

Ужасно.

При мисълта да легне с такова отвратително същество Яма-Шита потреперваше. Ако Накане То-Шибя имаше необходимост да спи с това долно животно, най-малкото, което трябваше да направи, бе да накара да обръснат тялото ѝ, но дори тогава какво, по дяволите, го караше да я притежава?

Добър въпрос. За нещастие, понеже не обръщаше внимание на историите за мютската магия, Яма-Шита си затваряше очите пред истината: генералният консул не притежаваше Клиъруотър — тя притежаваше него.

Когато корабите минаха през теснините при Нюи-нисо и се насочиха на изток през езерото Ери към Кари-варан, Яма-Шита заповяда да спрат. Осем мюти — четирима мъже и четири жени — бяха докарани с лодка от десните флангови кораби и ги наредиха на кърмата с гръб към дългите, обковани с желязо перки на спрялото да се върти колело. Мютите коленичиха пред Яма-Шита, който стоеше на палубата над тях.

Две червени ленти — въоръжени с мечове служители с ранг понисък от самурай — изведоха Клиъруотър на палубата. Лицето ѝ беше скрито зад традиционната червено-тебеширенобяла маска на куртизанка. Главата ѝ беше засенчена от качулката на дълга затворена пелерина, ръцете — покрити от дълги ръкавици. Щом видя Яма-Шита, тя се поклони ниско, после коленичи на една рогозка отляво. С лице към нея на палубата имаше още шест червени ленти; левите им ръце бяха върху дръжките на леко извитите им мечове. Дванадесет бели ленти стояха като стража над затворниците; Яма-Шита беше съпроводен от обичайната си охрана от високопоставени самураи — всичките със свирепи метални маски, които бяха причина мютите да ги кръстят „мъртвешки лица“. Маските, носени от червените и белите ленти, бяха по-скромни, направени от лакирана хартия, като на Клиъруотър, с единствена украса цветна лента, минаваща по средата от челото до брадичката.

По команда от Яма-Шита преводачът му се обърна към Клиъруотър.

— Моят господар иска да избереш един мъж и една жена измежду тези роби.

След няколко болезнени урока тя знаеше, че не трябва да пита защо. Поклони се още веднъж на Яма-Шита и отиде при робите.

Всичките осем мюти изглеждаха безкрайно нещастни. Плаваха вече девет дни и страдаха от морска болест. Клиъруотър също беше страдала в началото, но след това само леко ѝ се гадеше.

Имаше чувството, че ще се случи нещо ужасно. Избра напосоки един млад мъж и една жена, след това се върна на рогозката си. Двамата бяха изведени от редицата и ги накараха да коленичат пред Яма-Шита. И двамата бяха непознати: дрехите им, които биха идентифицирали племенната група — Ши-Карго, Д'Троит, Сан'Пол, М'Уоки — бяха сменени с памучни препаски. Никой от двамата, изглежда, не хранеше надежда да оцелее през следващите няколко минути, но и двамата проявяваха стоицизъм — отличителна черта на Плейнфолк.

Чрез преводача Яма-Шита попита Клиъруотър:

— Най-силните ли избра?

Клиъруотър покорно се поклони.

— Така мисля, господарю.

— Господарят Яма-Шита иска да е сигурен — каза преводачът. — Такава важна личност като теб заслужава най-доброто. — После излая някаква непонятна заповед.

Червените ленти скочиха, върнаха избраната двойка в редицата, после заедно с по-нискостоящите бели се нахвърлиха върху окованите мюти — удряха ги с камшици, размахваха мечовете си и крещяха неразбираеми думи на езика на майсторите на желязо. Бяха като бясна глутница койоти, лаещи и ръмжащи срещу стада бързокраки. Мечовете и тоягите дадоха ясно да се разбере какво искат, но няколко маскирани стражи все пак се развикаха на развален бейсик:

— Горел! Горел! На колело! Бързо! Маймуни се повъртят на въртележка!

Осемте мюти се качиха на колелото и застанаха на лопатката, която беше в хоризонтално положение: жените отляво, мъжете отдясно, на една ръка разстояние, обърнати с лице към главината.

Лопатката беше широка, но опората за краката беше несигурна. От дървото капеше вода, а и движението им се спъваше от веригите около китките и тежките метални гривни на десните глезени. Всеки, който поглеждаше нервно през рамо да види какво ще стане, получаваше удар с камшик.

Клиъруотър разбра какво се кани да направи Яма-Шита и сърцето ѝ се сви. Феодалът махна с ръка на един подчинен и той извика на друг раболепен слуга, застанал на отворения люк. Заповедта бързо беше предадена долу. Чу се силно съскане на изпуснатата пара, после палубата потрепери и двете огромни греди, които въртяха колелото, се раздвижиха.

Осемте мюти трябваше да се катерят по спускащите се лопатки, за да избегнат камшиците и мечовете на майсторите на желязо. Но ги очакваше още по-лоша съдба. Ако не успееш да стъпят на следващата лопатка, тя щеше да ги отнесе надолу и да ги смаже между колелото и палубата.

Колелото се завъртя по-бързо и започна лудешка надпревара. Яма-Шита поддържаше садистично темпо; темпо, при което можеха да се надяват да оцелеят само най-издръжливите и най-пъргавите.

Клиъруотър не знаеше какво да направи. Небесните гласове ѝ бяха казали, че не бива да разкрива дарбата си пред майсторите на желязо, но бяха ли предвидили ситуация като тази? Трябваше ли да пренебрегне предупреждението им и да се опита да извика земните сили? И щяха ли те да отговорят? Корабите бяха далеч от сушата, над неznайни дълбини. Ако Талисмана ѝ дадеше силата да ги разруши, какво щеше да постигне? Това нямаше да спаси мютите на колелото и щеше да причини смъртта на всички останали от Плейнфолк, които бяха оковани в трюма. Нищо не можеше да направи. Първото ѝ задължение беше към Мистър Сноу — да уважи дадената клетва да направи всичко по силите си, за да защити Кадилак и да го върне в племето.

Пръв падна един мъж.

Белите ленти изкрещяха възбудено, когато мютът пропусна лопатката и направи фаталната грешка да се хвърли надолу. Ужасеният му писък секна, когато масивната лопатка го удари, отрязва дясната му ръка и крака до коляното и запрати обезобразеното му тяло във водата. Сред взривове от смях две бели ленти вдигнаха крайниците и ги

размахаха подигравателно към мютите, след това ги хвърлиха настрана.

Вместо да споделят същата ужасна съдба, двама от тримата останали мъже решиха да се хвърлят през борда. Първият — най-близкият до десния край на колелото — изтича с учудващо сигурна крачка по хлъзгавата лопатка и скочи във водата. Изплува за момент, зарита, след това потъна под тежестта на веригите си. Вторият се подхлъзна и падна между подпорните греди, към голямата ос на колелото и кипящия казан долу. Хвана се за една лопатка като подгизнал хамстер, но гредите го смазаха и колелото издигна нагоре вече безжизненото му тяло.

Когато мъжете тръгнаха да скачат във водата, най-близката до левия край на колелото жена се опита да се спаси по същия начин, но точно когато щеше да скочи, изгуби равновесие. Размахала ръце, тя политна към палубата и падна по гръб върху огромната обкована с желязо греда, която движеше колелото. Гръбначният ѝ стълб се пречупи с пукот и през Клиъруотър премина наелектризираща тръпка. В същия миг избраната от нея жена изпищя отчаяно — молеше се някой да ѝ помогне. Беше близко до средата на колелото, но единственият оцелял мъж от дясната ѝ страна беше твърде далеч. Забравила за опасността, най-близката ѝ другарка се пресегна към нея и стисна ръката ѝ. Клиъруотър искаше да успеят. Да намерят сили да се изкачат на върха и да скочат във водата. Не стана — в следващия миг и двете полетяха към смъртта си под колелото.

Яма-Шита даде нова заповед и колелото бързо намали обороти, — после спря; белите ленти заповядаха на двамата изтощени оцелели да слязат долу и като се смееха, започнаха да ги потупват по гърбовете. Оцелелият мъж беше избраният от Клиъруотър. Неочакваното преминаване от садистична бруталност в очевидна симпатия към оцелелите от ужасното мъчение породиха у него и у останалата жива жена огромно объркване и те едва не заплакаха. Шестте въоръжени червени ленти ги подкараха към Яма-Шита, после, по заповед на преводача, обърнаха двойката към Клиъруотър и накараха мютите да коленичат.

— Господарят Яма-Шита иска да знае дали си щастлива да приемеш като дар тези двама роби, които доказаха способността си да оцелеят.

Клиъруотър се поклони на феодала и каза:

— За мен е голяма чест да приема всеки дар — бил той голям или малък — от ръката на благородния господар и ще сторя всичко, което е по силите ми, да бъда достойна за неговата огромна щедрост.

Яма-Шита кимна. Самураят се поклони, после се обърна към Клиъруотър и каза:

— Ще ти ги донесат довечера. — Излая друга неразбираема заповед към червените ленти и махна с ръка на Клиъруотър да стане. Тя пак се поклони на Яма-Шита и после я отведоха в тясната ѝ каюта.

Вечерта, по времето, когато двете прислужници обикновено ѝ носеха нещо за ядене, вратата се отвори, но вместо двете малки тъмнооки жени, Су-шан и Нан-кхе, влезе преводачът, последван от две бели ленти, които носеха кръгли блюда, покрити с куполообразни капаци. Клиъруотър коленичи, както се изискваше в присъствието на самурай. Белите ленти поставиха блюдата на ниската масичка пред нея и се оттеглиха.

Самураят ѝ даде знак да вдигне капациите. Клиъруотър изпълни нареждането и видя отсечените глави на двамата мюти, които бяха издържали мъчението на колелото. Това само по себе си беше достатъчно лошо, но те не бяха просто обезглавени, те бяха зверски обезобразени.

На Клиъруотър не ѝ бяха чужди нито смъртта, нито насилието, но от проявената към тази нещастна двойка жестокост ѝ приз ля.

Самураят се поклони и каза:

— Господарят Яма-Шита иска да размислиш върху съдбата на твоите мютски приятели. — Натърти на думата „приятели“. — Щом такава нещо може да се случи на онези, които не са направили нищо, за да причинят неудоволствие на господаря, значи съдбата на онези, които го предават, ще бъде наистина ужасна. — После вдигна капациите, удари ги силно и ги пръсна на парчета.

Клиъруотър трепна.

— Никога не трябва да говориш пред никого за това пътуване — продължи самураят. — Нито да разкриеш какво си видяла или с кого си говорила, след като си напуснала къщата на генералния консул Накане То-Шиба. И особено никога не трябва да признаваш, че си виждала господаря Яма-Шита. Ясно ли е?

Клиъруотър покорно кимна и се опита да не гледа овъглените кухини, в които доскоро се бяха намирали очите на двамата млади мюти.

— Да, господарю...

Самураят посочи отсечените глави.

— Нито ти, нито прислужничките няма да докосвате тези глави. Те ще останат тук, открити, на тази масичка, докато не ти бъде наредено да напуснеш кораба. Това ясно ли е, дългокрака развратнице?

— Да, господарю — каза Клиъруотър с наведена глава.

Самураят излезе.

„И се кълна пред Мо-Таун, великата Небесна майка, и пред Талисмана, Тройнонадарения, че смъртта на моите братя и сестри ще бъде отмъстена хилядократно...“

ГЛАВА 4

В началото на юни Тоширо Хазе-Гава се завърна от друга мисия за събиране на информация. Шогунът пак го прие в каменната градина. Тоширо започна с доклад за хода на работата в Херън Пул и проблемите, свързани с намиране на подходящ двигател за летящите коне, които се строяха.

Шогунът слушаше с обичайното си внимание, но беше очевидно, че се интересува повече от развитието на отношенията между зет си и най-новия обитател на прочутата му къща на езерото — жената дълго куче.

— Тя вече не е там, господарю.

— Не е там?

Тоширо се поклони пред студения поглед на шогуна.

— Според информацията, която имам, е изчезнала от имението на генералния консул към края на април...

— С други думи, ти ми причини значителна мъка с бедата на моята сестра, без да приведеш нито едно реално доказателство, а сега ми казваш, че е изчезнала грубо каза Йоритомо.

— Хм... не съвсем.

Йоритомо стисна устни.

— Какво трябва да направя, за да науча останалото от тази история... да я тегля от устата ти с ченгел?

Тоширо отново се поклони.

— Към края на април една покрита затворена носилка е отнесла една персона от висок ранг от женски пол до един сухопътен конвой в Нио-поро. Такова поне е било впечатлението, създадено у двамата души, които са могли да я зърнат. Информацията ми идва от жената на началника на конвоя. Според нея въпросната дама е носила маска на куртизанка.

— Продължавай...

— В документите за пътуване е посочено името Йоко Ми-Шима, таксата за пътуване е била платена от един търговец, за който се знае,

че има връзка с генералния консул, крайният пункт на пътуването е бил Кари-варан.

— Едно от пристанищата, посещавани от корабите с колела на Яма-Шита. И ти мислиш, че тази жена е била...

— Да.

— Невероятно... Провери ли местните регистри да видиш дали има такава личност, или името е измислено?

— *Никога* не съм чувал за нея... но това няма голямо значение. И не бих могъл да разпитвам за нея, за да не разкрия играта. Вашият благороден чичо Йеясу може би знае. Говори се, че господарят управител...

— Дааа... — Йоритомо погледна към градината. — Къде е тази човекомаймуна сега?

— На запад. — На езика на майсторите на желязо мютите се наричаха *сару* — тревни маймуни — и шогунът беше сложил такъв прякор на Яма-Шита.

— Имаме ли дата за връщане?

— Не твърда — отговори Тоширо. — Но капитанът на кораба ми каза, че в Нио-поро бил подготвен кораб да откара един от капитаните на къщата на господаря Мин-Орота във Фири. След около месец в града ще се проведе търг на роби.

— Което означава, че корабите трябва да пристанат в Кари-варан през следващите няколко дни...

— Най-напред в Кари-варан, след това в Пи-саба. Там се разтоварват стоките, които се продават на открития пазар.

— И мислиш, че жената ще бъде на един от тези кораби?

— Да, господарю. Никой друг не е влизал в къщата на езерото. Това само по себе си не е важно, но ако той не очакваше да я види отново, защо генералният консул ще я изпраща опакована като подарък в Кари-варан за своя сметка? Ако искаше да се отърве от нея, щеше да я зарови под най-близкото торище... или да я насече на парчета и да я хвърли на прасетата.

— Прав си. Но ако, както предполагаш, Яма-Шита се е постарал да стои настрана от всичко това... искам да кажа, както ти го разказа, той и Мин-Орота са практически неуязвими... нали?

— Определено изглежда така...

— Тогава защо маймуната ще се компрометира, като взема дългото куче на това пътуване?

— Добър въпрос, господарю. Но зависи какви са били условията на сделката. Тя може би трябва да докладва на племето си... или може би е взела списък с неща за купуване, които са им необходими в Херън Пул. Може да има различни причини. Нека погледнем обективно... рискът е минимален. Вие ми дадохте да разбере, че онова, което става на борда на неговите кораби, е затворена книга...

— Вярно е, че досега никога не сме могли да качим наши хора на тях.

— Тогава при условие, че никой не я хване, когато се качва или слиза от кораба, тя е в безопасност. След като се върне, единствената личност, с която може да бъде свързана, е генералният консул.

— Ммммм... — Йоритомо дръпна бавно долната си устна. — Тази теория е добра, но... нека погледнем честно, приятелю... това е чисто предположение. Не ме разбирай погрешно. Не се опитвам да искам този заговор да изчезне, но досега ти не си ми представил никакво безспорно доказателство. Дори нямаш информация от първа ръка... всичко са само слухове.

Беше строга оценка, но Тоширо беше длъжен да я приеме без възражения. Той се поклони.

— Така работи системата, господарю. Аз съм само канал за информация... не правителствен шпионин.

— Знам, знам. Не оспорвам твоята компетентност. И имам доверие в хората ни по места, но... не съм напълно убеден, че тълкуваш информацията правилно.

— Споделям вашата загриженост, господарю. Но аз мога да посоча имена. Три, ако трябва да съм по-точен. Сигурен съм, че ако ги притиснете, те ще потвърдят, че жената в къщата на генералния консул на езерото е дълго куче. С тъмна коса и сини очи.

— Има ли някакъв начин да стигнем до истината? Нещо малко по-заобиколно например?

— Сещам се за един начин, но той изисква известно организиране и ще трябва да се действа бързо.

— Казвай.

— Нашите хора в Кари-варан и Пи-саба трябва да бъдат предупредени да следят денонощно корабите, когато докарат нова

пратка мюти. Трябва да следят всеки, който слиза на брега от тези кораби... това включва и всички пленени дълги кучета. Трябва също да знаем предварително кой е записан да пътува на всеки от конвоите на изток по пътищата.

— Трудно изпълнима задача.

— Вярно, господарю. Но не смятам, че е извън възможностите на шогуната. Нашите основни агенти могат да бъдат предупредени с пощенски гълъби.

— Добре. Нека предположим, че направим всичко това и намерим, че някоя щедра душа е платила транспортните разноски за някоя си „Йоко Ми-Шима“, да речем. После какво?

— Някъде между Пи-саба и Бо-сона конвоят ще има нещастieto да е причакан от мародери и... — Тоширо разпери ръце — дамата ще бъде отвлечена. Жалко е, но дори под вашето твърдо управление съществува известна престъпност.

Очите на Йоритомо станаха стоманени.

— Разбираш ли какво искаш?

— Да, господарю. Хората са изложени на смъртна опасност. Но онези, които ще изгубят живота си, ще умрат в служба на шогуна.

— А ако се окаже, че грешиш относно тази жена?

Тоширо покорно наведе глава.

— Тогава несъмнено аз също ще имам честта да направя такава жертва...

— Приемам предложението ти — каза Йоритомо. — Но нека приемем, че си прав. Какво следва след това?

— Нищо, господарю. След като имаме доказателство, че е дълго куче, незабавно вземаме мерки да бъде върната и пусната да продължи предишната си дейност.

Йоритомо се намръщи.

— Почакай малко. Няма ли да я разпиташ?

— Не, господарю. Това ще е фатално. Предполагам, че, хм... ако бъдат хванати, нарушителите на закона няма да признаят, че са били наети от вас.

— Няма възможност...

— Тогава ще стане. Всички знаят, че разюздани банди ронини често нападат конвои с цел грабеж и понякога отвлечат

високопоставени пътници, за да искат откуп. В този случай те ще решат, че плячката им няма стойност, и ще я пуснат.

— Продължавай...

— И когато дамата бъде върната на предишния ѝ собственик и неговите покровители, те ще я питат какво се е случило и тя ще им каже малкото, което може. А тъй като те всички са участници в измама... и в по-голям заговор... ще бъдат подозрителни към истинския мотив на отвличането. И няма да се доволни от нейната история. Дори могат да не повярват. И ще започнат да търсят доказателство, което сочи към вас, но ако ние не ѝ задаваме никакви въпроси, няма да имат нищо, за което да се заловят. Ще се чудят дали не са разкрити и какво знаете вие, кой ги е издал и... дали приятелката на генералния консул не е на наша страна.

— Харесва ми този план — каза Йоритомо. — Действай.

— Хм... аз ли, господарю? — Тоширо не можа да скрие объркването си. — Този вид операция не е от моята компетенция. Ударът на конвоя вероятно трябва да се извърши на територията на владението на Се-Ико. Това не е моя територия. И освен това аз нямам пълномощие.

— Вече имаш.

Тоширо се поклонил и се опита гласът му да прозвучи искрено.

— За мен е чест, господарю. Но ви моля да преразгледате решението си. Вече е известно, че аз съм вашите очи и уши в земите на господаря Мин-Орота. Ако, поради някакъв малшанс, той и неговите хора научат за моето участие в отвличането на дългото куче, това...

— ... ще провали цялата операция... Да, добре, за това ще говорим по-късно.

Трите кораба хвърлиха котва в Кари-варан малко преди да преминат през системата от канали на Пи-саба. Докато товареха стоки и разтоварваха известна част от товара, Яма-Шита беше поканен на брега на пищен прием, даван от членовете на фамилията Ко-Ника. По време на храненето един старши лейтенант на отсъстващия феодал съобщи на Яма-Шита, че агенти на шогуна проявяват по-голям от обичайния интерес към движението на стоки и хора на и от доковете.

Яма-Шита му благодари и когато корабите продължиха по пътя, промени плановете си.

Повечето шпиони, работещи за бакуфу, бяха използвани от събирачите на данъци за шогуна; тяхната задача беше да контролират обема на търговията, кой какво и на кого продава и в чии джобове влизат парите, така че огромните държавни нужди да могат да бъдат посрещани два пъти годишно. Но човек никога не може да не пропусне нещо. Имаше други правителствени агенти, които следяха други неща. Яма-Шита беше получил сведение, че пратеникът на шогуна от къщата на Мин-Орота души около Ба-сатана и новопостроения Херън Пул в Мара-бара. Възможно ли бе нещо от онова, което се кроеше в къщата на генералния консул на езерото, да е достигнало до носа на неуморния копой? Само времето щеше да покаже. Междувременно той и Мин-Орота трябваше да направят всичко, което могат, за да се разграничат в обществения и частен живот от То-Шиба и неговата космата уличница.

От Пи-саба Яма-Шита планираше да извърши обичайното си церемониално пътуване по Големия източен път, шосе, в далечното минало известно като Пенсилванската магистрала. Това беше маршрутът, който Сайд-Уиндър беше препоръчал на Стив да следва с надеждата, че — като се закачи към групата на Яма-Шита — накрая ще намери пътя за Херън Пул. Но Стив щеше да се окаже изоставен, защото по времето, когато корабите пристигнаха в Пи-саба, хитрият феодал беше решил да предприеме маневри за изплъзване. Само дългото куче и нейните другари ренегати, предназначени за Херън Пул, щяха да се върнат по Големия източен път; той и неговият ескорт щяха да вземат северния път (шосе 80 отпреди Холокоста) до Уиримасапоро, преди да завият на север в неговото собствено владение — и той щеше да тръгне цяла седмица преди тях. Това щеше да означава пропускане на планирания прием в дома на южните му съседи, Се-Ико, но той не се съмняваше, че ще бъде царски нагостен по пътя.

Като разсъди, че всички правителствени шпиони ще удвоят бдителността си като се стъмни, Яма-Шита реши, че Клиъруотър трябва да бъде свалена на брега по светло. Още по-добре да бъде първа. Заповяда да я увият с ленти плат и след това да я омотаят във вързоп кожи. Скрит зад една завеса на най-горната палуба, той

наблюдаваше как сред обичайната трескава дейност един силен мют пренесе на рамо вързопа по трапа и го хвърли в една ръчна количка. Другите подир него нахвърляха товарите си отгоре и когато количката се напълни, я закараха в един от складовете.

Клиъруотър слушаше гласовете и стъпките. Количката затрака по калдъръмени улици, след това някой пак вдигна вързопа, в който бе скрита. Понесоха я по някакви стълби и отново безцеремонно я хвърлиха, този път на пода. Въпреки дебелия кожен пашкул от удара дъхът ѝ секна. Чу се хлопване на врата и тракане на резе, което показваше, че все още няма да я развържат. Въпреки това тя бе облекчена, че отново е на суша.

Накрая вратата се отвори и тя чу познатите монотонни гласове на Су-шан и Нан-кхе. Те развързаха вързопа и Клиъруотър се огледа. Стаята беше без прозорци, но беше по-голяма и по-добре обзаведена от каютата, която през последните три дни беше споделяла с двете отсечени глави. Беше се мъчила да избягва да ги гледа, но каютата беше толкова малка, че те непрекъснато се натрапваха на погледа ѝ. По време на хранене нямаше спасение: на прислужничките бе наредено да слагат храната ѝ на масата между главите и да чакат, докато не изяде всичко.

Не главите разстройваха Клиъруотър. Коловете с набучени на тях глави бяха обичайна гледка във всяко мютско селище — нали бяха нагледно доказателство за доблестта на воините. Главите на двама облачни воини бяха набучени на колове пред нейната колиба като признание за ролята, която тя беше играла в тяхната гибел. Онова, което ѝ беше трудно да преодолее, беше ужасният начин, по който бяха обезобразени двете жертви. И това на свой ред ѝ напомняше как другите шестима бяха загинали на колелото и жестокия смях, предизвикан от тяхната смърт.

Плейнфолк не убиваха хладнокръвно нито нападаха слаби и беззащитни. Каква чест имаше в това? Воините се биеха само да защитят територията си от съпернически племена. А мъртвешките лица бяха жестоки като подземните хора. Те бяха еднакви и когато Талисмана дойдеше на света като ангел отмъстител, щяха да имат същата съдба.

И този ден щеше да дойде. Към края на пътуването и дори сега, докато седеше затворена в друга позлатена клетка, Клиъруотър

чувстваше, че облачният воин е вече в Ни-Исан. Златният, който беше пленил душата ѝ, беше тук! Близко до мястото, където сега бе тя! Умът ѝ беше уловил слабите вибрации, излъчващи се от неговото присъствие — отражения на силата, която тя беше изляла в тоягата, за да го спаси от очакващите го опасности. Камъните не бяха излъгали. Той се беше върнал със смърт, криещ се в сянката му, и щеше да я отведе върху кървава река.

Кое то беше предсказано, щеше да се сбъдне: Плейнфолк щяха да станат блестящ меч в ръцете на Талисмана, своя Спасител. И този меч щеше да пожъне жестока жътва под кървава луна. Бурените и тръните, които застрашаваха да задушат семето на Плейнфолк, щяха да бъдат изсечени. Корените им щяха да бъдат измъкнати от земята и хвърлени в огъня и щяха да станат на пепел. И от тази пепел щеше да израсте ново поколение Плейнфолк, право и силно като героите от Старото време. Светът щеше да стане съвършен, кръвта щеше да изсъхне от земята и тя отново щеше да стане зелена.

За Джоди Казан и Дейв Келсо, които заедно с тридесет други ренегати бяха пленени и продадени от племето М'Кол, облекчението отново да са на твърда земя надвишаваше лошото третиране от страна на пазачите. Като всички трекери, Джоди беше тренирана да преодолява физическото насилие и оскърбленията, но продължителното пътуване по море и омаломощаващата морска болест бяха кошмар с напълно ново измерение. Цели десет дни тя и другите седяха сгушени един до друг на трясящата се палуба на кораба, слушаха боботещия тътен на колелото и се редуваха да повръщат в едно дървено ведро. Винаги, когато се падаше на Джоди да го изпразни в безкрайната развълнувана сиво-синкава пустош, която ги заобикаляше, тя се чувстваше болезнено изкушена да последва съдържанието на ведрото през борда.

Викаха ги един подир друг за разпит. Въпросите бяха подробни и обхващаха всичко, от име, ранг, номер и техническа квалификация до оперативните възможности на ешелоните и условията в попътните станции и подземните дивизионни бази.

Разпитите за установяване на факти се провеждаха със същата изчерпателност като онези след приключване на акция, на които

Джоди беше присъствала, но методите на майсторите на желязо за съхранение на информация бяха направо от каменната ера. Всички въпроси се превеждаха на бейсик за ренегатите; отговорите им се превеждаха на непонятен език и педантично се записваха с четчица и някаква черна течност от един съсухрен чиновник върху жълтеникави листа, наподобяващи пластифилм. Знаците на динките бяха също така неразбираеми, както и звуците, които издаваха, но на Джоди ѝ беше много интересно. Това може и да беше безумен начин да се запазват думите им, но старият човек със сигурност беше майстор на писането с четчица.

Вързаха плочки на къси цветни ленти на десните им ръце — и само на Джоди и Келсо бяха сини. Като летци те винаги се бяха смятали за нещо по-специално, но мисълта, че сега се различават от приятелите си, беше обезпокоителна.

От пристанището на Кари-варан почваше живописен път, който ги преведе през страната по система от шлюзове и канали. Това беше краят на принудителното им бездействие. Мютите и трекерите бяха разпределени в работни групи и ги подкараха по трапа да помагат при отварянето на вратите на шлюзовете и после да теглят огромните кораби. Джоди си помисли, че корабите могат да маневрират и със собствена парна тяга, но че с тегленето им майсторите на желязо привеждат новата партия „гастарбайтери“ във форма.

Онези, които не теглеха въжета или не вдигаха вратите на шлюзовете, бяха разделени на малки групи и ги накараха да бягат от носа до кърмата, докато не направиха десет обиколки на палубата. Джоди и другите тичаха дванадесет пъти за двата дни и половина — колкото продължи пътуването от Кари-варан до вътрешното пристанище на Пи-саба. Заради веригите около китките и глезените тичането не беше нито лесно, нито приятно, но им даваше възможност да дишат така необходимия им свеж въздух и да погледат света, от който скоро щяха да станат част.

Трите кораба стигнаха Пи-саба приблизително четири часа преди залез-слънце. По реката имаше голямо движение. Освен няколкото по-малки парни кораба с колела Джоди видя и баржи с квадратни платна, плиткогазещи фериботи и малки рибарски лодки. Стълбове тъмен сив пушек се издигаха в небето от една площ, където, изглежда, имаше големи огньове. Накрая колелата на кораба се завъртяха по-бавно,

спряха, след това се завъртяха в обратна посока. Хвърлиха въжета, групи чакащи мъже ги завързаха за кнехтовете и след много суетня и викове корабите опряха дървения кей.

Това беше сигнал за цяла орда бели превръзки и раболепни мютски надзиратели да се развилнеят — те тичаха по затворената палуба, удряха с тояги гърбовете на човешкия товар и крещяха всички да се строят в групите си.

Корабите трябваше да се разтоварят, така че свалиха веригите от китките им. На търговския пункт провериха всички стоки по табелките им, после робите ги отнесоха в складове с каменни стени и странни наклонени покриви.

Единствените надземни постройките, които Джоди беше виждала, преди да дойде в Ни-Исан, бяха почти безличните бункери на поътните станции и отблъскващите работни лагери с техните кули, вентилационни врати и метални клетки и приличащите на крепости рампи за достъп на места като форт Никсън/Уърт. Никога не беше виждала сгради с конструкция отпреди Холокоста — в този случай неколкостотин години, — видеоархивите, до които имаше достъп с идентификационната си карта, не съдържаха такива записи.

Разтоварването свърши чак след залез-слънце, последните проверки бяха направени на светлината на фенери, после дадох на новопристигналото попълнение работна сила богати порции димящ ориз с нарязани зеленчуци и топки месо; прокарвах храната с глътки гореща бледозелена течност.

На вкус не беше така добра като джавата, но, по дяволите, мислеше Джоди, няма полза да държим на вкусовете от вчера. Вече нямаше да имат удоволствието да допрат устни до джава.

Докато наблюдаваше майсторите на рабоша и чиновниците да сравняват списъците със сметките от разтоварването, Джоди се чудеше защо не се е намерил някой умен електротехник да направи електрически генератор. В края на краищата те имаха парна енергия, всичко, което беше видяла досега, беше направено хубаво и начинът, по който чиновниците записваха данните, беше доказателство за удивителната им сръчност.

Наистина беше странно. Те имаха всички необходими умения и инструменти и знаеха, че електричеството съществува. Сегашната партия ренегати не беше първата, подлагана на разпит, и зададените

на нея и на другите въпроси показваха, че майсторите на желязо много искат да открият каква енергия използва Федерацията.

Тогава защо още живееха като през тъмните векове?

Когато кратката почивка за храна свърши, им заповядаха да измият металните си канчета и купи в големи дървени ведра и после да ги приберат в памучните торби, които им раздадоха заедно с приборите за хранене. Торбите имаха връзки, така че можеха да се превързват около кръста. Ножове, вилици и лъжици нямаше. Ядеше се с пръсти и каквото останеше се облизваше или изпиваше.

Следващото нещо от програмата беше облеклото. Мютите бяха оставени с памучни препаски и мокасина; на трекерите беше разрешено да задържат тениските си — ако имаха такива, — панталоните със защитен цвят и обувката. Нощта на 10 юни 2990 беше мека и суха, но на всеки беше дадено пончо, изтъкано от груби нишки юта, широкопола конусообразна сламена шапка и тънка памучна завивка. Както всичко, което правеха майсторите на желязо, разпределението беше добре организирано и странните знаци и номера от плочките на ръцете бързо бяха нанесени на пончото, шапката и завивката.

После им заповядаха да се съберат в съответните групи. Тъй като само Джоди и Келсо бяха със синьо, те решиха да застанат отделно. Докато хората се щураха да намерят местата си, те успяха да зърнат медицинската шапка и няколко други нарушители от командата на Малоун. Сбогуваха се мълчаливо, но изразително, после, когато белите превръзки, размахали пръчки, започнаха да подреждат хората в редици, се опитаха да изчезнат в тълпата. Пръчките бяха направени от нацепен бамбук, завързан в гъвкав сноп, не по-дебел от малкия пръст на човек. При удар се увиваха около гърба и ръбовете се врязваха в голата кожа. И как болеше, само как болеше!

Сред писъци и вихрушка от удари мютските роби — мъже и жени — се наредиха в дълга колона и тръгнаха към очакващата ги съдба. Джоди ги гледаше, но не можеше да изпита никакво състрадание към болката им. Те бяха продадени при реката от своите близки, същите копелета, които бяха продали нея и другите нарушители за няколко гърнета и тенджерки. Тя нямаше никаква алтернатива, но тези нещастници... по дяволите, трябва да си много

глупав, за да позволиш някой да ти изиграе такъв номер. Така им се падаше.

Един самурай с маска и четири червени превръзки се приближиха към събраните ренегати. След като слязоха от корабите, по-низшите майстори на желязо бяха открили плоските си жълти лица; очите им бяха със странна форма. В първия момент Джоди не можа да разбере защо изглеждат толкова странно, после се сети: нямаха вежди; а и косата на самураите не беше тяхна — носеха перуки.

През десетте дни на кораба Джоди бе научила основните правила на етикета на майсторите на желязо. Човек пада на ръце и колене всеки път, когато минава самурай, забива нос в палубата и стои така, докато самураят не се разкара. И преди всичко никога не го гледа право в очите.

За ренегатите това не беше съвсем ново. Във Федерацията заместник-началниците на военната полиция редовно малтретираха нарушители, които при разговор ги гледаха в очите, но тук това беше фатално. Смяташе се, че правосъдието на Федерацията е бързо и сурово, но то беше като просвирване на лента на забавена скорост в сравнение с правосъдието, което раздаваха динките. Ако нарушиш установените правила, си получаващ наказанието веднага и на място. Джоди беше видяла как бяха разстреляли един нарушител и трима мюти и от малкото думи, които успя да размени по време на почивката за храна с хората от другия кораб, разбра, че това не е изключение. Динките не разрешаваха никакъв протест. Очакваха абсолютно подчинение и най-добрият начин да избегнеш неприятности беше да ходиш непрекъснато с наведена глава. Досега това помагаше. Имаше няколко случая, когато я обземаше желание да забиے зъби в облечените в памук крачета на заядливите нищожества, които се надвесваха над нея, но благоразумно не го беше направила.

Червените превръзки сложиха един сандък със стъпалца, самураят се качи на него, огледа коленичилите, след което се обърна към тях на бейсик:

— Сега вие ИЗПРА-ВЯ! КЛЯ-КА!

Всички се надигнаха. Повечето бяха навели очи, забили бради в гърдите си. Онези, които не го направиха, получиха пръчка по врата.

— О-неси с бару лента ръка излезе на-пред!

Бару? Джоди и Келсо се спогледаха колебливо, после скочиха на крака, защото няколко бели превръзки тръгнаха към тях с вдигнати пръчки, изтичаха напред и коленичиха пред самурая, както им беше наредено.

— Кой знае как ле-ти с ма-ши-на в небе диг-не дяс-на ръ-ка.

Келсо вдигна стиснат юмрук. Със свито сърце Джоди направи същото. Подобна процедура се използваше по време на обучението във Федерацията за набиране на „доброволци“ за почистване на тоалетни.

Самураят премина на японски и даде поредица инструкции на подчинените си. Те вдигнаха Джоди и Келсо и ги поведоха нанякъде.

Джоди изруга наум. „О, Дейв, глупак такъв! Как ти хрумна да кажеш на динките, че си летец! И да убедиш и мен да направя същото! Никога нямаше да разберат, ако не си беше отворил голямата уста. Каква глупост да...“

Червените превръзки ги прекараха по объркващ лабиринт от алеи, някои осветени от фенери, други съвсем тъмни. Спряха пред една солидна врата, отключиха я и ги наблъскаха вътре с ритници. Те паднаха по очи върху куп слама. Вратата се затвори с трясък. Ключът се превъртя в ключалката и бравата изщрака.

Джоди и Келсо седнаха до стената. Лаещите гласове навън затихнаха. Беше много тъмно, за да се виждат, но тя можеше ясно да чуе как Келсо преглъща, за да възстанови дишането си. Когато найсетне спря, Джоди чу как бие собственото ѝ сърце.

— Поне сме все още цели — промърмори тя.

— За момента — изръмжа Келсо. — Твоят шибан Брикман... — Той плю в тъмнината. — Ако не се беше върнала за него, сега нямаше да сме тук! Бях луд да се оставя да ме придумаш...

Познат рефрен.

— Не бяхме само ти и аз, Дейв.

— Адски вярно! Набута в това и медицинската шапка и Джинкс!

— Престани. Много други момчета също бяха хванати... а бяха на мили от нас.

— Да, сега и ние можехме да сме на мили! Ако бяхме останали с Малоун, може би все още щяхме да сме на свобода! А ние се набутахме право в ръцете им! Кристо! Шибаният Брикман чакаше да срещне тези полухора! — Той се засмя горчиво. — Чувал съм за хора

да тичат подир жена, но, ей богу, никога не съм мислил, че ще доживея да видя истински летец да хлътне така!

— Знам — уморено каза Джоди. — Питах го за това. Той каза, че всичко е в името на добра кауза.

— Ха! Този твой приятел...

— Дейв, колко пъти трябва да ти казвам? Той не ми е приятел.

— Така казваш ти. Но ако пътищата ни някога се пресекат отново, кълна се, че ще го пречукам този женкар.

— Надявам се това скоро да стане, Дейв, наистина се надявам. — Джоди се зарови в сламата. „Може би тогава ще престанеш да хленчиш...“

Един пощенски гълъб кацна в гълъбарника на върха на западната кула на шогунския дворец в Йедо и донесе новината за пристигането на Яма-Шита в Кари-варан. Втори потвърди влизането на кораба в пристанището на Пи-саба; трети съобщи за тръгването му за Варимаса-поро. Никой не спомена за някаква необичайна дейност. В написаното с таен код трето писмо се съобщаваше, че две дълги кучета са изпратени със сухопътен конвой до Мин-Орота — един червенокос мъж и една жена — с лице и врат, обезобразени от розов белег. Не се споменаваха за тайнствената Йоко Ми-Шима или някой друг неидентифициран пътник.

Тоширо неспокойно крачеше по каменната тераса покрай външната стена и оглеждаше небето за следващия гълъб. Тъй като пощенските гълъби пристигаха често и от всички части на Ни-Исан, надеждите му най-напред нараснаха, след това спаднаха — пристигащите птици не донесоха новината, която можеше да се отрази благоприятно или катастрофално върху кариерата му.

Положението беше станало критично. Той беше обвинил в предателство двама благородници, най-мощните феодали на страната, беше обвинил втория близък съюзник на То-Йота в нелоялност и в заговор с първия и беше обвинил зетя на шогуна в изневяра и интимни връзки с дълго куче. Ако не успееше да докаже всичките тези твърдения, щеше — ако използваше фраза от древния език на Июнистейса — много да загази.

Шест мъчителни дни след съобщението за заминаването на Яма-Шита за Варимаса-поро по северния път един пощенски гълъб най-после разпери криле по своя път на запад и донесе светлина в тунела на Тоширо. Съобщението дойде от Пи-саба. Покрита носилка с някоя си Йоко Ми-Шима била записана в конвой, пътуващ по Големия източен път. Волска каруца била резервирана за две виетнамки прислужнички. Таксата за превоза била платена от търговец, свързан с брак с фамилия Ко-Ника. Посоченото местоназначение било Фири, но със същия конвой пътували две дълги кучета за Херън Пул и Марабара.

Шогунът подаде малкото листче оризова хартия на Тоширо без коментар и загледа с безстрастно изражение как очите на неговия пратеник жадно поглъщат почти микроскопичния текст.

Тоширо беше обзет от непреодолимо облекчение. Още не беше въвн от опасност, но чувстваше, че всичко започва да си отива на мястото.

— Какво мислиш?

— Мисля, че ги хванахме, господарю. — От устните му излезе неискрен смях. — Можете ли да си представите... Искам да кажа, използването на същото име и в двете посоки? Невероятно...

— Тъй... сега какво?

— Трябва да я хванем заедно с двете прислужници, докато конвойт минава през владението на Се-Ико. Както разбирам, вие го смятате за, хм... неутрален!

— Не съвсем. Ако почне нещо, Се-Ико ще чака да види накъде ще тръгне работата, след това ще застане на страната на Яма-Шита.

— Тогава това е най-доброто място. Ще е по-безопасно, след като минат на територията на Мицу-Биши, но те са един от стълбовете на шогуната. Работата ще прилича на нагласена.

— Вярно. А как ти се струва следното? Да ги отвлечем от конвоя, докато минават през територията на Се-Ико, да ги държим една нощ, след това да пресечем границата и да ги пуснем от другата страна. По този начин ще можем да дадем всякакъв юридически отговор, какъвто се окаже необходим.

— С каква цел?

— Скъпи Тоширо, ние не можем да позволим такова беззаконие да остане ненаказано. Аз ще поискам Мицу-Биши да събере тридесет

или повече престъпници, облечени като ронини, да им отрежат главите, да ги показват по пътя и ще кажем, че неговите хора са хванали виновниците. Преди някой да може да ги разпита, разбира се.

— Кой ще нападне конвоя?

— Много надеждна група, водена от Нобуро Нака-Джима. Истински професионалист.

— Мога ли да попитам, господарю, той знае ли какво го очаква?

— Още не. Ще уредя среща. Най-удобното място е пощенската станция в Мидири-тана. На юг от Ари-саба. Ти ще трябва да се дегизираш, разбира се. Йеясу ще ти даде фалшиви документи и ще ти обясни всички подробности.

Неприятно изненадан, Тоширо отваряше и затваряше уста като шаран на сухо.

— Н-но...

— Да, знам какво ще кажеш, но реших, че е по-добре да не участват много хора. Затова искам ти лично да ръководиш операцията. В края на краищата тя е твоя. И ако нещо се обърка, ще знам кого да обвиня.

— Н-но, господарю. Ари-саба е...

— Да, далече е — каза Йоритомо. — Затова по-добре тръгвай.

Тоширо допря чело до горното стъпало на верандата, стана, направи според изискването няколко крачки заднишком по пътеката, после се обърна и бързо се отдалечи.

Йоритомо гледа подир него, докато не изчезна зад добре поддържаните храсти. Знаеше, че след като пратеникът възстанови хладнокръвието си, ще изпълни тази задача с обичайната си енергичност и старание. Предположението му за странстващата куртизанка Йоко Ми-Шима вероятно беше правилно. Тоширо имаше нюх за такъв вид ситуации. Въпреки това успехът не беше гарантиран. Рискът беше голям, но си заслужаваше. Ако пратеникът се окажеше прав, Яма-Шита и неговите приятели щяха да бъдат компрометирани сериозно, може би дори фатално, и неговият зет Накане То-Шива, генералният консул, когото никога не беше обичал особено, щеше да си получи заслуженото.

А и рискът не беше толкова голям. Йоритомо се беше постарал да ограничи рисковете. На Нобуровите ронини можеше да се разчита, че са готови да умрат, без да разкрият връзката си с шогуната.

Наистина не всички от тях знаеха, че са на служба на Йоритомо. Пратеникът беше друг проблем. Ако нещата не тръгнаха според плана и Тоширо бъдеше хванат, можеше да го познаят и с това да бъде разкрита ръката на шогуната. Поради тази причина Йоритомо беше направил отделно споразумение с ръководителя на своята най-тайна група убийци — ако обстоятелствата изискват, Тоширо да изчезне и от него да не остане никаква следа. В очите на Йеясу Йоритомо можеше да е без опит, но никой никога не е ставал шогун, без да се научи как да опази гърба си.

Йоритомо не желаше да води държавните дела по този начин, но неговият обсег на действие беше ограничен. Яма-Шита не можеше да бъде свален чрез директен сблъсък. Родът му беше много силен, влиянието му широко разпространено. Йоритомо не можеше да си позволи да допусне авторитетът на шогуната да бъде отхвърлен открито, а алтернативата — въоръжен конфликт — беше неприемлива. Годишите на мир под управлението на То-Йота бяха подкопали желанието за големомасщабни конфликти. Но това не беше успокоило амбициите. Борбата за власт продължаваше и тайното оръжие, което Хиро Яма-Шита беше обърнал срещу шогуната, беше унищожително от най-голямата армия. То се наричаше прогрес.

Яма-Шита беше хитър и безмилостен. Освен това беше и интелигентен и проникателен. При сегашната ситуация на неговите планове трябваше да се противопоставят също толкова непочтени средства. Неподозиращият пратеник, който скоро щеше да препуска на запад, сменявайки конете на всяка пощенска станция по пътя, беше харесал ролята на ръжен. Подходящо сравнение. Йоритомо претегли рисковете и заключи, че единственият начин, по който може да спечели тази игра, е да играе с подправени карти.

Младият шогун не подозираше, че картата, която търси, лежи скрита в горите по западните склонове на планините Ари-гени на Пенсилванското шосе.

Тя представляваше гладен, окъсан и изкалян беглец, въоръжен с нож и примитивна алебарда. Тялото му беше покрито с шарки, които го идентифицираха като мют от Плейнфолк. Но той не беше обикновен мют с израстъци по главата. Костите му бяха добре оформени, кожата

върху здравето му тяло бе гладка като кожа на седло, без кръгове и дамки. Зорките му сини очи бяха очи на воин, а не на преследван роб, и всеки добър наблюдател би забелязал, че тъмнокафявата му коса в корените е руса като космите около устата и челюстите му.

Казваше се Стив Брикман, но за разлика от трудолюбивото дълго куче в Херън Пул, което отговаряше на същото име, този беше истинският: 2102–8902 Брикман, С. Р. от Рузвелт/Санта Фе, Ню Мексико: завършил Военновъздушната академия, випуск 2989.

Обучен като планерист, сега Стив беше „мексиканец“, един от избрана група прикрити агенти, командвани от АМЕКСИКО, свръхсекретно поделение, подчинено директно на Генералния президент на федерация Амтрак. Официално той беше мъртъв, убит в акция над територията на Уайоминг. Тази измислена версия не беше съвсем далече от истината. Той наистина беше свален по време на изпълнение на бойна задача над Уайоминг и след това беше на косъм от смъртта много пъти. През една година, наситена с акции, Стив беше изпадал в няколко критични ситуации и беше преживял всякакъв вид трудности.

ГЛАВА 5

От две седмици Стив Брикман живееше в опасност като нелегален имигрант на чужда територия, където хората говореха непонятен език и се отнасяха с изключителна враждебност към чужденците. Скоро стана очевидно, че не би могъл да избере по-лоша маскировка. Майсторите на желязо се отнасяха към мютите общи работници като към роби, които, когато не работеха под камшика на надзирателите, бяха държани в затворнически лагери; хората, които беше виждал да се движат по пътищата, бяха оковани един за друг и строго охранявани. Той не беше срещал ренегати трекери, но от видяното досега те вероятно също не живееха по-добре.

Неспособен да установи връзка с някой, който би могъл да му помогне, Стив се криеше и крадеше остатъци от храна. Но навсякъде имаше войници и чиновници, които контролираха движението на стоки и хора. Беше като обикаляне из подземните бази на Федерацията без карта за самоличност. Основната дилема на Стив беше следната: той не можеше да се движи открито, без да стане част от системата, но ако *намереше* начин да стане част от нея като мют, рискуваше да свърши окован в група общи работници, без изобщо да има възможност да пътува самостоятелно.

В една от най-успешните си акции беше успял да открадне едно дебело памучно одеяло, което да го предпазва от студа през ледените часове преди зазоряване, но при последните му два опита едва не го хванаха. За да се спаси от преследвачите, той потърси убежище дълбоко в горите и остана там — хранеше се с дивеч, който успяваше да хване, и се придвижваше главно нощем. Беше открил, че единственото време, когато майсторите на желязо прекъсват неуморната си дейност, е между смрачаване и зазоряване. Въпреки това беше много опасно да пали огън; всичко годно за ядене, което успяваше да хване или да открадне, трябваше да яде сурово.

Днешният ден, който отиваше към края си, беше топъл и слънчев, но за Стив той беше толкова напрегнат и разочароващ,

колкото и предният. И по-предният. Задачата, заради която беше дошъл в страната на майсторите на желязо — и за която се беше оказал безнадеждно неподготвен, — изглеждаше обречена на провал. Стив беше дошъл в Ни-Исан да намери Кадилак и Клиъруотър. Единствената му отправна диря беше един съобщен му разговор, в който беше споменато езерото Херън Пул. Без да има представа къде може да е то, той вървеше повече или по-малко в източна посока със смътната надежда, че нещо може да се случи. Засега щастieto му изневеряваше и нямаше смисъл да се залъгва повече. Нямаше представа къде се намира или в коя посока трябва да върви и единственото нещо, което очакваше, беше друга нощ на неспокоен сън с почти празен стомах.

Когато се стъмни, Стив се сви под откраднатото одеяло, стиснал тоягата си. Извинението му, че не е на крака и не върви, бяха облаците, които вече втора нощ покриваха небето; истината беше, че тялото му копнееше за поне кратка почивка. Едната половина на ума му беше съгласна с тази истина; другата отказваше да се съгласи и държеше ушите му отворени и вниманието му нащрек. За известно време това даваше резултат и той се въртеше неспокойно, но накрая упоритите сиви клетки отказаха да се подчиняват и неусетно преминаха към сънища за храна: топли пикантни мютски яхнии, изсушено месо, прясно изпечен хляб и сочни жълти фисти. Менюто включваше дори планини от соеви бургери, изпечени в гигантска микровълнова печка, от които устата се пълни със слюнка.

На разсъмване Стив се събуди и скочи на крака с бдителността на диво животно; всичките му шест сетива бяха нащрек за откриване на евентуална опасност. После той бавно отпусна тоягата. Чуваха се само естествените звуци на гората: крясъци на птици — някои пронизителни, някои глухи, други мелодични: един импровизиран пасторал, съпроводен от отривистото цвърчене и гъгнешото грухтене на четирикраките съседи, насочени към шепнештата аудитория от листа, раздвижени от въздуха. Проницателният слушател можеше също да чуе скърцане и пъшкане, стенание на извиващи се дървета, изпълнени с жизнени сокове стволоче, които продължаваха годишния цикъл на растеж; стволоче, надебеляващи ден подир ден, за да поддържат растенето на младите клонове; корените, вечно търсещи

твърда опора, извиващи се като змии през почвата, разцепвайки скали с праисторическа сила, която не се поддава на разбиране.

Следващият ход, вече част от ежедневния ритуал, беше да провери миниатюрния радиопредавател, скрит в дръжката на бойния му нож. Под страничните плочи имаше една микросхема с буквено-цифрова клавиатура, с която можеше да се въведе текст или данни за излъчване с висока скорост в зададено време. Приеманите съобщения се предшестваха от сигнал, който включваше електронната памет. Стив откачи една миниатюрна игла и натисна бутона за повикване — всички съхранени в паметта съобщения трябваше да се появят на петнадесетцифровия дисплей от течен кристал. Тринадесет познати знака преминаха по екрана от дясно на ляво и спряха. ПАМЕТТА ПРАЗНА.

Сайд-Уиндър, тайният агент, който му беше помогнал да се скрие на кораба, беше намекнал, че Карлстром е разтревожен от липсата на връзка със Стив. За това имаше причини, но сега Стив имаше средства за връзка и нищо не можеше да го оправдае — а и той нямаше желание да задълбочи заядливите съмнения в лоялността си към Федерацията. Без да знае, че уредът е направен да излъчва през постоянни интервали неговия позивен сигнал, Стив го програмира да предава с морзов код ХГФР в продължение на десет минути два пъти на ден, така че местонахождението му да може да се засича.

Когато му даде ножа, Сайд-Уиндър беше казал, че Семейството чува всичко. Стив, винаги любопитен, се беше опитал да си представи как става това. Максималният обхват на радионожа беше петдесет мили. Но сега той беше на повече от *хиляда* мили от най-близката попътна станция или ешелон. Ако Първото семейство можеше да го проследи, значи трябваше да са инсталирали някаква тайна мрежа на територията на майсторите на желязо, която да им позволява да улавят и препредават сигналите, които излъчваше неговият радионож. Досега той не беше получил никакъв отговор. Причината за това може би беше, че не беше изпратил рапорт за постигнат успех нито пък беше поискал помощ. Но те можеха да му дадат да разбере, че поне го чуват.

Въпреки обучението в Академията познанията на Стив за радиостанциите — както и на повечето трекари — бяха ограничени до основни характеристики: как да работят с тях и как да сменят дефектни платки. Елементарни познания. Всичко, което се изискваше,

беше да знаеш да четеш. Комуникационната техника, с която бяха снабдени трекерите, съдържаше диагностични дисплеи, които им казваха кои части трябва да се сменят. Човек получава ордер за изписване, взема от склада необходимите му части и ги поставя в апарата. Мистерията беше в платките. Знанията и уменията за тяхното проектиране и производство и основните научни принципи, на които почиваше всичко, оставаха запазени изключително за Първото семейство.

Стив затвори дръжката на ножа и отново го уви в парцала. Знаеше, че ножът работи, но работеше ли мрежата? Единственият сигурен начин да провери беше да изпрати сигнал за бедствие — което не се решаваше да направи. Той имаше належаща нужда от карта на Ни-Исан с едно „X“ за мястото, където се намираше Херън Пул, и видеолента с кратък курс по японски език. Но АМЕКСИКО не можеше да му достави нито едното, нито другото. Дори ако Карлстром благоволяше да го избави от затруднението, един висок аеростат — жаргон за въздушна спасителна операция — нямаше да помогне, а пристигането на поддържаща група само още повече щеше да усложни нещата. Не. Той сам си беше виновен за сегашната ситуация и единственият начин да излезе от нея беше да разчита на собствените си сили.

Стив навли одеялото, завърза краищата му, така че да може да го носи праметнато през рамо, и тръгна да търси поток. В тези хълмове това беше лесно. Той напълни малкия си мех, плисна вода върху лицето и ръцете си и се опита да изтрие част от натрупалата се мръсотия.

Черно-кафявата шарка на тялото му си остана. Веднъж нанесено, приличащото на паста багрило, измислено от отдавна загубило се поколение мюти, беше устойчиво на потта и не се замърсяваше, нито избеляваше. Мистър Сноу му беше обяснил, че може да се махне само с едни розови листа. Когато кожата се търкала силно, смачканите нишки изпускали вещество, което променяло багрилото така, че то вече не било водонепроницаемо. Стив не беше имал време да провери лично как става това, но знаеше, че ще стане, и си беше донесъл листа в случай, че се наложи бързо да промени външността си.

Спомни си паметния ден, когато тайно беше наблюдавал как Клиъруотър и Кадилак „стават чисти“ и последвалите събития.

Размененият поглед през нощта, когато беше захапал стрелата, беше фантастично усещане, но откритието на безупречната красота на Клиъруотър беше моментът, когато животът му се беше променил; беше придобил ново значение. Събитията ги бяха разделили, но при завръщането му в Плейнфолк Мистър Сноу му беше разкрил, че те са обречени да се съберат. Като знаеше за какво е изпратен, Стив се беше опитал да я прогони от ума си, но винаги, когато видеше слънчеви лъчи, хванати във вълничките на кристалночист поток, името ѝ изскачаше на устните му. Когато коленичеше да пие, отражението, което докосваше устните му, беше нейното, не неговото. Тя беше навсякъде. Синевата на небето му напомняше за нейния спокоен нетрепкащ поглед; тънкокраките сърни се носеха със същата подвижна грациозност, ароматът на дивите цветя напомняше на гирляндите в косите ѝ. Нищо не се беше променило. Чувствата му сега бяха толкова силни, толкова непреодолими, както през първата и последна нощ, когато тя се беше пъхнала гола...

Суровата действителност се върна и го извади от унесеността му. Беше по-добре да не се отдава на несбъднатите мечти, породени от тези мисли. Стив се наплиска с вода от потока, завърза ножа от вътрешната страна на ръката си и нави около него един мръсен парцал, та да прилича на шина. Ако някой нападател дойдеше достатъчно близо да види какво всъщност е това, острието щеше да пронизе гърлото му. Изгряващото слънце още не беше осветило билото на хълма пред него и той все още имаше достатъчно време да намери сигурна, удобна позиция, откъдето да може да огледа терена и да прекара деня в планиране на следващите си ходове. Тръгна между дърветата, като се мъчеше да очисти ума си от спомените. Постоянното мислене за миналото не му помагаше да реши настоящите си затруднения. Спасяването на Клиъруотър и Кадилак беше само част от проблема. Когато свършеше с него, го чакаше труден избор. Ако спазеше обещанието, дадено на Мистър Сноу, тогава Роз, родната му сестра, може би щеше да умре. Алтернативата беше да направи онова, което искаше Федерацията, и да рискува винаги да изгуби Клиъруотър. Ситуацията се утежняваше от факта, че той се чувстваше еднакво обвързан, по различни причини, и с двете жени. Перспективата да изгуби някоя от тях беше нещо, което твърдо отказваше да приеме. Щеше да намери начин да спаси и двете.

Или щеше да загине...

Откакто бе завършил Военновъздушната академия под пясъците на Ню Мексико миналия април, Стив беше видял и чул достатъчно, за да се убеди, че животът му се определя от сили, които нито той, нито Федерацията могат да контролират. Според Мистър Сноу той беше роден под сянката на Талисмана, Тройнонадарения, всепобеждаващия герой, който според мютското пророчество щеше да дойде на света като спасител на Плейнфолк. Федерацията не вярваше в пророчеството; мютите вярваха. За тях пътят вече беше начертан. Колелото бе завъртяно. Федерацията също имаше своя мечта за бъдещето, но трекерите използваха компютърно моделиране, за да я постигнат. Мютите вярваха в невидими същества; трекерите вярваха в себе си, в системата. За тях физическият свят имаше крайни размери и свойства, които можеха да се определят количествено, потенциални източници, които можеха да се експлоатират. За мютите светът на природата беше като градина с врата, зад която лежеше земя, забулена от огромен облак, предлагаща непрекъснато променящи се перспективи за несравним разкош: покрити със сняг планински върхове с пенливи потоци, долини, обрасли с дървета, натежали от плод, земя, покрита с висока дъхава трева, равнини, пълни с дивеч. Техният космос се простираше отвъд тавана на звездите, отвъд времето и пространството, в едно неизмеримо духовно царство. Трекерите можеше да са съгласни, че земният живот е като искра от огън — светва за миг, докато се издига към небето, за да бъде угасена в следващия миг; но мютите вярваха, че искрите непрекъснато се прераждат в издигащите се пламъци. Раждане, смърт, прераждане — цикълът беше безкраен: океанът на живота в края на реката на времето се въртеше около вечното слънце, чието огнено сияние беше сърцето на всичко живо.

През последните няколко месеца Стив нямаше голяма възможност да мисли върху тези загадки. Всичко, което беше научил като трекер, отхвърляше тези идеи. Федерацията боравеше с факти, не с идеи. Но разговорите с Мистър Сноу още отекваха в ума му. Въпреки миналите и настоящи опасности те бяха задвижили нещо вътре в него, бяха предизвикали приятни вибрации, които бяха настроили тялото му в резонанс с живота на земята. Чуждият свят, който той чувстваше инстинктивно, беше негов истински дом.

И докато продължаваше пътуването си през гората, Стив видя на няколко метра пред себе си малко космато животно с рошава опашка да се катери по стеблото на едно дърво. Замръзна, бавно извади скрития нож и вдигна ръка, прицели се — и ножът удари със скоростта на светкавица животинчето в гърдите. След няколко минути Мо-Таун, великата Небесна майка, му предложи нова цел — той зърна опашката на змия да се плъзга под пласт гниещи листа. Стисна здраво тоягата си, замахна — и макар че змията бе скрита под листата, острието прободде главата ѝ. Тоягата отново се движеше със скорост, която го изненада — за първи път го беше забелязал при боя с обречената група за поддръжка. Тя вибрираше в ръцете му, като че ли дърпаше дървената дръжка подир себе си... почти сякаш имаше собствен ум.

Разтреперан от вълнение, Стив бързо одра и изкорми змията и заби зъби в месото покрай гръбнака; не съзнаваше нищо, освен че пълни устата и гърлото си с нещо, което може да се сдъвче и преглътне. Едва не се задави. О, блаженство! Преметна тоягата на гърба си и тръгна, без да спира да яде.

Когато стигна до билото, се изкачи на най-високото дърво, което можа да намери, и огледа околностите.

Слънцето висеше над океана от дървета. Вълна подир вълна покритите с гори хълмове се простираха далеч към източния хоризонт, а също и на север и на юг, докъдето му стигаше погледът. По дъното и по-ниските склонове на съседната долина — имаше разпръснати сечища; на някои имаше къщи, други се издигаха около квадратни вировете и терасирани ниви.

От комините на къщите излизаше пушек и напомняше на Стив, че други, по-щастливи от него, се подготвят да посрещнат деня, подкрепени с нещо по-апетитно от сурово змийско месо. Ако решеше да пресече долината, трябваше да се погрижи да не го видят и да изчака нощта. Изтънелият сърп на луната скоро щеше да изчезне съвсем, но това нямаше значение. Ако имаше звезди, щеше да може да използва пътищата. При условие че стоеше настрана от населените места и постовете, които контролираха достъпа до мостове, и местата, където реките се преминаваха със салове, не беше толкова опасно. И беше много по-бързо, отколкото да върви слепешката през тъмната като катран гора. Майсторите на желязо рядко пътуваха по пътищата нощем. Когато го правеха, пътниците винаги бяха съпроводжани от

няколко десетки пеши войници — и всички носеха фенери. Вдигаха изненадващо много шум — биеха малки барабани, свиреха на рогове и говореха високо. Врявата, която вдигаха, не можеше да им спечели симпатиите на живеещите покрай пътя, които се мъчеха да поспят, но това означаваше, че Стив щеше да има достатъчно сигнали за тяхното приближаване.

От върха на дървото Стив видя участък от виещо се шосе, което минаваше през планините. Северният му край стигаше до река Алегени и продължаваше към репера Питсбърг — огнените ями на Бет-Лем. Тъй като шосето беше по-широко от другите пътища, които беше видял, и покрито с плътно наредени камъни, Стив не без основание заключи, че сигурно води до други места с подобна важност. Той беше убеден, че Херън Пул е разположен край някое от тях, и пое курс приблизително успореден на шосето. Кадилак и Клиъруотър бяха тук вече от половин година. Ако мютът беше разпитан и бе споделил идеите си, вече сигурно бе направил летателен апарат. Нещо, което той, Стив, трябваше да разбере. Досега във въздуха нямаше нищо, освен птици — тазсутрешният патрул също беше пернат. Той напълни гърдите си със свежия горски въздух и почна да слиза от дървото.

Когато тръгна на изток, Стив беше решил всеки ден да отделя време, за да записва интензивността на движението по шосето и поведението на хората, които работеха по нивите и около населените места. Онова, което видя, затвърди впечатлението, което си беше създал за майсторите на желязо при търговския пункт. Те бяха под строг контрол — по вода и на суша — и добре организирани. Дори може би свръхорганизирани. И му мина през ума, че може би е открил слабото им място. Работата на полето и домакинските дейности бяха разпределени по строга дневна програма, но планът им включваше и периоди на почивка, когато хората се събираха на групи да побъбрят — ако се съдеше от далечния смях, който достигаше до него — и да си починат. Дали мютските роби намираха за какво да се смеят, беше друг въпрос.

Сега, след като беше изминал почти двеста мили — много от тях по труден терен, — Стив беше започнал да се замисля над идеята да причака някого от самотните конници, които от време на време минаваха по пътя. Ако се окажеше, че не може да язди коня, можеше

да го изяде. Приемлива фантазия, но нищо повече. Богато облечените воители, които яздеха по пътищата — понякога поединично, но по-често на групи — бяха високопоставени майстори на желязото и щом ги видеха, всички лягаха по очи. Ако убиеше някой от тях, щеше само да увеличи опасността за себе си.

Стив беше виждал коне на видеофилми, но откритието, че още съществуват, беше най-голямата изненада до момента. В архивите на Федерацията те бяха в списъка на изчезналите по време на Холокоста видове. Това не беше вярно. През последните три седмици беше видял почти петдесет коня — винаги със самурай на седлото. Конете очевидно бяха символ на престиж, запазен за привилегированите класи. Всички други ходеха пеша или се возеха на колички или на поголеми коли с четири колела, теглени от гладкокожи бизони. Истински важните хора — ако се съдеше по ескорта им — пътуваха в богато украсени носилки. В обществото на майсторите на желязо очевидно имаше обществена йерархия също като във федерацията Амтрак, с всички нива — от тяхната версия на Първото семейство и високопоставени държавни служители в Черната кула до мръсните нива А. Въпреки огромната културна и технологическа разлика трекерите и синовете на Ни-Исан бяха от един дол дренки. Оръжията и парадното облекло на самураите показваха, че те са обхванати от същата необузdana страст за железария: и също подкрепяха идеята за господарска раса — и мислеха, че това е тяхната. Но въпреки този потенциален източник на конфликт не беше изключена възможността в някой бъдещ момент майсторите на желязо да решат да избегнат посредничеството и да търгуват директно с Федерацията. Ако го направеха, Талисмана и Плейнфолк трябваше да действат. Бързо.

Като се придържаше към западния склон на планината — все още в сянка, — Стив тръгна към шосето. То лежеше на дъното на изкуствен проход, чиито гладки полегати склонове бяха покрити с килим от гъста растителност. Някога в миналото от двете страни на шосето бе разчистена широка ивица, но гората над него бавно беше възстановила загубената си площ. Между храстите бяха израснали фиданки и висока трева, най-силните бяха започнали да избутват слабите в надпреварата да заграбят по-голяма част от небето.

Изведнъж на шосето се появи група конници. Стив замръзна — не знаеше дали да залегне, или да побегне. Изненадата му бързо се

превърна в паника, когато конниците се насочиха нагоре по склона към него — оръжията им подскачаха на гърбовете им. Фактът, че поглеждаха през рамо, подсказваше, че те, а не той са плячка, но Стив нямаше намерение да чака за потвърждение. Време беше да се махне. „Мърдай, Брикман!“

Обърна се и хукна между дърветата. Спря и погледна надолу чак когато стигна билото. Стръмният склон принуждаваше конниците да яздят на зигзаг и да забавят лудешкото темпо. Бяха се разтеглили в дълга верига — а в момента една друга група, приблизително два пъти по-многобройна, със знамена и също такива оръжия — излизаше от гората и стреляше с лъкове.

И жънеше успехи. Един кон се изправи на задните си крака, падна назад и смачка ездача си. Стив затича. Имаше опасност да попадне под кръстосан огън. Бягането между дърветата му напомни за онази вечер, когато през друга гора го преследваха мюти. Тогава се беше измъкнал, като се гмурна в един поток и се скри под клоните, надвиснали над брега. Ако имаше възможност, сега щеше да направи същото, но беше много високо. Потоците, които пресичаше, бяха дълбоки едва до глезените. Единственото, което можеше да направи, беше да продължи да тича. Той премина на големите скокове, които беше усвоил от тичането с мечките М'Кол. Натрупаните болки от миналите седмици се сляха, превърнаха се в мъчително изгарящо усещане, което го обхвана от главата до петите, докато напрягаше тялото си до краен предел. А после то премина границата на непоносимост и предизвика странна еуфория, която потисна физическата болка. Вече едва усещаше краката си и болките в белите дробове, които допреди малко щяха да пръснат гърдите му. Умът му сякаш се беше отделил от тялото и плуваше над него, и му казваше: „Върви право напред и направи каквото трябва, приятел. Не се тревожи за мен. Аз не мога нищо да почувствам.“

Стив беше изпадал в такова състояние и по-рано и знаеше от опит, че може да поддържа същото неуморно темпо няколко часа. Но не можеше да изпревари галопиращите коне — това бързо се превръщаше в неотложен проблем. Беше променял посоката няколко пъти, но по който и път да свърнеше, бягащите конници — които очевидно бяха объркани като него, — изглежда, винаги се насочваха в същата посока.

Единственото решение беше да се качи на някое дърво и да остане там, докато опасността премине. Но какво щеше да прави, ако другата група го откриеше и го вземеше за човек от противниците? Щеше да изпадне в опасно положение, което нямаше да може да промени — като планинска котка, намерила убежище на дърво. Но пък ако го хванеха, нямаше значение за кого ще го мислят. Край. Това беше шанс, който никога нямаше да има. Той се изкатери на най-клонатото дърво, което можа да намери наблизо, и тъкмо когато свиваше крака, та да не се виждат, земята се разтресе от копитата на конете на бегълците.

Пролуките между листата му позволиха да хвърли поглед върху конниците, докато те преминаваха отдолу, приведени ниско над конете си. Лицата и ръцете им бяха оплескани с кал, дрехите им бяха най-различни — като тези на ренегатите на Малоун. Някои носеха доспехи, но никой, изглежда, нямаше пълен комплект. Двама-трима имаха малки квадратни щитове на гърба. Повечето бяха с шлемове — някои с широки периферии и рога или полумесеци отпред. Други носеха дълга до раменете коса и превръзки от плат. Всички имаха извити мечове — самурайско оръжие — плюс най-различни други оръжия: копия, алебарди, двуостри брадви и лъкове и стрели. Бяха ли разбойници? И майсторите на желязо ли имаха свои нарушители?

Стив се качи на един по-висок клон и видя другата група да препуска по същата малка просека. Последният се беше обърнал и крещеше дрезгаво на неразбираемия език на майсторите на желязо. От жестовете му беше ясно, че подканя свой другар. Той спря за момент, изпотеният му кон удряше нервно с копито в земята, после препусна напред. След няколко секунди Стив съгледа друг конник. Неговият кон беше преминал в тръс и той се беше свил на седлото, две стрели от арбалет стърчаха от гърба му. „Сигурно много го боли“ — помисли той. Конникът отмина, после се чу глухо тупване.

Стив се наведе от клона и го видя да лежи до едно дърво. Шлемът и дългата коса в него се бяха търколили на земята и Стив видя съвсем плешивата му глава. Останал без ездач, конят се въртеше наоколо и пръхтеше. Стив беше обзет от странно чувство. „Това трябва да е съдба“ — помисли си. Беше пълна лудост. Безумие. Но един глас, който не беше неговият, го подканяше: „Бързо! Преди да е станало

късно!“ Умът му се съпротивляваше: „Но аз не знам как се яздят тези животни!“ „Няма значение — каза гласът. — Просто го направи!“

Той скочи от дървото и погледна майстора на желязо. Беше паднал по гръб и лакираните дървени стрели се бяха счутили под тежестта му. Върховете им стърчаха от гърдите му. Не беше мъртъв, но скоро щеше да умре. Стив взе меча му, след това вдигна шлема с дълга коса и го сложи на главата си. Притегна плетената връзка под брадичката си, хвана юздата на коня, пое дълбоко дъх и се метна на гърба му.

„Добре, Небесна майко, да тръгваме!“

Конят препусна и Стив заподскача на седлото като топче за пинг-понг. Но Мо-Таун — или някое друго добро божество — го задържа на седлото, докато краката му намериха стремената; някакво вродено чувство за ритъм му помогна да влезе в такт с коня. Онова, което Стив желаше повече от всичко, беше конят да спре и той да слезе, но не знаеше кой бутон да натисне. Алтернативата беше да скочи, но това беше рисковано — конят препускаше твърде бързо. Ако паднеше под копитата...

Прогони тази мисъл от ума си. Беше ясно, че е направил сериозна тактическа грешка. Беше се качил на дървото, за да избяга от бандата преследвачи, а сега беше по петите им! В интерес на истината това не беше по негово собствено желание. Всичките му сили бяха съсредоточени да се задържи на седлото и да не закачи юздите за някой клон. Нямаше начин едновременно с това да направлява коня — дори ако знаеше как. Всъщност Стив беше изгубил управлението и се беше вкопчил в седлото. Краката му непрекъснато изскачаха от стремената и всеки път, когато се удареха в хълбоците на коня, той неудържимо се хвърляше напред. Кристо! Какво, по дяволите, беше убедило майсторите на желязо да използват такива капризни средства за транспорт? Нищо чудно, че нямаха коса. Сигурно им бе окапала, докато разберат как да се държат върху гърба на такива проклети същества. Но все пак конете предлагаха и някои предимства: ако трябваше да изминеш голямо разстояние, по-голяма част от усилията за това бяха техни. Но, аууу — как болеше! Мускулите на бедрата му бяха като пренатегнати струни и всеки път, когато задникът му се удряше в гърба на коня, той имаше чувството, че в гръбначния му стълб се забива нажежен до червено нож. Но това беше нещо, с което

можеше да се справи. Онова, което го тревожеше най-много, беше фактът, че сега той беше месото в сандвича: ако се опиташе да забави коня, преследвачите щяха да го настигнат; ако яздеше много бързо, щеше да попадне в ръцете на гонената банда.

Без да подозира за проблемите, които създава на конника, конят галопираше през гората, като сигурно следваше някаква своя вътрешна карта на маршрута. Което показваше, че животното не е толкова глупаво, колкото изглежда — макар че изобщо не го беше грижа за ездача. Лицето и крайниците на Стив бяха ожулени и кървяха от ударите на храстите и клоните по пътя. Препускането напред към свободата вземаше жертви и от коня — той дишаше тежко, потрепващите му хълбоци се покриха с пяна, но по някакъв начин намираще сили да продължи да препуска миля подир миля, движен от същия стаден инстинкт, който Стив беше видял при бързокраките и бизоните. Конник и кон бяха обладани от една и съща неотложна нужда да стигнат до някое безопасно място. Но къде можеше да е то?

„Какво става, Брикман? Нали обичаше да планираш всичко? Да преценяваш нещата от всички страни?“

„Да, вярно, но...“

„Няма «но»! Хайде! Време е да овладееш ситуацията. Време е да действаш!“

По-лесно бе да се каже, отколкото да се направи. Стив наистина обичаше да преценява всичко, но беше забелязал, че откакто беше срещнал Клиъруотър, е станал жертва на неочаквани, опасни импулси. Пример за това беше необмислено взетото решение да се качи на борда на кораба на Яма-Шита, без да си зададе дори най-елементарните въпроси какво ще стане, когато слезе на непознатия бряг. Качването на този кон беше друг пример. Това не беше в неговия стил. А може би беше?

Още от самото начало влизането в света със синьото небе беше като връщане у дома. Онова, което беше изживял, противоречеше на всичко, на което беше учен. Той беше раздвоен. Беше станал нетърпелив и все по-непокорен, беше открил чувства, които не можеше да изрази с думи, и сега го тласкаше необходимостта да намери полагащото му се място в цялата схема на нещата. Този вътрешен конфликт беше довел до убеждението, че повърхността на земята крие ключа към въпросите, които го измъчваха. Тук щеше да намери не

само истината за себе си, но също и тъмните тайни, така ревниво пазени от Първото семейство. Може би като се беше оставил конят да го отведе там, където си беше наумил, беше получил знак — предупреждение да престане да манипулира хората, винаги да ги контролира. Може би трябваше да повери живота си в нечии други ръце... да им позволи да манипулират *него*! Интересно предположение, предположение, което изискваше сериозно обмисляне. Но не точно сега.

Виковете и тръбите на преследвачите се стопиха в далечината, от бандата отпред нямаше никаква следа. Страхът, който беше смръзнал топките му, бавно се стапяше. Гората започна да оредява. Скоро останаха повече храсти, отколкото дървета, имаше повече небе, отколкото листа, и единственото, което го удряше по лицето, беше свеж въздух. Пред него имаше хълм. Стив дръпна юздите и успя да спре коня на билото. Изправи се на стремената и погледна какво има от другата страна.

От другата страна се простираше осеяна с камъни речна долина, която преминаваше в гъсто обрасъл склон, ограждащ една гола скала с плосък връх. Страните ѝ — с дълбоки цепнатини — бяха почти вертикални и отдалеч тя приличаше на гигантски дънер, вкоренен в могила червен мъх; вкаменяла реликва от отминала епоха.

Конят понечи да препусне натам. В същия момент преследваната банда — или поне някои от тях — се появи пак. Този път обаче бойците не идваха към него — поне засега. Появиха се между дърветата оттатък реката; язدهа отляво надясно. Другата група ги преследваше — носеха знаме, — но сега броят им беше почти еднакъв. Стив дръпна юздите и обърна главата на коня наляво. Животното се възпротиви и заудря нервно с копито. Стив дръпна юздите по-силно и изруга проклетото животно, което му отвличаше вниманието в такъв решаващ момент.

Преследваната група препускаше по брега към едно място, където потокът се разширяваше и ромолеше над осеяното с камъчета корито. Стив се стресна, когато ездачите препуснаха към него в облак от пръски вода, но бързо завиха надясно и се разделиха като ветрило в три различни посоки — вероятно с цел да избягат от преследвачите или да ги разделят.

Номерът не мина, защото преследвачите също бяха хитри. С внезапност, която изненада Стив, втора група украсени с флагове самураи изскочи от гората, от която той самият току-що беше излязъл. За щастие те бяха далеч от него вдясно. Въпреки това кръвожадните им крясъци наистина бяха смразяващи. Кълъмбъс! Преди малко той беше точно там — на откритото!

Стив подкара коня към реката, отивайки надолу и наляво, далеч от мястото на евентуалната битка. Обърна се и видя, че самураите са отрязали пътя за измъкване на преследваната група. Стив препусна в някаква долчинка — неизбежната схватка не беше негова работа.

Някои печелят, други губят...

За него беше без значение на чия страна ще е победата. Нямаше основания да вярва, че майсторите на желязо третират по-добре ренегатите от собствените си нарушители на закона. Имаше значение само едно: че той, Стив Рузвелт Брикман, все още е жив и се движи.

Същото се отнасяше и за коня, който препускаше устремно по ставащата все по-стръмна пътека към внушаващата страх скала — Стив я кръсти „Голямото Д“ в памет на Бък Макдонъл с ниската подстрижка и гранитните челюсти, коменданта на маршрута на „Дамата“.

Пейзажът пред него му напомни за гледката от скайхока. Мислите му се върнаха към моментите на опасност, които беше споделил с Макдонъл и с останалите от екипажа. Джоди Казан, неговият командир, отвята от палубата, обвита в бяло, горещо огнено кълбо, докато се опитваше да кацне със своя скайхок в разгара на бурята. Гас Уайт, който беше отлетял и го бе оставил да умре в горящата нива. И останалите от въздушното звено, които загинаха през същия съдбовен ден. Бъкър и Йейтс, изгорели като нощни пеперуди в пламъка, когато бяха ударени от светкавица. Уебър, убит на площадката за излитане. Колфийлд, изваден от кабината с глава, проведена от стрела от арбалет, и очи, увиснали от очните кухини. Райън, пикиращ към земята, изгорен от собствения си напалм. Фазети и Нейлър, които, обхванати от внезапна лудост, бяха стреляли един срещу друг и се бяха свалили.

Джоди, с обезобразени от изгарянията лице и шия, беше извадила късмет и оцеляла с помощта на ренегатите. Но щастие то й свърши едновременно с тяхното. Сега тя беше в ръцете на майсторите

на желязо и на път за Херън Пул. Преди М'Кол да я хванат и да я предадат, тя беше спасила живота на Стив и той беше решил да я освободи заедно с Кадилак и Клиъруотър — точно както се беше закълел да си разчисти сметките с Гас Уайт. И с другите. С хората, които се бяха наговорили да го лишат от наградите при завършване на Академията — нали по право се падаха на него. Споменът за тези несправедливости и за циничния начин, по който беше притиснат със заплахи срещу Роз, стегна сърцето му.

Толкова много сметки за уреждане. Оставаше още толкова много да направи...

Конят излезе над линията на дърветата и Стив погледна надолу. По-голямата част от склона беше закрыта от дървета, но той видя вълните в потока, където преследвачите го бяха пресекли. От опита си като летец прецени, че е на около осемстотин фута над него. Конят продължи да върви по една все по-стръмна пътека през шубраци, прилепнали като червена пяна към замръзалия водопад паднали камъни.

Дърветата и скалите не плашеха Стив. Той не се страхуваше от височините — за него да лети като птица беше най-голямата радост. Вярно, сега ръцете му не бяха на лоста за управление, а балансираше върху гърба на странно животно, което всеки момент можеше да се спъне и да падне. От тази тревожна мисъл плюс постоянното олюляване определено му се повдигаше. На няколко пъти му се наложи да слиза от коня, за да задържи жлъчката и змийската си закуска, които се надигаха в гърлото му.

Конят бавно продължаваше към източната страна на каменната кула. Стив вдигна глава и огледа потъмнялата от времето скала. Голямото Д изглеждаше непристъпна — като човека, на когото я беше нарекъл. Животното сигурно знаеше какво прави, но доколкото Стив можеше да види, горе нямаше нищо и нямаше никакъв начин да се качи, освен да слезе от коня. Имаше впечатлението, че конят е стигнал до същото заключение — определено не беше във форма да се изкачи повече. Темпото му намаля до тежко пристъпване, главата му увисна. Все по-често се спъваше и Стив се олюляваше на седлото — но не се отказваше. Някакво учудващо упорство тикаше изтощеното животно напред и нагоре. Стигнаха някакъв тесен пролом. Вече бяха подминали няколко, но конят навярно знаеше какво търси.

Стив погледна назад. По груба преценка сега бяха на хиляда фута височина и се бяха изкачили на приблизително две трети до върха. След като влязоха в пролома, единственото, което можеше да види, беше само небе и съвсем скоро дори и то не се виждаше. Намираще се в дълбока цепнатина, която се простираше в скалната кула по целия път до върха. По друго време и на друго място това беше нещо, което Стив може би щеше да е изкушен да изследва — с изключение на една тревожна подробност. По време или след възникване на цепнатината скала, тежка неколкостотин тона, се беше откъснала и сега се издигаше на петдесет стъпки над тясното дъно. Скалният таван се поддържаше от огромни скални блокове, но трябваша само няколко значителни труса от така наричаната от мютите „земна гръмотевица“ и всичко щеше да се срути.

Без да обръща внимание на опасността, конят тежко мина през стръмните завой. Докато навлизаха все по-дълбоко в търбуха на планината, оловен мрак замести последните следи от дневна светлина, назъбеният таван от скални блокове ставаше все по-нисък и по-нисък и накрая застрашителната грамада бе само на няколко стъпки над главата на Стив. Привел се над седлото, след още няколко завоя Стив се изправен пред каменна стена. Пътят беше задънен.

Разкошно... Нямаше място дори да обърне коня. Кой педал трябваше да натисне или коя ръчка да издърпа, за да включи на задна скорост?

Докато размишляваше, шлемът му, взет от падналия майстор на желязо, удари в тавана. Конят стоеше търпеливо, опрял нос в стената. После, когато неблагоприятният конник пропусна да предприеме подходящото действие, докосна стената, първо с дясното копито, след това с лявото. Опитваше се да му каже, че пътят не е задънен. Това, което изглеждаше като плътна скала, беше врата — но как, по дяволите, се отваряше? Стив слезе от седлото. Беше толкова ниско, че не можеше да стои прав. Опита да се разкърши, но не можа — бедрата му се бяха вдървили, всички кости го боляха...

Крр-истофър Кълъмбъс!

Стив скръцна със зъби и опипа скалата. Беше съвсем истински камък, но когато пръстите му минаха по ъглите, той напипа малка драскотина. Хитри копелета... това наистина беше врата! Стив извади ножа си и се опита да го пъкне между края на стената и неравния край

на скалата. Онзи, който я беше направил, беше свършил добра работа. Прилепваше съвсем плътно. Но все някъде трябваше да има дръжка или ключалка! Стив избута коня назад и задраска между камъните и зидарията в основите на стената. След това отново провери страничните стени и погледна към тавана. Никакви въжета, никакви скрити лостове или дръжки. Нищо.

„По дя...“

Приклезна. Болката, която беше започнала в коленете и бедрата му, сега беше стигнала до гърба и раменете.

„Шибани коне...“

Конят остърга копито в стената и нетърпеливо поклати глава. „Само почакай, приятел. Ако минем оттук и се отървем от онези, които ни преследват, ще ти направя задника на бургери...“

Конят изпръхтя пренебрежително. Стив овладя разочарованието си и се опита да приведе доводи пред самия себе си. „Хайде, Брикман! Умно момче като теб трябва да намери изход. Тези динки може да знаят как да свържат едно към друго две парчета дърво, но тяхната технология е все още от времето на каменната ера. Има безброй начини, по които този камък може да се премести, и ти можеш да си сигурен, че са използвали най-простото решение. Ако това е таен вход, значи трябва да може бързо да се отвори.“

В ума му се появиха първите проблясъци за възможно решение. Стив избута коня настрана и отново разгледа стената. Фактът, че входът беше в полумрак, не помагаше, но накрая той откри нещо, което беше пропуснал при първия оглед. Лицето на скалата беше от неправилно терасирани слоеве, чиито ръбове бяха главно във вертикална посока. На около две педи от дясната стена пръстите му напипаха вдлъбнатина, която беше малко по-дълбока от другите и приблизително на височина на гърдите.

Изтръпнал от вълнение, Стив изследва с ножа си долната ѝ част. Острието се плъзна леко навътре. Той го завъртя и откри жлеб, който се стесняваше навътре. Страните му бяха под ъгъл приблизително деветдесет градуса. Стив пъкна острието вътре и чу стържене на метал в метал. Прокара ножа по жлеба — беше правоъгълен.

Жлебовете имаха само една функция — да се пъкват в тях разни неща.

Почти без да смее да диша, Стив се опита да пъхне ножа понавътре. Острието беше твърде широко, за да влезе. Стив го издърпа и го извъртя на деветдесет градуса. Влезе цялото, навън остана само дръжката. Имаше само един начин да продължи — и това беше нагоре. Стив хвана здраво дръжката, пое дълбоко дъх и натисна. Кокалчетата му се обелиха в скалата, но когато дръжката на ножа стигна горния край на жлеба, лявата част на скалата помръдна.

Конят го бутна с муцуна между лопатките. Стив махна с ръка назад да го отпъди. Конят обаче не отстъпи, а завря бърните си под шлема му и го бутна над очите му. Стив се обърна и го удари с юмрук, но конят само разтърси глава.

„Мръсно животно...“

Стив натисна вратата с рамо. Масивната плоча се завъртя със скърцане и се видя коридор, който водеше вляво. И не беше тъмен. „Да-ааа... всичко е толкова просто, когато знаеш как...“

Конят мина покрай него и тръгна по коридора. „Прав му път...“

Стив го бе яздил почти шест часа и освен че не беше в състояние да го хване, определено не възнамеряваше отново да го яхне. Огледа внимателно вратата. Каменната плоча бе същата като скалата, но беше дебела само няколко пръста. Беше закрепена на масивна дървена рамка, подплатена с няколко плътни слоя памук — вероятно за да не кънти на кухо. Въртеше се на дебело смазани черни железни панти, а теглото ѝ частично бе поето от колела, които се търкаляха по релси.

Беше фиксирана от две вертикални греди, които влизаха в квадратни гнезда на тавана и на пода. Един лост отвътре изпълняваше същата роля като ножа на Стив. Когато лостът се натиснеше надолу, обкованите с желязо резета зацепваха, когато се вдигнеше, се освобождаваха. Стив се постара да запомни затварящия механизъм, изпробва го, след това изтегли ножа.

Притвори вратата и я подпря с един камък, та да има достатъчно място да се промуши в случай, че му се наложи да излезе бързо. Досега беше оставил конят да го носи в избрана от него посока и чрез съчетание от късмет и обстоятелства беше успял да остане върху седлото, без да изпадне в беда. Но вече трябваше да внимава. Познанията му за конете не се простираха по-далеч от това, че имат четири крака, ядат трева, пият вода и е абсолютно убийствено да се яздят, но беше достатъчно умен да разбере, че настояването на

животното да мине през вратата в скалата се дължи на инстинкт за завръщане у дома. Пътят, по който бе тръгнал, можеше да води само до едно място — скривалището на преследваната банда. Не беше необходимо да си завършил летателната академия, за да го разбереш. Но това очевидно заключение водеше до друг въпрос. Имаше ли някой тук?

Отговорът — ако беше положителен — вероятно щеше да се появи всеки момент. Конят, на който той с радост видя гърба, щеше — ако това вече не беше станало — да привлече вниманието на хората, които бяха там. И тъй като животното не би могло да отвори вратата само, някой — дали движен от празно любопитство, или от загриженост — щеше да дойде да потърси конника. Още една лоша тактическа грешка. Но пък нали затова беше оставил вратата полуотворена. Прецени възможностите. От начина, по който вървяха нещата, когато напусна долината, беше много малко вероятно някой от преследваните да е успял да се прибере. Следователно оставаше тяхната резервна група, или поддръжниците им, ако имаха такива, или... може би слуги. Роби, мюти от Плейнфолк, които можеха да му помогнат. Нетърпението на коня да тръгне по прохода беше доказателство, че отпред има нещо. И беше глупаво да измине целия този път, без да разбере какво е. Особено след като беше изтърпял такова голямо неудобство. Една изоставена база можеше да му донесе много печалби. Храна например. При тази перспектива устата на Стив се напълни със слюнка. Нямаше полза да стои тук. Разстоянието между стените беше по-малко от дължината на тоягата му и без място, където да се скрие, щеше да е лесна цел за някой стрелец. Трябваше или бързо да се оттегли, или да продължи напред, с надеждата, че ще има по-голям простор за маневриране.

Като действаше в съответствие със сентенцията, че нападението е най-добрата защита, Стив бързо тръгна напред, стиснал тоягата. Петдесет крачки го изведоха на дневна светлина отвъд падналата скала, която беше превърнала цепнатината в тунел; още тридесет крачки и той се изправи пред удивителна гледка. Планината с плосък връх имаше кух център, приблизително кръгъл участък с паднали в него камъни. Стив се изкатери върху скалите отляво и набързо огледа сцената.

Стените на котловината се издигаха стръмно нагоре като страните на Тенеси Вали Дийп — жилищната шахта в Рузвелт/Санта Фе, където живееха близките на Стив. Сходството се подсилваше от трите реда пещери, разположени над неравния каменен под. Дали бяха човешко дело, или естествени, беше трудно да се каже, но мрежата от наклонени плоскости и тераси, позволяващи достъп до по-горното ниво, несъмнено беше дело на майсторите на желязо — и десетки от тях пъплеха наоколо.

Конят, който го беше довел в сърцето на Голямото Д, вървеше бавно към отсрещния край на котловината. Стив се сви в една дупка, образувана от три масивни блока. Няколко джапи изтичаха да посрещнат изтощеното животно.

„Браво, Брикман! Този път наистина надмина себе си...“ Той огледа скалите горе за стражи. Никой. Никаква опасност отгоре. Всъщност ако имаше някой на върха на Голямото Д, на вратата щеше да го спре комитет по посрещането. А ако го бяха хванали с кон, шлем и меч на един от техните, най-вероятно щяха да разберат как стоят нещата и щяха да го убият.

За да предотврати всякакви по-нататъшни недоразумения, Стив пхна шлема и провисналата коса в една пукнатина наблизко и меча в друга. Преодолял началния шок от последния неочакван обрат на изпълнения със събития ден, умът му започна да регистрира подробностите.

Доколкото можеше да прецени, имаше само четирима здрави мъже; един пети, подпомогнат от друг, шести, който носеше на главата си нещо като превръзка, накуцваше с помощта на тояга към една възбудена група около коня. Всички останали — петдесет-шестдесет души — бяха жени и деца на различна възраст, някои с бебета на ръце. Нямаше нужда да ги брои. Важно бе единствено, че са адски много.

Стив се прости с перспективата за вкусна гозба и приятна нощ, прекарана на легло, и започна да се измъква от скривалището си. Двама от здравите мъже вече крачеха целенасочено към входа, тоест към него, следвани от две жени и няколко деца.

Беше време да излезе. Когато открие, че липсващият конник не лежи в прохода и вратата е откряната, щеше да се вдигне тревога.

Стив започна да се измъква от скривалището си. Двамата джапи, които водеха издирващата група, бяха все още на петдесетина метра.

Достатъчно разстояние да се измъкне. Но тъкмо беше стигнал до средата на купа отломки и чу шум като от няколко коня, минаващи по коридора. Кристо! Той се хвърли в скривалището и загледа със смесица от ужас и изненада как единадесет самураи със знамена излязоха през отвора и спряха. От начина, по който се оглеждаха, беше ясно, че са изненадани не по-малко от него. Измъкнаха мечовете си и забърбориха възбудено. Стив не можеше да разбере нито дума, но беше ясно, че са доволни от това, което са намерили.

Всички жители на котловината изпаднаха в паника. С пронизителни тревожни писъци жените с двамата мъже отпред грабнаха двете най-малки деца и забутаха останалите към пещерите. Всички останали също побягнаха натам, включително останалите мъже — вероятно за да вземат нещо, с което да се защитават.

Двамата, които отиваха към входа, замръзнаха и посегнаха към мечовете си. Нямахше какво друго да направят. Бяха само на няколко метра от първите самураи. Героичен, но безполезен жест. Още преди да извадят мечове от ножниците, главите им паднаха — вратовете им бяха отсечени чак до ключиците.

Първите шестима конници се разделиха на две и префучаха по двете страни на котловината, като сечаха наред; обзетите от паника деца и жени пищяха и бягаха към пещерите. Някои затичаха към центъра и бяха убити от самураите от втората вълна, които стреляха със смъртоносна точност. Двама слязоха от конете и започнаха бързо да доубиват с мечове улучените от стрелите. Няколко жени с алебарди се опитаха да се съпротивляват, но това още повече влоши положението. Само за тридесет секунди никъде не остана никой.

Стив се чувстваше раздвоен. Тази битка не беше негова и той нямаше да получи никаква похвала, ако си напъхаше носа в нея, но не можеше да търпи начина, по който се развличаха тези разбойници. Само преди година той беше пуснал напалм върху нива, която мютски деца се опитваха да защитят, като хвърляха камъни по неговия скайхок. Беше го направил след известно колебание, но въпреки това беше натиснал лоста за освобождаване на контейнерите. Оттогава се бяха случили много неща. Но какво можеше да направи? Не можеше да се справи с всичките единадесет самураи!

Водачът на самураите обърна коня си и извика нещо на един от конниците. Стив отново не разбра думите, но схвана значението,

когато конникът пхна кървавия си меч в ножницата и се насочи към входа. Беше изпратен да събщи на останалата част от групата за направеното откритие.

Беше сега или никога.

ГЛАВА 6

Стив изскочи от скривалището си и прилекна зад купчината камъни на входната площадка. Щеше да пипне пратеника, когато слезеше от коня, за да мине през нея. Трябваше да вземе страна. В дъното на ума му се таеше заядливата мисъл, че е виновен за клането, което бе видял. Самураите вероятно го бяха следвали. Той не само ги беше довел неволно до лагера, но и услужливо беше оставил вратата отворена!

Стиснал здраво тоягата си, той затича надолу под каменния таван в тъмния тесен проход. Когато мина последния завой и стигна до вратата, спря. Вратата беше широко отворена и там стоеше още един, дванадесети самурай с лък — беше оставен на пост!

По дяволите!

За част от секундата самураят беше толкова изненадан, колкото и той, после извика и се приготви да стреля.

От такова разстояние и при такова ограничено място нямаше начин да не улучи. За Стив, изправен пред сигурна смърт, всичко беше като на забавен кадър. Той знаеше, че не може да се обърне и да избяга — конниците зад него всеки момент щяха да изскочат иззад завоя. Той видя с ужасяваща яснота как самураят вдига лъка; видя слабия блясък на широкия, остър като бръснач стоманен връх, почувства как сърцето му прескочи един удар; гърдите му се напрегнаха в очакване ужасната стрела да го пониже. Единственото, което можа да чуе, беше гръмотевично кресчендо на чаткането на конски копита — първият конник изскочи от тунела зад него.

И за тази част от секундата тоягата оживя, затрептя в ръцете му и изпълни крайниците му с пронизваща енергия, която прогони ледената вода от вените му. Мозък, ръка и око реагираха с невъобразима бързина и точност, тялото му се превърна в свръхзаредена бойна машина. Стив беше на по-малко от десет метра от стрелеца, но когато стрелата полетя към гърдите му, той вдигна извитото острие на тоягата напред и се завъртя вляво.

Стоманеният връх на стрелата удари острието и се отплесна нагоре. Стив видя покрай дясното си рамо движеща се светла линия, после чу сподавен вик. Обърна се и видя, че стрелата се е забила в гърлото на конника зад него. Той падна от седлото и изпусна меча, който беше вдигнал, за да съсече Стив.

Стив се долепи до стената; конят по инерция продължи напред, мина покрай него и блъсна самурая. Джапът, който тъкмо слагаше друга стрела, падна, после, разбрал, че е изпаднал в неизгодно положение, хвърли лъка, скочи и се хвърли към Стив със страхотен рев. Лош ход. Също като при боя с поддържащото отделение, копието на Стив се движеше по-бързо, отколкото можеше да регистрира окото. Първият удар отсече китката с меча на самурая, вторият пресече врата му до гръбначния стълб.

„Двама убити, още десет...“

Обикновено при такова съотношение той би се замислил, но инстинктът му на убиец се беше разбудил напълно. Стив изрита потъналото в кръв лице на самурая, затвори вратата и тръгна назад към котловината покрай втората жертва. Джапът лежеше по гръб и се давеше в собствената си кръв, стиснал стрелата в гърлото си. Стив го погледна без състрадание.

„Ах... какъв точен изстрел!“

В ума му се появи един образ и той чу един глас, който му каза, че тя е използвала дарбите си на повелител, за да даде на тоягата му тази сила. Но беше ли това еднократен заряд? Ако бе така, докога щеше да трае? Беше ли това същината на посланието, което нейната племенна сестра Найт-Фивър не беше запомнила, когато му беше предала тоягата при завръщането му в племето? Стив продължи — надяваше се, че мютската магия няма да се изчерпи като енергията на електрическа батерия. При неравенството в силите, срещу които беше изправен, щеше да се нуждае от цялата помощ, която можеше да получи.

Излезе в котловината и видя, че неравенството е спаднало на седем към един. Стрели, изстрелвани от невидими защитници, летяха във всички посоки, без да улучат цел. Откъслечни гърмежи, последвани от облачета пушек, показваха, че някой използва примитивна пушка с магазин, каквито майсторите на желязо доставяха на мютите. Пушекът излизаше от входа на една пещера на третия ред,

но стрелеца не го биваше и безрезултатните му изстрели само усилваха гнева на самураите и жаждата им за кръв. Само главатарят, който командваше операцията, бе останал на кон. Двама стрелци го охраняваха и стреляха по всичко, което се движеше по терасите. Въоръжени със запалени факли, други четирима систематично атакуваха пещерите отдясно. Пушекът излизаше на талози от вътрешността на онези, които вече бяха запалени. Обхванатите от паника изскачащи жени и деца тичаха в напразен опит да се спасят — самураите ги убиваха. На това трябваше да се сложи край!

Стив изтича към центъра на котловината, изправи се пред самурая на коня и изкрещя предизвикателно. Деляха ги не повече от петдесет метра. Ако се съдеше по реакцията на конника, гледката на въоръжен мют го бе докарала почти до удар. Той обърна коня си към Стив и заповяда на двамата стрелци да посекаат дръзкия урод с израстъци по главата.

Стив развъртя тоягата с невероятна скорост и отби двете стрели с острието. И отново! И отново! Стрелите отлитаха настрана. Времето на реакция и възприятията му, изглежда, бяха нараснали хилядократно. Стрелите сякаш летяха бавно към него и му даваха достатъчно време да ги отклони от пътя им.

Главният самурай се олюля в седлото. Стреснатите му стрелци имаха друга причина за безпокойство — в целия този хаос бяха останали без стрели. А Стив вече тичаше към тях, за да ги убие. Те измъкнаха мечовете си, но никой от двамата не искаше да направи първата крачка към очевидно сериозния противник. Конникът обаче реши, че има превъзходство, пришпори коня си и изкрещя страховито.

Стив го изчака да набере скорост, замери го с един камък и бързо затича вляво към скалите в края на площадката. Пътят му отиваше косо към връхлитащия самурай, принуждавайки го или да направи остър завой в галоп, или да дръпне юздите, за да завие рязко надясно. Камъкът, хвърлен от Стив, го удари в гърдите и той направи маневра, която беше нещо средно между двете — през което време Стив скочи върху един голям камък и размаха тоягата над главата си.

Камъкът беше приблизително на такава височина от земята, на каквата бяха стремената на конника. Размерите на камъните и начинът, по който бяха струпани, пречеше на самурая да преследва Стив, ако той решише да се оттегли. Трябваше да го хване там, където стоеше. За

да е сигурен, че Стив ще остане на мястото си, самураят заповяда на двамата стрелци да отидат зад него. Джапите се разделиха и започнаха бавно да се придвижват напред, докато самураят обръщаше коня си за нова атака. Междувременно безсмисленото клане в другия край на площадката продължаваше.

Бум! Стрелецът от горната пещера накрая намери цел. Единият от настъпващите стрелци бе ударен от тежкия куршум. Просна се на земята и единият му крак потрепери конвулсивно.

„Шестима ликвидирани, остават още шестима...“

Самураят изви към скалата, вдигнал меч, щитът на лявата му ръка бе готов да спре контраудара на Стив. Очевидно той и конят му бяха свикнали да действат като едно цяло. Изправен над самурая, Стив правилно предположи, че той ще се опита да му посече краката. Жестокият удар беше бърз като светкавица, но Стив беше още по-бърз — той скочи над стремителния удар, изви тялото си наляво и се завъртя като пумпал, когато самураят премина покрай него. Тоягата, изнесена под ъгъл надолу, удари шлема на самурая отзад и мина под плетената каишка под брадата. Шлемът — главата все още бе в него — отхвърча във въздуха и направи няколко задни салта, преди да падне на земята. Останалата част на тялото се олюля пиански върху седлото на препускащия кон. Стив нямаше време да го гледа как пада — вниманието му вече беше съсредоточено върху оцелелия стрелец.

Джапът — даваше си сметка, че е негов ред — се обърна и побягна. Стив се спусна подир него, като скачаше с лекота като планинска коза по камъните. Стрелецът падна върху последния камък, изправи се и побягна към другите самураи, като пищеше с всичка сила.

С няколко бързи скока Стив го настигна. Джапът си даваше сметка, че трябва да се съпротивлява, и след като нададе един последен отчаян вопъл към другаря си, се обърна и зае поза за бой, стиснал с две ръце дръжката на меча. Стив се движеше към него като парен локомотив. Когато джапът замахна с меча си надолу, Стив — който държеше тоягата си на нивото на гърдите му — удари силно с две ръце нагоре да парира удара.

Дебелата дървена тояга удари ръцете на джапа отдолу със силата на железен прът и му счупи двата лакътя. Силата на удара, прибавена към първоначалната инерция на Стив, повдигна джапа и го отхвърли назад.

Докато той падаше, Стив вече се справяше със следващата цел: един самурай, който тъкмо бе посякъл една млада жена, бягаща от горящата пещера, и се готвеше да убие друга, която се беше спънала и паднала с малко дете на ръце. Тя беше на колене и молеше за милост. Малък шанс.

С крайчеца на окото си Стив видя да се задава друга заплаха. Последните трима самураи тичаха към него. Но най-напред най-важното.

Най-близкият самурай също беше видял опасността, но умът му вече беше ангажиран да нанесе удар, с който да посече едновременно и майката, и детето. За миг вдигнатият му меч трепна. Това беше шансът, от който се нуждаеше Стив. Той удари с тоягата си напред и заби цялото острие през откритата подмишница на джапа в гръдния му кош.

„Девет убити, остават още трима.“

Обърна се да посрещне последното трио. Самураите бяха оплескани в кръв от току-що извършените убийства.

„Следващата пролята кръв ще е вашата — помисли Стив. — Хайде, тояжке! Не ме изоставяй!“

Окуражени от смелата му атака и намаляващия брой самураи, жените в лагера започнаха да идват към тях. Някои взеха алебарди от падналите защитници; други вдигаха лъкове и стрели. Вляво две жени довършваха самурая, чиито ръце Стив беше счупил. Останалите застанаха в разкъсан, но решителен полукръг зад тримата бойци, изправени пред Стив. Във въздуха се носеше миризма на победа и жените желяеха да дадат приноса си. Стив им махна да се оттеглят — не искаше да рискува да го уцели някоя случайна стрела.

Докато двамата крайни самураи се изместваха от двете страни на Стив, за да го приклепят, онзи в средата се обърна и тръгна към жените — подскачаше като кривокрак призрак, крещеше гневно и размахваше меч си. За миг това подейства и две-три жени се обърнаха и побягнаха. Останалите трепнаха, направиха няколко крачки назад, но после се окопитиха и останаха на място.

Стив знаеше, че трябва да удари, докато мъжът в средата е с гръб. Двамата отдясно и отляво на него очевидно възнамеряваха да го притиснат от две страни. Атаката на единия щеше да го остави изложен на удара на другия. Стив скочи между тях, като се превъртя във въздуха и стъпи на крака зад двамата, с лице към предишната си

позиция. Страхотен скок. От място беше скочил дванадесет стъпки. Ако тялото му не беше получило сила от тоягата, щеше да е щастлив, ако можеше да скочи и половината.

Когато стреснатият джап вдясно от него се обърна и вдигна меча си, Стив вдигна обкования с желязо край на тоягата нагоре и настрана и му нанесе страхотен удар в челюстта. Резултатът бе счупен врат. После със същия замах Стив отби удара на меча на втория джап, завъртя тоягата и го удари между краката изотдолу. Ударът направо го повдигна. Когато самураят падна на земята и се преви от болка, Стив го удари в брадата, след това, почувствал опасност, се завъртя да посрещне атаката на мъжа в средата.

Последният самурай беше вдигнал меча над главата си и острието на Стив се заби дълбоко в корема му. Чак когато падна напред, Стив разбра защо реакциите му бяха толкова бавни. Дъжд от стрели беше превърнал гърба му в игленик.

„Браво, дами...“

Стив се обърна да се увери, че другите двама са извадени от боя — точно навреме, за да види как жената, чийто живот беше спасил, забива меча на първия джап в гърлото на втория.

Нобуро Нака-Джима, който водеше четиридесет и шестимата оцелели от неговата банда ронини през тайната врата на лагера, се разтревожи, като видя телата на двама самураи на Се-Ико да лежат в тунела зад нея. Пришпори коня си в галоп и препусна напред; излезе в лагера тъкмо навреме, за да види как един висок мют забива нещо, приличащо на копие, в корема на друг самурай на Се-Ико. От пещерите на основното ниво излизаше пушек и...

В името на благословените ками, навсякъде имаше тела!

Хората му — водеха тримата пленници — закрепяха от ужас, когато видяха мъртвите жени и деца. И убитите си другари, които бяха останали да охраняват лагера! Старият Ишидо, който беше паднал от горната тераса, след като беше изпил твърде много sake, и си беше счупил крак; Нарита, който беше хвърлен от коня и си беше разбил главата. Но те си даваха ясна сметка за случилото се. Дванадесет самураи на Се-Ико също бяха паднали.

Ронините бързо слязоха от конете, а оцелелите жени и деца се втурнаха към тях със сърцераздирателен плач.

Печалните вопли и тъжният вой на жените, носещи безжизнените тела на чедата си, се смесваха с радостните възгласи на оцелелите, които срещаха роднините си. Бащи вдигаха скъпите си синове и ги прегръщаха, докато слушаха сърцераздирателните описания на ужасното клане и за храбростта на непознатия неканен гост, който беше убил петима от кръвожадните нападатели.

И двамата в тайния тунел?

С тях седем!

И кой беше този човек — да дръзне да предизвика гнева на майсторите на желязо, като носи оръжие?

Никой не знаеше. Беше се появил като по магия, когато Ерито и Нашида и другите мъже бяха убити и ужасният гняв на самураите на Се-Ико беше връхлетял и млади, и стари. И въпреки жалкия си произход чужденецът се беше държал като истински воин с бойни умения и храброст, каквито се смяташе, че притежават само самураите.

А имаше и още. Той беше спасил живота на Кири, жената на Нобуро, и техния син, Итада, докато бяха лежали безпомощни под меч на самурая. Не беше ли вярно? Кири Нака-Джима беше съгласна, че е вярно. Тълпата се отдръпна да ѝ направи път, когато тя понесе Итада към баща му. С едната ръка носеше детето, с другата държеше самурайския меч, червен от кръвта на Се-Ико. Нобуро взе детето и го прегърна. Сълзите им се смесиха, докато целуваше малкото му личице. Кири опря върха на меч в земята с ръце върху дръжката и наведе почитателно глава. Нобуро я прегърна през рамото. Самураят не прегръща жени, нито проявява обич публично — това се смяташе за непристойно. Но в този случай Нобуро беше обзет от силни чувства.

Застанал по средата на площадката, Стив чувстваше, че е постигнал Пирова победа. Имаше малко основания да е доволен и вероятно нямаше да бъде посрещнат като герой. Ако изобщо нещо се беше променило, намесата му го беше поставила в още по-лошо положение, отколкото преди. Той беше не само въоръжен натрапник;

сега беше и неканен гост над бдението на тези мъртъвци и скоро щеше да му се потърси сметка за присъствието му.

Раздърпаните воители — според него не бяха от онази група, която беше видял в капана в долината — бяха обхванати от ужас от станалото в тяхно отсъствие; онези, чиито близки бяха убити, се отдадоха на скръбта си. Много жени бяха видимо отчаяни, когато не можаха да намерят мъжете си между конниците. Задаваха се въпроси и се даваха отговори. Главно за него. Между паузите от изказани с тъга неразбираеми думи жените сочеха към Стив и когато мъжете преодоляха първоначалния си шок от опустошителната атака на лагера, дойдоха при него и го заобиколиха.

С толкова много остри жезла, насочени към него, единственото, което можеше да направи, беше да запази абсолютно спокойствие и надежда, че е дал достатъчно основание да проявят към него честно отношение. От свирепите им погледи имаше чувството, че очакват да падне на колене. Майната им... Не беше направил нищо, за което да се извинява. Той остана на мястото си, разкрячен, спокоен, притиснал тоягата до гърдите си.

Тъй като беше почти една стъпка по-висок от събралите се около него, Стив можеше да гледа над главите им и по такъв начин да избягва да ги гледа директно в очите. Трима от групата не бяха слезли от конете. Двама бяха дребни, чернокоси, с маслинена кожа динки, другият бе по-висок, с лице, покрито с овална, бяла като тебешир маска. И тримата бяха със завързани очи. Китките им бяха завързани за седлата, а глезените с въжета, прекарани под коремите на конете. Нещо привлече очите му към фигурата с бяла маска. Тоягата вибрираше в ръцете му, по гърба му минаваше тръпка. Не от страх, от вълнение.

Не... разбира се... не можеше да бъде. Просто беше невъзможно!

Кръгът от изпотени воители около Стив се разкъса, за да пропусне водача им. Той беше по-едър от останалите; следваха го жената и малкото момче — детето беше заровило свенливо лице в шията ѝ. От време на време малките му дръпнати черни очи поглеждаха Стив. Погледът на майка му беше по-спокоен, но беше трудно да се каже какво мисли тя. Тъмните ѝ очи не изразяваха нито благодарност, нито враждебност. Беше си възвърнала хладнокръвието, лицето ѝ беше лишено от всякакво изражение.

Всичките бяха еднакви. Сайд-Уиндър му беше казал, че майсторите на желязо имат изумителен самоконтрол. Те се гордееха със способността си да потискат всякакви външни признаци на вълнение. И очевидно имаха и доста сдържан характер. В резултат беше невъзможно да се каже от лицата им какво мислят — или какъв ще е следващият им ход.

Стив разбираше, че сигурно представлява странна гледка. Освен че кожата му бе на шарки, той имаше тъмна разрошена коса и златна четириседмична брада. Плюс космите под мишниците и откритите части на краката. Докато динките, доколкото можеше да види, бяха изобщо неокосмени. Дългите коси, които носеха хората от свирепата банда, сигурно бяха мютски. Стив си спомни за няколкото чувала, пълни с коса, които бяха между стоките, донесени от М'Кол при търговския пункт до Великата река.

Мъжът бавно обиколи Стив, след това застана пред него. Беше около педя по-нисък от Стив, но тялото му беше мускулесто и тъмните му очи не трепваха.

— Ти разбираш думите ми, тревна маймуно?

— Да, разбирам ги.

— Ти ли уби самураите?

— Да. Някои от тях.

Нобуро Нака-Джима протегна ръка за тоягата и Стив му я даде. Водачът я предаде на един от хората си, след това хвана лявата ръка на Стив и огледа изкаляната превръзка. Стив остави ръката си да виси свободно. Не беше време да се бори до последна капка кръв. Нобуро измъкна бойния нож от скритата ножница, махна парцала от дръжката и провери остротата на стоманата.

Без да чака да бъде помолен, Стив развърза ножницата и я свали от ръката си.

Нобуро подаде ножа и ножницата на друг от хората си.

— Как намери пътя дотук?

Стив беше готов за този въпрос. Цялата история беше започнала да се оформя в ума му.

— Бях в планината. Видях един кон без конник да отива към една цепнатина в скалите. Следваха го дванадесет самураи. — Той вдигна рамене. — Тръгнах подир тях.

— Защо?

Стив хвърли бърз поглед към фигурата с бяла маска, яхнала коня на десетина крачки от него. Странното шесто чувство, което му беше помагало от време на време в миналото, само докара думите на езика му.

— Ти си човекът, когото трябваше да срещна.

Нобуро кимна, но лицето му не показваше дали приема обяснението на Стив. Той премина на собствения си език и изляя отсечена и отривиста поредица от нищо не значещи за Стив думи на хората си.

Четирима от мъжете около Стив го хванаха и го помъкнаха към една от пещерите на най-долното ниво. Стив погледна през рамо към тримата завързани за конете ездаци. Тъкмо ги сваляха от седлата.

Входът на пещерата беше по-широк, отколкото висок. Вътрешността беше преградена от пода до тавана със стена от разцепени греди и плет и двойна дървена врата с горни и долни крила. Ако се съдеше по височината, вратата беше предназначена за дребните динки. Един от хората отлости долната половина на дясното крило и направи знак на Стив да влезе. На Стив му мина мисълта да ги помоли да отворят и горната половина, след това преглътна гордостта си и изпълзя на ръце и колене.

Помещението беше спартанско, но не толкова лошо, колкото очакваше. Поне стените и подът бяха сухи и нямаше противни буболечки. Единствените мебели бяха сламена рогозка и ракла с капак на панти. На нея имаше дъсчена седалка с изрязан отвор и под нея гърне с две дръжки. Приличаше на примитивен клозет, но Стив реши да не го ползва, в случай че се окаже нещо, в което динките сервират супа. Фактът, че го бяха натикали в килия, беше достатъчно доказателство, че нямат намерение да му връчат медал, но Стив — който въпреки изядената змия беше гладен — беше убеден, че усилията му за спасяването на жените от лагера заслужават да бъдат възнаградени най-малкото с прилична храна. Кристо! Във Федерацията дори на осъдените на смърт даваха храна, преди да получат куршум. Стив седна на рогозката с гръб към преградата, която разделяше двете килии, и си спомни вкусните миризми, които беше подушвал нощем, когато дебнеше около жилищата на динките, търсейки нещо изхвърлено за ядене. Бляновете му бяха прекъснати от тракането на мандалото. Той надзърна през широката колкото пръст

пролука между две дъски и видя двете крила на вратата на съседната килия да се отварят. Двете малки тъмнокоси жени влязоха с постелки за спане в ръце, последвани от по-висока закачулена фигура с бяла маска. Тя също носеше постелка.

И трите бяха още със завързани очи, но когато вратата се затвори, един от тъмничарите извика нещо на японски. Двете жени хвърлиха постелките си и бързо махнаха превръзките от очите си, след това свалиха превръзката и на бялата маска. В килиите беше полутъмно, но сега, когато беше по-близо, Стив можа да види детайли от маската — малка намусена уста, две тънки линии за вежди, повдигнали в израз на непрекъсната изненада, руменина на бузите и дръпнати отвори за очите. И зад тях издайнически син блясък.

Клиъруотър сложи постелката си за спане до преградата и седна с гръб към Стив. После свали качулката си. Дългата ѝ тъмна коса — която, когато я бе видял последния път, стигаше до средата на кръста ѝ — сега беше вдигната и закрепена с гребени в стила на майсторите на желязо.

Дъхът на Стив секна. Гладката маслинена кожа на врата ѝ не беше изрисувана. Какво я беше накарало да свали шарките от тялото си? Лъх от естествената миризма на тялото ѝ достигна до ноздрите му. Спомените, които донесе, изпълниха слабините му с енергия, от която главата му се завъртя.

Клиъруотър свали ръкавиците си и подпря бузата с маската на дясната си ръка.

Движенията на Стив повториха нейните. Той пхна показалеца на лявата си ръка през пролуката между дъските и прошепна:

— Здравей...

Единственият отговор беше лек натиск върху върха на пръста. Но това беше достатъчно да изпрати в ръката му заряд цял мегаволт. О, Мо-Таун! Речникът на федерацията Амтрак не включваше думата „любов“ и образователната програма не включваше нищо за емоционалните връзки, но това тук беше съвсем истинско. О, да!

— Какво стана с...

Клиъруотър заби нокът в кожата му.

Стив го разтълкува като предупреждение да не ѝ говори пред двете жени. През следващия един час или приблизително толкова му се наложи да се задоволи с поддържане на контакт с върха на пръста.

Това не беше беда. Когато тялото е наред, е учудващо колко неприлични представи може да предизвиква един пръст и когато Стив изписваше малки кръгчета върху рамото ѝ, тялото ѝ отговаряше със същите страстни послания през пластове плат.

Слънцето изчезна от кръгчето небе над лагера, Мо-Таун разпростря тъмното си наметало върху света, светлината започна да намалява. За кратко пролуките между дъските станаха почти така тъмни, както самите дъски. Никой не дойде да ги провери, но често се мяркаше жълтата светлина на фенери — значи все пак ги пазеха.

Стив се опита да овладее разочарованието си. Преди по-малко от двадесет и четири часа си беше легнал изморен, гладен, обезверен, мисията му бе обречена на неуспех. Сега беше само на сантиметри от единия от двамата, които беше дошъл да освободи.

Знаеше защо е хвърлен в дранголника, но защо беше затворена Клиъруотър? И защо сега беше с чиста кожа и облечена като джап? Въпросите следваха един подир друг. И кои бяха тези две жени с нея? И двете бяха облечени с еднакви дрехи от обикновен тъмен плат: с шалвари със стегнати маншети на глезените и ризи с висока яка и ръкави със също такива стегнати маншети. Дългото наметало скриваше дрехите, в които беше облечена Клиъруотър, но самото то беше от блестящия плат, който носеше Яма-Шита — най-висшестоящият майстор на желязо, когото Стив беше видял при пръта за търговия. От наблюденията си досега Стив знаеше, че майсторите на желязо се обличат според ранга си — за разлика от почти универсалния гащеризон във Федерацията. Скучното еднообразие на дрехите на жените показваше, че техният статус е под този на Клиъруотър — тогава защо тя не искаше да говори в тяхно присъствие?

Стив чувстваше, че нещо не е наред. Той беше заловен от дрипава банда майстори на желязо, които бяха преследвани от силите на закона и реда. Може би Клиъруотър беше отвлечена по пътя от една от онези групи, които беше видял да се движат по шосето от изток на запад. Направи това заключение от маската и облеклото, които прикриваха факта, че тя е с тяло на трекер — чуждоземка, чиято социална категория е съвсем малко над тази на мютите.

Защо някой си правеше труда да я скрие? Който и да беше, той сигурно бе важна личност: скъпите ѝ дрехи бяха доказателство за това.

А и двете жени — бяха ли те тук да я следят? Фактът, че те, а не тя, бяха свалили кърпата от очите ѝ плюс нежеланието ѝ да говори в тяхно присъствие, подсказваше, че е така. Имаше и нещо друго. И трите бяха докарани в лагера със завързани очи. За това можеше да има само една причина: да не могат да разпознаят похитителите си и да опишат къде са били затворени. Което означаваше, че скоро щяха да ги освободят.

Стив се замисли защо маската на Клиъруотър не беше свалена — и интригата стана още по-заплетена. Превръзката ѝ беше над маската и около качулката и скриваше тъмната ѝ лъскава коса и шията, чиято кожа щеше да разкрие всичко.

За неговия находчив ум това показваше, че *някой* от свирепата банда би трябвало да знае кого са похитили. А може би *никой* не знаеше. И в двата случая това означаваше, че не са хванали Клиъруотър за себе си, а за *някой друг*.

От онова, което му беше казал Сайд-Уиндър, Стив знаеше, че животът на един трекер — или мют — не струва и соево зърно. И все пак тя беше тук — мютка, която не струваше повече от един трекер — нагиздена като майстор на желязо от висок ранг и с две прислужнички.

О, да... наистина беше станало нещо. Имаше много, което Стив трябваше да узнае, но големият въпрос беше — може ли да влезе в играта и да обърне ситуацията в своя полза?

Два приближаващи се фенера хвърлиха топла светлина през летвите. Стив зърна четири оранжеви лица, оградени с кичури мютска коса. Четири сурови лица от свирепата банда. Клиъруотър бързо смъкна качулката над лицето си и си сложи ръкавиците. Джапите спряха пред вратата на съседната клетка и извикаха нещо на японски. През пролуките в плета Стив видя миниатюрните пазачки да си връзват очите една на друга. Щом бяха готови, ги отведоха.

Тъмнината отново ги обгърна; Стив коленичи с лице към преградата и пъкна пръсти през пролуките на плета. Средните му пръсти влязоха само до второто кокалче. Чу се шумолене на дрехи — хладно шумолене на богат копринен брокат.

Сега тя беше свалила маската, както и ръкавиците. Целуна върховете на пръстите му, след това плъзна лицето си по тях. Тънките ѝ пръсти се промушиха през междините и докоснаха носа му, после погалиха устата. Той лекичко ги захапа един подир друг.

— О, облачни воине — шепнеше тя. — Ако знаеш колко копнеех за този миг.

— Аз също — отвърна Стив. — Единственото, за което си мечтаех, бе да съм сам с теб в тъмното, но... не точно това имах предвид.

— Бъди търпелив, любими. Нашето пътуване току-що започна.

„Да... Въпросът е къде отиваме?“

Стив видя да се приближава фенер — един мъж го държеше високо.

— Внимавай, някой идва!

Двамата се отдалечиха от преградата. Стив погледна през пролуките на вратата. Джапът носеше маска като самураите при търговския пункт, но Стив го разпозна по телосложението. Беше якият човек, заповядал да го хвърлят в дранголника. Той свали мандалото на другата клетка, влезе и затвори. Стив се държеше доста назад, но можа да види как Клиъруотър — беше си сложила маската, качулката и ръкавиците — се загътри на колене да поздрави посетителя.

Джапът премести фенера в лявата си ръка така, че от мястото, където се намираше Стив, се виждаше силуетът на Клиъруотър.

— Стани.

Тя стана.

— Свали връхната дреха...

Клиъруотър развърза яката, която държеше качулката плътно около краищата на бялата ѝ маска, вдигна я над косата си и я пусна назад. След това развърза предницата на наметалото и го свали. Отдолу се откри дълга роба с три четвърти ръкав, яка, закриваща красивата ѝ шия, и широк колан, увит около кръста и корема и завързан с голяма панделка на гърба. Белите ръкавици, които скриваха прекрасните ѝ ръце, стигаха до под ръкавите на робата.

— Сега ръкавиците и маската.

Клиъруотър ги свали и остана с наведена брадичка. „Какво смята да прави този мъж? — чудеше се Стив. — Стриптийз?“ Обхвана го неочаквана, ирационална гневна вълна пред предстоящото посегателство над онова, което беше запазено за него. Ирационална за Стив, защото ревността и силното чувство на собственост бяха още две от думите-концепции, които не влизаха в речника на Федерацията.

Както когато се влюби и не можеше да опише чувството си, той не знаеше какво го измъчва.

Джапът вдигна фенера, повдигна брадичката на Клиъруотър и огледа внимателно лицето и шията ѝ. После отиде зад нея, погледна врата ѝ, прекара пръсти по корените на вдигнатата ѝ нагоре коса, след това отново отиде пред нея и разгледа ръцете ѝ.

— Сега се облечи както преди.

Той мълчаливо наблюдаваше как Клиъруотър отново се превърна в жената с бялата маска, после, когато тя коленичи покорно пред него, изсумтя одобрително, излезе и сложи мандалото.

„Аха — помисли Стив. — Значи ето как стои работата. Само шефът знае истината. Останалите от бандата са просто охрана.“ Когато светлината намалая, той се премести към преградата, Клиъруотър също.

— Ти беше на един от корабите с колела, нали? — прошепна тя.

— Да. Откъде разбра? И защо шепнеш?

Тя леко повиши глас.

— Почувствах присъствието ти скоро след като слязох на брега.

— Ти... ти си била на един от корабите? — заекна Стив. — Ти всъщност си *дошла* при търговския пункт?!

— Мистър Сноу не ти ли каза? Не ти ли показва кутията?

— Каква кутия?

— Кутията със скритите картини, които трябваше да те водят към мястото, където държаха мен и Кадилак. Дадох му я през нощта, преди да отплуваме за Ни-Исан.

Стив започна да разбира.

— Когато той се върна от кораба на Яма-Шита...

— Да... с Ролинг-Стоун и Мак-Трак.

Стив отговори с въздишка.

— Значи това е имал предвид. Подтикна ме да свърша работата по по-трудния начин. Когато го видях да се връща, бях на борда на един от корабите. Намерих едно място, на което се скрих, и останах там, докато не хвърлихме котва в Пи-саба. — Стив не разказа други подробности. — Знаеше ли древния, че ще те види?

— Не. Изглеждаше изненадан. Може би защото бях без кожа. — „Без кожа“ беше термин, който Мистър Сноу беше използвал да опише истинския вид на Клиъруотър и Кадилак в кратките периоди между измиване на защитната окраска и нанасянето на нов пласт боя.

— Исках да те попитам за...

Клиъруотър го прекъсна:

— Яма-Шита беше там и не можехме да говорим каквото искаме, но неговите скрити думи ми казаха, че ти си се върнал и ще се опиташ да ни спасиш. Той не каза как или кога.

— Щях да пътувам с общите работници М'Коли, но Мистър Сноу не ми разреши да взема оръжията си на борда. Затова сам уредих пътуването си. Нямаше начин да оставя тоягата... не и след като ти си се погрижила за нея.

— Помогна ли ти?

— Шегуваш ли се? Ако не беше твоята магическа сила, сега нямаше да съм тук. Ти на няколко пъти ми спасява живота.

— Не аз, златен мой. Силата ми беше дадена от Талисмана.

— Може би. Но аз познавам теб, не него. — Гласът на Стив стана по-бодър. — Ако той толкова искаше да ми помогне, би могъл най-малкото да направи да сме на един и същи кораб. Щяхме да прекараме известно време заедно. Пътуването ни щеше да е много по-приятно.

— Това би било истинска лудост. Това, което си направил, е достатъчно опасно. — Беше загрижена — и малко строга.

— Не по-лошо от бедата, в която съм сега. Но... от друга страна... ти си тук. Съдба, предполагам.

— Върна ли се при твоите хора?

— Накрая. — Нямаше смисъл да лъже. Вече беше разказал на Мистър Сноу цялата история. Или по-голямата част от нея. — Не бяха много очаровани да чуят, че Плейнфолк не са толкова глупави, колкото ги смятат.

— Каза ли им за мен?

Лъжата се откъсна леко от езика му.

— Не, не им казах. Ти си моето тайно оръжие. Когато съм с теб, се чувствам така, сякаш мога да завладя света. — Това вече беше вярно.

— Може би имаш такова намерение — прошепна тя.

— Това ли откри Кадилак във виждащите камъни?

— Много неща видя.

Стив почувства, че кожата му настръхва.

— Такива, като...

— Че ще се върнеш под образа на приятел, а смъртта ще се крие в сянката ти и ще ме отнесе върху кървава река. Затова ли се върна? Да ме отнесеш долу в тъмния свят на подземните хора под пустините на юг?

— Да не си полудяла? Върнах се да бъда с *теб*. — Той стисна пръстите ѝ. — Сигурна ли си, че камъните са казали, че ще те отведе във Федерацията?

— Не. Кадилак не каза къде. Само каза, че ще ме отведеш далеч.

— Това е вярно — бързо каза Стив. — Затова съм тук сега... обещах на Мистър Сноу, че ще отведе и двамата ви оттук! Тук съм под образа на приятел, защото се надявам да направя една привидна сделка с тези хора. Колкото до „смъртта, която се крие в сянката ми“, бих казал, че това отговаря на скритата сила, която си вляла в тоягата ми. Прибери си я, тя е смъртоносна. Сигурен съм, че тези джапи няма да ни пуснат да излезем без бой, така че може би наистина ще те отнеса върху кървава река.

Но тази кръв ще тече от вените на майсторите на желязо. И единственото място, където ще отидеш, е мястото, на което принадлежиш.

— Аз принадлежа на теб, облачни воине. Докато сме заедно, за мен е без значение къде ще ме заведеш. Но Кадилак трябва да се върне при Плейнфолк.

— *И двамата* ще се върнете. Повярвай ми.

Тя прекара пръст по устата му и докосна върха на езика му.

— Мислиш ли, че Талисмана би дал силата си в ръцете ти, ако имаш намерение да ни навредиш?

„Аз не мисля за Талисмана. Мисля за другите хора в тази игра. Те не играят по същите правила...“

Стив отново отговори със сух смях и смени темата.

— Поразително, нали... начинът, по който стават нещата? Отидох на търговския пункт, защото исках пръв да приветствам завръщането ти. Прекарах часове в ходене по брега, загледан в корабите с колела с надежда да те видя. Защо не се показва?

— Не ми беше разрешено. През последните два месеца не видях почти нищо от външния свят.

— Кой те държеше заключена... този Яма-Шита ли?

— Когато бях на кораба — да. Но след като с Кадилак дойдохме в Ни-Исан, ме дадоха на друг.

— Как така те дадоха? На кого?

Гласът ѝ прозвуча неуверено.

— На един господар, който живее на Източното море.

— Той ли те облече в тези дрехи?

Тя отговори с целувка на връхчетата на пръстите му.

— И заради това ли си измила боята от тялото си?

Думите му бяха посрещнати с многозначителна тишина. Той опита отново.

— Не искаш ли да ми разкажеш за това?

Отговорът ѝ беше едва доловим шепот.

— Онова, което... се случи, е... е волята на Талисмана.

— Да, сигурно — отвърна Стив. — Просто ми разкажи всичко от самото начало.

Скоро Су-шан и Нан-кхе се върнаха с три табли с топла храна, но времето, което имаха, беше достатъчно Стив да съжали, че я беше насиллил за обяснение. Знанието може би наистина е сила, но онзи, който е измислил тази максима, е пропуснал да каже, че има някои неща, които е по-добре да не се знаят. Стив научи, че да узнаеш истината за всеки въпрос често е изключително болезнено. Отгоре на всичко вкусният аромат на различните храни, които триото зад преградата се готвеше да яде, беше абсолютно мъчение.

Не се наложи обаче да го издържи дълго — долната половина на неговата врата се отвори и му заповядаха да излезе. Готов за някакво физическо насилие, той излезе на четири крака — и не беше разочарован. Някой го ритна по ръцете, после го изрита в бедрото и го събори в калта. Началото не изглеждаше обещаващо, но следващият поток от удари показа, че всъщност не искат да го наранят сериозно. Ако четиримата въоръжени динки искаха да потрошат малко кости, биха могли да го направят съвсем лесно. Не. Те просто искаха да нарушат хладнокръвието му. Да му покажат кой командва тук.

Ухилени, те го изправиха на крака и го повлякоха нанякъде. Стив не можеше да види много извън кръга светлина от люлеещите се фенери, но изглежда, всички следи от безсмисленото клане бяха

премахнати. Поведоха го по няколко грубо изсечени стъпала нагоре към терасата, свързваща втория ред пещери, и го изправиха пред главатаря. Той седеше кръстато на рогозка, постлана до страничната стена. С него имаше още десетина души. Пещерата беше осветена от няколко жълти фенера, въздухът беше наситен с пушек и Стив се закашля.

Неколцина от динките имаха лули като онази, използвана от Мистър Сноу. Не пушеха рейнбоу, но Стив надуши, че към сместа е добавено малко количество от тревата. Свирепата банда пиеше от бледожълтата течност, с която го беше почерпил Сайд-Уиндър — саке. Динките го натиснаха да коленичи пред главатаря и си взеха от питието.

В светлината на случилото се следобеда всички изглеждаха доста весели, но Стив почувства скрито напрежение. Веселата атмосфера бе някак крехка и той имаше чувството, че те могат — със същата веселост — всеки момент да го заколят. Помнеше предупреждението на Мистър Сноу да избягва да ги гледа продължително в очите и се опита да не се взира в странните им безкосмени лица и тъмните им като черни скъпоценни камъни очи. Гледаше стената зад тях и се постара да запази спокойствие.

„Хайде, Брикман! И преди си бил притискан в ъгъла. Можеш да накараш тези хора да сведат поглед. Те са като птици, предвещаващи смърт. Покажи се слаб и беззащитен и ще са готови да те убият. Ти вече им показва, че си важна личност. Бъди силен!“

Главатарят изпразни чашата си и протегна настрана ръка някой да я напълни.

— Имаш ли име, тревна маймуно?

Стив го погледна право в очите и каза:

— Да. Брикман.

— Бр-брик-ман-ъх...

— Не, цялото име е една дума. БРРикманНН.

— Аха... Брикман-ъх.

— Правилно.

Мускулестият джап щракна с пръсти и посочи Стив. Една ръка се протегна отляво и пъкна под носа му чаша саке.

— Предпочитам нещо за ядене.

— По-късно. Може би. Първо ще пием за твоя кураж, после ще говорим. А след това... кой може да каже?

Един от динките каза нещо. Всички се засмяха.

— Какво е толкова смешно? — попита Стив.

— Той каза, че може да изгубиш апетит.

„Кристо... какво страхотно чувство за хумор...“

Стив взе предложената му чаша и я вдигна на нивото на тази в ръката на джапа.

— Канпай!

Стив се досети какво казва джапът и изпи съдържанието на чашата на една глътка.

При запознаването му със сакето Сайд-Уиндър беше пропуснал да го предупреди за въздействието, което алкохолът може да има върху централната нервна система, когато се пие на празен стомах. То експлодира в него като малка бомба. Стив почувства в хранопровода му да се надига топлина, ушите му пламнаха. Всичко пред очите му се замъгли. Той завъртя рязко глава в усилие да проясни мозъка си и със силата на волята си се съсредоточи.

Трябваше да погледне косо, за да вижда право, но когато мъглата се разсея, почувства мозъка си по-остър, а себе си — изключително уверен и напълно безстрашен.

Стив удостои домакина си с грациозен поклон.

— Ще ми бъде ли разрешено да знам с кого имам честта да говоря?

Джапът се поколеба. Може би за първи път един мют му задаваше въпрос.

— Аз съм самурай. Капитан Нобуро Нака-Джима.

— Тогава позволете ми да ви поздравя, капитане. — Стив отново се поклони, после, когато се изправи, погледна Нобуро в очите. — И на кой господар служите?

Нобуро обмисли отговора си. Тревната маймуна щеше да си плати скъпо за нахалството, но най-напред трябваше да му зададе лично няколко въпроса, колкото и неприятно да беше това. Отговорите можеха да са неприятни и можеха да се използват и от други, но самурайската чест го задължаваше да ги зададе. Причината, поради която този чужденец сега седеше пред него, вместо да бъде одран жив и рязан парче по парче беше, че той собственоръчно е победил седем

от самураите на Се-Ико. Колкото и благородни да бяха мотивите му, накрая той трябваше да бъде убит, но неговият вдъхващ уважение кураж, уменията му като боец и гордото му държане изискваха известно уважение към него.

— Ние нямаме господар — каза накрая той. — Господарят Нака-Джима е мъртъв, семейството му е лишено от владение. Ние сме ронини. Скитници, които не зависят от никого.

— Изненадвате ме, капитане — отвърна Стив. — Вие казвате, че сте самурай... но благородните воители на Ни-Исан взимат ли жени за пленници? И може ли някой да повярва, че вие бихте жертвали тридесет до четиридесет от доблестните си мъже, за да постигнете такава безполезна печалба? — Той видя изненадата в очите на Нобуро и добави: — Аз видях как загинаха от ръката на техните преследвачи в долината на реката. Самураи със същия произход като мъжете, които намериха смъртта си тук.

Джапът се намръщи.

— Съдбата на моите сродници не е твоя работа, тревна маймуно. По-добре да поговорим за твоята съдба.

Стив остави празната чаша и се поклони.

— На вашите услуги, капитане.

— Тревна маймуно — започна Нобуро, — аз се намирам в, хм... — Той млъкна и затърси в ограничените си познания по бейсик точната дума — деликатно, хм... положение. Ти спаси мнозина тук от сигурна смърт. В частност моята жена и сина ми Итада. Тъй като си направил това, рискувайки собствения си живот, аз съм ти задължен с дълга на честта... от който мога да бъда освободен само като извърша подобно действие. Разбираш ли ме?

— Да. Какъв е проблемът?

— На тревните маймуни е забранено под заплахата със смъртно наказание да носят оръжие в Ни-Исан. И още по-голямо престъпление е за роб да убие майстор на желязо... особено самурай. От това възниква конфликтът. Докато дългът на честта остава, хм... неиздължен, аз съм длъжен да защитавам живота ти... дори с цената на собствения си живот. Но, също така, ти не можеш да останеш ненаказан.

— Разбирам какво искате да кажете — отвърна Стив. — Тежка дилема.

— Тежка?

— Трудна. Неприятна.

— Да... — Нобуро пак подаде чашата си да му я напълнят. — Тежка и за двама ни, тревна маймуно. Щеше да е много по-добре, ако беше оставил жена ми и сина ми да загинат от меч на самурая.

— Не разбирам.

— Задължението към по-низшата личност — особено роб, води до загуба на престиж. Единственото достойно решение за самурая в такава ситуация е да умре от собствената си ръка. И на семейството му също.

— Това е лудост — каза Стив. — Трябва да има друг начин.

— Има — отвърна Нобуро. — Ти можеш да убиеш себе си.

— Да убия себе си?

— Да, сега. — Нобуро измъкна късия си меч, наведе се напред и го постави почитателно пред Стив. — Твоята смърт от собствената ти ръка ще ме освободи от дълга на честта и ще премахне срама от моето семейство. Самураите на Се-Ико също ще бъдат отмъстени. Удовлетворително, хм... решение за всички.

„С изключение на мен“ — помисли си Стив. Нищо чудно, че жената на Нобуро не изглеждаше много радостна.

„Загуба на престиж“... за какво, по дяволите, беше всичко това? Някой се пресегна да му напълни чашата. Стив сложи дясната си ръка върху нея, притисна я към пода и махна с лявата си ръка към Нобуро.

— Задръжте за минутка. Погрешно сте разбрали всичко това.

— Как така?

— Първо, аз не съм роб... и второ, като воин аз не можех да гледам безучастно как избиват синове на самураи... и трето, позволявам си да предложа, капитане, убиването на самурай да се счита за престъпление само от онзи, *който спазва законите*.

Нобуро кимна спокойно, после преведе на другарите си смелия отговор на Стив. Той предизвика бурен смях и пляскане с ръце по бедрата. Когато веселието стихна, Нобуро се обърна към Стив с лека усмивка.

— Добре казано, тревна маймуно. Но сега имаш друг проблем. Ако не си роб... какво правиш тук?

Това беше критичният момент. Стив пое дълбоко дъх и отговори:

— Дойдох да предотвратя една война между два народа.

Нобуро потисна изненадата си и се засмя.

— Между Синовете на Ни-Исан и тревните маймуни?

— Не, капитане. Между Синовете на Ни-Исан и Федерацията. Воините от света под пустините на юга.

Слабата усмивка изчезна от лицето на Нобуро.

— Дългите кучета отварят война на тревните маймуни. Защо изпращат теб като пратеник на мира?

Стив изправи гръб и погледна главатаря на ронините право в очите.

— Аз не съм мют, капитане. Аз съм облачен воин от федерация Амтрак. Един от хилядите, чиито небесни колесници ще затъмнят небесата на Ни-Исан и ще хвърлят огън върху земята, ако враговете, които се крият сред вас, не ни бъдат предадени.

Объркването на Нобуро изглеждаше истинско.

— Какви врагове?

— Аз търся маскираната жена, която сте отвлекли от пътния конвой, и нейния другар, който се намира в място, наречено Херън Пул, в земите на Източното море.

Нобуро го гледа известно време невъзмутимо, след това взе късия си меч и издаде една дълга заповед на японски. Хората му станаха и един подир друг излязоха; останаха само двама да седят от двете му страни и трети на пост до входа на пещерата.

Стив се усмихна вътрешно. Програмата му действаше.

Главният ронин опъна рамене и лицето му стана строго.

— Имаш ли начин да потвърдиш думите си?

— Да. Но ще ми трябва ножът, който ми взехте.

Нобуро нареди на мъжа отдясно да го донесе. Стив извади ножа от ножницата, натисна скритите бутони, закрепващи дървените чирени на дръжката, и ги свали да открие микросхемата вътре. Поднесе ножа пред очите на главния ронин да види, след това извади миниатюрната игла, натисна бутона за включване и сложи ножа в ръцете на Нобуро.

Хванал внимателно ножа, Нобуро реагира с широко отворени, учудени очи, когато на течнокристалния дисплей се появиха букви. Двамата ронини от двете му страни гледаха също толкова впечатлени.

— Това, което виждате, е пример на силата на моя народ — каза Стив. — Знаците, които се появиха, са звуци на думите, които говоря.

С този уред аз мога мигновено да изпращам съобщения на моите господари в пространството.

Нобуро остави ножа на рогозката пред Стив със сериозен, почти несъзнателен жест — сякаш неочаквано беше ударен от електрически ток. После промърмори нещо на другарите си. И тримата изглеждаха смутени.

Стив не можеше да го разбере. Той сложи чирените на дръжката и остави ножа пред Нобуро.

— Нека забравим за дълга на честта, капитане. И двамата имаме да вършим по-важни неща.

Откровеността му силно изненада Нобуро, другите двама също го погледнаха стреснато — значи те също знаеха поне малко бейсик.

Нобуро посочи ножа.

— Какво искаш да правя с това?

— Покажете го на господарите си.

— Ние нямаме господари, Барикман. — Нобуро, изглежда, не можеше да превърти езика си в думи с буквата „р“ в тях. — Ние сме разбойници.

Стив се поклони.

— Моите уважения, капитане, във вашата нация и в моята има хора, които приемат много образи в служба на своя господар. Аз съм един от тях и вярвам, че вие също сте такъв. Покажете на господаря си този нож, предайте му казаното между нас и след това му обяснете, че има неща, които двамата с него трябва да обсъдим.

Нобуро избухна в гръмък смях и се удари по бедрата. Бързо преведе на другите същността на разговора, след това, докато приятелите му също се смееха, се обърна към Стив.

— Никога не съм предполагал, че ще кажа това на чужденец, но ти ни оказваш чест с присъствието си, облачни войне! И ние се възхищаваме от твоята смелост пред лицето на смъртта! Посланието ти ще бъде предадено на онези, които се интересуват от тези неща. Не мога да ти обещаая, хм... спасение, но... но ако всичките ти другари са смели като теб... онзи, който ще остави без внимание думите, които ти каза днес, ще е най-глупавият човек.

Клиъруотър се изправи и видя светлината на фенерите. Облачният воин се връщаше. Носеше поднос с храна и когато стигнаха входа на пещерата, пазачите отвориха и двете части на вратата на неговата килия, за да може да влезе изправен. Тесните ленти жълта светлина се люшнаха и осветиха лицата на Су-шан и Нан-кхе. И двете спяха дълбоко.

Когато залостиха вратата, облачният воин седна с гръб към преградата и сложи таблата в скута си. Фенерите се отдалечиха, тъмнина изпълни пещерата. Клиъруотър го чу да въздиша доволно, промуши пръсти между пръстите и докосна рамото му.

— О, облачни воине... когато видях да те бият, се изплаших, че може би никога няма да те видя отново. Боли ли те?

— Нищо не чувствам. — Гласът му бе завален и висок.

— Шшшш!

Той понижи глас.

— Не се тревожи. Всичко е наред. Ние вървим по нашия път, любима.

— По нашия път къде?

— Навън оттук.

— Как? Не разбирам.

— Ще ти обясня по-късно — изломоти Стив, който беше гребнал горещ ориз с една ръка и зеленчуци с другата. — Н'моа ти о'ясня сега. Пълна ми е у'тата...

ГЛАВА 7

Посред нощ тъмничарите пак го събудиха. Изчакаха го един момент да излезе от вцепенението, предизвикано от умората, сакето и пълния стомах, след това с жестове му показаха да вземе малкото си вещи: откраднатото памучно одеяло, кожата срещу дъжд и торбата за връзване през кръста, в която имаше розови листа, които можеха да го превърнат в дълго куче.

Когато излезе от пещерата, Стив видя, че Клиъруотър и нейните слугини са завързани на седлата и с превръзки на очите. Бяха довели и кон за него. Стив го яхна и стисна зъби, като си представи какво друсане го чака. Сега бе лишен от наелектризиращата енергия, която течеше в него от тоягата, и всичките му натрупани болки и страдания се върнаха да го измъчват. Все пак почерпи известна утеха от факта, че сега може да задраска глада от списъка на мъките и че — поне засега — никой не го заплашва да му отреже главата.

Главата му се цепеше и той потрепери при мисълта какво би се случило, ако беше изпил втора чашка саке. Трябваше да внимава с тази напитка. Нобуро и другите ронини можеха да обръщат чашките, без да мислят за сутринта, но единствената чашка, която беше изпил, на практика му беше вързала краката. Вярно, че беше направила езика му остър, но имаше и един ужасен момент, когато той почти беше изгубил пътя си в устата му.

Един динк с дълго въже застана до коня. Стив протегна ръце и динкът завърза китките му за лъка на седлото. После завърза и краката му под корема на коня. За момент Стив се разтревожи, като си спомни за стръмнината, по която трябваше да се спуснат, за да напуснат лагера. Ако конят полетеше надолу, с него беше свършено.

От тъмнината се появи Нобуро Нака-Джима с единадесет ронини на коне. Четирима конници хванаха юздите на чакащите коне и се приготвиха да ги водят. Нобуро и тримата мъже, които бяха присъствали на разговора му със Стив, застанаха начело на колоната и тръгнаха. Другите четирима се наредиха зад Стив.

Една малка група пешаци бе изпратена напред да се погрижи за безопасното излизане през цепнатината в скалата. При минаването оттам конниците и пешаците шепнеха нещо, след това пешият патрул затвори вратата.

Поеха по стръмната пътека в светлината на изтъняващата луна, увиснала в безоблачното небе. Стив се чувстваше безпомощен със завързани ръце и крака. Но нямаше смъртоносен дъжд от стрели и никаква тръба не засвири сигнал за жестоко нападение като онова, на което беше станал свидетел. Ужасното слизане продължи сякаш вечно, той беше изнервен, стомахът му замръзваше всеки път, когато конят стъпеше накриво, докато не влязоха в гората.

През следващите три часа яздиха на североизток по тесни виещи се пътеки през хълмове и долини, през потоци и реки, докато накрая в сивия сумрак, предшестваш зората, не се спуснаха по покрит с дървета склон и не видяха пътя — старата пенсилванска магистрала, покрай която Стив беше вървял, след като напусна кораба.

Нобуро вдигна ръка и колоната спря. Развързаха Клиъруотър, Су-шан и Нан-кхе и ги свалиха от конете. Все така със завързани очи, ги отведоха на стотина метра край пътя, блъснаха ги на колене и шестимата ронини дълго им нареждаха нещо на японски. Пазачките непрекъснато се покланяха, сякаш телата им бяха на пружини, след това легнаха в краката на ронините, като дръпнаха и Клиъруотър да легне между тях.

Стив, който обичаше да знае всичко, искаше да разбере какво им казват. Шестият ронин произнесе последната тирада, като подчерта думите си с няколко мушкания с пръст в ребрата и бедрата. Нан-кхе и Су-шан лежаха и мълчаха. Доволен, че са разбрали нарежданията, ронинът се върна наперено при останалата част от групата и всички потеглиха. Стив погледна назад и видя, че трите жени все още лежат с глави към пътя.

Нан-кхе и Су-шан броиха два пъти до сто, както им бе наредено, и чак тогава свалиха превръзките от очите си. Ронините бяха изчезнали. После свалиха и превръзката на Клиъруотър, излязоха на пътя и тръгнаха на изток.

Ронините бяха казали, че са на по-малко от пет мили от най-близката пощенска станция. След като отиде там, щяха да могат да научат за съдбата на конвоя, от който бяха отвлечени. Ако все още беше цял и не беше отишъл много далеч, може би щяха да могат да го настигнат и да продължат пътуването си. След нападения като тези конвоите винаги се забавяха, докато местните власти не получат потвърждение за нападението от свидетели и не запишат подробности за откраднатите стоки.

Ако можеха да разкрият, че са доверени прислужници на генералния консул на Маса-чуса и на Ро-дирен, зетя на шогуна, незабавно щеше да им бъде оказана всякаква помощ. Но те не можеха да направят това. Господарят им ги беше заплашил, че ще им откъсне езиците, ако дръзнат да споменат името му. Документите им ги идентифицираха като домашни прислужнички на търговец на сушена риба, живеещ в Нио-поро. Ако някой ги попиташе, им беше наредено да казват, че са придружавали „Йоко Ми-Шима“ до нейни роднини в Кари-варан и сега я връщат при един търговец във Фири за следващия пазар на роби.

Но никой не им беше казал какво да правят, ако бъдат отвлечени от ронини. НИКОЙ не беше предвидил ситуация, в която „Йоко Ми-Шима“ можеше да бъде извадена от затворената носилка и изложена пред очите на любопитната публика — и официално разгледана.

Всичко това беше много обезпокоително и нещата бяха направени още по-несигурни от факта, че Су-шан и Нан-кхе бяха задължени да докладват за отвлечането и освобождаването на местния магистрат — и да отговорят на всеки поставен им въпрос. Най-голямата опасност бе, че бяха в това западно владение, което хората от изток като тях смятаха за пустиня. Ако някой от наивните провинциални чиновници настояеше да види кой е под маската, вместо да третират пленничката с обичайното благоразумие като „дама за удоволствие“, можеше да изпаднат в изключително неловко положение. И сигурно щеше да се случи, защото „Йоко“ не знаеше японски и не можеше да отговори на поставените ѝ въпроси. А след като дългото куче беше разкрито, веднага щеше да стане ясно, че документите ѝ са фалшиви.

Су-шан и Нан-кхе знаеха, че използването на фалшиви документи е сериозно престъпление. Макар и да бяха доверени

прислужнички, като виетнамки те принадлежаха към по-низшата половина на обществото на майсторите на желязо. По същество това означаваше, че те нямаха нито социални връзки, нито пари, за да се спасят от съдебно преследване. Ако измамата бъдеше открита и ги изправеха на разпит, можеха да им извадят очите, да им откъснат ушите и да им наложат всякакви други наказания за отказ да отговарят — и да изгубят езиците си, ако проговорят.

Рисковете бяха съвсем реални, но в случая страховете им се оказаха безпочвени. Без да знае за тях, един член на семейството на Се-Ико, който беше свързан чрез различни бизнес мероприятия и с Ко-Ника, и с Яма-Шита, поръча на самураите си тайно да наблюдават пътния конвой, докато той минава през командвани от тях райони. По тази причина, когато беше извършено нападението, реакцията беше неочаквано бърза. Само тактическите умения и опитът на Нобуро в тайни операции предотвратиха случаят да се превърне в бедствие.

Добрият съсед Хайдейоши Се-Ико, чиято задача беше да осигури мир и спокойствие във владението на южния сектор, не беше информиран за причината, поради която този конкретен конвой представляваше интерес за Яма-Шита. Той просто беше помолен от Ко-Ника да осигури безпрепятственото му преминаване през фамилното владение. Когато новината за нападението стигна до него, той изпрати двама доверени служители да посъветват магистратите и други чиновници по маршрута, че всякакви разпити по случая трябва да се правят крайно предпазливо.

Преведено на бейсик това означаваше:

„Не си проваляйте перспективите за кариера, като се опитвате да разрешите този случай, момчета. Ако той лежи на вашите бюра, просто затворете и направете една дълга обедна почивка.“

Когато нервните Су-шан и Нан-кхе пристигнаха в пощенската станция в Кара-ли и обясниха на собственика какво се е случило, той беше едновременно и съчувстващ, и загрижен. Макар официално да не бяха служители на закона и на системата за ред, съдържателите на станции искаха да следят с мъничките си кръгли светещи очички

всички, които пристигат и които заминават. Беше в техен интерес да го правят. Като резултат обикновено те първи научаваха всички деликатни въпроси. Такъв беше случаят и сега.

След като нареди да се приготви стая за господарката — която беше толкова разстроена от преживяното, че не можеше да говори — съдържателят се погрижи двете прислужнички да бъдат откарани в кабинета на близката магистратура и настоя да отиде с тях.

Разтревожени, Су-шан и Нан-кхе представиха документите си на чиновника заедно с тези на своята господарка и разказаха за мъченията си от ръцете на ронините. Съдържателят на станцията потвърди, че госпожа Йоко Ми-Шима не е в състояние да отговаря на въпроси. За тяхна голяма изненада — която те побързаха да скрият, — чиновникът, изглежда, прие това обяснение без възражения. Взе си бележка за малкото, което можаха да му кажат за нападението на конвоя и за ронините, които ги бяха отвлекли, прегледа бегло документите им, след което ги пусна да си вървят.

Су-шан и Нан-кхе не можеха да повярват на щастието си. Добрите ками сигурно ги закриляха през този ден. С дълбоки поклони те попитаха за съдбата на конвоя.

Чиновникът им каза, че останалите пътници и каруци били извикани и след като дали показания и попълнили списък на ограбените от тях ценности, им било позволено да продължат. Възнамерявали ли те да се присъединят към конвоя? Възнамеряваха. Чиновникът бързо им издаде пропуски за ферибота.

Всичко това беше много смущаващо. От опит и двете жени знаеха, че всяка процедура, включваща издаване или проучване на документи, обикновено продължава с часове, понякога почти цял ден — независимо колко незначителен може да е документът. Срещата им с този чиновник продължи по-малко от час и от тях дори не беше поискано да „лъснат масата“ — фраза, използвана за описване на плащане на подкуп. Тези подкупи се водеха доброволни дарения за подпомагане на вдовици или сираци на ниско платени чиновници и размерът им зависеше от важността на искания документ и беше гаранция, че документът няма да се изгуби. Това беше една утвърдена традиция и всеки от горе до долу намазваше от нея.

С още дълбоки поклони Су-шан и Нан-кхе излязоха от кабинета на чиновника и се обърнаха за помощ към любезния собственик на станцията. Имали малко пари, които ронините не били открили. Било ли възможно да намерят ръчна количка за себе си и *джинрикша* за подарката? Беше възможно. Богинята на щастието отново им се беше усмихнала. Двете се заклеха да поднесат дарове и да запалят много тамян в нейна чест в първия параклис по пътя.

След като пусна пленничките, Нобуро поведе колоната по лъкатушна пътека, която ги отведе на запад от трите жени, сред гората от другата страна на пътя. Завори се и скоро гората беше огряна от полегати слънчеви лъчи. Като спряха само да се нахранят и да дадат зоб на конете, ронините продължиха през целия ден и следващата нощ, яздейки първо на север, след това на изток през река Съскуехана, където тя извиваше надясно по пътя си към Харисбърг — сега място за преминаване с лодка, известно на майсторите на желязо като Ари-Саба. Съску-ехана беше границата между владението на Се-Ико и техния източен съсед Мицу-Биши — лоялен съюзник на шогунa. При условие че не разгласяваха действията си, Нобуро и неговите хора бяха в относителна безопасност тук.

Лагеруваха на един горист хребет — един от стотиците, които Стив беше съгледал от върха на дървото и беше оприличил на вълни на един безкраен океан. Нобуро разреши на хората си три часа сън, после, след закуска, преди зори, колоната тръгна на юг по широка крива около Ари-Саба.

Стив, който отбелязваше различните промени на посоката, разбра, че настоящият курс накрая ще ги изведе обратно на шосето. Както и предишния ден, те рядко излизаха на открито. Всеки път, когато трябваше да пресекат открита площ, изпращаха разузнавач да проучи терена, а когато спираха да напоят конете и да ги оставят да попасат, не ги разседлаваха.

По средата на следобед Нобуро даде знак да спрат за по-дълга почивка. С изключение на лекия галоп конете бяха вървели ходом и в тръс и поради това бяха в доста добро състояние. Същото не можеше да се каже за Стив. Щом го отвързаха, той се свлече на земята, подпря се с благодарност на най-близкото дърво и остана там. През

последните три дни беше прекарал на седлото почти ден и половина. В този момент смъртта щеше да е благословено отървяване и най-страшните заплахи, които неговите похитители можеха да отправят към него, не можеха да го убедят отново да се качи на кон.

Случи се, че неговото настроение на мрачна решимост съвпадна с пристигането на мястото, избрано от Нобуро да останат до края на деня. Така че през следващите осем часа единственото движение, което се искаше от него, беше да седне, когато го събудиха, за да му дадат храна.

Докато Стив спеше, Нобуро свали прашните си дрехи и се изми в потока, който течеше край лагера. След като се избърса енергично, той извади от една торба, закачена на седлото, пътни дрехи и перука на самурай. Двама души му помогнаха да оправи гънките на туниката и да си сложи перуката правилно. Неколцина други смениха сбруята на коня му с по-хубава, украсена със сини пискюли, и преди да сменят седлото, наметнаха коня с черна попона, също украсена със синьо. Нобуро пъкна двата меча в пояса си и когато се увери, че видът му във всяко отношение е добър, се качи на коня и тръгна, съпроводен от двама пеши ронини с червени превръзки.

Целта им беше пощенската станция в Мидири-тана, където Нобуро преди десет дни се беше срещнал с пратеника Хазе-Гава. Тогава Хазе-Гава беше излязъл от тъмнината, увит в черно от главата до краката като нинджа, и несъмнено тази вечер отново щеше да се появи в подобна премяна.

При мисълта за възприетата от пратеника роля Нобуро се усмихна. Въпреки очевидния си нюх към интриги младият мъж беше романтичен по душа и с вкус към драмата. Според Нобуро лоша комбинация. Все пак той беше пратеник — а само най-умните и най-способни млади мъже се избираха за пратеници. Нобуро заключи, че Хазе-Гава трябва да има други, по-малко очевидни качества, които го правят подходящ за този пост.

Със застаналите от двете му страни червени превръзки — обичайният ескорт за един самурай — Нобуро пристигна при пощенската станция около шест вечерта с намерение да направи обикновената внимателна проверка на мястото и пътниците, които се канеха да прекарат нощта тук. Знаеше, че Хазе-Гава с нетърпение очаква да чуе доклада му за резултата от нападението и от огледа на

маскираната куртизанка. Пратеникът нямаше да бъде разочарован, но как щеше да приеме вестта за смелата тревна маймуна, която се представяше за дълго куче?

Когато влезе в двора на пощенската станция, Нобуро се изненада от многото натоварени каруци, някои от които му изглеждаха познати. До тях стоеше закрыта носилка. Той подаде юздата на една от червените превръзки, слезе от коня и тръгна гордо към верандата и терасите на пощенската станция, като оглеждаше лицата на всички срещнати. Едно от тях бе на господаря на конвоя, който неговите ронини бяха нападнали! Свещени ками! Той беше спрял да ношува тук!

Нобуро знаеше, че няма опасност да го познаят и да го обвинят в бандитизъм. По време на нападението той беше маскиран и облечен с дрипи като разбойник. Но какво странно съвпадение! Като се обърна, се изненада още повече — само на метър от собствения му кон двете прислужници виетнамки помагаха на маскираната куртизанка да слезе от една джинрикша.

Това вече не бе съвпадение. Съдбата беше решила да събере играчите в драмата на една и съща сцена. Той щеше да направи обещания доклад пред пратеника, но щеше да се постарее младият мъж сам да открие истината!

Нобуро наблюдаваше дискретно от разстояние как двете прислужнички отидоха до господаря на конвоя, който приветства връщането им и им помогна да настанят възможно най-добре своята „господарка“. Когато я отведоха, Нобуро отиде при ханджията и жена му и им каза, че иска да обсъдят един важен въпрос насаме.

Ханджията, който — като всички хора, които упражняваха някаква професия — беше социално по-нискостоящ от самурая, отведе Нобуро в дома си с обичайните поклони, към които жена му прибави унизителните си извинения за жалкото състояние на дома и така нататък, и така нататък.

След като всички официалности бяха спазени, Нобуро седна кръстато с лице към коленичилият ханджия. Съпругата му коленичи на традиционното женско място — с лице към лявото рамо на мъжа си. Нобуро започна с обяснение, че предишното му посещение на пощенската станция е било да провери репутацията ѝ като чисто и добре поддържано заведение. Бил доволен да установи, че всичко,

което бил чул, е вярно. Високите стандарти на обслужване и предлаганото сърдечно гостоприемство на уморените пътници внушавали доверие към стопанина. Тяхната честност и усърдие, каза Нобуро, били пример, на който останалите трябвало ревностно да подражават. Наистина похвала.

Докато изненаданата двойка търсеше подходящи думи да изрази, че двамата са недостойни за такава прекалено голяма похвала, Нобуро извади пачка банкноти и я постави на рогозката пред ханджията. Мъжът стреснато погледна жена си, после и двамата загледаха с отворени уста това богатство. Неспособен да повярва на очите си, ханджията се пресегна към банкнотите с трепереща ръка и ги отмести настрана. Според правилата на етикета той не можеше да вземе парите, докато Нобуро не му разреши да го стори.

След като получи тържествено обещание, че ще се отнесат с крайно благоразумие към онова, което ще им каже, Нобуро разкри, че той действа от името на един високопоставен млад благородник, който много желае да се срещне с маскираната дама, която току-що е отседнала при тях.

За подсилване на разказа си Нобуро нарисува трагическа картина на пробуждащата се любов на младия мъж — в този случай взаимна — с въпросната дама. Но поради високия ранг на семейството му връзката не можела да продължи. Имало уговорка младият мъж да се ожени за дъщерята на един от многото клонове на фамилията Тойота — владетеля на Ни-Исан.

Ханджията и жена му го гледаха смаяно. Не им се вярваше, че са замесени в такива големи събития!

Поради тази причина, продължи Нобуро, дамата била изгонена от дворецовите среди и сега я карали да стане робиня на един обикновен търговец от източния бряг. Тази среща — при условие, че ханджията и неговата жена великодушно позволят това да стане под техния покрив — била последната възможност двамата млади да са заедно.

Ханджийката, жена с нежно сърце, но с живот, лишен от такава голяма страст, слушаше ненаситно историята на самурая. Нейният мъж имаше само една цел: да извлече полза от всяка сделка. Пръстите му, които можеха да се движат с невероятна ловкост и скорост над металото, отдавна бяха забравили как да гаят тялото й. Като резултат

нейният романтичен апетит се хранеше косвено с подробности от любовните истории на други хора. Паричният подарък задоволи нейния съпруг, сърцераздирателната история предизвика сълзи в очите на жена му. Довечера, в леглото, тя щеше да затвори очи и да си представи себе си в ролята на куртизанката, притисната в последната отчаяна прегръдка с младия благороден любовник. При условие, разбира се, че нейният тъп, безчувствен съпруг не прогонеше илюзиите ѝ със свирепото си хъркане.

Но междуременно как можеха те да помогнат? Въпросът беше поставен плахо на Нобуро от нейния съпруг. Нобуро обясни, че двете жени, които служели като нейни компаньонки, били на работа при търговеца. Фактът, че той беше осигурил за компаньонки виетнамки, сам по себе си беше обида и показваше какъв груб човек е.

Ханджията и жена му, и двамата от китайски произход и поради това по-висши от всички, с изключение на Синовете на Ни-Исан, бързо се съгласиха.

След като беше уверен, че ще може да наеме малката пристройка, която беше използвал при предишното си посещение, Нобуро извади малък флакон, пълен с фин прах — мощно приспивателно, което трябваше да се смеси в две чаши със саке, което ханджията великодушно да предложи на прислужничките на куртизанката на вечеря. Когато те заспели дълбоко и другите пътници се оттеглили за сън, той трябвало да отведе дамата в пристройката, където нейният благороден любовник щял да чака с надежда тя да го приеме с великодушно сърце и отстъпчива природа. На сутринта той щял да си отиде, за да не я види никога повече, дамата щяла да се върне в стаята си, а нейните компаньонки нямало да знаят нищо.

Втрещен със замъглени очи в парите, ханджията се съгласи, че това е идеален план; жена му се закле да пази тайната цял живот и успя да предаде с един продължителен кос поглед, че докато господарят лежи в ръцете на своята любима, тя ще задоволи неговия доверен слуга. За Нобуро нищо не беше по-малко вероятно, но усетил, че тя е негов принципен съюзник, той ѝ отговори с двусмислен поглед и я остави във възбудата на приятно очакване, докато пръстите на алчния ѝ мъж ровеха сладко миришещата пачка новички банкноти.

Когато тънкият като сърп полумесец се издигна, Стив бе отпочинал и настроението му беше значително повишено. Което беше добре, защото ронините вече оседлаваха конете.

С огромна прозрявка Стив се изправи и се протегна, след това се хвана за един клон и се увиси да отпусне схванатия си гръб. Охх, така беше по-добре... Точно както препоръчваха докторите. Той се пусна и направи още няколко упражнения за крайниците, след това загреба вода от течащия наблизно поток и си наплиска лицето и врата.

„Окей, свят, сега съм готов. Можеш да направиш и най-лошото...“

Най-лошото, което светът щеше да му предложи, беше друга нощна езда. Но сега около него бяха само деветима ронини. Нобуро го нямаше — беше оставил двамата си приятели да оглавят колоната. Стив, чиито натъртени от седлото бедра скоро изпратиха нова вълна сигнали за помощ, превключи мислите си от средствата за придвижване към онова, което можеше да го очаква.

Дори без да разбира езика, за него беше очевидно, че Клиъруотър и нейните компаньонки бяха освободени и оставени да намерят пътя си за дома. Но какъв беше смисълът от това упражнение? От малкото, което тя можа да му каже, Стив знаеше, че сега тя е „робиня“ на някакъв високопоставен майстор на желязо; някой си Накане То-Шиба, който вече беше заел номер едно в списъка на целите на Стив. Той знаеше също, че тя е била прекарана през Ни-Исан в условия на голяма тайна, плувала е с Яма-Шита до търговския пункт и после е трябвало да бъде върната на То-Шиба. В който момент ронините на Нобуро бяха развалили всичко, като бяха нападнали конвой: конвой, в който имаше и две дълги кучета. Клиъруотър ги беше зърнала само за миг, но беше видяла достатъчно. Дългите кучета бяха Джоди Казан и Дейв Келсо, на път за Херън Пул, където Кадилак усилено работеше върху построяване на имитация на „Скайхок“.

„Но не за дълго, амиго. Твоят стар приятел Стив, когото ти така любезно измами, първо като измъкна всичко от мозъка му, а след това като прие неговата идентичност, се готви да саботира работата ти.“

Благодарение на Клиъруотър Стив сега имаше три лица, с които трябваше да се занимае: Яма-Шита, който беше уредил сделката с Мистър Сноу; Мин-Орота, друга голяма жица, в чиито владения се намираше Херън Пул и който очевидно финансираше операцията; и

Накане То-Шибя, джапът, който сега притежаваше Клиъруотър. Той беше някакъв правителствен чиновник от висок ранг на територията на Мин-Орота.

Три интересни детайла, които бяха свързани един с друг, но как пасваха те в останалата част от пъзела? Стив беше склонил Нобуро да признае, че е агент на „онези, които имат интерес от този въпрос“: точните му думи. Каква беше целта на настоящото пътуване — да се срещнат с лицето или лицата, ръководещи тайна операция срещу триото, оглавявано от Яма-Шита?

Докато колоната продължаваше бавно да се придвижва през гористия терен, като минаваше от една слабо осветена просека в следващата, Стив размишляваше върху някои елементи на настоящата ситуация. Ако срещата се проведе, той трябваше да изглежда и да говори уверено и да е готов да използва всяка предоставена му възможност. Ако не успееше да направи правилни връзки, вероятно нямаше да има друга възможност. Най-големият проблем беше непознаването на вътрешната структура на Ни-Исан. Без тези факти на практика беше невъзможно да разбере кой какво и на кого прави. Той трябваше да разчита на печелившата комбинация, която му беше служила толкова добре в миналото: на интуицията си — неговото неуловимо шесто чувство, глас, който понякога чуваше в мозъка си, и на невероятния си късмет — който Мистър Сноу и Клиъруотър продължаваха да наричат воля на Талисмана.

Колкото повече мислеше за това, толкова по-очевидно ставаше, че Клиъруотър, а не Кадилак държи ключовия елемент в уравнението. По причина, която той още не разбираше напълно, нейното преобразуване от изрисувана тревна маймуна в дълго куче с чиста кожа я беше направило ценен актив; награда, която Яма-Шита и неговите приятели бяха изминали значителен път, за да скрият. Но защо? Какво я правеше толкова различна от всички други ренегати, които бяха пленници в Ни-Исан? Беше ли поради това, че само тя бе жена, освен Джоди, от падналите в ръцете им? Или поради това, че този Накане То-Шибя бе оценил поразителната ѝ красота и искаше да е негова? Беше ли физическата връзка на джапа с Клиъруотър причина за цялата тази тайна дейност? Нарушаваше ли То-Шибя правилата — и бяха ли неговите приятели Яма-Шита и Мин-Орота участници в прикритието?

Нападението върху конвоя беше доказателство, че някой е замесен в техния случай: някой с достатъчно власт, влияние и ресурси, за да използва почти сто ронини, действащи от сигурен, добре изграден базов лагер. Този „някой“ — мистър Х — беше против или най-малкото загрижен за онова, което ставаше: загрижен достатъчно много, за да рискува живота на десетки мъже, за да научи кой стои зад маската. И достатъчно влиятелен, за да изисква лоялността на хора, готови да умрат, както бяха умрели повече от четиридесет, за да задоволят любопитството му. Нобуро не беше задал на Клиъруотър никакви въпроси. Прислужничките бяха игнорирани. Той просто беше инспектирал трудно спечелената си награда и ако се съдеше по реакцията му, не беше много изненадан, като откри, че тя изглежда като дълго куче, облечено в премяна на майстори на желязо.

Стив отново се замисли върху онова, което Сайд-Уиндър, неговият колега „мексиканец“, му беше казал за Ни-Исан, и затърси някакви улики, по които да познае кой може да е „мистър Х“. То-Шиба, който очакваше да си възвърне тялото на Клиъруотър, беше висш правителствен служител. Яма-Шита и Мин-Орота бяха феодали. Бяха ли те автори на някакъв заговор? Щеше ли самолетът, който Кадилак се опитваше да построи, да бъде използван в опит за завземане на власт? Сайд-Уиндър беше говорил за „скрита силна тенденция за заговор“. Заговорничеха ли те срещу други феодали, или... срещу правителството? Можеше ли този „някой“, чиято идентичност Стив се опитваше да установи... можеше ли „мистър Х“ да е... шогунът?

Стив потрепери, сякаш през всичките му няколко милиарда мозъчни клетки беше преминал студен като лед електрически ток.

„Значи това е играта, Брикман. Ти току-що улучи джакпот.“

Колоната спря. От тъмнината се появиха двама ронини и развързаха китките и краката на Стив. През дърветата Стив можа да види десетина слаби точки оранжева светлина, подредени на една правилна линия. От експедициите си за търсене на храна знаеше, че това са осветени прозорци на жилища. Значи тук бе мястото на срещата.

Двамата ронини го отведоха в началото на колоната. Нобуро Нака-Джима беше там, осветен от тънък лъч светлина от затъмнен фенер. Вече не приличаше на измет на обществото, а беше облечен като важна личност в черни дрехи, гарнирани със синьо. Няколко думи-знаци и символи бяха изрисувани върху гърдите и гърба на дрехата му. Голата му глава беше покрита с перука, прибрана в кок — отличителният знак на самураите.

— Сега ще свалиш дрехите си и ще се измиеш целият — каза той и посочи едно дървено ведро, пълно с вода. Стив свали кожите си за ходене и остана разтреперан по синьото си долно бельо. Нобуро му направи знак да свали и него. Видът на космите на слабините — чак до пъпа — предизвика приглушени коментари сред застаналите около него динки. Някой му подаде кубче мазнина и направи движение на триене, друг изля част от водата върху главата му. Стив се натърка и се покри с много пяна. Блокчето беше твърда версия на течния сапун, който във Федерацията се пускаше от прибор с бутон. Изляха върху него още вода. Кристофър, колко студена беше! Той изтърка тялото си със сапуна, чак до пръстите на краката, после отново го поляха, след това му подадоха кърпа. Едно силно, добро разтриване и той се стопли.

Нобуро се наведе към него, подуши въздуха и кимна одобрително.

— Сега се облечи. Ще ти дадат други дрехи.

Един ронин подаде на Стив парче плат и му показва как да го увие около срамните си части, след това друг му донесе един чувал за мръсните дрехи и другите му вещи. След като свърши тази задача, Стив получи бели памучни чорапи, свободен кафяв жакет с маншети, панталони като онези, каквито носеха компаньонките на Клиъруотър, и обувки с плоски подметки. Сложиха върху лицето му квадратна сламена маска с две дупки за очите и я завързаха отзад на главата и около врата, след това му дадоха наметало до кръста с качулка, изтъкано от слама и набрано около раменете и затворено с клуп и клечица точно над ключицата. Накрая надянаха на ръцете му друг чифт чорапи и ги пъхнаха нагоре в ръкавите, за да скрият издънческите петна цветен пигмент.

Китките на Стив бяха отново завързани, но дните на езда бяха отминали. Двама ронини на коне, облечени с дрехи на червени

превръзки, се приближиха до коня на Нобуро. Трите коня бяха нагиздени с пискюли и опашките им бяха сплетени.

Единият от двамата конници с червени превръзки хвана края на въжето, с което бяха стегнати китките на Стив, и го завърза за седлото си; другият взе чувала със старите му дрехи. Групата на Нобуро махна за довиждане на деветимата ронини, които оставаха в гората, и се отправи към далечните светли точки. Стив нямаше нито време, нито как да махне. Трябваше да внимава да не падне.

Към полунощ, когато обитателите на вече тихата пощенска станция спяха спокойно, една фигура в черно — виждаха се само очите ѝ през пролуките в плата, увит около главата ѝ — влезе в затъмнената пристройка през полуотворения параван към градината и седна срещу чакащия ронин.

Това беше Тоширо Хазе-Гава. Малък фенер, поставен отляво на Нобуро, беше единственото осветление. Пратеникът размени обичайните поздрави и след това внимателно заслуша отчета на Нобуро за нападението и последвалите открития. Загубата на четиридесет бойци беше непростима, но беше успокоително да знае, че неговият информатор не го е излъгал. Обектът на любовта наистина беше дълго куче.

Както му бе наредено, ронинът беше изпратил потвърждение на този факт директно на шогуна по пощенски гълъб. После Нобуро съобщи, че ками, които ги измъкнали от челюстите на смъртта, пак се намесили в тяхна полза. Пратеникът сам можел да разгледа „стоката“: „Йоко Ми-Шима“ и нейните две компаньонки се присъединили към пътния конвой и сега нощували в същата пощенска станция. Като скри изненадата си, пратеникът попита как може да стане това, без да се разкрие играта. Нобуро обясни уреденото с ханджията и неговата жена, която, ако беше върна последната прошепната от нея добра дума, сега лежеше напрегната в очакване да чуе трите бухания на бухал, които да я призоват в тихата, пълна с пара баня в ръцете на Нобуро. Тя щеше да бъде жестоко измамена, но Нобуро възнамеряваше да се извини на сутринта с благороден мотив. Щеше да оправдае неявяването си с необходимостта да пази нещастните млади по време

на среднощната им среща, след което да си тръгне с виновен поглед за неизпълнено обещание.

Тоширо слушаше с щастлива усмивка и се смееше охотно, където трябва, но безгрижното му държане прикриваше смесени чувства, когато научи за присъствието на дългото куче в пощенската станция. Фактът, че сега тя беше тук и благодарение на Нобуро той можеше да я огледа, поставяше под въпрос мъдростта на първоначалния му план. Беше ли това прибързано и безплодно решение? Напразно ли бяха жертвани хората?

Той реши, че не са. Като оглеждаше скришом дългото куче през паравана на банята или иззад вратата на спалнята ѝ с Нобуро до себе си като независим свидетел, щеше да докаже, че обвиненията му са основателни — но това нямаше да попречи на конспираторите.

А това беше истинската цел на отвличането. То повдигаше съмнения, намекваше, че може би поне една от техните тайни е известна на другите, и щеше да подхранва тревогата, че техният заговор е разкрит. Може би Яма-Шита щеше да реши, че дългото куче вече е твърде голям риск и щеше да уреди да я убият. Това несъмнено щеше да елиминира един проблем, но щеше да тури край на неговото влияние върху Накане То-Шита. Можеше дори да стане причина генералният консул да се обърне срещу него.

Да... и пред двете възможности имаше интересно бъдеще.

Тоширо запази престорения си хумор, поздрави ронина за добре свършената работа и попита:

— И така, кога ще ми бъде разрешено да видя дамата за страстната си последна среща, заради която рискувах всичко?

— Скоро, господарю — отговори Нобуро. — Но преди това трябва да представя на вашето внимание една друга личност. — И без по-нататъшни обяснения свали плата от бойния нож и разказа на пратеника за ролята на Стив за спасяването на жените в лагера и за неговите следващи откровения.

Тоширо го изслуша безстрастно, след това се пресегна и докосна ножа.

— Защо ми показваш това?

— Защото то е повече от обикновен нож. Това е оръжие, изпълнено със силата на дългите кучета. Сила... — Нобуро се поколеба, — чието име ние дори не смеем да произнесем.

Тъмната светлина...

Тоширо предпазливо разгледа ножа. Беше майсторска изработка, но качеството и остротата бяха забележимо под тези на мечовете и камите, произведени в Ни-Исан. Той го върна на ронина и нареди:

— Покажи ми.

Нобуро натисна скритите копчета, свали единия чирен и показа прибора вътре. Беше наблюдавал действията на Стив и беше отварял дръжката няколко пъти, за да не изглежда несръчен пред пратеника. Дори беше вадил иглата и я беше използвал да натисне различни бутони, както го беше правил облачният воин, но не беше открил как да направи да се появят движещите се буквени знаци.

Онова, което беше направил — макар че не го знаеше, — беше да отмени автоматичното предаване на повикващите сигнали, програмирани от Сайд-Уиндър, плюс предаването през дванадесет часа на набрания от самия Стив сигнал. Резултатът беше пълно отсъствие на Стив от ефира. През последните два дни високо летящите уши на Първото семейство безуспешно бяха търсили неговия сигнал. Последното фиксирано от АМЕКСИКО място беше в областта на Голямото Д — тайното скривалище на ронините, — но сега никой не знаеше къде е Брикман, нито какво му се е случило.

Тоширо разгледа микросхемата в дръжката.

— Облачният воин обясни ли предназначението на този прибор?

— Да. Това е като пощенски гълъб без крила. Използва го да изпраща съобщения през небето... и също да получава заповеди от господарите си. — Нобуро учудено поклати глава.

Тоширо си даваше ясна сметка, че си играят с огъня. Скритото съдържание на ножа го правеше забранен обект, чиято сила може да разруши онези, които бърникат в неговите механизми. Той беше длъжен да го вземе в случай, че шогунът пожелае да го види, но самият нож го изпълваше с безпокойство. Тоширо накара ронина да му покаже как се сваля и се слага чиренът, после му каза да увие ножа и да го остави в друга стая, докато си свършат работата.

След малко Нобуро се върна със загадъчния облачен воин. Тъмнокосата фигура, чиито китки бяха вързани една за друга, падна на колене пред пратеника и се поклони до земята.

— Свали му маската — каза Тоширо на японски.

Нобуро развърза сламената маска и седна отдясно на пратеника.

Стив клекна на пети и заби очи в пода, когато облечената в черно фигура се обърна към него. Нобуро му беше изнесъл кратък курс как да се държи и бе подчертал, че този човек е строг привърженик на протокола. Социално по-нискостоящите — особено чужденците — не сядат в присъствие на самураи. Те коленичат. И никога, в никакъв случай, не се репчат.

Тоширо разглеждаше изрисуваното лице и ръце на непознатия със смесица от подозрение и неодобрение. Никога не беше седял толкова близо до тревна маймуна. Замълча за момент, несигурен какъв тон да държи в тази ситуация. Помисли върху казаното от ронина за изключителните бойни умения, за безстрашните реакции на маймуната при разпита и реши да се обърне към чужденеца с твърд, но не високомерен тон.

— Разбрах, че наричаш себе си облачен воин. Какво точно означава това?

Стив беше изненадан от добрия бейсик на Тоширо.

— Това е името, давано от мютите на планеристите на Федерацията. Планеристите са специално обучавани воители. Най-добрите. Но вместо да яздят коне като самураите, те яздят в битката летящи машини, наричани „Скайхок“.

— Разбрах. Обясни ми... защо трябва някой толкова специален да се облича като тревна маймуна?

Стив се поколеба.

— Намиращ въпроса ми за труден?

— Не, господарю, просто се чудех какви думи да използвам. Вие говорите бейсик невероятно добре, но системата ви е толкова различна от нашата, че може би не си служим с един и същ речник.

— Опитай — каза Тоширо.

— Върховният владетел на тази страна се нарича шогун. Така ли е?

Гърлото на пратеника се стегна. Не беше допускар, че чужденецът може да има нахалството да му зададе такъв въпрос. Той потисна гнева си, без да промени изражението си.

— Продължавай...

— Върховният владетел на моята страна — федерацията Амтрак — се нарича Генерален президент. Аз имам честта да съм един от малкия брой войници, избрани лично от него да изпълня много важни

тайни задачи. Поделението, което той контролира лично, е известно като АМЕКСИКО и служителите му са известни като „мексиканците“. Ние сме очите и ушите на Генералния президент, който ме изпрати тук.

— За да намериш две дълги кучета, нали?

— Грешите, господарю. Двамата, за която говоря, не са дълги кучета. Те са мюти. — Стив видя очите на маскирания разпитващ да трепкат от тревога.

Тоширо погледна ронина. Ако казаното от този чужденец беше истина, постът, който той заемаше в собствената си страна, повече или по-малко беше еквивалентен на този на Тоширо като пратеник на вътрешния двор. Ако беше така, не беше чудно, че се беше бил така добре и говореше с такава увереност. Но онова, което току-що беше казал за Клиъруотър и нейния другар, можеше напълно да унищожи сценария, който той беше създал за шогунa. И това би могло да го постави в много неудобно положение. Беше необходима твърда реакция.

Той се удари по бедрото и се засмя подигравателно.

— Добра история разказа, облачни войне, но те съветвам да внимаваш. Ти си дошъл тук неканен, заплашваш да започнеш война с нас с огън от небето, ако не предадем двамата престъпници, които търсиш, а сега искаш да повярваме, че въпреки вида си ти наистина си дълго куче, а онези, които изглеждат като дълги кучета, са тревни маймуни.

Стив само се поклони. Беше очевидно, че този човек не е чувал за свръхнормални.

— Да, господарю, аз знам, че това звучи невероятно, но е вярно. Те са особени мюти, каквито може би не сте срещали досега.

Тоширо стисна устни и замълча. Беше ли възможно това? Разговорът вземаше опасна насока. Той трябваше да намери някакво извинение да се отърве от ронина, така че да може да говори насаме с облачния воин. Беше много важно тази смущаваща новина да не стигне до ушите на шогунa преди той да има възможност да го подготви.

— Можеш ли да докажеш, че не си тревна маймуна? — попита той строго.

— Да. — Стив посочи Нобуро. — Дадох на самурая капитан моя радионож.

Тоширо кимна и каза все така строго:

— Видях го.

— Плейнфолк нямат такива уреди. Нито Синовете на Ни-Исан. Само Федерацията има знанието и мощта да създаде такива неща. Мога да ви покажа как работи.

„И кой знае, може би този път ще мога да хвана Карлстром на другия край на линията. Това може да ги впечатли.“

— Приборът не представлява интерес за нас.

Стив малко се притесни от този отговор, но ронинът също беше проявил известно нежелание, когато му беше показал ножа. Стив си спомни, че според Сайд-Уиндър джапите нямали електричество. Добре. Мютите също нямаха. Но тези хора бяха различни: те се бяха захванали да правят нещо голямо. И сигурно много искаха да го разберат, но създаваха впечатление, че не се интересуват. Може би просто се страхуваха от нови идеи — както М'Колите не искаха пушките им.

Нямаше значение. Ако не можеше да заслепи този човек с наука, имаше и други козове.

— Този цвят на кожата се сваля. Но ми трябва малко вода и едни листа от торбата ми.

Тоширо погледна ронина. Нобуро стана и излезе.

Когато плъзгащата се врата се затвори зад него, Тоширо каза:

— Какво друго знаеш, облачни войне?

Стив вдигна очи, поколеба се за момент, след това реши да се довери на предчувствието си.

— Знам, че вие и самураят капитан служите на шогуна и че има такива, които искат да го свалят. Господарят Яма-Шита е един от тях, приятелят му Мин-Орота също.

Очите на Тоширо не разкриха нищо.

— Продължавай...

— Ако съм прав, може би ние с вас можем да сключим сделка.

— Каква сделка?

— Аз съм изпратен тук да спра мюта, който строи летящи машини за господаря Мин-Орота.

— Да го спреш... искаш да кажеш да го убиеш?

— Заповядано ми е да върна него и неговата придружителка живи, ако е възможно. Ако ли не... — Стив вдигна рамене. — Ако аз

не успее, Федерацията ще прибегне до други... по-разрушителни средства. Ние не искаме конфликт, но не можем да позволим да имате планери. Възможно е също онова, което става в Херън Пул, да не намери широка поддръжка от онези, които представлявате вие. Ако е така, вие може би ще разберете, че е от полза за всички заинтересовани на това да се сложи край. Завинаги.

— Ммммм... интересна мисъл. Предложение ли очакваш от мен?

— То ще спести на всички много неприятности.

— Кой ти даде цялата тази информация? Моят самурай?

Стив поклати глава.

— Той ми каза само, че името му е Нобуро Нака-Джима. И нищо друго. Не беше необходимо. Федерацията има уши и очи по цялото небе. — Това си беше чиста измислица, но Стив беше по-близо до истината, отколкото предполагаше.

Нобуро се върна с ведро вода и торбата на Стив. Когато го развързаха, Стив разпери пръстите на лявата си ръка към човека в черно и каза:

— Изберете един.

Тоширо не каза нищо. Стив смени ръцете и тогава джапът посочи средния пръст.

— Този.

Стив извади едно от петовърхите розови листа от торбата, намокри го, после го смачка с лявата си ръка. Пъхна средния си пръст във ведрото и го изтърка енергично. След няколко изплаквания от боята не остана нищо. Той протегна ръка, стисна юмрук и показа средния си пръст на Тоширо.

Пратеникът, който сигурно не знаеше символичното значение на жеста, гледаше мълчаливо пръста с розова кожа.

— Удовлетворен ли сте?

С голямо усилие Тоширо успя да овладее гнева си. С удоволствие би отсякъл ръката на облачния воин, за да го накаже за нахалството му, но това не беше възможно. Още не, във всеки случай. Но трябваше да даде на този чужденец да разбере, че няма работа с невежа.

— Не ми навирай средния си пръст в лицето!

— Смаян съм, че владеете не само говоримия ни език, но и езика на жестовете. Не исках да ви обидя.

— Стига глупости — каза Тоширо. — Аз не съм от Федерацията, но разбирам, когато някой се опитва да ме прави на глупак.

На Стив му оставаше само едно: да се поклони почтително.

— Добре — каза Тоширо. — Ти имаш кожа и лице на дълго куче. Но същото е валидно и за жената, която търсиш. Тя е била боядисана като теб.

— Вярно. — Стив посочи рисунката на ръката си. — Това е направено специално за мюти — за да прикрие онези, които са родени с чиста кожа.

— За нещастие разполагаме само с твоята дума за това.

Стив вдигна рамене. Отношението на този човек беше започнало да го нервира.

— Жалко, че самураят капитан пусна жената да си отиде. Ако беше тук, тя щеше да докаже, че говоря истината.

Пратеникът помисли върху отговора на Стив, после погледна към ронина. Нобуро отговори с леко кимване.

— Добре. Ще видим какво има да каже тя.

Беше ред на Стив да се изненада.

— Тя е тук?

— Да. Днес имаш късмет.

Наистина умен човек.

Тоширо се обърна към ронина и отново заговори на японски.

— Доведи веднага жената тук и я дръж в съседната стая, докато не я извикам да я разпитам.

— Да вържа ли ръцете на чужденеца? — попита На-буро също на японски.

Тоширо потисна усмивката си.

— Не. Той е пепелянка, но мисля, че зная как да се справя с него. Ако намерим начин да го сложим в пазвата на нашите врагове, той — може да ни бъде от голяма полза.

— А след това?

— След това с голямо удоволствие лично ще извадя отровните му зъби.

Когато не разбираш езика на противниците си, е все едно да играеш „Застреляй мют“ с вързани очи. Стив гледаше как Нобуро се поклони и след това тръгна към вратата. По някаква причина тези хора сваляха обувките си всеки път, когато влизаха вътре. Той също беше

накаран да остави своите на верандата. Странни хора. Стив се обърна към мъжа в черно и се зачуди как ли изглежда лицето му.

— Вижте... мога ли да говоря откровено?

Никакъв отговор. Стив опита отново.

— Самураят капитан ме предупреди, че чужденците като мен не бива да задават въпроси, но има няколко неща, които трябва да изясним.

— Какви например?

— Е, би помогнало, ако знам името ви.

— Това не е необходимо.

— Добре. Тогава... кажете ми просто какво е вашето място в цялостната схема.

— И това не е необходимо да знаеш — отговори Тоширо. — Онова, което трябва да ти е ясно, е, че животът ти е в мои ръце. Ако реша да те използвам, екзекуцията ти ще се забави. Ако следваш моите заповеди и помогнеш да доведем тази операция до успешен край, екзекуцията *може* да се отложи дори безкрайно дълго.

— Означаваш ли това, че ще се върна у дома?

— Това зависи от теб.

Стив реши, че на този етап е най-добре нещата да останат неуточнени, и каза:

— Добре. Но позволете да ви дам един съвет. Щастлив съм да изпълнявам заповедите ви, но познавам онези двамата. Зная как работят умовете им. Така че мога да предложа няколко идеи, за които не сте помислили.

Нахалната самоувереност на облачния воин наистина беше непохватна. От начина, по който говореше, човек би помислил, че двамата са равни! Тоширо скръцна със зъби и пое дълбоко дъх.

— Мисля, че малко избързваш, приятел. Засега няма никаква сделка. Ако не успееш да ме убедиш, че маскираната жена е мют, ще умреш още преди да изгрее слънцето.

Клиъруотър се вцепени от ужас, когато се събуди и видя в спалнята си маскирания самурай. Отдръпна се, когато той коленичи до нея, но самураят показа с жест, че няма да ѝ направи нищо. После тихо ѝ каза на бейсик, че един самурай, загрижен за нейното бъдеще, я чака

и желае да говори с нея. И че ако тя отиде доброволно, той ще ѝ осигури безопасно завръщане. Като видя, че Клиъруотър се колебае, самураят я увери, че двете ѝ пазачки са упоени и няма да се събудят преди зори, когато тя ще бъде отново в леглото. Клиъруотър сложи наметалото върху тясната си памучна рокля, смъкна качулката си, така че лицето ѝ да не се вижда, и взе сандалите с дървени подметки.

Самураят, чийто глас и телосложение тя като че ли разпознаваше, отвори плъзгащата се врата на преддверието и я преведе покрай Су-шан и Нан-кхе. Двете се бяха изтегнали върху тънките постелки и дишаха тежко. Клиъруотър стъпи боса на верандата, последва самурая покрай няколко други стаи и когато слязоха на извиващата се пътека, обу сандалите. Луната беше залязла и пощенската станция бе забулена в почти пълна тъмнина, но тъй като беше заведена в стаята си още по светло, Клиъруотър помнеше, че пътеката води до малка пристройка, разположена отделно от другите сгради. Никаква светлина не излизаше от прозорците, но когато стигнаха по-близо, тя видя две червени превръзки на пост отвън. Единият мъж отвори плъзгащата се врата и се поклони, когато тя и самураят се качиха по стълбите, свалиха сандалите си и влязоха.

Вътре до един фенер седеше увит в черно мъж. Виждаха се само очите му. Когато вратата се затвори, мъжът каза:

— Свали си наметалото и застани на светло.

Клиъруотър пусна наметалото да падне на пода — то се плъзна по гърдите ѝ, уви се меко над корема и бедрата и падна на пода. Косата ѝ, сега разпусната, обгръщаше лицето и гърлото ѝ като в рамка. Тя я отметна върху раменете си.

Очите на мъжа в черно блеснаха за момент в светлината на фенера. Той ѝ посочи да вдигне подгъва на роклята. Клиъруотър се наведе и я вдигна до бедрата.

— По-високо.

Тя я вдигна почти до кръста. Плейнфолк не се срамуваха от голотата. Те се обличаха и спазваха известно приличие, но да са без дрехи не се смяташе нито за срамно, нито за смуцаващо. Плейнфолк бяха силни и чувствени, но не бяха изпълнени с похотливо любопитство.

— Още.

Клиъруотър спокойно вдигна роклята над гърдите си. Не почувства нищо, защото излагането на тялото ѝ пред тези чужденци със студени очи не означаваше нищо. Беше същото и с генералния консул. Макар че беше изгубила броя колко пъти той беше прониквал в нея, тя оставаше неопетнена. За мютите свещено беше вътрешното аз. Душата ѝ беше обещана на облачния воин и щеше да остане такава.

— Обърни се.

Клиъруотър се обърна към маскирания самурай. Беше сигурна, че той е същият, който я беше огледал, когато беше в пещерата. Почувства, че никой от майсторите на желязо не изпитва към нея физическо влечение. Те я разглеждаха дори с известно отвращение. Тогава защо беше това любопитство към тялото ѝ? Фактът, че има коса на главата и косми между бедрата си, където те нямаха, не можеше да е истинската причина, поради която я бяха отвлекли, бяха я пуснали без никакво обяснение — и сега отново беше в ръцете на същия човек и неговите съучастници.

Яма-Шита и неговите приятели я криеха в покрита носилка и в стаи без прозорци. Щом тези мъже криеха лицата си зад маски и бяха увити в черен плат, значи бяха противници на Яма-Шита. Нейното тяло с чиста кожа по някакъв начин беше станало важно и за двете страни.

— Покрий се.

Клиъруотър пусна роклята върху бедрата си. Маскираният самурай ѝ подаде наметалото. Тя го уви около раменете си и се обърна към мъжа в черно. Тоширо премина на японски и заговори на ронина.

— Изпрати един човек от хората си да наблюдава прислужничките. Ако се събудят и вдигнат тревога...

— Ще се погрижа това да не стане.

— Добре. Искам да останеш навън и да продължиш да пазиш, докато говоря с тези двамата. Ако ми потрябва помощ, ще те извикам. Не искам никой да ме прекъсва. Ясно ли е?

Нобуро се поклони.

— Абсолютно.

Пратеникът отвори плъзгащата се врата на съседната стая и направи знак на Клиъруотър да влезе. Тя се поклони почтително, пристъпи напред — и ръката ѝ се залепи на устата, когато видя облачния воин, коленичил на рогозката до затъмнения фенер.

Стив беше също толкова изненадан.

Тоширо посочи вдясно от Стив и му каза:

— Иди там.

Когато Стив се премести, пратеникът направи знак на Клиъруотър да заеме мястото му. Дватама застанаха коленичили с наведени глави. Самураят седна с лице към нея, протегна ръце и сложи длани върху бедрата си.

— Добре, изправете се! Имаме работа.

Те клекнаха на пети.

Тоширо посочи Стив.

— Този човек каза нещо, което искам да проверя. Ще ми отговаряш изчерпателно и само истината. Ясно ли е?

— Да, господарю.

— Добре. Това може изобщо да не те засяга, но ще ти кажа, че — той посочи Стив — ако този човек ме е излъгал дори малко, ти ще станеш свидетел на неговата незабавна екзекуция.

Клиъруотър се поклони и погледна скришом Стив. „О, мой любими облачни воине! Какво си казал?“

— Да започваме — каза Тоширо. — От подземния свят ли идваш, който те наричат Федерация?

— Не. Аз съм родена под синьото небе.

— Значи си мютка...

— Никога не съм твърдяла, че съм нещо друго, господарю.

— Какво е истинското ти име?

— Клиъруотър.

— А името на родителите ти?

— Дъщеря съм на Сън-Данс. Баща ми беше Тъндър-Бърд — велик воин.

— От кое племе си?

— От М'Кол, от кръвната линия на Ши-Карго.

Дотук добре. Втори рунд.

— Мъжът, който дойде с теб от небето и сега работи в Херън Пул — той Стивън Рузвелт Брикман ли е?

— Не. Той е Кадилак. И той като мен е от Плейнфолк, от племето М'Кол. Майка му е Блек-Уинг. Баща му беше Хеви-Метал.

— Какво ловувахте, когато Кадилак за първи път „дъвка кост“?

— Бързокраки.

- Как се казваше воинът, който го предизвика?
- Шакатак от Д'Вайн, от кръвната линия на Д'Троит.
- Кадилак ли го уби?

Клиъруотър се поколеба.

- Той се би смело и добре.
- Ще те попитам само още веднъж: той ли го уби?
- Не, господарю. Аз го убих.
- Каква е връзката ти с Мистър Сноу?
- Той е мой учител и защитник.
- Агент ли е той на федерацията Амтрак?
- Не, господарю. Той мрази Федерацията и всичките ѝ дела.

Заклел се е да използва цялата си сила срещу нея, докато и последният му дъх не напусне тялото му.

Външно Тоширо изобщо не се промени, но вътрешно рухваше така бързо, както рухваше и сценарият, който беше представил пред шогуна. Всеки отговор на тази тревна маймуна потвърждаваше претенцията, направена от омразния „мексиканец“. Вместо да му дава саке, когато започна да изказва мнението си, трябваше да му отреже езика...

Той възвърна разколебаната си увереност и опита отново.

— Ти ли, или Кадилак без знанието на Мистър Сноу влязохте в съюз с вашите врагове?

— Не, господарю. Такова предателство е немислимо. Ние бяхме изпратени да ви помогнем в замяна срещу ново дълго остро желязо.

— Пушки.

— Не съм виждала тези оръжия, но чух тази дума от старейшините на племето.

— Защо двамата с Кадилак боядисвате кожата си?

— Защото искаме да сме като нашите племенни братя и сестри. За нас, които сме от Плейнфолк, това не е маскировка. Ние наистина искаме да сме такива.

— Разбирам. Тогава защо... ако това са вашите „истински цветове“... ти ги махна?

Клиъруотър наведе глава.

— От слабост, господарю. Когато видях при какви условия живеят Плейнфолк тук, се надявах да подобря съдбата си, като се представя за дълго куче.

— Затова ли Кадилак дойде облечен като облечен воин от Федерацията?

— Да, господарю. Тъй като господарят Яма-Шита не знае, че някои от нас са с чиста кожа, той смята Плейнфолк за невежи и глупави. Ако открие всичко, което знаем и можем, той може да не желае да търгува с нас.

От нейния отговор, казан така уверено, по гърба на пратеника пробегнаха студени тръпки. Свещени ками! Той си помисли за хилядите мюти из целия Ни-Исан. Покорни поколения, които се размножаваха и ставаха все повече. През последните няколко десетилетия *бакуфу* беше стигнало до заключението, че икономиката вече зависи от тях. Новината, че те може да не са тъпи роби с мозъци на волове, а мълчалива, отмъстителна армия, очакваща търпеливо сигнал да въстане срещу господарите си, придаваше на нещата съвсем друг характер.

Ако това се оказеше вярно, вината можеше да се припише директно на фамилията на Яма-Шита, защото те докарваха тези чуждоземци в Ни-Исан и ставаха богати и силни от приходите. Може би това щеше да може да послужи като основа за ново обвинение срещу тях — икономически саботаж.

— Чувала ли си за тъмната светлина?

— Не, господарю. Тези думи не означават нищо за мен.

„Трети рунд. Дотук добре...“ Тоширо посочи Стив.

— Кой е този човек?

Клиъруотър видя прикрито предупреждение в очите на облачния воин и го разбра.

— Кожата му е боядисана като на моите племенни братя, но той не е от Плейнфолк. Той е подземен човек.

— Подземен човек?

— Така наричаме воините от тъмните градове под пустинята на юг. Вие ги наричате дълги кучета.

— Знаеш ли името му?

— Да. — Клиъруотър погледна Стив. — Той се казва Брикман. Стивън Рузвелт Брикман.

— Името, което твоят племенен брат е избрал като част от своята маскировка...

— Това беше акт на отмъщение. Моят народ нарича този човек Носителя на смърт.

Интересът на Тоширо се разбуди.

— Той е бил сред вас?

Клиъруотър кимна и каза:

— Миналата година. Той и другите облачни воители изгориха нашата земя с огън от небето. И желязната змия изяде плътта на нашите хора. Мнозина загинаха.

Тоширо се обърна към Стив.

— И сигурно и ти си участвал.

Стив кимна.

— Такава бе задачата ми, господарю. Но след като видях как действате вие, имам чувството, че вършим едно и също нещо.

Пръстите на Тоширо го засърбяха да стисне дръжката на дългия си меч, но той се овладя. Трябваше да намери начини да повдигне ново обвинение срещу Яма-Шита и неговите съмишленици. Но за да постигне това, може би щеше да трябва да използва чужденеца. Не беше перспектива, която го привличаше, особено след като единственият начин да държи това куче с лоши маниери, изглежда, беше да закове коленете му за пода.

— Някой казвал ли ти е, че имаш голяма уста?

— Доста често — отговори Стив.

Нобуро стана да посрещне пратеника, когато той въведе жената с чиста кожа. През отворената врата видя, че облачният воин е останал коленичил на рогозката.

Тоширо се обърна към него на японски.

— Много съм ти задължен, че ми доведе тези чужденци. Беше много поучително. Моля те, погрижи се тя да се върне без злополуки.

Нобуро се поклони.

Тоширо се обърна към Клиъруотър и продължи:

— Ще е в твой интерес да не казваш на никого за видяното или чутото тази вечер. И ако ти и твоят племенен брат храните надежда да се завърнете у дома, нека ти обърна внимание върху факта, че господарят Мин-Орота лично ме увери, че когато свърши ползата от Кадилак, той ще бъде лишен от даровете и удоволствията, на които се радва, и опозорен. И когато разбере, че е тръгнал по погрешен път, ще умре от бавна смърт. Твоето положение е също толкова рисковано.

Според приятелите на твоя господар неговото желание за твоята компания е опасна слабост, която застрашава всички. Ясен ли съм?

Клиъруотър се поклони дълбоко.

— Да, господарю.

Нобуро ѝ даде знак да излезе на верандата и я предаде на чакащата червена превръзка.

— Сложи я да си легне, погрижи се всичко да бъде както трябва и доведи Тено.

Червената превръзка и Клиъруотър изчезнаха в тъмнината.

— Ще взема чужденеца с мен — каза Тоширо, когато ронинът влезе в пристройката. — Сложи му маската и му завържи ръцете зад гърба. И да си носи торбата с листата.

Нобуро окачи торбата със старите дрехи на Стив и листата на врата му. После го върза през кръста с въжето и подаде свободния край на пратеника.

— Да ви придружа ли до коня?

— Не, ти направи достатъчно — отвърна Тоширо. — Още веднъж ти благодаря, приятелю. За мен е чест да те познавам. Бъди сигурен, че ще похваля и теб, и хората ти пред шогуна.

Нобуро се поклони.

— За мен е достатъчна наградата да му служи. Нека ками ви осигурят спокоен път. — Той последва Тоширо навън и загледа как пратеникът поведе своя пленник по дървените стъпала към пътеката, след това се обърна надясно към дърветата, които лежаха зад пристройката. Когато отново погледна след тях, те вече бяха изчезнали в нощта.

Когато измина стотина метра, мъжът в черно, който водеше Стив за въжето, завързано около кръста му, се обърна и го погледна. Стив изпита внезапно предчувствие за опасност, но дори неговите рефлексии не бяха достатъчно бързи, за да избегне юмрука на Тоширо. Ударът, насочен с голяма точност, попадна в нервния център на врата му точно под ухото и го събори безчувствен на земята. Тоширо бързо върза краката на Стив и затича обратно към пристройката.

Тено, другата червена превръзка, на когото беше дадена задача да пази стаите, заети от куртизанката и нейните прислужнички, скочи и зае стойка за бой, щом чу стъпки по покритата с чакъл пътека. После, когато чу и три жабешки крякания, се успокои и отговори по същия начин. Шида, другият страж, се качи на терасата с жената. Качулката на наметалото ѝ беше смъкната и лицето ѝ не се виждаше. Докато Шида се вглеждаше в мрака, Тено ѝ направи знак да мълчи, след това отвори плъзгащата се врата и я поведе покрай спящите прислужници във вътрешната стая.

Макар че вътре беше по-тъмно, отколкото навън, Клиъруотър можа да види спящите Су-шан и Нан-кхе; никоя от двете не беше помръднала, докато я беше нямало. Червената превръзка я изчака да свали покривалото си и да се пъхне под завивката, след това излезе.

Тено и Шиба се върнаха в пристройката. Сега, когато техният загадъчен посетител си беше отишъл, не се изненадаха да видят светлина откъм централния вход. Качиха се по стълбите и видяха от тавана да висят два затъмнени фенера с тесен вертикален отвор, от който към отворената врата струеше светлина. И тогава видяха тялото на Нобуро. Лежеше с краката към тях, главата му бе насочена към плъзгащия се параван, през който се отиваше на верандата отзад. Параванът беше широко отворен — застрашителен черен квадрат, пълен със скрити опасности.

Тено и Шида клекнаха от двете страни на Нобуро. Гърлото му беше прерязано от ухо до ухо. Лист хартия беше забоден в гърдите му с малка като игла кама. На листа пишеше: „Това очаква всеки ронин, който дръзне да се опълчи срещу Се-Ико“.

Двамата скочиха, ръцете им стиснаха дръжките на дългите мечове. Когато тръгнаха към отвора, мъртвешката тишина беше нарушена от две остри, сливащи се въздишки — като съскане на две биещи се змии. Това бяха последните звуци, които чува Тено и Шида, и бяха издадени от две остри като бръснач стрели, които излетяха от тъмнината и се забиха в челата им. Двамата бяха мъртви още преди да паднат.

Секунда след като двамата паднаха на пода, облеченият в черно Тоширо се надвеси над парапета на верандата. После влезе в стаята, затвори паравана, издърпа телата на червените превръзки от двете страни на мъртвия Нобуро и ги прикова към пода със собствените им

мечове. След това угаси фенерите и излезе, като не забрави да затвори паравана.

Оценката на Нобуро за пратеника беше проникателна и обезпокоително точна. Но Тоширо Хазе-Гава беше много повече от онова, което виждаше окото. Освен по-малко очевидните качества, с които беше надарен, той притежаваше и неподозирани сръчности и тази вечер те му бяха послужили добре. Когато стигна мястото, където беше оставил чужденеца, Тоширо видя, че той все още е в безсъзнание. Развърза краката на Стив, след това масажира точките на врата и раменете, за да го свести. Това продължи две или три минути. Когато Стив разтърси глава, Тоширо каза:

— Хайде, време е да тръгваме.

— Да, добре. Тръгваме. — Стив завъртя глава да прогони останалата замаяност и размърда челюстите си. — Не знам какво направих, за да заслужи това, но ударът беше добър. Трябваше да ми го покажете.

Облеченият в черно мъж пристъпи към него. Стив се опита да отстъпи извън обсега му и се намери до едно дърво. Беше с цяла глава по-висок от джапа, но не можеше да направи много с вързани зад гърба ръце. А и дори да бяха свободни, нямаше намерение да ги използва. Този човек беше неговият билет.

— Чуй ме добре, Брикман. За да стигнеш толкова далеч, значи не си толкова глупав, колкото изглеждаш. Давах ти знаци, но от начина, по който действа устата ти, съдя, че умът ти вероятно спи. Ще ти кажа нещо за последно. Ти вече каза достатъчно неща, за да бъдеш убит няколко пъти. Единствената причина, поради която си все още жив, е, защото се надявам, че може би ние с теб ще можем да постигнем споразумение, което да отмени изпълнението на смъртната ти присъда и да даде на двама ни онова, което искаме. Но не мисли, че това те прави неуязвим. Никой не е незаменим. Дори и ти. Ако не започнеш да проявяваш уважение към мен, скъсвам с теб и продължавам сам. И ако това се случи, ти ще завършиш като закуска на прасетата. Ясно ли е?

Стив се поклони да покаже малко уважение.

— Да, сир. — „Ти мъничък, с дръпнати очи, жълт задник“ Сламената маска скри неговата подигравателна усмивка, гласът му не съдържаше никаква нотка на триумф. Но вътрешно той ликуваше. 2102–8902 Брикман, С. Р. беше преодолял друго препятствие. Въпреки

смразяващите кръвта заплахи той щеше да остане жив да види следващата зора.

ГЛАВА 8

Във Федерацията не беше имало изгрев-слънце от близо хиляда години; нито залез. Навсякъде, където работеха хора, имаше включени светлини. Животът на трекерите се подчиняваше на двадесет и четири часов цикъл. Машините, които правеха възможен живота под земята, непрекъснато се обслужваха от застъпващи една подир друга смени поколение след поколение техници. За онези, които не бяха „нощна смяна“, отминаващият ден се отбелязваше с намаляване на осветлението в жилищните помещения и обществените места до така наречения „сумрак“.

Онова, от което трекерите се страхуваха най-много, беше тъмнината. И някои от опитните работници, които бяха тайни пазители на алтернативната история, която не можеше да се намери във видеоархивите, шушукаха за време, известно като „Затъмнението“, когато един очевидно добре планиран, но с лоша съдба опит за бунт срещу Първото семейство потопил подземния свят в пълна тъмнина, продължила — според някои разкази — няколко десетилетия.

Хиляди били задушени, когато вентилационните шахти престанали да работят, други хиляди полудели и се разкъсали един друг като гладни плъхове, затворени в бетонно мазе; невинните умирали заедно с виновните. Малцината оцелели дължали спасението си на Първото семейство — Създателите на Светлината, Работата и Пътя; Пазителите на цялото Знание, Мъдростта и Истината.

От този момент авторитетът на Семейството станал абсолютен. С елиминирането на дисидентите, неблагодарните, алчните и нелоялните бил премахнат червеят от пъпката, която един ден щяла да разцъфне в света със синьото небе. И направеният прогрес към постигане на тази мечта утвърдил тяхната способност да ръководят Федерацията, дал видимо доказателство за гения, който лежал зад тяхното виждане за бъдещето, и подчертал увереността за тяхната ръководна роля в безсмъртните думи на основателя на федерацията

Джордж Уошингтън Джеферсън 1-ви: „Само хората се провалят, не и системата“.

Амин...

В медицинския колеж „Пол Ревир“, част от вътрешния щат У, Роз Брикман излезе от неврологичната лаборатория заедно с колегите си и видя Джон Чизъм облегат на стената срещу вратата. Поради натоварената учебна програма Роз беше започнала да прескача някои от редовните съботни срещи на джава и танци, уреждани от Чизъм, но беше обещала да посещава апартамента в Сантана Дийп поне един път месечно.

Чизъм доставяше добра трева и макар че Роз беше намалила пушенето, някоя и друга рийф ѝ помагаше да се разтовари от напрежението. Чизъм имаше също най-добрия блекджек — нелегални музикални касети, слушането на които можеше да ти докара арест или, при повторно нарушение, наркотерапия и дори нещо по-лошо. И винаги имаше вероятност да научи новини за Стив.

Роз пресече тълпата бели мантии и протегна ръка на Чизъм. Той се отлепи от стената и каза:

— Здравей. Не те видях миналата събота.

— Да. — Тя направи гримаса. — Може би няма да мога да дойда и тази.

— Тук си е все същото. — Чизъм огледа студентите в коридора, после сложи ръка върху рамото ѝ. — Имаш ли минутка?

— Ако ме придружиш до следващата аудитория. Става ли?

— Става.

Тръгнаха след колегите ѝ.

— Какъв ти е проблемът?

— Да съм споменал за проблем?

— Не си, но виждам, че си вкиснат.

— Права си — въздъхна Чизъм, погледна през рамо, после прехапа долната си устна. — Изнудват ме.

— Кой?

— Един човек.

— По-добре казвай направо, Джон. Вече трябва да влизам в час.

— Не ми каза кой е! — прошепна Чизъм. — Единственото, което знам, е, че е висока жица от Черната кула.

Щабът на АМЕКС — изпълнителният орган на Амтрак.

Роз го погледна подозрително.

— Имам чувството, че ще съжалявам за това, но... защо те изнудва?

Чизъм неловко повдигна рамене.

— Някой сигурно му е подшушнал нещо за мен.

— За доставката на трева? Кристофър Кълъмбъс!

Чизъм вдигна ръка.

— Не е толкова лошо, колкото изглежда. Тези хора не са началници на военната полиция. Обещаха да не повдигат обвинение, ако се съглася да им дам известна информация.

Роз почувства как стомахът ѝ се свива.

— За какво?

— За теб и за Стив. — Чизъм видя изражението ѝ и разпери отбранително ръце. — Трябваше да го направя, Роз! Хванаха ме натясно! Не беше много, честна дума.

— Какво им каза, Джон? За нощта, която прекарах заедно със Стив, преди да го пратят долу?

— Те вече знаят всичко, което трябва да се знае за станалото в Сантана Дийп.

— Кълъмбъс! Включва ли това момчетата тук, които тунелират всяка събота вечер?

— Не, не се тревожи. Тези хора не се интересуват от такива пикливи неща. Има само едно, което искат да знаят — какво става между вас двамата. Стига де... знаеш какво искам да кажа.

— Може би. Каква беше твоята история?

— Просто им казах някои неща, които Стив ми разказа за начина, по който вие двамата, такова...

Стигнаха до аудиторията и Роз се обърна и го погледна.

— За връзката?

— Да — бързо каза Чизъм. — Работата е, че искат да те видят. Да ти зададат някои въпроси.

— Защо просто не ме извикат? Защо пращат теб?

— Може би си мислят, че няма да се съгласиш. Виж, не разбирам много от тези работи, но мисля, че е трудно да се докаже нещо. Можеш

да им кажеш каквото си щеш.

Роз го погледна студено.

— Какво ги кара да мислят, че ще говоря само за да ти спася кожата?

Чизъм вдигна рамене.

— Ти не трябва да правиш нищо, но... — Нова, по-остра нотка на отчаяние прозвуча в гласа му. — Бъди честна, Роз. Единствената причина, поради която затънах до гуша във всичко това, е да ви събера със Стив.

— Да. — Вече бяха сами в коридора. — Трябва да влизам. — Тя отстъпи заднишком. — Наистина си много гаден, Джон. Приятен ден.

— Чакай...

Вратата на аудиторията се затръшна пред лицето му.

Чизъм се отдалечи с усмивка към ниво едно–1. Беше съвсем лесно, особено с човек, за когото се предполага, че е телепат.

Въпреки душевната ѝ връзка с брат ѝ, и двамата се бяха оказали лесни. След уредената от Чизъм среща между тях Стив беше изгубил статуса си на планерист и беше прехвърлен на нива А. Беше му казано, че това е наказание за изразяване на съчувствие и загриженост към мютите — неговите похитители и постоянни врагове на Федерацията, но всъщност това беше част от обработка, с която трябваше да се формира умът му за следващата „задача“.

Към края на третия месец от неговата тригодишна присъда Чизъм се облече като лекар от ниво А и скалъпи една „случайна среща“. Когато Стив попита за причината за понижението му, Чизъм посочи обвинението на Роз и Стив захвапа куката. И по-късно, когато Карлстром, ръководителят на АМЕКСИКО, каза на Стив, че Роз доброволно е признала всичко, Стив също беше повярвал.

Но нищо от това не беше вярно. Роз не беше казала нищо на никого. Не беше необходимо да казва: срещата ѝ със Стив в Сантана Дийп беше записана на видеолента. Всички лъжи бяха част от план, разработен от безличните марионетки в Черната кула. Роз и Стив бяха просто два неизвестни номера, чийто живот беше манипулиран още от раждането — и те вероятно щяха да умрат, без да научат, че са били в списъка за специално третиране.

Стив Брикман беше странен младеж. Докато Чизъм го обработваше преди срещата с Роз, той не спираше да дрънка за мютска

магия и въпреки това бе готов да пренебрегне връзката си със сестра си. Точно затова стана възможно да ги използват един срещу друг. Умът на Роз беше отворен и готов да комуникира, докато Стив беше затворил своя.

„И кой може да каже, че не е прав? — мислеше Чизъм. — С Първото семейство, което ти казва какво да мислиш във всеки момент от деня, е трудно да подредиш ума си, без някой да се рови в главата ти.“

Чизъм беше таен агент на АМЕКСИКО — свръхсекретна организация, към която Стив се беше присъединил в началото на март. Със само четири месеца служба Стив беше, както ги наричаха в организацията, „голишарче“ и щеше да е такъв още доста дълго. Чизъм от години беше опитен „мексиканец“, но за разлика от Стив, никога не беше излизал на повърхността. Той работеше в секцията, изпълняваща вътрешни задачи — две от сегашните му дела носеха имената на Стив и Роз Брикман.

След пристигането на Роз във вътрешния щат У да изкара втората, по-висша фаза на медицинското си образование, Чизъм беше натоварен да работи с нея. После, когато брат ѝ се върна във Федерацията през четвъртото тримесечие на 2989, той започна да работи и с него.

Фактът, че Чизъм имаше „досиета“ за тях, не означаваше, че знае всичко. Първото семейство, което контролираше достъпа до данните, съхранявани в КЪЛЪМБЪС, разпространяваше информация само на база „необходимо да се знае“. Никой не беше сметнал за нужно да му обясни защо трябва да измами тези двама младежи. Освен основните биологични данни и квалификационни профили единствената друга информация, която успя да получи, беше фактът, че и двамата са програмирани на ранна възраст и са класифицирани като „чувствителни“

Това рядко качество беше достатъчно да влязат в списъка СТ, но можеше да има и други фактори, за които той не беше осведомен. Двамата например можеше да не са родни брат и сестра. Наличието на блокировки на ума предполагаше, че яйцата, поставени в утробата на Ани Брикман, може би не са оплодени със семе на Генералния президент. Или може би нито един от двамата не бе имплантиран в Ани и износен до термина. Може да бяха сменени с родените от нея

бебета — или може би тя се бе съгласила да действа като тяхна заместник майка-настойница.

Възможностите бяха безброй. От предишни задачи Чизъм знаеше, че в Института за живот стават странни неща.

Само Фран — техният контролър и негов настоящ шеф — имаше достъп до цялата история. И като всички контролъри, Фран беше Семейството. И не само това — тя беше тясно свързана с Генералния президент — едно указание, че Роз и Стив може би са много по-важни, отколкото предполагаше той.

Вечерта Роз Брикман беше извикана при директора на училището. Когато влезе във външния кабинет, където през работно време няколко административни помощници изграждаха защитната линия срещу посетители, които искаха да се вмъкнат в светилището, Роз видя директора Ръсел Уоксман наведен над видеодисплея да чука по клавиатурата. Почака, докато Уоксман вдигне глава от екрана, представи се и показа идентификационната си карта. Директорът я погледна бегло и ѝ каза да влезе и че ще дойде след малко.

В облицованата с дърво и с килим на пода стая я чакаха един мъж и една жена, облечени в гащеризони от черно и сребърносиньо — стандартното облекло, носено от сътрудниците на АМЕКСИКО. Роз ги знаеше като специални следователи от Правния отдел на АМЕКС — бяха я посетили в частната болница на медицинското училище след появата на загадъчните рани в дясната ѝ ръка и в главата. И разбра защо Уоксман беше предпочел да остане отвън — искаше да стои настрана, за да не се замесва.

Мъжът я помоли да му покаже идентификационната си карта. Роз я подаде без колебание. Жената ѝ каза, че нейната помощ е необходима във връзка с извършващо се разследване. Роз изтъкна готовността си да помогне по всеки възможен начин; след това я качиха в частния асансьор на директора и я свалиха на спирката на подземната железница за медицинското училище.

След пътуване, което включваше смяна на две совалки, Роз и двамата ѝ мълчаливи спътници пристигнаха на безименна станция на

метрото, чиито стени бяха покрити с черен мрамор. Един асансьор ги откара на ниво три–1 в кабинет, който, ако се съдеше от цветната схема на облицованите с мрамор коридори на подземната станция, застлания с килим асансьор и луксозното обзавеждане на стаята, трябваше да е в Черната кула. Това беше леговището на мъже и жени от организацията, жиците с идентификационни карти от висок клас и просторни квартири в новите жилищни комплекси.

— Влизай — каза мъжът. — Ще дойдем да те вземем.

Роз изпита облекчение като чу, че „ще дойдат“. Това беше първата окуражаваща дума, откакто Чизъм ѝ беше съобщил неприятната изненада пред аудиторията. От онзи момент беше притеснена. Влезе през въртящата се врата и се озова в съседния кабинет.

Зад бюрото стоеше мъж с черен и сребърносин гащеризон. Но ръкавите му бяха изпъстрени със златна жица — знак, който показваше, че е от най-големите началници.

Роз застана мирно. Мъжът — с високо чело и слаби, ъглести черти — ѝ направи знак да седне на стола пред бюрото. Самият той остана прав, хвана ръце зад гърба си и се заразхожда бавно около нея, като хищник, който обикаля около изтощената си жертва.

— Ти не знаеш кой съм — каза Карлстром. — Но аз мога да те уверя, че знам всичко, което трябва да се знае за теб и за твоя брат, и трябва да имаш това наум, преди да отговориш на въпросите, които ще ти задам. Всеки опит да скриеш информация ще има неприятни последици. Ясно ли е?

Роз кимна.

— Стив вече не е на нива А. — Карлстром я фиксира с пронизващ поглед. — Но предполагам, че това вече ти е известно.

Роз пребледня, но не отговори.

— Както си мислех. — Карлстром мина между Роз и бюрото, след това отиде зад нея. — Проучих записаните на лента рапорти за психосоматичното нараняване, което си имала, когато брат ти е бил свален миналия юни. И съм сигурен, че оттогава си била подложена на още страдания. — Той замълча, но тя не каза нищо. — Разбирам. Предпочиташ да не говориш. Добре. Погледни това. — Карлстром обърна към нея монтиран на поставка видеоекран и натисна бутон на пулта. Появи се една цветна линия, разшири се и изпълни целия екран.

Беше картина на Роз, направена със скрита видеокамера. Тя лежеше на една страна в леглото и спеше, завивките бяха издърпани чак до брадичката ѝ. Образът беше ясен, всеки детайл — отчетлив; хората, които учеха, спяха на запалени лампи както всички.

Роз се видя да спи с полуотворена уста, видя мускулите на лицето ѝ да се напрягат и да издават беззвучен вик, после видя дупка в бузата си от невидимата стрела от арбалет. Завъртя глава — видя се изходната рана на другата буза, — след това стана и стисна бузите си. Кръв течеше през пръстите ѝ, капеше по китките ѝ. Тя изрита одеялото и побягна извън обхвата на камерата — към банята.

Картината се смени. Следващата камера обхващаше мивката и общите душеве. Роз се запита какви други дейности са записали след инсталирането на камерите. А може би имаше скрити очи навсякъде — не само за нея, но за да следят целия клас? Цялото училище? Къде свършваше всичко това?

На екрана тя бързо огледа лицето си в огледалото, монтирано над мивката. Ръцете и бузите ѝ бяха покрити с кръв. Тя пусна водата, изплакна кръвта от устата си, след това извади хартиени кърпи от близката аптечка и почисти лицето и ръцете си. Видя се да разглежда лицето си в огледалото и мълчаливо си спомни момента и изненадата, която беше почувствала и която сега ѝ показваше екранът.

Скритата камера увеличи образа ѝ, докато тя разглеждаше лицето си отблизо. Раните се затваряха пред очите ѝ. След минута кожата беше цяла; имаше само леко ожулване на мястото, където стрелата беше пронизала бузите ѝ. Тя го разгледа внимателно, очевидно се съмняваше във видяното, след това само вдигна рамене и изплакна устата си да изчисти последните следи от кръв.

Лентата превключи на широкообхватен кадър от камера, насочена към леглото ѝ. Дисплеят на цифров часовник в горния десен ъгъл на екрана показваше, че е било 06.30. Около нея се движеха нейни колежки, повечето по нощници. Роз се видя да обяснява на Джина Блакуел — студентка на съседното легло, — че от носа ѝ била потекла кръв.

Карлстром натисна бутона за изключване.

— Забележително. — Той седна зад бюрото и я загледа над събраните си пръсти. — Да смятам ли, че вече си готова да приемеш това като истински запис на случилото се?

— Да — прошепна Роз.

— Да, сър — поправи я Карлстром.

— Извинете, сър. Не исках да...

Карлстром ѝ махна да млъкне.

— Прав ли съм да предположа, че когато си получила тези рани, си имала мисловен контакт с брат си? Би ли казала например, че си могла да си представиш мястото, както и, хм... състоянието, в което се е намирал той?

— До известна степен да, сър. Понякога това е неясно, нефокусирано впечатление, друг път е такова, сякаш наистина съм там. Карлстром прие това с лека усмивка.

— Като когато Клиъруотър влиза в колибата при брат ти. Картина, която си видяла много ясно.

Роз се изчерви. Този човек я беше излъгал, когато каза, че знае всичко. Което означаваше, че те вероятно имат картини, които показват как тя сваля гащеризона на Стив. От мисълта, че студенооки чужди хора са наблюдавали всяко нейно действие, слушали са всяка нейна дума, ѝ се доповръща.

— Можете ли да си говорите? — попита мъжът.

— Понякога чувам глас, но това не е като разговор. Чувствам мислите му да влизат в главата ми, споделям неговите емоции, виждам онова, което вижда той. Но мисля, че моят ум е този, който изразява всичко това с думи.

— Може ли той да прави същото?

— Понякога. Зависи.

Карлстром изглеждаше развеселен.

— От какво?

— От това дали е в настроение да приема. Той не разбира защо сме свързани или как действа това и то го плаши. През по-голямата част от времето се опитва да ме изключи.

— Но той те чу достатъчно ясно, когато беше докаран в Гранд Централ със совалката. „Следят ме“ — мисля, че така му каза. Кого имаше предвид, Роз?

О, Кристофър! Записали бяха всяка дума!

— Аз... не знам — заекна тя. — Просто беше чувство, което... което възникна, след като се случи първия път. Когато Стив беше

свален, онези двама души, които ме доведоха тук, дойдоха да ме разгледат в медицинското училище и...

— И ти зададоха много въпроси.

— Да, сър.

— На които ти даде уклончиви отговори.

— Бях изплашена. Аз... не исках да кажа нещо, да не би да ме отстранят от курса. Не знаех какво да правя. Такова нещо не ми се беше случвало.

— Искаш да кажеш раните? Не се опитвай да хитруваш, Роз. Ти си знаела за тази дарба от много време. Затова нека оставим другото и да продължим само с истината. Много хора зависят от теб. Разбираш ли какво искам да кажа?

— Да, сър.

— Поеми топката или Стив, Ани и татко Джак ще отидат в трапа. Заедно с Джон Чизъм и колегите ти, „тунелирали“ на неговите съботни срещи.

Карлстром стана, заобиколи бюрото и подпря бедро на предния ръб. Сега беше само на педя от мястото, където седеше тя, стиснала нервно ръце.

— Можеш ли да четеш мозъка ми, Роз?

Тя го погледна. Този път очите и гласът ѝ не трепнаха.

— Не, сър.

— Жалко... — Карлстром сложи бащински ръка на рамото ѝ. — Бих желал да можеш да видиш положителните чувства, които ние имаме към теб и Стив.

„Ние“? Кой бяха тези „ние“? Първото семейство?

— Вие двамата винаги сте били смятани за... много специални хора. Хора изключително надарени, които... един ден... могат да отдадат силите си в служба на Федерацията. Няма да е преувеличено, ако кажа, че ти и Стив, заедно с някои други... един ден в битката за света със синьото небе можете да обърнете везните в наша полза. — Карлстром замълча, после сложи двете си ръце върху раменете ѝ. — Стив вече е ангажиран в тази битка, Роз. Той е сега там, навън, и може би е в беда... макар че ако беше сериозна, предполагам, ти вече щеше да знаеш.

Роз почувства как сърцето ѝ прескочи един удар.

— Какво искате да направя?

— Изгубихме връзка с него. Може радиото му да е спряло да работи. А може да е и нещо съвсем друго.

„Например този мръсен кучи син да ни е продал...“

Пръстите на Карлстром стиснаха силно рамото ѝ.

— Искам да установиш връзка с него, Роз. Аз трябва да знам как е той и къде се намира. Това е много важно.

— Ще направя всичко, което мога, сър — прошепна тя.

— Радвам се. Тук имам нещо, което може да помогне. — Карлстром отиде до стенния шкаф, извади от една тръба карта и я разгъна върху бюрото. — Премести стола си по-близо.

Роз плъзна стола напред, така че коленете ѝ докоснаха предната страна на бюрото, и погледна картата. Беше отпечатана в зелено и кафяво, за да отрази физическите характеристики на терена. Краят на дясната страна беше в светлосиньо.

— Къде е това?

— Това е част от североизточния бряг на Америка. Синята площ е вода. Атлантическият океан. Тази карта показва каква е била Америка преди Холокоста. Преди мютите да дойдат и да изгорят всичко на земята. — Карлстром посочи навигационната ориентируваща точка Питсбърг. — Тук е кацнал Стив... — Пръстът му се премести от запад на изток по Пенсилванското шосе. — Ние смятаме, че е тръгнал по този път и... — пръстът му спря на местността, която Стив беше кръстил „Голямото Д“ — някъде тук изгубихме връзка с него.

Роз прекара пръсти по маршрута и описа няколко кръга около Голямото Д, след това затвори очи и мисловно се пренесе при Стив.

Карлстром продължи:

— Той отиде да намери Клиъруотър, Роз. Затова трябва да ни помогнеш. Искаме да направим всичко, за да осигурим безопасното му завръщане. Ако можеш да ни помогнеш, ти обещавам, че никога няма да позволим Клиъруотър отново да застане между теб и Стив...

Тялото на Роз изведнъж се отпусна. Главата ѝ падна назад, очите се затвориха, устните се разделиха и тя се олюля. Карлстром я хвана и внимателно я нагласи на стола, след това застана над нея, готов да я задържи, в случай че получи конвулсии. Никога не се беше забърквал толкова отблизо с такава чувствителност и като я наблюдаваше, се почувства неспокоен. Федерацията се нуждаеше от хора с такива сили

в случай, че пророчеството за Талисмана се окажеше вярно. Заради това беше започната програмата за тайно отглеждане. Въпросът беше — след като техните сили бъдат официално признати и включени в действие — щеше ли да може Първото семейство да ги контролира?

Роз се размърда. Очите ѝ се отвориха, разшириха се в нетрепкащ поглед. В каквото и да гледаше, то беше далеч извън стаята. Без да поглежда картата, тя се пресегна и намери Голямото Д, после трасира безпогрешно кръговия маршрут, по който беше поел Нобуро, за да стигне до пощенската станция в Мидири-тана.

Оттам пръстите ѝ се преместиха на север по маршрут, който мина през серия навигационни опорни точки — градски райони отпреди Холокоста, известни като Ман-ханди Сити, Хейзълтън и Уилкис-Бар — до Скрантън, след това от границата на владението на Яма-Шита до Бингхамптън, после до Олбъни на западния бряг на река Хъдсън — до пресичаното от ферибота място, известно на майсторите на желязо като Ари-бани.

— Той е тук — промърмори Роз.

Карлстром погледна. Картата, която ѝ беше дал, не показваше различните владения или граници на територията на майсторите на желязо, но от данни, предадени от „мексиканци“ като Сайд-Уиндър, той знаеше, че всичко на запад от река Хъдсън в тази точка е собственост на Яма-Шита. От източната страна се намираха земите на семейството на шогуна — То-Йота, а зад тях бе владението на Мин-Орота.

— Какво прави?

— Спи. Препускал е.

— Препускал? Бягал ли? Някой гони ли го?

— Не, бяга, защото е решил така. Той... — Роз се намръщи, когато се съсредоточи да разшифрова образите, които виждаше. — Дадено му е послание, което е трябвало да предаде.

— За кого?

Роз опита отново, след това поклати глава.

— Не мога да кажа. Мъжът, който му е възложил тази задача, няма име. — Тя направи още един опит. — Лицето и тялото са скрити в тъмнина. Само очите... — Тя притисна ръце до челото си. — Той дава лъжливи обещания. Брат ми знае, че този човек е опасен, но той е

и силен. Като се съгласи да работи за него, брат ми ще може да отиде, където желае.

— Как е Стив?

Роз се усмихна.

— Уморен е, но е във форма, и е добре. Намерил е Клиъруотър...

— Тя с него ли е? — попита рязко Карлстром.

— Не, вече не. Срецнали са се, но... не са заедно.

— Тя още ли изпитва същите чувства към него?

Роз леко изви вежди. Безцеремонният въпрос я разстрои. Но пък беше зададен точно с такава цел. Нейната омраза към Клиъруотър щеше да я подтикне към сътрудничество.

— Да.

— А какво става с Кадилак? Стив открил ли е къде се намира?

— Не съвсем. Но знае... района.

— Покажи ми го.

Пръстът на Роз затрепери над картата, но информацията не се получи.

— Близко до Източното море. Той трябва да тръгне по пътя на изток до мястото, където птиците...

„Птици... с пера или направени от хора?“ — зачуди се Карлстром. Погледна картата. Пътят, който видя, беше старата магистрала Масачузетс, която срещаше Хъдсън на юг от Олбъни и след това продължаваше през Спрингфийлд и Устър до Бостън и Атлантическия океан. Хм...

— Има ли радио... или някакво оръжие?

— Не. Всичко му е взето.

— Мисли ли за теб? Иска ли... да се върне у дома... във Федерацията?

След дълга пауза Роз отговори:

— Мисли единствено за онова, което трябва да направи. Виждам образи на смърт и разрушение. Те... — Тя млъкна, изморена от напрежението да ги извиква от съзнанието си. — Те ме плашат.

Карлстром видя, че очите ѝ се фокусират. Тя го погледна изненадано, след това огледа нервно стаята, сякаш да разбере какво прави тук. Миг по-късно Карлстром видя, че се успокоява — частта от ума ѝ, която беше заета да установи връзка с брат ѝ, се върна на мястото си.

— Аз... направих ли го?

— Не си ли спомняш?

— Знам, че установих контакт със Стив, но... казах ли нещо смислено?

Карлстром сложи ръка на рамото ѝ.

— Каза много неща. Много съм впечатлен. — Той ѝ направи знак да стане и я поведе към въртящата се врата. — Ти, разбира се, няма да говориш с никого за тази среща, нали?

— Не, сър. Но... работата е там, че не искам никой да си има неприятности за това. Джон Чизъм каза...

Карлстром я прекъсна.

— Твоят приятел Джон Чизъм е много глупав и трябва да стане по-умен. Все пак съм сигурен, че от време на време всички правим неща, които не трябва. Това не означава, че одобрявам онова, което е ставало в Сантана Дийп. Не, не го одобрявам. Но...

Роз отвори уста, търсейки думи, с които да снее обвинението от Чизъм и да оправдае действията си.

Карлстром ѝ махна да замълчи.

— Важното е, когато бъдем призовани, да правим онова, което е необходимо за Федерацията и за Първото семейство. Така както ти ми помогна тази вечер. Това няма да бъде забравено. Всъщност може би ще те помоля отново за помощ. Стив е много находчив младеж, но може би няма да може да се върне тук цял и невредим без наша помощ. Така че запомни — разчитам на теб.

— Да, сър. Благодаря ви, сър. Ще направя каквото мога.

— Сигурен съм. Хората отвън ще ти дадат специален номер да се обадиш, ако „чуеш нещо“ от Стив. — Той я потупа по гърба и я съпроводи до въртящата се врата. — Сега се върни в колежа. О, и, хм... поздравления за високите ти оценки. Продължавай да работиш все така.

Карлстром натисна бутона и цилиндричната кабина се завъртя и отнесе Роз в съседния кабинет. Двамата сътрудници станаха от столовете си да я посрещнат.

ГЛАВА 9

Роз?

Стив се събуди с името на сестра си на уста; ноздрите му се изпълниха с миризма на сапун от косата ѝ. За част от секундата той беше убеден, че тя е в тъмната стая с него. Или че току-що е излязла. После тази увереност бавно изчезна. Беше само сън, нищо повече. Той потрепери, бързо придърпа меката завивка, изплъзна се от голото му тяло, и се сви под нея.

Учудващо как умът можеше да създаде умствена картина така истинска, сякаш я вижда с отворени очи, картина, отговаряща на действителността до най-малки подробности. Умът може да те изправи лице в лице с хора, с които можеш да говориш, да се протегнеш и да ги пипнеш, да ги прегърнеш. Сънят не само позволява да изпиташ същите емоции, но и същите усещания като буден: вкусът и влажната мекота на устните, електрическото вълнение на кожата под пръстите ти, нежната, обгръщаща топлина при сливането на телата.

Дали спящите им умове сънуваха същите сънища? Сливаха ли се те в една невидима равнина на съществуване, както често беше споменавал Мистър Сноу? В съня си Стив беше с Клиъруотър. Бяха в колибата, където тя беше дошла само часове преди той да избяга от М'Кол — мютското племе, което го беше държало пленник през 2989 година. Голото ѝ тяло беше притиснато до неговото, но когато тя отдръпна устните си от неговите, той видя, че прегръща Роз. И вече не бяха в колибата на Кадилак. Двамата със сестра му лежаха голи под завивката в неговото легло в квартирата, дадена на семейство Брикман в Рузвелт. Стаята изглеждаше много по-голяма, отколкото си я спомняше, също и леглото. И изведнъж той видя, че гърдите на сестра му са се свили в тялото ѝ. Кожата ѝ беше изрисувана като на мют и тя беше не повече от десетгодишна.

Когато се отдръпна от нея със смесени чувства на вина и изненада, Стив видя, че Карлстром, ръководителят на АМЕКСИКО, седи на ръба на леглото и ги наблюдава с весела усмивка. Неочаквано

се появиха един мъж и една жена, облечени в сребърносини гащеризони. Мъжът дръпна завивката от леглото. Стив се опита да я задържи, но пръстите му не можеха да държат както трябва. Ръцете му бяха омекнали, все едно нямаше кости. Жената вдигна Роз, само че сега сестра му беше станала петгодишна. Увиha я в завивката и я понесоха. Когато стигнаха вратата, Роз беше малко чипоносо бебе — стискаше очи, беззъбата ѝ уста бе широко отворена — пицеше...

Да го докосне ли се опитваше Роз? Да му каже нещо ли се опитваше, или това беше друго послание от непознатия, който се криеше в тъмните дълбини на собствения му мозък?

Отново задряма и през ума му минаха откъслечни части от съня. Светът извън разнебитената колиба беше тих и спокоен. Единствено звучното хъркане на спящите му другари нарушаваше тишината — четиринадесет мюти, налягали един до друг в две редици на рогозката.

Колибата, в която Стив прекарваше нощта, беше близо до пощенската станция в Ари-бани и той беше в нея в резултат на сделката, сключена с мъжа в черно — или някой, който говореше също като него. За четири дни, откакто беше напуснал пощенската станция, където беше срещнал Клиъруотър, Стив беше получил документи и идентификационен плакет на пощальон. Бяха пешеходен пощальон, първото равнище в пощенската система, създадена от шогуната на То-Йота за осигуряване на редовното разпространяване из страната на безкрайния поток от документи.

Работата на пощальон беше запазена изключително за мюти — избрани поради тяхната способност да тичат неуморно миля подир миля часове наред. Това беше най-добрата работа, която можеше да получи един мют общ работник — и съответно много желана. При условие че не се загубиш или не изгубиш ценна пощенска пратка и пристигаш в определеното време, получаваш облекло и храна и се радваш на относителна свобода, близка до тази, на каквато в Плейнфолк се радваш по право. Но ако се разболееш или извършиш някакво малко нарушение на закона, ти вземат плакета и те пращат да работиш на най-близкото торище.

Тъй като бяха правителствени служители, пощальоните живееха в резиденцията на генералния консул — и в определени за тях помещения в пощенските станции по главните пътища, които действаха като разпределителни пунктове. Пощенската станция беше

станала синоним на крайпътен хан, защото повечето собственици на такива ханове бяха разположени до тях с надежда да привлекат минаващи клиенти. Това беше от взаимен интерес и като резултат пощенските станции и хановете все повече се сближаваха. Сега, три четвърти столетие след създаването на пощенската система, повечето бяха под един покрив.

Пощалъоните служеха като двукраки коне — доставяха обемиста поща, събирана от местните жители. Официалните документи за областните чиновници се предаваха на адресата по куриери — длъжност обикновено запазена за „местни жители“ от корейски или виетнамски произход. Най-важните комуникации се изпълняваха от самураи. Освен това управляващите фамилии на всяко феодално владение имаха собствена куриерска служба за „деликатни“ лични комуникации до роднини и приятели, които не минаваха през ръцете на правителствени агенти.

Като цяло системата бе истинска армия — от обикновените пощалъони до самураи на коне, а над тях бяха пощенските гълъби, които пренасяха от правителствените шпиони до шогуна шифровани ленти оризова хартия.

Стив не знаеше за последното комуникационно равнище, но действителният размер на системата и обемът на трафика го караха да се чуди защо не са избрали високотехнологично решение. Обществото на майсторите на желязо, изглежда, страдаше от спъване на развитието. Те бяха издигнали занаятчийските и механичните умения до впечатляващо ниво, но изглежда, не желаеха — или не можеха — да направят следващата стъпка. Той много се изкушаваше да им покаже как да я направят, но с това битката на Федерацията за завоюване на света със синьото небе щеше да стане още по-трудна. По-добре да ги остави да вършат нещата както по време на каменната ера. И да се погрижи да останат там, като тури край на проекта за „летящ кон“, който — според човека в черно — Кадилак беше започнал да изпълнява...

Тоширо Хазе-Гава добре разбираше, че със споразумението си с облачния воин (а) е заложил цялото си бъдеще на карта и (б) е направил онова, в което обвиняваше Яма-Шита — споразумение с

дългите кучета. Въпреки това не се чувстваше виновен, защото основното обвинение срещу Яма-Шита все още стоеше. Той и Мин-Орота заговорничеха да свалят зетя на шогуна, а Тоширо се надяваше, че скоро ще може да набави сигурно доказателство, за да подкрепи слуховете, че Яма-Шита извършва подготовка да улови тъмната светлина.

Тоширо не се виждаше като действащ от името на шогуна и не разглеждаше Брикман като представител на Федерацията. Сделката с облачния воин беше частен договор между двама души, чисто тактическа маневра да се измъкне от неудобното положение. Той беше дал да се разбере, че ако Брикман направи всичко, което се иска от него, той и двамата мютски пленници ще получат право свободно да напуснат страната. Брикман беше приел това с подходящо изразена благодарност, но след това най-нагло беше поискал свободно да изведе и друго дълго куче.

Тоширо отново беше преглътнал гнева си и се бе съгласил без възражения. Четирима, четиринадесет, четиридесет — броят бе само академичен интерес. Тоширо не се беше поколебал да убие Нобуро и двете червени превръзки, за да прикрие предишната си грешка; тези трима създаващи неприятности чужденци щяха да имат същата участ. След като бъдеха премахнати, нямаше да има нищо, което да отслаби каузата му. Конспираторите трябваше или да са мъртви, или фатално компрометирани, неговата собствена позиция по отношение на шогуна заздравена — и тогава той щеше да бъде една крачка по-напред в постигането на най-голямата си мечта.

От пощенската станция в Мидири-тана Тоширо пътува на кон през останалата част на нощта към Ари-Саба с облачния воин със завързано лице на гърба на неговия кон, като труп на елен, каран у дома от ловец. За да успее неговият план и за да защити собствената си позиция, беше важно Брикман да не открие самоличността на благодетеля си.

Пътуването — дванадесет мили — не продължи дълго. В покрайнините на Ари-Саба го чакаха две негови червени превръзки — част от маскировката, услужливо осигурена от Йеясу, дворцовия шамбелан, вторият по сила човек в шогуната То-Иота. Докато хората му държаха Стив, Тоширо смени черното си облекло на убиец с пътнически костюм на самурай, яхна пак коня и поведе двамата пеши

войници и пленника през утринната мъгла към пощенската станция, където предния ден беше наел стаи. Пристигнаха преди първият прислужник да се беше размърдал и влязоха в стаите си, без никой да ги види.

През по-голямата част на деня Стив беше държан завързан и с кърпа на очите. От непонятните за него разговори беше разбрал, че го пазят двама джапи; можеше да чуе и приглушените гласове на хора, които се движеха отвън, но за него нищо от това нямаше никакъв смисъл. Единственото, което отбелязваше минаването на времето, бяха купичките ориз със зеленчуци отгоре. Донасяха му ги през няколко часа, развързваха дясната му ръка и я насочваха към купата, поставена на пода между коленете му. През това време Тоширо разработваше следващите ходове. Когато изясни всички подробности и вече знаеше какво да каже на облачния воин, той отиде в стаята, заета от червените превръзки, и им нареди да пазят отвън, докато разпитва затворника.

Преди да премине на бейсик, пратеникът нави две малки памучни ленти и ги пъхна в устата си, за да промени гласа си. Представи се за доверен човек на Нобуро и на мъжа в черно и изложи плана си за действие. Облачният воин слушаше внимателно и не зададе нито един въпрос, нито изрази някакво възражение. Пратеникът намери тази нова съдържаност за толкова необичайна, че се почувства задължен да подсили възможните опасности, като подчерта моментите, на които смяташе, че трябва да се обърне особено внимание. Брикман прие тези бележки по същия безразличен начин и отхвърли възможните проблеми с думите: „Да стигнем дотам, пък тогава ще му мислим“.

Увереността на пленника беше поразителна. Тоширо разбра, че трябва да внимава: да не допусне да бъде подведен от собственото си чувство за превъзходство и да не подценява този младеж с лоши маниери. Брикман можеше да идва от различен свят с напълно различни ценности, но беше надарен с интелигентност, която беше толкова проникваща и непочтена, колкото и неговата. Пратеникът продължи да описва своя план за включване на Стив в трудовата система на пощальоните. Щом бъдел регистриран, щели да се направят постъпки за незабавното му прехвърляне към главното правителствено пощенско депо във владенията на господаря Мин-

Орота. Това щяло да му позволи да се движи открито и законно из Ни-Исан.

Херън Пул било на четиристотин мили от сегашното им местонахождение. Пътуването щяло да продължи няколко седмици, защото в новата си роля Стив трябвало да пренася поща по определен маршрут. Но щял да е в центъра на действието, прикрепен към резиденцията на генералния консул Накане То-Шибя — към чиито копнеещи ръце сега пътуваше Клиъруотър. Щял да доставя и да събира писма от Херън Пул, където неговата главна цел, Кадилак, усилено строял малка флотилия летящи коне.

Следващата среща, обеща Тоширо, след като Стив се присъединял към пощенския състав на генералния консул, щяла да бъде във владенията на Мин-Орота. След като ситуацията се преценила, двамата щели да обсъдят как Стив би могъл да свали маскировката си на тревна маймуна и да се присъедини към екипа в Херън Пул като дълго куче.

— Ами ако ми се наложи да вляза във връзка с вас преди това?

Тоширо бе очаквал този въпрос.

— Не може. Оттук нататък аз ще мога да се свързвам с теб, но ти не.

— Разбирам... Мислех, че работим заедно.

— Работим заедно, но трябва да е така, приятелю. Не се тревожи. Ще имам грижата някой да те следи. — Тоширо лъжеше. Той не можеше да изпрати шпиони във владението на Мин-Орота — беше много рисковано. Но нямаше да навреди, ако облачният воин си мисли, че там ще е под наблюдение. Това може би щеше да сведе до минимум шансовете за опит за измама.

— За днес толкова — каза Тоширо. — Трябва да отидем в Аридина да се регистрираш като пощальон. Там се намира генералният консул на това владение. След това те оставям сам. Ако си мериш приказките, няма да имаш никакъв проблем.

— Ще се постарая да го запомня. Това, хм... място, където отиваме... много далеч ли е оттук?

— Петдесет мили. — Една тревожна мисъл мина през ума на Тоширо. — Могат ли дългите кучета да тичат толкова? След като си дегизиран като мют, мислех, че...

Стив кимна.

— Затова ме избрах за тази работа.

Оставаше една последна работа, на която трябваше да присъства Тоширо.

— Моят колега, който те посрещна с капитан Нака-Джима, ми каза какво се е случило, когато Се-Ико е ударил базовия лагер на ронините. Би ли ми разказал историята от твоя гледна точка?

— Имаме ли време?

— Разбира се. Няма да тръгнем преди утре сутринта.

Стив започна с изненадващата поява на ронините, пресичащи шосето, преследвани по петите от Се-Ико, и му разказа всичко до момента, когато сакето на Нобуро го беше замаяло. Онова, което пропусна да каже, беше фактът, че няколко часа го бяха държали до килията на Клиъруотър. Тъй като не беше попитан за нея, Стив можеше само да предполага, че човекът, който го разпитваше и когото не можеше да види, не знае, или не смята за важно, че ги е разделяла само стена от плет.

Тоширо не знаеше това, но във всеки случай интересът му намаля, когато Стив стигна до предаването на оръжията. Пратеникът беше научил всичко, което трябваше да знае: мястото на лагера на ронините и как може да се влезе в него. Тези подробности щяха да бъдат изпратени с писмо до Хайдейоши Се-Ико, военния командир на южната област, с подпис „Доброжелател“. Тъй като самураят не беше хванал всички конници от пътния конвой, можеше да се очаква Хайдейоши да вземе подходящи мерки.

С избиването на последните оцелели Брикман щеше да остане единственият, който ще знае за неговата грешка относно истинската идентичност на „любовния обект“ и фалшивия „облачен воин“. И тайната щеше да бъде запазена. Брикман нямаше да разкрие подробности за задачата си на никого. Ако бе успешна, той щеше да изчезне; ако не — щеше да умре.

Мютските пощальони, придадени към депото в Ари-бани, и техните случайни колеги бяха настанени в здрава дървена колиба в двора зад пощенската станция. Храна, квартира и пране, всичките платени от бакуфу, се осигуряваха от ханджията, който обикновено възлагаше тези задачи на роби мюти. Идеята социално по-

високопоставени да готвят за по-нископоставени беше абсурдна. Поради това двете домашни прислужници на Клиъруотър бяха взети да приготвят тяхната и на господарката си храна. Причината, поради която Стив беше хранен от ронините, бе, че го смятаха за специален случай.

Събудиха ги точно в пет сутринта. Утринната заря беше подадена от набита, със здрави ръце мютка, въоръжена със здрава тояга, стигаща до рамото ѝ. Жената ходеше из колибата между двата реда дюшеци и удряше с дебелината тояга по дървения под. Тъй като всички трябваше да спят с глави към средата на стаята, ударите разтърсваха мозъците им и бяха достатъчно силни да им разклатят зъбите. За един отпуснат от съня мозък това беше като гръмотевица — но пък гарантираше, че всички ще станат за нула време.

Стив скочи и тръгна през покрития с чакъл двор към построения настрана навес за къпане за мюти. Това беше едно от предимствата да си пощальон: тъй като пощальоните бяха служители на бакуфу и в ежедневен контакт с майсторите на желязо, трябваше да спазват същите стандарти за хигиена.

Едно весело момче изля ведро студена вода на главата му и Стив се избърса енергично и си сложи памучната препаска; момчето вече се готвеше да излее ведрото върху следващия мют, който излизаше от изпускащата пара каца.

Момчето беше „железен крак“, термин, използван за мютите, родени в Ни-Исан. Това прозвище идваше от металните букаи, които мютските общи работници и треперите ренегати често трябваше да носят. Стив — който още не беше имал възможност да разговаря надълго с някой възрастен „железен крак“ — се чудеше дали тези второ и трето поколение общи работници все още се идентифицират с Плейнфолк. Откакто беше станал пощальон, беше открил, че в Ни-Исан непреодолимата дистанция между различните племена е разрушена насилствено. Д’Троит, смъртните врагове на Ши-Карго, и Сан’Пол, Сан’Луис, С’Нати и М’Уоки бяха събрани заедно, без да се държи сметка, че се смятаха за извечни врагове.

В разговори с други пощальони, които беше срещал по пътя за Ари-бани, той беше научил, че майсторите на желязо потушават жестоко всички междуплеменни спорове — особено когато в тях се прибъгва до използване на импровизирани оръжия. През нощните

почивки Стив се беше сблъскал с известна скрита враждебност между пощальоните Д'Троит и М'Уоки, но това беше всичко, което знаеше. Нямаше никакви провокационни отношения и самохвалство, които да предизвикват избухване на насилие, на каквото беше станал свидетел през седмицата, когато племената бяха събрани при търговския пункт. Мютските общи работници все още предпочитаха компанията на свои племенни братя и сестри, но десетилетията робство бяха отслабили вековните традиции. Животът под петата на майсторите на желязо беше научил Плейнфолк на нещо, което те не бяха научили през столетията братоубийствено насилие — на изгодата от мирното съвместно съществуване. Щеше да е ирония, мислеше Стив, ако чувството за братство, за което се говореше в пророчеството за Талисмана, се роди тук, между тези, които Мистър Сноу наричаше „Изгубени“.

Трябваше ли човек най-напред да изгуби свободата си, за да я спечели? Какво всъщност означаваше тази дума, която не съществуваше в речника на Федерацията? Стив знаеше, че тя има нещо общо с липсата на контрол от централната власт — като например Първото семейство. Но точно тази липса на контрол според Семейството беше довела до анархистичното насилие и упадък, станали причина за Холокоста.

Беше ли свободата без колективно чувство за цел завинаги обречена на саморазрушение? Означаваше ли абсолютната свобода, че монолитната тирания на Джеферсън е заменена от също такава тиранично поведение на индивиди или малки групи, всяка биеща се да защити и наложи собствените си интереси за сметка на другите? Водеше ли този вид свобода, в последна сметка, до хаос и състояние, при което голям брой обезправени хора в такова общество смятат всяка форма на протест за проклятие и искат връщане на автократично управление с централна власт?

Може би в това беше истинската мъдрост на Първото семейство. В затворения подземен свят на Федерацията безусловното подчинение, което се изискваше и се спазваше почти абсолютно, даваше на всеки чувство за цел и задоволство, получавани от знанието, че чрез планирано колективно действие усилията на всеки индивид довеждат обществото една крачка по-близо до реализиране на голямата мечта — връщане в света със синьото небе. Един подреден мирен свят под

непрекъснатото ръководство на Джеферсъновци, а не фракционен хаос, който бе довел до Холокоста. Подреден не чрез принуда, а защото всеки споделя същите цели, същите идеали: мирен, защото враговете на човечеството (от което трекерите претендираха да са единствените оцелели), които бяха довели света до границата на пълно унищожение, бяха изтрети от лицето на земята — или щяха да бъдат.

Мютите вярваха, че пророчеството за Талисмана е предсказание за нещата, които ще станат, но може би, както Стив си беше помислил най-напред, това беше тяхна нереализирана мечта; копнеж по отдавна изгубено чувство за цел.

Докато трекерите бяха дълбали подземната си империя, Плейнфолк и южните мюти се бяха движили свободно на повърхността почти хиляда години. Бяха се радвали на свободата, която по-твърдите ренегати намираха толкова съблазнителна — но какво бяха направили с нея? Нищо. И все пак, и все пак...

Въпреки факта, че Плейнфолк не бяха успели да построят нищо в сравнение с великолепието на площад „Джон Уейн“, те имаха някои постижения и водеха ръкопашен бой с „остро желязо“; бяха в крак с външния свят и в контакт с главните сили, които бяха довели до неговото създаване. Не можеха да пишат и да четат, но зрението им беше отлично, умовете им бяха отворени към мечтите на другите светове. Правеха музика с примитивни духови и ударни инструменти и пееха песни, които бяха създали за себе си.

Във Федерацията тази област на творчество беше запазена изключително за Първото семейство — с изключение, разбира се, на нелегалната търговия с блекджек. Но Семейството може би създаваше и това и контролираше пазара за собствени непочтени цели.

В Ни-Исан също имаха музика — използваша ръчни инструменти и тъй като електронните комуникации още не бяха открити, голяма армия от писари пишеха данни, предавани чрез пощенската система, записваша операции, създаваша хроники за събития, които оставаха за потомството. Но това бяха друг вид писачи, които свободно създаваша поредици от „идеограми“ — името на неразбираемите знаци, използвани от майсторите на желязо да съставят постоянен запис на изговорени думи — и очевидно тези хора не записваша данни, те ги съчиняваха, описвайки детайли от живота, за да създадат въображаеми ситуации, в които си взаимодействаха въображаеми хора. Те бяха като

записани сънища и когато бяха записани, ги наричаха „поеми“ и „разкази“ и ги даваха на други хора да ги четат. Стив беше видял как тези писари работят в малки, открити отпред сгради по улиците на селища и градове, през които минаваше по пътя от Ари-дина за Ари-бани. В други „магазини“ имаше изумително разнообразие от търговци и занаятчии: свещари и майстори на фенери и на кошници, тъкачи на рогозки, бояджии, дърводелци, мебелисти, майстори на седла, на каруци, грънчари, железари, ковачи, търговци, продаващи памучни платове и коприни, доставчици на саке и всякакви видове храна. Списъкът беше безкраен.

Беше видял също майстори на желязо да създават цветни образи с четки върху сгъващи се екрани, направени от хартия и коприна, и върху дървени панели. Образите представяха сцени от природния живот — животни, търсещи плячка из горските гъсталаци, птици, кацнали на дървета, конници, преследващи планински котки, ведри пейзажи с водопади и изгледи на далечни, покрити със сняг планини; образи, изпълнени с живот, които надминаваха всичко създадено от КЪЛЪМБЪС. А имаше и други, изрязани от дърво или изсечени от камък, изобразяващи странни зверове и тумбести фигури със свирепи лица.

Стив не можеше да разбере защо някой е решил да произвежда предмети, които нямат никакво полезно предназначение, но нещо в него откликваше на умението и самоотвержеността на тази работа. Формите бяха приятни за окото, но най-много го впечатляваше, че управляващите в Ни-Исан позволяваха техните поданици да създават думи, образи и предмети и да ги предават на други.

Във Федерацията такава нещо не бе позволено — всъщност то беше невъзможно. Трекерите бяха включени в строителство и производствени процеси, но всичко беше създадено и проектирано от Първото семейство — включително и животът.

„Изкуство“ и „литература“ бяха други две думи, които не се съдържаха в речника на Федерацията. Единствените картини, които трекерите можеха да гледат, бяха онези, които можеха да се видят по обществения архивен канал — плюс задължителните добре нагласени холограми на бащата-основател и на сегашния Генерален президент. Никой не свиреше на музикални инструменти; от високоговорителите се излъчваше електронно създадена музика. Трекерите не „пишеха“ —

те печатаха на клавиатури. Освен това дори ако им дойдеше такава идея, те нямаха нищо, на което — или с което — да пишат. Хартията не съществуваше. Най-близкото до нея беше пластифилмът, използван за направа на карти за командирите на ешелони.

Извън изречените думи единственият начин на комуникация беше чрез мрежата на видеоекраните, контролирани от КЪЛЪМБЪС. Джеферсъновци не създаваха литература. Те се занимаваха само с факти и всеки предмет, сътворен от тях и произведен под техен контрол, беше предназначен да изпълнява определена функция.

През миналата година подземните преживявания на Стив бяха станали причина той да се съмнява във верността на много от информацията, подавана на обикновените трекери от Първото семейство. Но той не оспорваше неговото право на тайна. Необходимостта да се крие информация, изглежда, се коренеше в човешката природа. Неговият личен кръстоносен поход да открие истината не беше предизвикан от желание да открехне завесата за доброто на хората изобщо: той просто искаше да е един от избраната група хора, които искаха да знаят какво *наистина* става.

Поне тъмната страна от него искаше това. Но имаше и друга страна от неговата природа, която откликна на света на повърхността и го изпълни с бунтовни мисли. Този друг Брикман беше започнал да разглежда великодушната ръководеща ръка на Първото семейство като железен юмрук, стиснат около гърлото на трекерите, задушаваш всички независими мисли и чувства. И тази половина от неговата психика искаше да разкъса тяхната хватка, да разбие техния подземен свят и да започне всичко отначало.

Стив се върна в колибата, сгъна сламената постелка и завивката и ги остави до стената. Когато и другите пощальони направиха същото, в центъра на стаята бяха издърпани четири ниски маси и обслужващите мюти почнаха да сервират закуската. Беше установена практика пощальоните да се хранят облечени само със свободни памучни жилетки и препаски, за да запазят униформите си чисти. Като част от сделката с ханджията и началника на пощата персоналът на мютската колиба имаше малък запас от униформи, а също и переше, така че преди да тръгнат пощальоните можеха да сменят замърсените

по пътя дрехи с чисти. Едно нещо, с което не се разделяха, беше тяхната яка — медна плочка с формата на голям банан, окачена на врата с верига. В метала бяха щамповани думи-знаци и цифри на майсторите на желязо. Това беше тяхната идентификационна карта, метален билет и паспорт за добър живот — толкова добър, колкото един мют можеше да се надява да има в Ни-Исан.

Пощальоните седяха на пода, по четирима около всяка маса; Стив беше на най-отдалечената от вратата маса с един мрачен мют от племето Сан'Луис — приятели на племето Д'Троит — и друг мют от Ши-Карго, първия, когото беше срещнал, след като бе напуснал търговския пункт. Дийр-Хънтър^[1], от племето М'Киуон, беше пощальон през последните две от четирите години като общ работник. Той сподели със Стив, че трябвало да изкара още три години по пътищата, докато му изтече срокът.

— Какво ще стане след това? — попита Стив.

Дийр-Хънтър се намръщи.

— Никой ли не ти каза?

— Никой нищо не ми е казал. Просто ме свалиха от кораба.

Дийр-Хънтър вдигна вежди.

— Бързо напредваш...

Стив се опита да се направи на скромен.

— Просто късмет.

— Няма нищо общо с късмета — измърмори мютът от Сан'Луис.

— Шибаните Ши-Карго взимат лъвския пай от добрите работи, щото си пъхат носовете право в задника на джапите!

Стив и Дийр-Хънтър го погледнаха, но не се хванаха на въдицата.

— Та казваш, че...

— Ще се отърват от мен — каза Дийр-Хънтър.

— Искаш да кажеш, че ще завършиш окован във веригата на робите?

— Не. Ще ме убият. — Перспективата, изглежда, не развали апетита на Дийр-Хънтър.

Стив го погледна.

— Небесна майко! Защо?

Дийр-Хънтър вдигна рамене.

— Отде да знам. Може би защото не искат да има много от Плейнфолк, които знаят какво се прави из Ни-Исан. Ако държи очите си отворени, човек вижда много от онова, което става. Мъртвешките лица имат много земя, но искат още.

— Въпреки това те, изглежда, добре владеят нещата. Всъщност тук е толкова тясно, че почти трябва да искаш разрешение да дишаш.

— Вярно. И ако нещата продължат да се развиват както досега, много скоро ние ще станем повече от тях.

— Интересна мисъл — отбеляза Стив. — Благодаря, че ми каза. Ако знаех, че вратът ми е на въжето, вероятно не бих приел работата.

— Щеше да е лудост да не приемеш. Тук е най-добре.

— Да, но... не те ли потиска тази мисъл? Искам да кажа, като знаеш, че ти остават само три години.

Друго вдигане на рамене.

— Никой не живее вечно.

— Мо-Таун е жадна, Мо-Таун пие...

— Точно така. — Дийр-Хънтър обра с пръст ориза от купата си и облиза ръба. — И в случай, че още не си го разбрал, нека ти го обясня още веднъж. Не е необходимо да сбъркаш нещо, за да стигнеш до такъв край. Ако някой от мъртвешките лица пожелае да те убие, не е необходимо да иска разрешение. Просто ще го направи. А ти изглеждаш като главен кандидат.

— Защо?

— Заради очите. — Дийр-Хънтър щракна с пръсти към младия железен крак, който беше полял с вода Стив в банята.

Момчето побърза с купа с вода и услужливо му я подаде.

— Заради поведението ти. — Дийр-Хънтър си изплакна ръцете и устата, след това ги избърса с кърпата, праметната през ръката на момчето. — Мъртвешките лица не обичат нахални мюти.

— Знам. — Стив потопи ръцете си и ги избърса. — Някои хора вече ме предупредиха.

Мютът от Сан'Луис — Пърпъл-Рейн^[2] от племето В'Чензо — изми ръцете си и стана.

Момчето отиде на съседната маса.

Дийр-Хънтър погледна след Пърпъл-Рейн, след това пак насочи вниманието си към Стив.

— Може би ти харесва да живееш с риск. Ако не ти харесва, направи нещо.

Стив стана от масата и започна да облича униформата си — свободен шафрановожълт жакет и панталони и съответна кърпа, която, сгъната според нуждата, се увиваше като превръзка около челото и се завързваше отзад на главата.

Дийр-Хънтър се облече заедно с него.

— М'Кол имат ли много мъже като теб?

— Няколко. — Стив завърза черен пояс около кръста си и си обу обувките. Те бяха с двойно по-дебели подметки, зашита към грубо памучно горнище, и с връзки, които се завързваха около глезена.

— Изненадан съм, че са пуснали такъв като теб тук. Биха направили много по-изгодна сделка с подземните хора. Ако те бяха разменили като едногодишен...

Стив го прекъсна.

— М'Кол не търгуват с подземните хора.

— Може би е време да започнат. Участва ли в битката миналата година? Срещу желязната змия?

— Да. — Стив взе торбата за през рамо, в която беше ценната връзка розови листа. — Откъде знаеш за това?

Дийр-Хънтър се засмя.

— Новината бързо се разчу. Казват, че М'Кол имат носител на буря, повелител, чиято магия разсякла змията наполовина. Много подземни хора били умрели, но техният звяр се спасил, като бълвал бял огън. Говори се също, че Мо-Таун пила много през този ден.

Стив кимна.

— Следващия път ще се справим по-добре. — Той излезе от колибата и тръгна към пощенската станция. Не искаше да се връща към битката между племето М'Кол и ешелона, известен като „Луизианската дама“ — особено след като се беше бил на другата страна.

След няколко минути Дийр-Хънтър и другите пощальони се присъединиха към Стив пред пощенската станция и се наредиха в една линия с почитателно наведени очи — така нареченото от Мистър Сноу в беседата при сбогуване „малко смирение“. Като мют от кръвната линия на Ши-Карго, Дийр-Хънтър се беше почувствал длъжен да помоли Стив да намали предизвикателния и презрителен начин, по

който гледаше. След три години във въздушната академия, където на курсантите планеристи непрекъснато им беше внушавано, че са най-умните и най-добрите, и където, Стив беше убеден, той бе над всички, това не беше лесно.

В отговор на единичния удар с чук по желязната камбана дребничкият майстор на желязо, завеждащ пощата, и двамата му главни чиновници се появиха и започнаха обичайната проверка — минаваха бавно по редицата и проверяваха дали всеки е подходящо и чисто облечен и дали се държи с желаната степен на уважение.

След като проверката свърши, на пощальоните беше разрешено да седнат на дългата пейка, направена от единичен отрязан труп, поставен на верандата до вратата на пощенската станция. Оттам ги извикваха по четирима да получат запечатани черни чанти за гръб с пощата, която трябваше да доставят.

Дийр-Хънтър беше в първата четворка. Подир малко се появи с издута кожена чанта на гърба. Издърпа кукичките на коланите на раменете си, закачи ги на гърдите си и отиде при Стив да се сбогува.

— Закъде тръгваш?

— Ути-ка — отговори Дийр-Хънтър. — Редовният ми маршрут. Знаем го като петте си пръста. — Двамата удариха длани по типичния за воините начин. — Ще се видим, кръвни братко.

— Може би. Пази се.

Дийр-Хънтър се усмихна, после прескочи парапета на верандата и затича по пътя.

Стив беше в третата извикана група. Освен факта, че службата му на пощальон го отвеждаше все по-близо до Херън Пул, като пощенски служител той имаше достъп до подробни карти на Ни-Исан. Във всяка пощенска станция имаше окачено голямо табло с начертана на ръка карта на територията, обслужвана от конкретното депо. Срещу нея имаше друга също толкова голяма карта на света на майсторите на желязо, показваща феодалните владения, главните пътища и мрежата от пощенски станции. Не само това, имената на феодалите и на местата, планинските вериги и реките бяха грижливо изписани на японски *и* на бейсик.

Тъй като мютите нямаха писменост, Стив трябваше да се преструва, че не може да чете и че се налага да го учат как да произнася и познава името на местоназначението и всички места по

маршрута. След това ги повтаряше пред чиновника, отначало нерешително, после с все по-нарастваща увереност, докато динкът не останеше доволен и не му наредеше да тръгва. Тази процедура се повтаряше на всяка пощенска станция и постепенно подобряваше „умението му да чете“, но той се стараеше от време на време да прави грешки, за да не се издаде.

С помощта на фотографската си памет Стив вече имаше ясна картина на страната и знаеше точно в коя част е и в коя посока се движи. Беше разбрал също относителната големина и разположение на всяко владение.

Вместо произволните деления с прави граници на Америка отпреди Холокоста, владенията на майсторите на желязо следваха естествените граници на реките от техния извор до вливането им в други, по-големи реки или в морето. Владението на Яма-Шита единствено се простираше от големите езера на запад до Източно море при устието на река Уда-сона. Там земите на То-Шибя се разделяха на две и северната половина — тясна ивица, която се простираше нагоре по западния бряг на Уда-сона до река Сан-оранса — беше притисната като сандвич между владенията на Яма-Шита и Мин-Орота.

Картите не подсказваха кой кого би подкрепил, ако се стигне до военен сблъсък, но от стратегическа гледна точка земите на Яма-Шита бяха добре разположени. Те не можеха да бъдат обкръжени, а реките и езерата, които съставяха по-голяма част от техните граници, силно ограничаваха броя на точките, от които можеше да се предприеме фронтална атака срещу тях. Не беше чудно, че загадъчният „приятел“ на мъжа в черно беше предпочел тайна операция, която, ако тръгнеше погрешно, можеше да бъде приписана на ренегати трекери и мюти.

Един от чиновниците посочи на Стив картата на областта и едно място на запад от Уда-сона.

— Днес ти отива това място. Сапирина-фида. Разбра?

Стив се поклони.

— Сапирина-фида.

Чиновникът посочи трета карта, която показваше разположението на улиците на Ари-бани.

— Върви една река този път. Взима фери до друга страна. Ние даде паспорт да прекоси. Сега ти покажи къде трябва път върви.

След като си даде вид, че мисли напрегнато, Стив бързо проследи маршрута от пощенската станция до ферибота, после отиде на по-голямата карта и показа с пръст пътя от Олбъни до градския център на Спрингфийлд, Масачузетс, отпреди Холокоста.

Чиновникът изсумтя от задоволство, върна се зад гишето, написа на Стив пропуск за ферибота и му го подаде заедно с пощенската чанта.

Стив взе и двете, почтително се поклони и като държеше очи надолу, направи пет крачки гърбом към вратата, поклони се пак, обърна се наляво и излезе.

„Гадни малки червеи...“

Нагласи пощенската чанта така, че да лежи притисната към лопатките му, махна на останалите пощальони за довиждане и тръгна към ферибота.

Макар и традиционно смятани за заемащи най-ниското стъпало на социалната стълба, пощальоните мюти все пак бяха служители на шогуната. Изхождайки от идеята, че „пощата трябва да пристига навреме“, бакуфу беше издало декрет, според който от пощальоните не се изискваше да се кланят на никого по пътя си, освен на самураи на коне и на покрити носилки, носещи благородници или държавни чиновници от висок ранг. Някои от тях винаги бяха ескортирани от самураи, които лесно можеха да се видят. Беше разумно решение: ако пощальоните бяха длъжни да се хвърлят на земята винаги, когато срещнеха някой социално по-високопоставен, пощенската система щеше да спре да работи.

При реката пътят излизаше на голяма дървена скеля. Няколко кораба с различна форма и големина бяха спрели край нея. Нагоре по течението вляво имаше кораб с колела с два комина. Стив го погледна небрежно и продължи към мястото за качване на ферибота, което бе далеч вдясно.

След десетина метра неочаквано му дойде наум, че корабът е боядисан по същия начин, като онзи, който го беше докарал до Ни-Исан. Обърна се и затича към него. Наистина беше същият! Същите вимпели и знамена се вееха на мачтите и стълбовете на галерията. Сайд-Уиндър беше казал, че корабите отиват до всички части на Ни-Исан. И сега той беше тук! Това беше невероятен късмет.

Единственото, което му трябваше, беше да намери Сайд-Уиндър, и можеше да се смята за щастливец.

И, о, чудо, той беше там. С червена превръзка около бръснатата глава... застанал с гръб към Стив — разговаряше с група пристанищни хамали мюти. Стив се приближи, плъзна показалец зад лявото си ухо, напипа миниатюрния предавател, имплантиран в черепа му, и го натисна няколко пъти — изпращаше позивния си сигнал по морзовия код: Х-Г-Ф-Р. Ханг-Файър...

Отстрани изглеждаше, че си чеше врата.

Сайд-Уиндър чу слабото, непогрешимо бръмчене на комар в ухото си, погледна небрежно през рамо и видя Стив. Той също се почеса по врата и изпрати М-Х, за да потвърди, че е приел и разбрал посланието.

Стив се разходи бавно по кея. Сега, когато можеше законно да пътува из страната, не беше застрашен да разгневи властите, но не можеше да си позволи да се мотае много дълго. Усети потупване по рамото, обърна се и видя Сайд-Уиндър до себе си.

— Ти си последният човек, когото очаквах да срещна.

— Аз също — отговори Стив. Удариха длани.

Сайд-Уиндър го огледа.

— Искаш ли да ти кажа нещо? Когато напусна кораба в Пи-саба, не давах пукната пара за твоя успех. Всъщност съобщих на Майка, че ще оцелееш най-много една седмица. Но трябва да ти го призная, амиго. За човек, който започва от нула, ти наистина си се захванал здраво за работата.

— Просто се случи да съм на точното място в точното време...

— Може би. — Сайд-Уиндър го погледна хитро. — Имам чувството, че в теб има нещо повече от онова, което виждат очите ми.

— Слушай — каза Стив. — Нямам време да ти разказвам как и защо, но си изгубих радионожа. Имаш ли още връзка с Майк-Х-Рей Уан?

МХ-1 беше кодовото име на Карлстром, оперативния директор на АМЕКСИКО. „Майка“ беше прякор, използван от „мексиканците“.

— Да. Какво искаш да му кажа?

— Кажу ми, че още работя по случая. Открих целите си близко до Бозона и сега съм на път за там.

— Херън Пул?

— Правилно. Ще ми направиш голяма услуга, ако ме закараш там.

— Винаги на твоите услуги. Сега имаш ли нужда от някаква помощ?

Стив направи гримаса.

— Може би, но... проблемът е, че не знам точно каква, преди да ида там.

— Да. — Сайд-Уиндър засмука зъбите си. — Трудна работа.

— Има обаче един проблем, в решаването на който можеш да ми помогнеш.

— Дай да го чуя.

Стив се чудеше как би могъл да го каже, без да се компрометира. Реши, че все пак трябва да използва случая.

— Ето как стоят нещата. Трябва да изведе оттам двама души. Херън Пул е мястото, наричано Мара-бара — западно от Ба-сатана. Без да се впускам в подробности, мисля, че мога да се справя сам. Проблемът е как да стигна дотам. Дълго разглеждах картите в пощенската станция. Разстоянията са огромни! — Той разпери ръце. — Просто не знам как ще го направя!

— Къде искаш да отидеш после?

— Във Федерацията, но — тук е проблемът — трябва да мина през Уайоминг.

Сайд-Уиндър подсвирна.

— През Уайоминг?

— Нямам избор. Там е третата ми цел.

— Прав си, *наистина* имаш проблем. Сигурно още отначало са ти възложили адски трудна задача.

Стив пропусна това покрай ушите си.

— Като правя сметка, това трябва да е... на около петстотин мили от Ба-сатана, по бреговете на езеро Ери?

— Приблизително. А оттук имаш още хиляда и петстотин мили до Уайоминг. Най-малко.

— Аз ги изкарах хиляда и двеста, но... по дяволите, какво значение може да имат триста мили повече или по-малко... — Стив вдигна очи към небето, после погледна към кораба и отново се обърна към Сайд-Уиндър. — Как е стигнало това нещо тук?

— По канал.

— Същият, по който отидохме до Пи-саба?

— Не. Този минава през владенията на Яма-Шита. Служил е за граница между владенията на Яма-Шита и Мацу-Шита преди обединяването на фамилиите. Започва от Бу-фаро на езеро Ери, минава през Ути-ка и излиза при Таро-я на няколко мили нагоре оттук.

— Да предположим, че успея да доведа моите хора от Херън Пул дотук. Какви са шансовете да пътуваме с кораб?

— До езеро Ери? — „Мексиканецът“ стисна устни. — Има ли вероятност тези хора да ритат и да пицят?

— Не. Ако всичко върви според плана, те ще бързат да заминат. Това и мен ме устройва. Възможно ли е?

— На теория да, но... аз може да не съм тук. Но дори и да съм, мога да взема *трима* пътници, пътуващи тайно без билет. Теб можах да превозя безплатно, но и ти се беше качил на кораба тайно все пак.

— Разбирам. Работата е там, че може би ще сме четирима. Майсторите на желязо превозват ли мюти и трекери по този воден път?

— Да, от време на време. Но са необходими документи. Паспорт за пътуване и документ, удостоверяващ, че някой в Бу-фаро те е поискал. Най-добре да е търговец на роби.

— По дяволите. По-сложно е, отколкото предполагах.

— Винаги е така.

Стив помисли по въпроса и му хрумна нова идея.

— Добре, да допуснем, че мога да набавя необходимите документи. Какво трябва да пише в тях?

Сайд-Уиндър му каза стандартния текст и името на търговеца на роби в Бу-фаро.

— Не разбирам каква е ползата от това. Ти не можеш дори да говориш японски, камо ли пък да го напишеш.

— Остави това на мен.

— Добре, да предположим, че *наистина* стигнеш в Бу-фаро. Какво ще правиш тогава?

Стив се ухили.

— А, ето каква била работата. Надявам се да можеш да ми осигуриш един скайхок.

— Боже мой! Пред нищо не се спираш, нали?

— Знам, че искам много, но... ти си единственият ми контакт с Федерацията.

— Добре, добре... кога очакваш да стане това?

Стив отново разпери ръце.

— Не мога да кажа. След колко време ще си на рейс?

— Като изключим земетресение, потоп, корабокрушение, войни и граждански безредици, това пътуване трябва да се извърши през следващите четири месеца. Място за връщане е на сто и петдесет мили на юг отук. Казва се Нио-йоко. Там реката се влива в Източно море.

— Да, видях го на картата. Там има група острови.

Сайд-Уиндър кимна.

— Шогунът има резиденция на един от тях. Знаеш ли, че преди Холокоста там са живели над двадесет и пет милиона души? Двадесет и пет милиона, натъпкани на няколко квадратни мили. Можеш ли да си представиш?

Стив поклати глава.

— Затова може би са свършили, като са се избили.

— Може би... Във всеки случай каквото и да ни струва, ние ще отплуваме по обяд за Нио-йоко, два дни след това ще се върнем тук и после заминаваме за Бу-фаро. Отиването и връщането продължава три седмици. Имай го предвид. Ако разчетеш правилно времето си, можеш да пътуваш с нас и аз ще направя каквото мога да ти помогна. Тези динки често са непредсказуеми. Пътуването ще е по-леко, ако имаш приятел на борда.

— Прав си. — Стив стисна рамото на Сайд-Уиндър. — Трябва да вървя, но... наистина съм ти благодарен. Ако не е твоята помощ...

Сайд-Уиндър го отпрати с махане на ръка.

— Ако някога се срещнем отново у дома, когато махна тези израстъци от лицето си, ще изпием по една корнголд и ще си поговорим. Буена суерте^[3]!

— На теб също. Аста ла виста^[4]!

— Ей! Забравих нещо!

Стив спря. Сайд-Уиндър изтича и го настигна.

— Ще трябва да платиш за превоза.

— С какво?

— С пари. Никой ли не ти е казал?

Стив го гледаше недоумяващо.

Сайд-Уиндър се ухили.

— Очевидно не. Това е като кредитните рейтинги на идентификационните карти, само че е различно. Няма значение. Разбери всичко по този въпрос и намери пари. Пътуването ще ти струва по пет долара на глава. Плюс екстрите. За всеки случай донеси двадесет долара!

— Разбира се! Не се тревожи! — Стив махна уверено с ръка и затича по кея. Пари... долари... Кълъмбъс! Като че ли му бяха малко другите грижи!

След няколко минути щеше да започне следващия етап от пътуването си — макар че при разстоянията, които трябваше да измине, „одисея“ щеше да е по-подходяща дума.

Срещата със Сайд-Уиндър беше щастлив шанс, но тя не беше случайна. АМЕКСИКО го беше осведомил, че Стив си е осигурил работа като пощальон и може да тръгне в неговата посока.

Как Майка беше успял да пресметне това си остана загадка и как Брикман беше успял да проникне в системата толкова бързо — още по-голяма загадка. Сайд-Уиндър беше принуден да издържи две години тежък труд и брутално отношение, преди да бъде допуснат да работи на корабите и му бе необходима още една да достигне до главен надзирател. И той беше постигнал това само като беше станал най-големия подлец на борда. Не... бързото издигане на Брикман сигурно беше уредено. Очевидно трябваше да го държи под око.

Докато се връщаше към хамалите, Сайд-Уиндър се сети, че е забравил да каже на Брикман, че на мютите и на ренегатите е забранено да притежават пари. Стив не притежаваше нищо и не можеше да спечели нищо: храна, облекло, квартира идваха от работата, но оризът в корема ти, ризата на гърба ти и покривът над главата ти бяха на господаря... както и ти самият.

Макар че всичко това беше по-малко сериозно от носене на оръжие, да притежаваш пари също беше наказуемо провинение — както Брикман скоро щеше да открие, ако решише да направи необходимата подготовка. Билетите за кораба трябваше да се платят, но можеха да се закупят само от майстор на желязо.

Сайд-Уиндър не беше прекалено разтревожен. Всеки достатъчно умен да се издигне от нелегален имигрант до пощальон за по-малко от месец и половина, трябваше да може да намери изход от един такъв малък проблем.

-
- [1] Ловец на елени (англ.) — Б.пр. ↑
  - [2] Пурпурен дъжд (англ.) — Б.пр. ↑
  - [3] Късмет (исп.) — Б.пр. ↑
  - [4] Довиждане (исп.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА 10

Докато Стив пътуваше на север за неочакваната си среща със Сайд-Уиндър, много закъснелият земен конвой, в който бяха Джоди Казан и Дейв Келсо, най-накрая стигна Фири на бреговете на Делауер. Тухлите, използвани за изграждане на Фири, бяха дошли от пепелищата на Филадельфия, града на братската любов, изпепелен през 2015 година от Новата ера — годината, която отбелязваше края на наричаното от мютите Старо време.

За много от пътниците, присъединили се към конвоя през последните етапи на пътуването, този малък град на брега на реката — сега зает от търговци на едро и дребно, привлечени от предстоящия пазар на роби — беше краят на пътуването и веднага щом тяхното присъствие беше регистрирано от чиновниците на западната врата на града, където се събираше такса, всички побързаха да намерят подслон във вече препълнените ханове.

За Джоди и Келсо дългият преход, започнал със залавянето им от воините на племето М'Кол в северна Небраска, още не беше завършил. Двата ренегати бяха поети на портата от двойка яки корейски чиновници на работа при доставчика агент, който се радваше на доверието и търговския патронаж на семейство Мин-Орота. Чиновниците с дръпнати очи ги поведоха по многолюдните улици на града до кантората на агента.

През един отворен параван, който служеше и като врата, и като прозорец, Джоди видя оживения пазар за хранителни стоки с тълпи купувачи и продавачи. На сергиите имаше зашеметяващо разнообразие от храна, натрупана на тезгяхи и закачена на куки. Някои продаваха сурови продукти, други готвеха ястия за консумация на място. До ноздрите на Джоди достигна апетитен аромат на яхния, носен от летния ветрец, и тя почувства, че ще припадне от глад.

Един поглед към Келсо ѝ показва, че той е в същото състояние. По пътя ги хранеха достатъчно, но бяха изминали повече от триста мили, откакто бяха напуснали Пи-саба — и то пеша. Преходът ги беше

оставил по-мършави и изтощени отпреди — и непрекъснато гладни. Но това бе неизбежно — агентът хранеше и поеше семейството и служителите си и канеше на обяд клиентите си, но не беше от продоволствения бизнес. За него двете дълги кучета бяха просто поредната пратка за експедиране.

Въоръжени с необходимите паспорти за себе си и за робите, двамата чиновници подкараха Джоди и Келсо към ферибота, който прекосяваше извиващата се като змия покрай източния край на града река и продължаваше на юг към открито море.

Докато чакаха на кея, двамата трекери станаха свидетели на вече позната гледка — пристигането на покрита носилка със загадъчната жена с бяла маска и нейните две дребни прислужнички, които като тях се бяха присъединили към конвоя при неговото сформирание в Пи-саба. По средата на пътуването една банда на коне беше нападнала конвоя и бе отвлякла бялата дама и двете прислужнички като част от плячката. Похитителите обаче очевидно бързо се бяха смилили и ги бяха пуснали, защото и трите към края на следващия ден бяха настигнали конвоя в Мидири-тана.

Понеже не знаеха езика на майсторите на желязо, Джоди и Келсо не можеха да разберат какво става — освен онова, което виждаха с очите си. И тъй като, изглежда, никой не можеше да го обясни на бейсик, те трябваше да се досещат какво означава всичко това — и дали има някаква връзка с онова, което бе последвало. Защото яростното нападение от близо сто ронини, в което бяха убити шепа колари и пътници, не беше краят на тревогите и отклоненията от маршрута. Сутринта, след като отвличеното трио се беше присъединило към конвоя, неговото придвижване отново беше забавено заради откриването на три трупа — един от тях на самурай — на територията на пощенската станция.

За майсторите на желязо убийството на самурай беше сериозно престъпление. Минути след подаване на тревогата група държавни служители нахлу в станцията и се започна бясно разследване. За нетренираното ухо гласовете им звучаха като пронизително грачене на ято свраки, подплашени от връхлитащ ястреб.

Персоналът и пътниците бяха разпитани; стаите и багажът бяха претърсени; мястото на убийството бе проверено за следи. Джоди и Келсо зърнаха труповете, когато ги носеха от една пристройка към

главната постройка. Тях не ги разпитваха — бяха прекарали нощта по обичайния начин: под една каруца, с крака, завързани за колелата, и не можеха да бъдат заподозрени. Накрая, след като документите на всички бяха прегледани внимателно за стотен път, конвоят беше пуснат да продължи.

По воловете, теглещи каруците, се сипеха удари с камшици, мушкаха ги с остени, за да се навакса изоставането, но усилията на изпотените каруцари бяха безрезултатни. С недоволно мучене животните неохотно забързваха, но само след петдесетина метра се връщаха към предишния си ход. И всичко започваше отново.

Джоди се чудеше каква ли е съдбата на другите заловени от мютите ренегати от групата на Малоун — и особено какво е станало с Медицинската шапка, който се беше погрижил за нея, след като тримата нарушители от групата на Малоун я бяха намерили полузарита в тинята на река Нау енд Ден.

Келсо беше един от хората, помогнали да я изровят. Оттогава се бяха случили много неща. Тя беше станала ренегат по силата на обстоятелствата, не по собствена воля, но преживяното на повърхността беше събудило в нея нови чувства, които я бяха разтревожили и объркали. Повторната ѝ среща с Брикман не беше помогнала. Тя беше направила всичко, което можеше, за да спаси живота на бившия си подчинен, а после — по дяволите! — той си беше изрисувал тялото, беше си сплел косата и се беше облякъл в мютски костюм, украсен с камъчета! Спорът, който бяха имали по този въпрос и по някои други, особено за начина, по който Първото семейство поддържаше контрол върху федерацията Амтрак, все още я тревожеше.

Джоди беше чула много, което, изглежда, имаше смисъл — но колко от чувото беше вярно? Брикман беше отхвърлил обвиненията ѝ и я беше помолил да му вярва. Как можеше да вярва на трекер, който е избрал да спи с врага, вместо с хората от своя вид?

Но тогава... на кого можеше да вярва?

Според Първото семейство мютите бяха отровили въздуха с присъствието си. Затова всички те трябваше да бъдат избити — и въздухът отново да стане безопасен за дишане. Но как стоеше въпросът с майсторите на желязо? Техният свят може да не беше свят на високите технологии, но те бяха високо организирани, трудолюбиви

и изобретателни и съвсем очевидно различна раса от мютите. И много по-опасни. Откъде бяха дошли? Фактът, че живеят на повърхността на земята, значеше ли, че те също отравят въздуха с присъствието си? Ако беше така, това означаваше, че те са следващите, които трябва да бъдат унищожени в битката за Света със синьото небе. Тогава защо нищо не се споменаваше за тях в публичните архиви? Първото семейство сигурно знаеше за тях. Семейството знаеше всичко, което трябва да се знае.

Преди да бъде пометена от борда на „Дамата“ и да падне в огненото кълбо и след това почти да бъде удавена от пороя, всичко беше съвсем просто. Светът беше ясно разделен на „ние“ и „те“ — трекери и мюти. Човек знаеше кой е врагът и защо трябва да прави онова, което Семейството иска от него. Но присъствието на майсторите на желязо внасяше объркване; нарушаваше жестоката симетрия. Добре, те можеше да са дребни човечета с плоски лица, но едва ли биха могли да се категоризират като полухора. Те бяха по средата между тези две категории. И това правеше цялата ситуация съвсем различна. Защото ако имаше трета раса, тогава някъде можеше да има и четвърта, и пета, които можеха да имат претенции за място под слънцето.

Как би реагирала Федерацията, ако тези други човешки същества се окажеха по-напред в еволюционно и технологическо отношение от майсторите на желязо?

Мютите бяха лесни за класифициране — те бяха обречени да са изкупителна жертва — но какво всъщност означаваше думата „полухора“? Кой определяше критериите — и откъде знаеха те къде да теглят чертата?

След като човек започнеше да разнищва въпроса, цялата концепция определено започваше да изглежда несигурна. А това беше опасно, защото поставяше въпроса за историческото основание Първото семейство да претендира, че трекерите са предопределени да населят земята и да бъдат единствени господари на цялата повърхност.

Да... някой някъде трябваше да обясни много неща.

Делауер маркираше източната граница на владението Мицу-Биши. След като пресечеш реката, се оказваш в Нио-джасай. Някога

територията заедно с Арон-гирен принадлежала на Да-Тсуни, но след падането в ръцете на То-Йота те били лишени от собственост. Като резултат от тази победа семейството на шогуна сега притежаваше земя, простираща се от Сейнт Лорънс при Квебек до нос Чарлз при устието на залива Часапийк. Останките от Да-Тсуни — желанието им за реванш бе неутрализирано чрез брачни връзки с новото управляващо семейство — сега заемаха владение, отрязано от девствените гористи хълмове на югозападната граница.

Когато фериботът спря, покритата затворена носилка беше натоварена на количка с две колела, която можеше да се наеме за тази цел заедно с двама души за прътите отпред и отзад. Домашните прислужнички и корейските чиновници пътуваха с открити колички — по-нисък клас джинрикша, без тапицирани седалки и луксозни оси с пружина. Джоди и Келсо естествено вървяха пеша.

Намираха се на западния край на шосето от четиридесет и четири мили, което вървеше почти по права линия през сладко миришещи гори от бор и бял кедър и през блата, покрити с червени боровинки. Малката група направи почивка в една пощенска станция на около тридесет мили по пътя, при която двамата нарушители получиха първата си храна за деня. Това стана с разрешението на бялата дама, чиято покрита носилка беше вдигната от колелата и пренесена в стаята ѝ така, че да може да слезе, защитена от любопитни очи.

Стигнаха края на пътя късно следобед на следващия ден. Широкият плажове, простиращи се далеч на север и на юг, бяха защитени от разбиващите се вълни от верига пясъчни наноси и разпръснати островчета. Малкото дървета, успели да оцелеят, бяха нещастна гледка — с изкривени стебла и осакатени клони. Това свидетелстваше за жестоките зимни бури, идващи от Източно море.

Един подвижен дървен мост свързваше сушата с големия остров Атиран-тикаси. Между руините на сгради отпреди Холокоста, чиито забулени, засипани с пясък форми не даваха никакво указание за техните предишни функции, беше издигнато рибарско селище с покрито пристанище. Поколенията мародери, населявали острова преди пристигането на майсторите на желязо, отдавна бяха ограбили от срутениите постройки всичко полезно.

От пясъка зад селото като счупени ребра на полузарити динозаври се подаваха редици вкаменели дънери. Изгнилите дървени пътеки, които бяха поддържали някога, също отдавна бяха изчезнали — изгорени в огньовете за готвене и топлене на мръзнеците крайници на сивите фантоми, които бяха намерили душевна и физическа сила да оцелеят през неизброимите години, известни на мютите като Големия леден мрак.

Пристанището беше дом на разнообразна флота от малки рибарски лодки и убежище на няколко океански джонки. Корейските чиновници насочиха човешкия си товар към една от тях. По кея имаше най-различни бараки. Появи се местният агент на търговеца във Фири и документите за самоличност и разрешенията за пътуване бяха проверени и подпечатани, имената на всички бяха записани. И тъй като те пътуваха за друго владение, скромният им багаж беше претърсен за недекларирани стоки, на които можеше да се наложи мито.

Търговията и трафикът бяха двете главни занимания на майсторите на желязо по време на мир. Фамилията То-Йота сега беше много богата, но невинаги беше било така. Като върховни господари на Ни-Исан те просто печелеха от утвърдената от времето традиция, която беше обогатила техните предшественици Да-Тсуни, чиито ликвидни активи бяха експроприирани заедно с владенията им. „Победителят получава всичко“ беше максима, която все още бе в сила.

Управлението беше скъпа работа и всяка възможност за нарастване на допълнителните приходи се използваше с голяма охота — независимо колко незначителна е сумата. Като се вземеше предвид броят на сделките, излизаше, че съществуването на огромна армия от бирници и митничари е оправдано — а за техните заплати също бяха необходими средства.

Документите на „Йоко Ми-Шима“ бяха представени от Су-шан. След почтително почукване вратата на покритата носилка беше отворена достатъчно, за да позволи на началника на пристанището да се увери лично, че вътре има само една куртизанка, облечена по традиционния начин. Той се поклони учтиво и даде знак вратата да се затвори. Не беше направен никакъв опит да се претърси носилката или да се види лицето зад маската. Когато документите на такива хора бяха в ред, те винаги се пускаха да минават свободно.

И напълно основателно. Маскирането на куртизанки, спечелили благоразположението на феодалите и шогуна, датираше от столетия и беше символ на статус, даден им от техните благородни господари заедно с някои други привилегии — като например правото да пътуват инкогнито. Като резултат от тази лична свобода бе обичайно знатните дами — когато си позволяваха незаконни връзки — да приемат същата защитна окраска. В някои случаи бялата маска и тежкото копринено кимоно служеха за прикритие и на благородни господа. С цел да се избегнат смуцаващи разкрития беше стандартна практика към такива пътници да се отнасят с крайна предпазливост. Всички професии имаха своите рискове и беше общоизвестно, че в миналото доста свърххревестни митничари и пазачи на градските врати са загинали, понеже са знаели прекалено много.

Джоди и Келсо не притежаваха нищо, освен това, което беше на гърбовете им, и по една малка сламена чанта за документи, закачена на вратовете им. Заедно с лентите на ръцете с номерата, това бяха всички необходими данни: място на тръгване и от кого е издадено разрешението за пътуване, маршрут, крайна точка на пътуването и името на новия собственик. Всеки трекер или мют, хванат да пътува из страната без „жълта карта“, го очакваше арест и екзекуция по бързата процедура. Двамата вече бяха маркирани с неизлично мастило при влизане в Атиран-тикасите и сега, когато щяха да излязат, към нарастващата колекция от вътрешната страна на ръцете им беше добавен щемпелът на началника на пристанището.

След обичайния пазарлък между капитана на джонката и местния агент се постигна съгласие за обща цена за извозване по Порофи-даниса, подкрепено с чашки саке и безброй любезни усмивки. Корейските чиновници извадиха парите, агентът взе своя дял — който включваше незаконен процент за началника на пристанището и неговия колега в митницата — и когато всичко необходимо беше свършено, пътниците вече можеха да се качат.

Су-шан и Нан-кхе вървяха пред носачите със затворената покрита носилка; Джоди и Келсо, както подобаваше на положението им, завършваха колоната. Носилката беше оставена срещу вратата, водеща към каютите на кърмата — една, от които беше запазена за бялата дама. Прислужниците застанаха от двете страни на вратата да прикрият слизането на Клиъруотър от носилката; след това я

последваха вътре. На Джоди и Келсо — които бяха записани като товар — им казаха да седнат на палубата между носа и предния трюм.

Следващите два дни трябваше да носят желязо на краката, но пък черпеха известна утеха от факта, че морето беше относително спокойно и можеха да се топят нощем между балите памук, струпани на десния борд. Спартанската диета от варен ориз и нарязани зеленчуци беше лесна за храносмилане и този път, за разлика от пътуването по Голямото езеро, те успяха да задържат по-голямата част от нея в стомасите си.

Капитанът на джонката спря за кратко на едно малко пристанище, след това се отправи навътре в морето по курс доста на юг от Арон-гирен, преди да завие на северозапад покрай Баро-кирен в протока, някога известен като Роуд Айландски.

Блок Айланд — да използваме старото му име — беше най-източната граница на защитната зона, изградена около Арон-гирен, когато шогунът беше задължен да живее там. Заобикалянето далеч около него означаваше, че те няма да бъдат пресрещнати от нахалните любопитни екипажи на патрулните съдове на шогуна. В случая капитанът на джонката нямаше какво да крие, но и той, и екипът му бяха родени и израсли в Ба-сатана, което означаваше, че са верни главно на фамилията Мин-Орота. Следователно за тях беше въпрос на чест да не допуснат лакеи на То-Йота на борда винаги когато е възможно — едно чувство, споделяно от всички мореплаватели от Родирен и Маса-чуса.

Беше щастлива случайност, че Джоди и Келсо пътуваха с бялата дама. Използвайки момента, когато всички на борда, изглежда, бяха забравили за тях, те се наведоха над перилата и видяха как един майстор на желязо, чиито властнически жестове и богато облекло подсказваха, че е важен човек, отговорен за затворената покрита носилка, нареди на четирима яки носачи да я отнесат. Джоди не преставаше да се учудва на огромните размери и тегло на товарите, които носеха някои от тях, като, за да ги закрепят, ги връзваха и с лента през челата си. Не беше учудващо, че всичките бяха кривокраки.

Майсторът на желязо беше всъщност същият търговец на сушена риба, който беше уредил Клиъруотър да пътува с конвоя до Кари-варан; задачата му сега беше да осигури дискретното ѝ завръщане в островното любовно гнездо на генералния консул.

Три бели превръзки, въоръжени с пръчки, подбраха двамата трекари от джонката и ги отведоха на север през града до един път. Джоди и Келсо, вече без окови, само вързани един за друг с въже около вратовете, вървяха един до друг. Един динк вървеше пред тях, двама други — отзад — ги подкарваха с удари с пръчка винаги, когато не вървяха в крак или започнеха да клюмат; понякога — ако се съдеше по силния им смях — просто за развлечение.

Двамата понасяха стоически всичко. „Само почакайте, приятелчета. Някой ден...“

След бърз преход от тридесет и пет мили стигнаха местоназначението си: Херън Пул, разположен близо до малко земеделско селище на Мара-бара. Ако имаха достъп до картата в пощенската станция, щяха да открият, че са на около двадесет и пет мили на запад от Бостън, на някогашното шосе 20. Районът беше осеян с езера. Най-голямото, което лежеше точно на юг и имаше два острова, беше част от владението на Накане То-Шива, генералния консул за Родирен и Маса-чуса. По един заобиколен път Клиъруотър беше отнесена до задната врата къщата му.

Докато изминаваха последната миля по прашния път под любопитните погледи на хората, работещи в съседните ниви, Джоди Казан и Дейв Келсо не знаеха нищо за сделката между Мистър Сноу и Яма-Шита за доставка на летящ кон и заговора и контрзаговора, които сега бяха в действие. И с изключение на разбирането, че са отделени от другите нарушители, защото можеха да летят, никой не им беше казал къде отиват и защо.

И чак когато и двамата погледнаха почти едновременно нагоре и видяха един планер, чиято форма очевидно беше копие на „Скайхок“, им просветна за какво ще ги използват. Безмоторният самолет, покрит с бяла коприна, оцветена в розово от лъчите на залязващото слънце и с плътен червен кръг на всяко крило, кръжеше почти директно над главите им, след това се спусна рязко и кацна зад сградите отляво на шосето.

Келсо погледна Джоди и вдигна вежди.

— И ти ли мислиш същото като мен?

— Съмнявам се... но адски е сигурно, че не ни домъкнаха чак дотук да метем двора.

— Правилно. Това нещо иска само двигател и двамата с теб можем да се махнем оттук.

Джоди се усмихна.

— Не се пали толкова, Дейв. Ако те имат намерение да ни допуснат близо до тези неща, можеш да си сигурен, че са взели под внимание тази възможност. Те не са идиоти.

— Ние също — каза Келсо.

По едно от онези съвпадения, с които изобилства и животът, и фантазията, Стив също наблюдаваше пускането на планера. Идваше от запад с чанта с поща на гърба — беше хванал шосе 20 в О-сейса — и в момента беше на около три четвърти миля зад Джоди и Келсо. Сърцето му учести ударите си, когато видя планерът да се носи лениво в безоблачното небе и след това да се гмурка към земята. Това беше Херън Пул. Беше стигнал първата си цел.

Видя пред себе си на шосето малка група. Докато стигне оградения със стени двор, пешеходците вече бяха влезли през отворената порта. Той забави крачка и погледна вътре. Имаше няколко постройки, движеха се хора, но нищо интересно и никаква следа, освен факта, че планерът беше кацнал тук. Е, това нямаше значение — нали той щеше да се върне...

Междувременно трябваше да достави поща на генералния консул Накане То-Шибя, чиято официална резиденция беше на няколко мили по-нататък по шосето. Това щеше да е новата му база, докато човекът в черно не използваше от укритието си и не му уредеше обещаната работа в Херън Пул. Тогава щеше да престане да е пощальон. С помощта на безценната връзка розови листа щеше да махне окраската си и да стане най-новият член на малката група ренегати, наети от Кадилак.

„И тогава ще се почне...“

Джоди и Келсо минаха под покрития с керемиди трегер, който пазеше от дъжд високата десет крачки порта, и влязоха в голям двор, в който имаше две чисто нови едноетажни постройки. Като повечето жилища на майсторите на желязо, те бяха построени направо на земята от правоъгълни рамки, прегради с решетки и книжни панели. Покривът беше от застъпващи се дървени шинди, които можеха да се разглобяват — значи това можеше да не са постоянни постройки. Видяха и обичайните спомагателни постройки, каквито бяха виждали

в хановете по пътя си: бани, готварни, перални и така нататък, плюс други, по-стари постройките.

Показаха жълтите си карти и ги записаха с обичайната бюрокрация. Мастилото и хартията миришеха приятно, но от начина, по който динките се заеха с работата, беше ясно, че са пришпорени да свършат бързо. След като бяха официално „зачислени“, свалиха лентите на ръкавите им и ги смениха с метален диск за самоличност, завързан за врата. Дребничкият главен чиновник, изправен пред алтернативата да гледа нагоре към носовете им или да остане на мястото си зад високото бюро, не се помръдна, а само размаха предупредително пръст:

— Носи диск през цяло време. Свали него и ние свали глава. Хоу-кей?

Джоди и Келсо покорно наведоха глави.

Една мютка ги заведе в банята и гледката на горещата вода ги накара да възкликнат доволно. Те захвърлиха багажа си, свалиха парцаливите останки от трекерските си униформи и скочиха в изпускащата пара каца. След миенето със студена вода, с което се задоволяваха само Кълъмбъс знае откога, това беше неземеен лукс.

Потопени до ушите, те закачливо си натискаха главите, после се заеха със сериозното смъкване на натрупаната мръсотия от телата си. Пясъчният часовник, който отмерваше определеното им време, се изпразни твърде бързо. Всъщност това беше за добро: ако им бяха позволили да останат по-дълго във водата, топлината щеше да ги приспи. За да е сигурна, че няма да заспят, мютката — мълчалива и безстрастна — ги обля със студена вода, след това им подаде големи, сладко миришещи кърпи. О, Кристо! Болката и неудобството, които бяха претърпели през последните седмици, бяха временно забравени от истинската радост отново да бъдат чисти.

В съседния склад за дрехи, отново с мютски персонал, им дадоха два комплекта чисти дрехи от типа, носен от хората с по-нисък статус: къси долни гащи, свободна риза с дълбоко деколте и шалвари, ватирана жилетка с клечици и гайки вместо копчета и илици и сандали с подметки от въже.

Сандалите бяха тъмнокафяви; всичко друго беше сиво-синьо. Един символ на осемлистно кафяво цвете, оградено от кръг, беше отпечатан на гърба на ватираните жилетки и на ризите. Джапите, които

ги бяха събрали от кораба, носеха на лентите на челата си същия знак, както и прислужниците в административния блок. Джоди предположи, че това е знак на района, и не грешеше. Кафявото цвете беше емблемата на фамилията Мин-Орота, техните нови господари.

Следващата спирка беше складът за спални принадлежности. Джоди и Келсо получиха матраци и нови ватирани завивки и последваха водачката си в двора и в една от жилищните постройки, където тя им посочи две свободни места вдясно от входа.

— Благодаря — каза Джоди. — Какво следва?

Мютката я погледна със смесица от негодувание и възмущение и излезе, без да продума.

Джоди и Келсо се спогледаха, вдигнаха вежди, след това поставиха матраците и завивките си до другите, подредени през равни интервали покрай стената, и сложиха резервните комплекти дрехи и приборите за хранене на полиците над тях.

По същество процедурата беше същата като онази, която бяха изпълнявали през годините на обучение във Федерацията. Независимо колко си уморен, когато отиваш в новата база, не захвърляш вещите си в някой ъгъл и не отиваш в столовата, та човекът, който отговаря за твоя участък, да дойде и да оправи. Ако той вече не те е пришпорил, подреждаш всичко идеално *и сам отиваш да го търсиш*.

На входа се появи трекер със същите сини работни дрехи като тях. Беше мършав и имаше измъчен вид на човек, преживял големи трудности.

— Здравейте. Това ли сте всички?

— Доколкото знам — отговори Джоди.

Трекерът протегна ръка.

— Добре дошли в Херън Пул. Аз съм Рей Симънс, Рийган/Лабок.

— Джоди Казан. Форт Никсън/Уърт. Това е Дейв Келсо.

— Хюстън/Гранд Централ. — Двамата мъже си стиснаха ръце. —

Ти ли си шефът?

Симънс сухо се засмя.

— Просто шанс. Един от наетите работници. Сега ли слизате от кораба?

— Да, а ти?

Симънс направи гримаса.

— Трета година.

— На това място?

Трекерът отвърна с горчив смях.

— А, не... докараха ме тук през март. Преди това бях в ямите.

— В ямите? — попита Джоди.

— Огнените ями на Бет-Лем. — Симънс поклати глава. — Безброй високи тухлени пещи. Топят руда за производство на желязо и стомана. През първата година бях огняр, след това ме туриха да отговарям за група мюти, отливащи разтопен метал. Пускахме го да тече през плитки канавки в легла, изрязани във фундамент от мокър пясък — подредени като дърво с тънко стебло и къси широки клони. Когато се втвърди, трябва да отрежеш клоните — които са все още червени — и с едни дълги щипци да ги пренесеш на прокатния стан, като внимаваш да не удариш хората, които вършат същото от двете ти страни — докдето ти стига поглед. Двадесет и четири часа на ден, триста шестдесет и пет дни в годината. От горещината кожата ти се покрива с мехури, пушекът разяжда дробовете ти. Ако пуснеш стопилката много бързо, тя ще прелее и ще ти изгори краката. Ако я хвърлиш в много мокър пясък, парата ще издуха половината пясък във въздуха като златен дъжд. Много красиво, но също може доста да те изгори...

Келсо го прекъсна:

— Ясно. Ще ни разкажеш някой друг път.

— Там ли завършват повечето разрушители? — попита Джоди, за да компенсира унищожителната липса на интерес у Келсо.

— Или там, или в мините.

— Говориш така, сякаш си щастлив, че си тук — каза Келсо.

— Не толкова щастлив като вас — каза Симънс малко обидено.

Джоди остави тона му без внимание.

— Така че какво става тук, Рей?

— Ами строим самолети. Е... всъщност тепърва започваме.

— Какво значи това „ние“?

— Двайсет и четирима души. Събраха ни отвсякъде.

— Ти от Биг Блу ли си? — попита Келсо.

Симънс поклати глава.

— Кантонер съм. Четвърти разряд. Никой от нас не се е доближавал до летателна платформа, но всички имаме технически

разряди от един или друг вид. Мисля, че това е единствената причина, поради която ни докараха тук. Вие какви сте... наземен екипаж?

Беше ред на Джоди да поклати глава.

— Планеристи. Преминах на отсамната страна миналата година след пет срока над земята. — Тя посочи Келсо. — Той е по-отдавна, но... така и не разбрах всичките му преживявания.

— Кой го е грижа? — каза Симънс — Това са минали истории. Няма смисъл да се говори за тях. На динките не им пука кой си или откъде си... на нас също. Така трябва да се държите и вие. Първото правило е да имаш вяра в своите приятели нарушители.

— На мен това ми стига — каза Келсо.

— Какво е второто правило? — попита Джоди.

— Да правиш каквото ти се каже, да държиш главата си наведена и да не се опитваш да се перчиш. — Усмивката на Симънс беше горчива. — Това не е задължително... зависи колко дълго можеш да издържиш на топлината. Ако искаш да умреш, динките с удоволствие ще ти помогнат. Просто помни първо правило. И който и път да избереш, не убеждавай никой друг.

— Разбрах.

Симънс ги огледа за втори път оценяващо.

— Така... планеристи значи? Сигурно са ви докарали да помагате на оня другия в летателните изпитания.

— Може би — съгласи се Келсо. — От шосето видяхме един планер. Това той ли беше?

— Да.

— Управляваше много добре — каза Джоди. — Трябва да е друг избягал от Биг Блу.

Симънс кимна и каза:

— Да. Той ръководи проекта.

Келсо озадачено погледна Джоди, после каза:

— Добре ли те чух? Мислех, че тук се разпореждат майсторите на желязо.

— Така е. Това е... някакво споразумение.

Джоди почувства как гърлото ѝ се стяга.

— И как се казва този човек?

— Брикман.

Келсо отвори уста да каже нещо, но спря.

Джоди зададе въпроса вместо него.

— *Стив* Брикман? От Рузвелт/Санта Фе?

— Да — каза Симънс. — Познавате ли го?

— Някога го познавахме — изръмжа Келсо. — Боже мой! Точно този тип е причината да сме тук! Последния път, когато го видяхме, ходеше важно с група мюти, облечен като палячо... и сега си е заврял носа направо в задника на *тези* кюфтета!

— Успокой топката, Дейв.

— Виждаш съм вашия приятел — каза Симънс, използвайки възможността да отнеме няколко точки от Келсо. — Не знам какво се е случило преди и не ме интересува, но вашият Стив май е много по-умен от вас...

Келсо замахна към Симънс, но Джоди го блокира с рамо.

— Казах „успокой топката“, Дейв! Така няма да стигнем доникъде.

— Правилно — каза Симънс. — Брикман си е изработил малък сладък номер. Не знам колко дълго ще продължи, но всеки ден работа там е един ден по-малко в ямите или някоя друга мръсна, тежка работа. Аз и останалите момчета *спечелихме* това безплатно пътуване и няма да допуснем някой с жълто под носа да ни създава неприятности.

Келсо избухна:

— Достатъчно! Няма да допусна това да продължи!

Симънс отказа да отстъпи, докато Джоди се бореше с Келсо да го успокои. Той беше по-едър и по-силен, но тя беше бърза и жилава.

— Каз! Махни се от мен, моля те!

Тя се обърна към Симънс.

— Не се тревожи. Ще се оправя с него.

— Добре ще е — каза Симънс и се обърна към вратата. — Иначе до утре на закуска ще е мъртъв.

— Да бе! — изрева Келсо. — Ще видим тая работа. Не се тревожи, взех ти мерника!

Симънс спря и го изгледа.

— Колкото до това, аз и още двадесет и трима взехме вашите. — Подчерта заплахата, като вдигна пръст. — Помисли добре, преди да си легнеш довечера.

Келсо бутна Джоди настрана и отиде до прозореца. И двамата видяха как Симънс пресича двора.

— Не беше много умно от твоя страна, Дейв.

— Да. Една плесница щеше да свърши по-добра работа. А и аз щях да се чувствам по-добре. Шибаният Брикман... — Той я погледна нацупено. — На коя страна си ти все пак?

— На твоя. Но сега не е нито времето, нито мястото за разчистване на сметки. Динките ще се нахвърлят върху нас като побеснели. Обещай ми да не създаваш трудности и да провалиш всичко.

— Може би. — Келсо гледаше мрачно през прозореца; после вдигна рамене — гневът му премина. — Ще видим как ще тръгне. — Тя тръгна към вратата. — Къде отиваш?

— Да поправа няколко моста.

— Да вървят на майната си. Не искам да се унижаваш заради мен. Ако не си готова да ме подкрепиш, просто стой настрана. Става ли?

Джоди стисна устни и преброи до пет, преди да отговори.

— Ти си невъзможен скапаняк... знаеш ли?

Келсо го прие като комплимент.

— Това е част от моя фатален чар. Никой не е стигнал до върха, като се е правил на добър.

— Прав си, по дяволите — имитира го Джоди. — Някой път трябва да ми кажеш как е там горе.

С физическите си характеристики — площ, машини и персонал — Херън Пул не създаваше впечатление на голямо предприятие. Въпреки дейността на Кадилак всичко беше все още на начален етап; експериментален проект, нищо повече. Това се дължеше отчасти на предпазливостта, проявена от страна на Кио Мин-Орота. Неговата оценка за потенциала на Кадилак не се беше променила ни най-малко, но той знаеше, че работата в Херън Пул се наблюдава внимателно от пратеника Хазе-Гава. От докладването от дългите кучета използване на такъв апарат беше ясно, че само няколко полка летящи коне могат драматично да променят равновесието на силите — една възможност, която не би убегнала от вниманието на шогуна.

Синовете на Ни-Исан още не притежаваха скорострелни пушки и експлозивни оръжия, които правеха летящите коне толкова

смъртоносно бойно средство, но и това щеше да стане. Междувременно тяхната скорост означаваше, че една мощна сила от самураи може бързо да достигне всяка част на страната, независимо от терена. Те биха връхлетели, буквално, от небето като соколи. Възможността да се извършват такива маневри щеше да изисква пълна ревизия на военните тактики.

Кио Мин-Орота разбираше деликатната линия, която трябваше да прекрачи. Задачата за построяване на тези самолети беше дадена на неговото семейство, защото той беше считан за *фудай* — доверен съюзник на шогуната. Но успехът носеше своите рискове. Ако Херън Пул се разширеше много бързо и важноста му бъдеше раздута от приказки и необузdana спекулация, това можеше да накара младия шогун да размисли и да отнеме лиценза в полза на собственото си семейство — ситуация, която трябваше да бъде избегната на всяка цена. Ако То-Йота станеше единствен собственик на такова оръжие, щеше да го използва да задържи противниците си и по този начин щеше да тури край на всички надежди за нова ера на прогрес.

Като ключов участник в „модернистката“ конспирация, Мин-Орота полагаше усилия да създаде впечатление, че макар да е готов да подкрепи проекта за летящия кон, не го поддържа категорично. С тази цел той беше забавил темпа на развитие чрез отхвърляне на постоянните искания на Кадилак за работна ръка и ресурси и беше дал да се разбере в дворцовите среди, че макар и апаратът да може да лети с двигател, когато бъде създаден такъв, той се страхува, че в дългосрочна перспектива неговото влияние върху обществото на майсторите на желязо ще нанесе повече вреда, отколкото полза.

Всичко това бяха лъжи, разбира се, но те бяха опит за запазване на репутация чрез държането на традиционните ценности. Това му осигуряваше също вратичка за измъкване в случай, че планът на Яма-Шита за хващане на тъмната светлина даде нежелан резултат — една авантюра, която той не поддържаше безрезервно.

Преведено на бейсик, посланието, което той излъчваше към шогуна, гласеше така: „Подкрепям всичко това само защото вашите хора ме принудиха“.

Тактиката беше добре изпитана. Цялата сделка беше, разбира се, подготвена задкулисно от Яма-Шита, но архивите щяха да покажат, че Кио Мин-Орота не е бил инициатор. Йеясу, хитрият стар шамбелан,

беше посъветвал шогун да даде производствен лиценз на семейството на Мин-Орота, без да премине през целия процес на търсене на най-доброто предложение от заинтересованите страни. Единственото, което оставаше сега, беше да се намери някакъв начин, като се изключеше смърт, да се попречи на Накане То-Шибя, генералния консул, да обърка нещата — и буквално, и фигуративно — и всичко да отиде в техни ръце.

Джоди настигна Симънс, когато той минаваше под арката на задната страна на двора срещу главната порта. Отзад имаше още постройки. Симънс спря и се обърна към нея.

— Виж — каза Джоди, — искам просто да ти кажа, че Дейв е свестен... разбираш какво искам да кажа. Виждам, че нещата тук са малко необичайни, но истината е, хм... никой от нас двамата не очакваше да се натъкнем отново на Брикман толкова скоро. — Джоди разтърси глава в изненада. — Не зная как го прави този човек, но явно се справя. — Тя тръгна в крак със Симънс. — *Сигурен* ли си, че това е Стив Брикман?

— Поне той казва, че е. Не разбирам защо ще лъже за такова нещо, но какво значение има? Той командва и изглежда, знае какво прави. Май само вие имате проблем.

Симънс я поведе по една алея между две дълги едноетажни постройки. На лицевите страни през еднакви разстояния имаше плъзгащи се врати — всичките бяха широко отворени и Джоди можеше да види какво има вътре. Бяха дълги, просторни работилници. Тази вляво беше пълна с купчини суров дървен материал и тезгах за изработване на части; в другата вдясно имаше дървени магарета с крила на планери върху тях, на други имаше фюзелажи.

Имаше и примитивна производствена линия, на която се сглобяваха отделни детайли. Джоди преброи десет самолета в различен етап на завършване. Няколко трекери в сини дрехи слагаха инструменти на различни стелажи и почистваха работните си места; други метяха пода. Работата явно изискваше умение и интелигентност; навсякъде беше чисто и преди всичко, атмосферата изглеждаше спокойна — не се виждаше нито една бяла превръзка с пръчка. Джоди

разбра защо Симънс и неговите другари не искат нещо да провали нещата.

Имаше обаче нещо, което не се връзваше. Симънс беше докаран в Херън Пул през март и беше казал, че Брикман вече е работел. Но тя и Келсо се бяха срещнали с Брикман през април и за последен път го бяха видели в края на май да другарува с техните мютски похитители при търговския пункт. Джоди не беше съвсем сигурна за точните дати — стандартният ѝ часовник беше паднал от китката ѝ, когато я беше повлякла реката. Но ден-два повече или по-малко не бяха от значение; въпросите оставаха: ако Брикман беше на територията на Плейнфолк през април и май, как, в името на Кълъмбъс, можеше да е бил тук, в Херън Пул — и как, по дяволите, бе дошъл тук толкова бързо?

Преди да може да попита Симънс вниманието ѝ беше привлечено от един планер, който излиташе от полето зад работилниците. Друг от същия тип бутаха към тях на талига с колела. Планерът във въздуха се издигна бързо по въже, прикрепено към носа му. Другият край беше завързан за машина далече в десния край на полето.

До ушите на Джоди постигна слабо пухтене.

— Лебедка с парно задвижване — каза Симънс.

Джоди наблюдаваше издигането с интерес. Беше запозната с принципите на топлинните и въздушните течения, които се използват при „Скайхок“, но нищо като това не съществуваше във Федерацията. Там човек се учеше да лети с помощта на витло и акумулаторно захранван двигател.

Когато безмоторният самолет беше на около хиляда фута, пилотът откачи въжето. На свободния край се вееше син флаг. Самолетът направи лек завой надясно с наклонен надолу нос да набере скорост, след това се издигна, докато не изгуби скорост. Задържа се за момент на опашката си, праметна се акробатически през дясното крило и прелетя назад над главите им към полето.

— Чудесно! — възкликна Джоди. — Но защо безмоторни самолети?

— Динките нямат електричество — каза Симънс.

— Нямали са и безмоторни самолети, преди да започнете да ги строите. Как така никой не им е казал какво им липсва?

— Не е необходимо. Динките отдавна знаят за това. Наричат го „тъмна светлина“ и за тях това е зло. Според Брикман майсторите на желязо са забранили със закон всички видове електрическа апаратура. Темата е абсолютно табу. — Той вдигна рамене. — Знам, че звучи идиотски, но е така.

Джоди погледна безмоторния самолет и каза:

— Може би в края на краищата това е за добро. Тези планерчета няма да са сериозна заплаха.

— Не бъди толкова сигурна. Брикман работи върху проблема за двигателя. Разработва лека парна машина.

— Парна машина? — Джоди се засмя.

— Не се смей. Сега правим изпитания. Имаме проблеми само с мощността.

— Какво използвате за гориво?

— Нефт. Но търсим нещо, което гори по-бързо и отделя повече топлина.

Джоди презрително изсумтя.

— Такъв самолет никога няма да се издигне от земята.

— Досега — призна Симънс. — Но работим върху него.

Шестимата трекери, които возеха приземилия се планер към работилницата вдясно, минаха близо до тях. Докато Симънс ги питаше как е преминал изпитателният полет, Джоди оглеждаше работата им професионално.

Покритите с коприна крила бяха изтеглени назад като на „Скайхок“, но не бяха пълни с хелий и имаха твърда конструкция. Източеният отсек на фюзелажа, на който липсваше монтиран отзад двигател и витло, беше прикачен директно под долната страна на крилото, кабината беше точно пред водещия край.

„Скайхок“ беше чиста конструкция делта крило без опасна плоскост и румпел; летателният апарат на Брикман имаше лонжерон, който отиваше назад от централната част с кръстовиден опашен възел, монтиран на края. Това беше единственото отклонение от оригинала; при „Скайхок“ завиването наляво и надясно ставаше посредством контролни възета, които обвиваха външния заден край на крилата. На безмоторния самолет на Брикман имаше два панела, които се въртяха нагоре и надолу: елерони — като използваните в двуместния „Скайрайдър“ и „Скайхок Марк-2“.

Но Джоди още не знаеше за тези неща. „Скайрайдър“ се използваше изключително от АМЕКСИКО, чието съществуване се пазеше в строга тайна, а тя беше изоставена, считана за загинала преди „Марк-2“ да бъде внедрен в „Биг Ред Уан“ — ешелон „Ред Ривър“, флагманът на надземните сили на федерация Амтрак.

Имаше и една друга очевидна разлика — триколесната талига отдолу беше заместена от централен дървен плаз. Два малки плъзгача бяха поставени под ъгъл на двете страни, за да предотвратят клатушкането на планера и блъскането на краищата на крилата при приземяване. Но това не решаваше проблема. Един неопитен пилот все пак можеше да откъсне красивите крила, ако се приземеше лошо.

— Никакво шаси — каза Джоди на Симънс.

— Да. Динките нямат каучук, с който да направят гуми. А без електричество не може да се произвежда алуминий или някоя друга лека сплав. Трябва да се задоволим със стомана, мед и месинг. За излитане използваме талиги. Малко е примитивно — като много неща тук, — но върши работа.

— При условие че кацнете на същото поле.

— Тук си права — призна Симънс. — Ако имаш някои умни идеи, не се притеснявай да ги споделиш. Брикман винаги е готов да приеме предложения. А като планеристи вие знаете по тези въпроси много повече от нас.

— Да...

— Каква е връзката ви?

— С Брикман? О... бяхме на един и същи ешелон — „Луизианската дама“. Аз бях командир на авиационното звено. Преприемнахме през различни трудности... после ме свалиха. От онова, което ми каза при срещата ни, той бил свален на следващия ден. Но той умее да оцелява. И е умен. Не пропуска нищо.

— Това го знаем всички.

Джоди гледаше как изпитваният планер се носи грациозно в свечеряващото се небе.

— Изненадана съм, че не е научил никой от вас да лети.

Симънс се засмя.

— Шегуваш ли се? Не можеш да ме накараш да летя на такова нещо. Доста време ми трябваше да свикна да стоя тук на земята съвсем сам, без да треперя.

Планерът, сега вдясно от тях, зави на юг отвъд пътя, после се отпрати назад към полето. Брикман наклони дясното крило и направи същия стръмен заход, който бяха наблюдавали първия път. Изглеждаше, сякаш ще се плъзне право в работилниците, но когато слезе на около петдесет фута, продължи хоризонтално и прелетя над главите им.

Келсо бе излязъл да види кацането. Стоеше до тях със скръстени ръце и се полюшваше на пети, без да им обръща внимание. Симънс го погледна, после отпрати въпросителен поглед зад гърба му към Джоди. Тя само вдигна вежди и рамене.

Планерът се плъзна и спря на около сто и петдесет фута от тях, след това, когато наземният екип откара една талига при него, леко се наклони на десния си плаз. От кабината излезе човек, облечен в бял гащеризон, и застана с ръце на кръста, докато вдигнаха планера на талигата, после тръгна подир шестимата мъже, които го подкараха към работилниците.

— Това всичко ли е за днес? — попита Келсо. — Или трябва да запалим фенери? — В гласа му нямаше никаква злоба.

— Това е всичко. Нощни полети няма да има до следващата седмица.

Келсо не схвана шегата.

— Добре. Няма ли да ни представиш?

— Мислех, че вече се познавате.

— Така е. Но тъй като той не ни очаква, може би е по-добре да помогнеш да се преодолеят първите трудности. Не искам да си създаде неправилна представа.

Симънс погледна Джоди.

— Винаги ли е толкова наежен?

— Само когато се чувства засегнат.

Групата, която взеше планера, дойде по-близо. Брикман вървеше до опасната плоскост, лицето му отчасти бе закрито от дясното крило. Носеше на челото бяла превръзка с кафяв мотив на цветето на Мин-Орота и изглеждаше доста по-слаб от последния път, когато Джоди го беше видяла. Късо подстриганата му коса също изглеждаше по-тъмна.

Симънс тръгна към планера. Джоди и Келсо изчакаха малко, после го последваха.

— Стив! Дойдоха нови хора.

В отговор облечената в бяло фигура махна с ръка, след това даде знак на наземния екипаж да откара планера в работилницата. Пречештото крило се махна и позволи на Джоди и Келсо да видят възпитаника на училището. Наистина беше по-слаб. И косата му беше не просто по-тъмна — беше черна.

И не беше Брикман.

Келсо почти се препъна.

— Ама...

— Млъкни — прошепна Джоди. — Просто запази спокойствие.

Приблжиха се точно навреме да чуят как Симънс казва:

— Казаха ми, че сте стари приятели. Колеги планеристи.

Кадилак беше затруднен. При „източването“ на паметта на Стив и по-късно, когато бе приел неговата самоличност, той не беше допускарал, че може да срещне трекери, които познават *истинския* Стив Брикман. Нямаше опасност те да познаят, че е мют, но щяха да разберат, че е самозванец — и това можеше да се окаже неприятно.

Ако не бяха планеристи, той би могъл да уреди да ги преместят поради някое изфабрикувано обвинение за немарлива работа или обидно поведение. Но с планеристи това беше невъзможно. Той имаше остра нужда от хора с опит в летенето, които да помагат за изпълнение на проекта, а тези двама новопристигнаха бяха единствените в целия Ни-Исан.

Кадилак ги изгледа един подир друг. Беше сигурен, че Стив щеше да знае как да обърне една такава ситуация в своя полза. Трябваше да се опита да направи същото. Но да знае всичко, което знаеше Стив, не беше същото като да знае как ще действа той при определени обстоятелства. Съвсем не беше същото...

А имаше и друг проблем, който не беше предвидил. Прехвърлянето на информация беше престанало в момента, когато Стив беше престанал да го обучава да лети. Тогава Кадилак беше ходил на дълго пътуване с Мистър Сноу и се бяха върнали в селището тъкмо навреме, за да станат свидетели на отлитането на Стив. Той знаеше от втора ръка събитията, които бяха предшестваха бягството на Стив, но не знаеше какво се е случило след това. Поради това можеше да си припомни всичко, което Стив знаеше за Джоди само до момента

на нейното изчезване. Келсо, от друга страна, му беше съвсем непознат.

— Джоди Казан... Да. Тя ми беше началник на „Луизианската дама“. Но тя беше убита при опит да кацне по време на една гръмотевична буря.

— Точно така — каза Джоди. — Почти убита. — Посочи обезобразяващия я белег на лявата страна на лицето си и на врата. — Имам с какво да го докажа.

— Виждам... — „Брикман“ я погледна остро. — Все пак изглеждаш доста по-различна от Казан, както я помня.

— Много различна съм. Ти също си се попромениял.

— Сигурно ме бъркаш с някой друг — каза Брикман. — Чух какво се е случило с Казан и „Дамата“, но аз не бях на борда по това време. Не казвам, че не си тази, която твърдиш, че си, но аз се присъединих към екипа на Хартман след снабдяването с нови съоръжения. Плейнфолк добре натупаха „Дамата“.

— Е... това обяснява всичко — каза Джоди.

„Брикман“ се подсмихна и се обърна към Дейв Келсо.

— Сигурен ли си, че се познаваме? Опитах се да си спомня, но името ти не ми говори нищо.

— Не съм изненадан — каза Келсо. — Когато Симънс спомена *твоето* име, помислих, че те познавам, но, хм... и аз като Джоди... очевидно те бъркам с някой друг. — Той вдигна рамене. — Случва се.

— Непрекъснато — съгласи се „Брикман“. — Няма значение. Ще имаме достатъчно време да се опознаем. Добре дошли. — Той се ръкува с двамата. — Рей Симънс ще ви въведе в нещата. Тук сме събрали добър екип, но сега, когато дойдохте и вие, работата ще тръгне по-бързо. — Той приключи с отдаване на чест и си тръгна. Всичко беше минало много по-добре, отколкото беше очаквал. Не беше измамил никого от тях, но и те бяха достатъчно схватливи, за да не създадат усложнения.

Симънс погледна Келсо.

— Е, радвам се, че това свърши. Какво ще кажете... да обърнем нова страница, а?

Келсо прие предложената възможност.

— Разбира се. Някакви проблеми?

— Никакви. Ще се видим по-късно... става ли? — После се обърна и забърза подир „Брикман“.

Джоди и Келсо ги изгледаха как изчезнаха зад работилницата, после се спогледаха. Джоди първа си възвърна дар слово.

— Ох...

— Точно така — каза Келсо. — Какво, по дяволите, става тук?

Точно същия въпрос — изразен по-елегантно и на японски — беше поставен със същата настойчивост от генералния консул Накане То-Шиба, Мин-Орота и, с помощта на крилатия флот от пощенски гълъби, от Хиро Яма-Шита. Но те също бяха принудени да се задоволят само с умозрителни заключения от малкото налични факти.

Генералният консул, разтревожен от докладите, че пътният конвой на два пъти се беше забавил, преди да пристигне във Фири, поиска двете прислужници да обяснят какво точно се е случило. Сушан и Нан-кхе, които живееха с ужаса от този очакван момент, разказаха с пронизителен фалцет своята част от историята, като размахваха ръце и цвърчаха като обхванати от паника канарчета.

Разказът сякаш пробуждаше главата му с дълги игли, но То-Шиба го понесе стоически. След това потърси Клиъруотър, чието блестящо присъствие отново украсяваше спалнята в къщата на езерото. Изкъпана и облечена в свежо фино светло кимоно с рисунки на цветя и покрити с лятна роса треви, тя беше поканена да успокои разтревожения дух на своя господар чрез възстановяване на познанството си с неговата машина за удоволствие. Чак след като на седмиците задържана страст беше сложен край и той лежеше по гръб с приятното болезнено чувство, че топките му горят като на жар, генералният консул попита за нейната версия на събитието.

Призована да си спомни всеки момент от пленничеството си, Клиъруотър призна, че е била без маска и подложена на физическо оглеждане, но се закле в живота си, че ронините не са ѝ задавали никакви въпроси и че тя не е дала никаква информация. Не каза нищо за среднощната си среща в пощенската станция с Нобуро, Стив и пратеника Тоширо Хазе-Гава. Ако беше казала за това, щеше да изложи облачния воин на смъртна опасност. Но тази тема не беше

засегната. Въпросите на Накане То-Шиба бяха основани на казаното му от прислужничките — а през това време те бяха спали.

По време на редовното си официално посещение на двореца на Мин-Орота в Ба-сатана генералният консул описа подробности от отвличането и изрази мнението, че това е начинание с лоша съдба, основано на погрешно разузнаване. Загрижен да даде най-добрия външен вид на нещата, То-Шиба избра най-простото и най-очевидно обяснение: група ронини, узнали за наличието в конвоя на затворена покрита носилка, бяха отвлекли лицето в нея с надежда да получат богат откуп; после, когато открили, че маската скрива нищо не струващо дълго куче, бързо оставили и нея, и двете прислужници на пътя.

Кио Мин-Орота слушаше внимателно и кимна в знак на съгласие, когато генералният консул заключи, че докато всички такива престъпни актове са достойни за съжаление, този конкретен инцидент е по същество незначителен и не трябва да безпокои никого.

— Това несъмнено е удобна теория и аз бих бил щастлив да я приема, ако нямаше един малък, но неприятен детайл. — Кио замълча, изчаквайки думите му да бъдат осмислени; изпитваше задоволство да наблюдава как оптимистичната увереност на Накане То-Шиба преминава в страх, несигурност и съмнение.

— Не ви разбирам...

— О, стига, не е ли очевидно? Ронините са изгубили четиридесет и шестима конници при залавянето на плячката си...

— Вече знаете и това? — изненада се генералният консул.

Лъжата последва лесно.

— Чух по заобиколен път, че е била направена засада на един конвой и че ронините са били преследвани. Но до този момент няхах представа, че са изоставили... стоките, които са ви принадлежали. Важното е, че ронините са изгубили много хора, за да пленят едно дълго куче и две виетнамски прислужнички. Трима души без стойност, които след това са хранили и отвели до главния път... като са рискували още свои хора.

— Да... но те са се движили под прикритието на тъмнината.

— Въпреки това не ти ли се струва странно?

То-Шиба беше объркан.

— Защо са ги пуснали? Защо веднага не са ги убили или поне не са ги задържали като роби?

Челото на То-Шиба все повече се покриваше с бръчки — последиците от въпросите на феодала му бяха ясни. След като умът му беше почти изцяло посветен на долните части на тялото му, логиката не беше най-силната му страна.

— Всъщност като споменахте, мисля, че... наистина е доста странно... — Той почеса разсеяно пъпа си. — Сигурно са имали основание, но дори от това да зависи животът ми, не мога да се сетя какво може да е то.

— Трябва да се напънете, приятелю — каза строго Кио. — Защото от отговора може да зависи и вашият, и моят живот! В името на великите ками — това е очевидно. Тези три личности трябва да са изчезнали, за да не се чуе повече за тях.

— Дааа, сега разбирам.

— Според мен — продължи Кио — има само едно обяснение. Били са пуснати, защото не са толкова безполезни, колкото изглеждат. Някой приписва на дългото куче такава стойност, каквато ѝ приписваш и ти. — Той почака за по-голям ефект, после добави: — Тъй като това е твоя работа, оставям ти да помислиш кой може да е той. Но аз мисля, че те шпионират, приятелю, и смятам, че е време бързо да оправиш нещата.

Когато получи с пощенския гълъб фактите, Яма-Шита стигна по-бързо от Кио Мин-Орота точно до същото заключение. Чрез тесните си връзки със Се-Ико той беше научил за нападението и кървавите последици два дни след като то беше извършено и бързо изпрати един от крилатите си куриери да предупреди Мин-Орота.

Яма-Шита беше бесен. Въпреки всичките му усилия дългото куче беше паднала, макар и за кратко, в неизвестни ръце. За щастие генералният консул не беше осведомен за заговора за хващане на тъмната светлина, но Яма-Шита съжали, че не се беше придържал към своето правило никога да не се свързва с хора, които не обича, на които не вярва и преди всичко — не уважава. Той беше позволил на Кио Мин-Орота да го убеди, че като зет на шогуна То-Шиба може да бъде полезна пионка, но въпреки тяхната бдителност този глупак накрая

беше успял да компрометира и тях, и себе си. Никой не знаеше истинската същност на ронините, които бяха държали дългото куче в плен цяла нощ, но тези десетина часа можеха да се окажат опасни. Не беше тайна, че престъпни банди действаха по заповеди отгоре. Когато законите и обичайните средства не даваха резултат, управниците на Ни-Исан — и амбициозните феодали също — не се двоумяха да използват някои по-особени методи, за да постигнат целите си. Според известието, изпратено от Мин-Орота, развратницата не била разпитвана от похитителите. Но обясненията, които бе дала, не бяха изтръгнати със заплахи за мъчения. Кой можеше да каже, без тя да е подложена на изпитание, дали е казала истината? Да се остави жива, след като е изрисувана курва на То-Шиба, беше рисковано; но сега, когато беше обект на външен интерес, тя беше още по-голяма заплаха.

Да... трябваше да се вземат мерки...

На Яма-Шита му беше предадено също какво бяха казали прислужничките за самурая и двете червени превръзки, намерени мъртви в пощенската станция в Мидири-тана. Предполагаше се, че мъжете са били убити от нинджа, но двете жени не знаеха почти нищо за инцидента и Яма-Шита нямаше никакъв независим източник на информация, който да му помогне да свърже убийците с нападението на пътния конвой. Листът, поставен върху гърдите на Нобуро, в който се казваше, че той и двамата му другари са ронини и врагове на Се-Ико, беше изчезнал мистериозно преди това да стане публично достояние. Мидири-тана беше владение на Мицу-Биши, съюзник на шогуна и оттам бяха реагирали на един апел от летния дворец в Йедо да забулят в тайна цялата работа.

Съдържанието на анонимното писмо, пратено от Тоширо Хазе-Гава до семейство Се-Ико, можеше да помогне на Яма-Шита да направи връзки, които биха потвърдили предполагаемата самоличност на марионетката. Но писмото, разкриващо мястото и метода за влизане в тайния базов лагер на ронините, не стигна до местоназначението си. Някой, на когото беше наредено да следи движенията на пратеника, го видя, че възлага на ханджията в Ари-дина да изпрати запечатан документ по пощата, и скоро след като беше подадено, писмото беше заловено.

ГЛАВА 11

След като използва позицията си на пратеник на вътрешния двор да осигури на Стив работа като пощальон, Тоширо Хазе-Гава напусна Ари-дина и се върна в летния дворец на Арон-гирен. Като сменяше конете в пощенските станции по пътя, той можеше да препуска на практика непрекъснато, но дори за един трениран конник като Тоширо това беше изтощително, така че той всяка вечер взимаше гореща вана и почиваше няколко часа преди да стане в три през нощта и да продължи пътуването си през същия сив сумрачен свят, който бе напуснал много след залез-слънце.

Щом пристигна в Йедо, пратеникът размени обичайните приветствия с Камакура, предания капитан на охраната, след това, според изискванията на протокола, представи акредитивните си писма в кабинета на дворцовия шамбелан. Йеясу не можа да го приеме лично, тъй като напоследък стомахът го измъчваше все по-често.

Тоширо изрази дълбокото си съжаление за лошото здраве на знатния си господар на главния секретар, който в отсъствието на Йеясу държеше фронта, и го помоли да предаде лично на шамбелана най-почтителните му и искрени благопожелания и надежди за бързо оздравяване. Секретарят отговори по същия учтив неискрен начин, като увери пратеника, че шамбеланът ще бъде дълбоко благодарен за изразената загриженост и добра воля. И така нататък, и така нататък.

Ритуалната размяна на любезности завърши със серия поклони и с учудването на Тоширо дали шогунът най-последно е успял да намери убиец, който познава достатъчно добре отровите и може сръчно да пусне нещо в храната на лукавата стара лисица.

Йоритомо, двадесет и осем годишният шогун, прие пратеника в кабинета си на първия етаж на двореца — кабинетът гледаше към декоративното езеро, осеяно с лилии и пълно с червени и бели риби. Последното съобщение от капитан Нобуро, изпратено по пощенския гълъб в същия ден, когато бе пусната Клиъруотър, беше турило край на

спекулациите относно нейната самоличност. Източниците на информация на пратеника отново се бяха оказали напълно надеждни.

Тоширо коленичи пред подиума, на който седеше шогунът с телохранителите си. Веднага след приключването на обичайните официалности пратеникът седна и започна да описва личната си среща с Клиъруотър в Мидири-тана. Това беше, разбира се, силно редактиран отчет: той не каза нищо за допускането, че тя и нейният другар са мюти. Но разкри, че Нобуро Нака-Джима е довел друго дълго куче, и разказа как то беше попаднало в ръцете на ронините.

— Този индивид — обясни Тоширо — е „мексиканец“, таен агент от самурайски ранг, и работи под директните заповеди на „шогуна“ на Федерацията. От неговите реакции на въпросите ми стана ясно, че съм си съставил погрешно заключение от рапортите, които имах преди това. Яма-Шита не е сключил съюз с Федерацията или с техни агенти. До днес той е имал сделка единствено с тревни маймуни и дълги кучета.

Лицето на Йоритомо помръкна; беше изгубил около десет процента от хладнокръвието си.

— Значи освен доказателството, че курвата, с която спи зет ми, е дълго куче, излиза, че останалите ти обвинения са напълно неоснователни.

Младият шогун се отвращаваше от несигурности. Конспирацията беше ясно определена, стратегиите бяха планирани, споразуменията със съюзниците препотвърдени, несигурните подкупени с обещания за компенсации, всичко беше добре обвързано — и сега всичко беше започнало да се разплита.

Мисълта за реакцията на Йеясу раздразни Йоритомо повече от факта, че всичко това беше безсмислено упражнение. Стареещият дворцов шамбелан така и не се бе примирил със загубата на контрол върху пратениците и използваше всяка възможност да дискредитира настоящото споразумение за директен достъп до шогуна. Когато лукавата стара лисица научеше, както най-вероятно щеше да стане, че последният рунд в уреждане на отношенията и подкупите — в които той беше активно замесен — е основан на погрешна предпоставка, за която не е бил попитан, щеше да се смее по целия път до най-близкия бардак.

— Не съм щастлив от това, Тоширо. Никак не съм щастлив. Още от самото начало не желяех да повярвам в тези истории, но разчитах на твоята преценка... а сега излиза, че ти си преценил ситуацията напълно погрешно.

— Не напълно, господарю. Вярвам, че при достатъчно време ще мога да ви дам доказателства от първа ръка, че...

— Достатъчно време? Ха! За какво? Да съчиниш още приказки? Кио Мин-Орота, когото ти нарече главен партньор на Яма-Шита, е включен в построяването на онези летящи коне, защото Йеясу ме посъветва да дам лиценз на някого, на когото можем да се доверим! Да не предлагаш да се върнем месец назад и да ми кажеш, че дворцовият шамбелан... единствената личност, на която, изглежда, вярвам... също е включен в конспирацията?

Шогунът удобно пренебрегваше факта, че Йеясу — неочаквано издигнат от досадник, който се меси в чужди работи, в несравним мъдрец — го беше посъветвал да даде ръката на четвъртата си сестра на Накане То-Шибя — плюс поста на генерален консул.

Тоширо се поклони до земята. Това беше моментът или да се прослави, или да се провали. Животът му сега зависеше от реакцията на шогуната на онова, което щеше да каже.

— Господарю, позволете ми отново да ви уверя, че да отдам живота си за вас за мен е чест, но ви моля да размислите върху следното. Когато Седмата вълна достигна тези брегове, кръвта на фамилията Хазе-Гава оцвети Източното море, смесвайки се с тази на техните братя по оръжие, благородните То-Йота. Никой самурай от такъв древен род няма съзнателно да опетни името на друг благороден дом с неоснователни обвинения. Това ще донесе безчестие върху семейството му и върху самия него — петно, което може да се измие само със сепуку, както изисква традицията. Дали аз ще остана жив, или ще умра не променя факта, че властта и амбициите на рода Яма-Шита представляват все по-голяма заплаха за настоящата ера на мир и стабилност. Моето заключение, основано на представеното ми доказателство, беше неправилно, но моята грешка беше честна, продукт на естествена предпазливост и безгранично желание да защитя шогуната. Но моите намерения, колкото и добре обосновани да са, имат малко значение. Един самурай, достоен за името си, не пледира за смекчаващи вината обстоятелства. Ако се е държал

правилно, говорят неговите действия. Каквото и да е решението, сурово или милостиво, един слуга винаги трябва да приеме безусловно присъдата на своя върховен господар, защото той е единственият арбитър за справедливост и неговата власт винаги трябва да се зачита.

— Добре казано. Иска ми се всички да го чувстват така.

Тоширо прие този коментар с друг дълбок поклон. Дотук добре, но опасността още не беше отминала.

— Господарю, ако бях длъжен да се върна с празни ръце, щях да предпочета да се самоубия, вместо да изгубя достойнство, като призная тази печална грешка в преценката си. Но аз спрях ръката си, защото новината, която нося, е по-важна от всичко, за което сме говорили досега.

— Продължавай...

Пратеникът се подвоуми, устата му внезапно пресъхна. Той прекара език по зъбите си да ги овлажни, после каза:

— Заплахата за възможен съюз между Яма-Шита и Федерацията е заменена с директна заплаха от самата Федерация.

Устните и очите на шогун се свиха в три тънки линии.

— Владетелят на Федерацията знае за споразумението между тревните маймуни и господаря Яма-Шита... знае дори условията на размяната. Доставка на пушки срещу един летящ кон с конник. „Мексиканецът“ знае също кога и къде са доставени оръжията. Той твърди, че неговите господари имат тайни прибори, които им позволяват да ни шпионират отдалеч. Използваната от него фраза беше: „Те имат очи и уши навсякъде по небето“.

— Обясни ли какво означава това?

— Не, господарю. Предполагам, че е имал предвид прибори, изработени от онези, които владеят висшите занаяти. Така че дори да беше обяснил, съмнявам се, че щях да разбера.

— Вярваш ли му?

Тоширо бръкна в робата си и извади радиножа на Стив, увит в парче черна коприна.

— Той предложи това като доказателство. От него го е взел самуряят Нака-Джима.

Той се наведе и остави внимателно ножа върху рогозката пред подиума.

Петимата телохранители, седнали в полукръг зад шогуна, се надигнаха и протегнаха шиите да го видят.

Йоритомо го огледа критично.

— Какво е това?

— Нещо, което се страхувам да докосна, дори да говоря за него, но което дългът изисква да ви представя.

— Да не говориш за прибор, хранен от тъмна светлина?

Тоширо наведе глава.

— Ясно. С това ти безусловно си извинен за вземането на такъв предмет и донасянето му пред мен — каза Йоритомо. — И си освободен от всяко бъдещо обвинение в предателство, възникващо от неговото последващо запазване или изхвърляне, заповядано от мен. Това прави ли те да се чувстваш по-щастлив?

— Малко по-малко неспокоен може би. — Тоширо би предпочел да получи това решаващо опрощение в писмена форма.

— Тревожиш се прекалено много. Отвори го.

Тоширо разви пакета, като внимаваше да не докосне съдържанието.

Шогунът погледна бойния нож.

— Надявам се, заради теб, да е нещо повече от онова, което виждат очите ми.

Пратеникът натисна ключалките, свали дървените чирени на дръжката и показа монтираната върху металната рамка отдолу микросхема.

Йоритомо, който никога не беше виждал никакъв електронен прибор, гледаше миниатюрния радиопредавател с предпазливостта на човек, който почти очаква той неочаквано да оживее и да изпълни стаята със смъртоносни лъчи.

— И какво прави това нещо?

Тоширо повтори обяснението на Нобуро, като добави, че той не е разпитвал Стив повече по този въпрос, за да го извади от равновесие, като демонстрира пълна незаинтересованост към онова, което дългото куче очевидно смята, че трябва да привлече вниманието им.

— Ако те разбирам правилно, посредством този прибор господарите на този „мексиканец“ могат да се свържат с него навсякъде и по всяко време на деня и нощта... и знаят къде точно е той?

— Такава беше ситуацията до момента, когато той попадна в ръцете на капитан Нака-Джима. Оттогава приборът е в мои ръце.

— Успя ли да разбереш с каква цел „мексиканецът“ е бил изпратен тук?

— Той самият много искаше да ми каже, господарю. Задачите му са били двустранни: да отвлече или убие ренегата дълго куче, който ръководи работата в Херън Пул, и, ако е възможно, да разруши целия комплекс.

— Самичък? Изключено!

— Господарю, неприятно ми е да го призная, но той е изключителна личност. Неговите бойни умения му спечелиха неохотното възхищение дори на капитан Нака-Джима; той има бърз ум, кураж до неблагоразумие, непоносима увереност в превъзходството на системата, която представя, и пълно безразличие дали ще живее, или ще умре.

— Може би има и други като него?

— Това е възможност, която трябва да разгледаме — призна Тоширо.

— Каза ли *защо* е изпратен да направи това?

— Да, господарю. Федерацията смята решението ни да построим летящи коне заплаха за статуквото. Като отвлекат или убият ренегата, който ни предава техните тайни, те се надяват да провалят нашия проект. Ако „мексиканецът“ не успее, Федерацията ще бъде принудена да докара по-големи сили и да извърши масиран предварителен удар, който, на свой ред, може да доведе до по-голям конфликт.

Перспективата за война с враг, въоръжен с оръжия, чиято сила идва от тъмната светлина, наруши вътрешното спокойствие, което шогунът беше постигнал през предишния час на съзерцание в каменната градина. Вените на слепоочията му се издуха, пулсът му се ускори.

— Така... и какво действие предприе ти?

— Предложих да му помагам.

Шогунът го погледна строго.

— Вярвам, че си имал сериозни основания за това.

Тоширо наведе глава. Беше мислил дълго и усилено, преди да реши да говори за Брикман и беше разработил грижливо всеки ход.

— Вярвам, че това е във ваш интерес, господарю. — Пратеникът разказа как е убедил „мексиканеца“ да работи като пощальон, за да бъде изпратен в резиденцията на генералния консул, откъдето в подходящ момент ще може — ако шогунът желае — да бъде прехвърлен в Херън Пул.

— С включването му в системата сега ние го държим под контрол. И той не може да промени настоящата си идентичност, освен ако ние не му позволим това.

— Тоширо отвори торбата с розови листа, която беше взел от Стив, и обясни на шогуната тяхното предназначение.

— Като се съгласих да му помагам, аз ще мога да научавам за неговите намерения и да му помагам или го да спъвам в зависимост от нашите цели. Като знаем кой е и къде е, можем да го държим под око и да разследваме с кого се среща. И в мига, в който пожелаете, да го ликвидираме. От друга страна, ако решите да премахнете един или повече от вашите... „противници“ или да спрете работата в Херън Пул, вие можете да прибегнете до дългото куче за постигане на желания резултат... и след това да го използвате като изкупителна жертва.

Йоритомо сложи лакът на полираната странична облегалка до лявото си бедро и подръпна замислено долната си устна.

— Ммммм. Интересна идея.

— Това ще се разглежда като намеса на чужда сила. И ако Яма-Шита не беше целта, той щеше да се чувства засегнат от страничния ефект от операцията. Нека си го понесе — *неговата фамилия* вкарва в страната всички тези чужденци. И ако например има някакъв „инцидент“, който е довел до смъртта, да речем... на генералния консул на Ро-дирен и Маса-чуса...

— Това може да се разглежда като нападение върху шогуната...

— Което най-малкото би изисквало към замесените — макар и непреднамерено — *сериозен* акт на възмездие.

— Правилно...

Последва продължително мълчание, през което време шогунът обмисляше различни сценарии. Тоширо държеше очите си настрана по обичайния начин, докато шогунът не заговори.

— Чувствам се длъжен да ти кажа, че когато започна разговорът, сериозно се съмнявах в перспективите за кариерата ти. А когато започна да ми разказваш за сделката си с този „мексиканец“, наистина

помислих, че си прекрачил границата на допустимото. Но сега виждам, че в това има много възможности. Браво!

Тоширо се поклони. Беше много доволен от себе си. Беше оценил ситуацията безпогрешно. Макар че дългите кучета бяха въоръжени с тъмна светлина, самураите на Ни-Исан щяха да намерят начини да отблъснат една атака на Федерацията. Но победата все пак можеше да доведе до поражение за шогуната. Изтощителните последици от една война щяха да разрушат настоящото крехко равновесие на силите и да създадат несигурна ситуация, при която фамилията То-Йота можеше да се окаже изместена от фамилия Яма-Шита — привържениците на прогреса. Тоширо знаеше, че изправен пред сериозна ситуация, шогунът ще предпочете да пожертва проекта Херън Пул — и да спечели няколко точки. А това наистина отговаряше много добре на интересите му.

След четири дни тичане между различните къщи на Мин-Орота и резиденцията на генералния консул Стив научи, че е назначен на маршрут, който включва Херън Пул. Не му беше дадено никакво обяснение, но той подозираше, че маскираният му благодетел е използвал властта си и влиянието си, където трябва.

По пътя си към и от Ба-сатана и до Нио-поро беше държал очите си отворени, но не беше видял никаква въздушна дейност — указание, че обхватът на конструирания от Кадилак планер е доста ограничен.

От собствените си познания по аеронавтика — а той беше най-добрият в курса — Стив знаеше, че без помощта на хелий е необходимо крило със съвсем различна форма, за да осигури достатъчна подъемна сила. Ако младият летописец — както твърдеше Мистър Сноу — беше източил от главата му всички практически и теоретически знания, за които той беше положил толкова много труд, тогава той също трябваше да го знае. Фактът, че Кадилак не го беше отчел, предполагаше, че на даден етап той възнамерява да сложи двигател. В който случай конструкцията с изнесено назад крило, която Стив беше видял по пътя си покрай Херън Пул, имаше смисъл. Кадилак очевидно проверяваше стабилността на основната конструкция на корпуса, докато измисли как да построи ефективен двигател, като използва наличните материали и инструменти.

Страхотно. Не би могло да бъде по-добре. Ако нещата се бяха развили по-бързо, Стив можеше да се окаже излишен. При съществуващото положение той все още имаше шанс да направи полезен принос. Можеше да има известно начално колебание, но при условие, че Кадилак може да бъде уверен, че той единствен ще получи цялото признание за всички умни идеи, до които ще стигнат двамата, Стив беше сигурен, че ще може да убеди мюта да го включи в екипа. Кадилак може и да беше източил мозъка му, но не мислеше по същия начин като него. Слабите места в неговата психика не му позволяваха да използва откраднатата информация, за да вникне в мисловните процеси на Стив. Знанието, което беше придобил, беше важен актив; знанието как да използва този актив беше нещо съвсем друго.

Както Кадилак сигурно вече беше открил.

Това успокояващо разбиране вля нови сили в Стив и той продължи да тича на запад по шосето към Мара-бара и Херън Пул. Като приближи малкото селце, той зърна нещо, което му даде още по-силен стимул. Три белокрили планера летяха в плътна стреловидна формация зад пухкава могила от ниски кълбести облаци.

Стив прецени, че са на около две хиляди фута. Беше горещ ден, така че имаше възходящи термични потоци от околните ниви, а след като се изкачеше на нивото на облака, всеки планерист знаеше как да използва тези потоци, за да се издигне още по-високо.

В свършен синхрон трите планера завиха надясно и нагоре, после, когато водачът им се гмурна, плъзнаха носове надолу. Разбрал, че правят лупинг, Стив се спря да ги наблюдава, затаил дъх в очакване да види дали ще имат достатъчна скорост да се издигнат отново до върха. С двигател човек никога не се страхува, че няма да има достатъчна сила да направи лупинг, но тези момчета можеха да спрат, преди да достигнат до върха и понеже бяха много близко един до друг, можеха да изпаднат в най-различни затруднения. Стив се съмняваше, че планерите имат някакви спидометри и се чудеше дали Кадилак е сигурен, че конструкцията е достатъчно здрава за въздушна акробатика.

Опасенията му се оказаха безпочвени. Планерите не се разпаднаха и никой не падна от небето. Те преминаха през върха в същата плътна формация, сякаш бяха залепени един за друг, след това излязоха от следващото гмуркане. Стив отново тръгна с дълга, лека

стъпка, усвоена от тичането с мечките М'Кол. Трите планера бяха изгубили около хиляда фута височина при последната си маневра. Ако продължаваха сегашния си курс, той щеше да ги изведе към пътя в далечния край на Мара-бара, където се намираше Херън Пул. При условие че не трябваше да спира и да се кланя до земята на минаващи самураи, той може би щеше да пристигне навреме, за да види как кацат — и да огледа конструкцията по-подробно.

Покривите на сградите от лявата страна на пътя за момент скриха от погледа му формацията, но когато излезе от селцето, той видя, че тя се е насочила в очакваната от него посока. Стив мина завоя на пътя и пред него вдясно се откри Херън Пул. Формацията се приближаваше. Изведнъж планерът отляво на водещия се залюля силно и след това се отдели и се гмурна под опашките на другите два. Нещо се влачеше от дясното му крило. Стив прескочи напоителната канавка и затича през нивата; планерът се заклати като пиян към него, губейки бързо височина.

Нещото, влачещо се от лявото крило, беше разкъсаната една трета външна обвивка. Все още имаше достатъчно, за да създава известна подемна сила, но обвивката на целия планер беше започнала да се бели. Пилотът трябваше да запази равновесие и очевидно бързаше да кацне, преди да се разкъса още тъкан. Ако станеше това, планерът можеше да се преобърне и да падне с носа надолу.

Стив тичаше слепешката напред, за да помогне на пилота, и изведнъж видя, че планерът, сега на около петдесет фута височина, стръмно се спуска към него. Неспособен да реши накъде да бяга, Стив стоеше с отворена уста. В един ужасяващ миг изглеждаше, че планерът ще се стовари върху него, но в последния момент пилотът успя да изравни крилата, планерът докосна земята с отвратително скърцане на по-малко от десет метра от Стив, след това подскочи във въздуха и зави към него. Той се хвърли настрана.

По дяволите! Проснат на земята с разперени ръце, Стив погледна планера, който отново падна на земята, покоси една широка ивица от нивата и спря; краят на дясното му крило бе само на няколко сантиметра от края на полето. Ако не се броеше счупеният плаз, който беше изорал неравна бразда в почвата, пилотът беше успял да приземи планера невредим. Само с крило и половина това беше успех.

Стив се затича напред и се пхна между висящите ивици бял плат, увиснали от края на лявото крило; пилотът вече се измъкваше от кабината. Носеше бяла превръзка на челото и свободна синя туника и панталони. И имаше розово-синкав белег от лявата страна на лицето.

— Трябва да гледаш къде кацаш — дружелюбно каза Стив. — За малко да ме премажеш.

Джоди Казан замръзна с един крак извън кабината.

— Кристофър! Какво правиш тук?

— Щях да ти задам същия въпрос.

— Аз го зададох първа. Дай да чуем.

— Това е дълга история, но между другото, дойдох да те видя. Обещах да се грижа за теб... помниш ли?

Джоди му хвърли един старомоден поглед, измъкна и другия си крак от кабината и се олюля.

Стив я хвана за ръката.

— Добре ли си?

Джоди бавно се изправи.

— Чувствам се сякаш половината ми задник е забит в гърба. — Измъкна се от ръцете му, погледна оголеното ляво крило, мина зад опашния лонжерон да провери дясното крило, след това коленичи да огледа долната страна на фюзелажа и счупения плаз.

Стив надзърна в кабината. Беше с плетена камъшитова седалка и румпел — и без никакви прибори. Той коленичи и погледна повредата. Ламинираният дървен плаз беше разцепен, поддържащите рейки бяха минали през долната страна на фюзелажа. Стив се изправи и се подпря на носа на планера.

— Можеше да е и по-лошо. Когато крилото започна да се цепи, помислих, че няма да можеш да кацнеш. Но виждам, че не си изгубила уменията си.

Джоди повдигна глава, но остана на колене.

— Какво точно целиш, Брикман?

— Нищо.

— Стига вече, не съм вчерашна.

— Просто отивам да доставя пощата в Херън Пул. Сега работя за джапите. — Той се ухили. — Като теб.

— Много си нахален, знаеш ли?

— Не съм. Имам предвид онова, което ти казах последния път.
— Стив погледна през рамо и видя група облечени в синьо и бяло хора да тичат към тях откъм Херън Пул. Бяха още далече. Той се обърна към Джоди, гласът му бе изпълнен с настойчивост. — Слушай, нямаме време. Кой друг е тук с теб?

— Келсо...

— Ах, милият Дейв!...

— Не разчитай на това и стой настрана от него. Той продължава да вине теб, задето сме тук.

— Кой беше третият?

— Искаш да кажеш първи номер? — Джоди не можа да сдържи усмивката си. — Той ръководи проекта. — Тя замълча, после продължи. — Представя се под името Стив Брикман.

Стив прие новината спокойно.

— Знаем. Има ли други планеристи в проекта?

Джоди, която се надяваше Стив да е поразен, се изненада от спокойствието му.

— Не... само ние тримата, другите са работници. — Тя спря, все още обърквана. — Не мога да го проумея. Ти *знаеш* ли за този човек?

— Да. Затова съм тук. Казва се Кадилак. Той е мют. Сигурно си чувала за нормални мюти... но този е свръхнормален.

Джоди скри изненадата си зад саркастична усмивка.

— Сериозно? — Огледа черно-жълтата униформа на Стив и рисунките по кожата му. — А ти тогава какъв си?

— Виж, не започвай отново същите глупости. Това, което виждаш, се налага, за да остана жив. Под него съм си същият.

Джоди го изгледа подозрително.

— Да? И в подкрепа на това имам само твоята дума, нали?

Стив погледна през рамо да види колко далече е спасителната група.

— Помахай им. Може би ще намалят темпото, като видят, че си цяла.

Джоди отиде малко встрани и замаха с две ръце над главата си — но гледаше Стив.

— Наистина не знам какво да мисля, Брикман. Но ще ти кажа едно: ти определено си пълен с изненади.

— Да? Е, стегни се. Сега ще чуеш още една. — Стив пое дълбоко дъх. — Когато се срещнахме в Небраска, не ти разказах цялата история...

— Копеле! Малоун беше прав. Ти наистина си агент.

— Не съм! Кълна се! — извика Стив, после снижи гласа си до шепот. — Но изпълнявам задача.

Джоди направи крачка назад.

— Нямах избор! Заплашиха да убият сестра ми и да отнемат всички награди на татко Джак! Аз *наистина* избягах от мютите, както ви разказах, но се върнах у дома. — Той разпери ръце. — Най-голямата грешка в живота ми. Мислех се за герой. Вместо това възникна голям обществен проблем и ме тикнаха на нива А! Кристо! Можеш ли да си представиш какво е за някой от нас да живее там долу? — Той замълча. — Колко далеч са?

— На сто и петдесет метра. — Гласът на Джоди беше изгубил твърдите си нотки. — Но не тичат.

„Повярва. Имам шанс...“

— Направих голяма грешка, когато се готвех да избягам от М'Кол. За да ги накарам да ми повярват, убедих Кадилак да ми помогне да направим планер от части и парчета, които те бяха прибрали от планера на Фазети и на другия планерист...

— Нейлър.

— Да. Нейлър. Във всеки случай той се съгласи да ми помогне... при условие да го науча да лети.

— Обзалагам се, че оценителите са били страшно доволни да чуят това.

— Не им казах. Но те все пак научиха. Работата е там, че освен че е нормален, без отличителните знаци на мют, той е и летописец...

— А те са най-умните.

Стив кимна.

— Той обаче не е само умен. Той владее и мютска магия, за която си чувала, но в която сигурно не вярваш. Не искай да ти обясня как се прави, но ако го научиш нещо, той може да изсмуче всичко от ума ти като сифон.

— По дяволите!

— Моите чувства са същите. За щастие във Федерацията още никой не знае за това. Ако знаеха, още да съм на нива А. Но след като

прекарах три месеца сред каналните мръсотии, някаква висока жица ми даде възможност да оправя нещата...

— Иначе щяха да посегнат на малката ти сестричка, така ли?

Стив разпери ръце.

— Трябваше да го направя, Джоди.

Тя кимна тъжно.

— Добре, да приемем, че ти вярвам... но какво сега?

— Трябва да намеря някакъв начин да измъкна този мют оттук и да го върна у дома цял. С приятелката му. Двамата са тук.

— Звучи интересно. И планираш да направиш това самичък?

— Не. Надявам се ти да ми помогнеш. В името на старата ни дружба.

Джоди присви очи.

— Ама... ти наистина си много нахално копеле.

— Знам. Вече ми го каза. Но хайде да престанем да се преструваме. Ти не заслужаваш повече от мен да си тук. Ти не си нарушител, Джоди, ти си планерист. Ако бандата на Малоун не те беше намерила, ти щеше да се върнеш у дома... със счупена ръка и прочие. — Стив погледна през рамо към приближаващите спасители. — Виж, просто помисли по това. А междувременно защо не се престориш на припаднала, а аз ще се преструвам, че те свестявам, за да изглежда, че върша нещо полезно.

— Имам чувството, че ще дойде време да съжалявам за това.

Стив я дари с една от неотразимите си усмивки.

— Какво ще изгубиш? Ако идеята не ти хареса, винаги можеш да ме предадеш. В ръцете съм ти.

— Прав си... — Джоди се олюля и се свлече.

Стив клекна над нея и докато я пляскаше, прошепна:

— Довери ми се. Ако успеем, и двамата ще бъдем герои.

— Не мога да остана дълго — каза Стив.

— Не се тревожи, оправих нещата. — Кадилак го поведе в своя така наречен „кабинет“. — Уредих всичко с началника. Той изпрати един от нашите мюти до пощенската станция в Уа-сейса със съобщение, че си задържан. — Кадилак се усмихна. — Ти предлагаш безценна помощ при една злополука и сега отговаряш на въпроси,

които могат да помогнат да открием какво не е било както трябва. Така че се успокой. — Той посочи с ръка наоколо. — Какво ще кажеш?

Стив се огледа. Плъзгащи се паравани позволяваха да се види добре поддържана трева и най-различни цветя и храсти, които заобикаляха жилището на Кадилак. Подът, на който стояха по чорапи, беше покрит с вездесъщите татами — сламени рогозки, които майсторите на желязо произвеждаха в огромни количества и с които търгуваха с мютите. Тясна, повдигната част на пода на едната страна на стаята беше пригодена за склад.

В центъра имаше ниска масичка и две рогозки за сядане, голяма чертожна дъска, поставена под ъгъл върху магарета, стол, етажерка с делви — Стив предположи, че съдържат чертожни инструменти — и стелаж с рола материя, която динките наричаха „хартия“. С изключение на чертожния кът, който говореше за присъствието на човек, стаята носеше печата на подредената анонимност, която Стив беше свикнал да вижда в къщите на майсторите на желязо.

— Не е лошо.

Кадилак отговори със сух, подигравателен смях.

— Не е лошо?! Фантастично е! Можеш ли да си представиш какво е след всичките години живот в палатка от животински кожи да можеш да стоиш прав, без да опираш в тавана? — Той поклати презрително глава. — Казвам ти... тези хора знаят как да живеят.

Жилището, избрано му от Кадилак, беше извън оградения със стени двор на Херън Пул, на около двеста метра по пътя към Марабара. Разположено сред добре поддържана градинка, то напомняше на Стив на самостоятелния участък в пощенската станция, където беше срещнал Клиъруотър и човека в черно.

Известно време Стив се беше чудил дали има „скрит“ речник на езика бейсик, който съдържа думи-концепции за описване на нещата, които бе видял в Ни-Исан. Като човек, дошъл от подземния свят на Федерацията, където военната организация и терминология оформяха живота и мислите на всички от Генералния президент надолу, Стив не можеше да даде пълно описание на онова, което беше видял и почувствал по време на пътуванията си.

Срещата с Клиъруотър беше променила всичко това и той осъзнаваше, че в този момент между Кадилак и него стои споменът за

нея: невидим и въпреки това осезаем и смуцаващ, сякаш тя физически присъстваше в стаята.

Кадилак отвори една плъзгаща се стена и се видяха няколко полица. Той взе една порцеланова бутилка със саке и две малки гледжосани купички, остави купичките на чертожната маса, напълни ги сърчно и посочи на Стив да вземе едната.

Вдигнаха купичките.

— За старите времена — каза Кадилак. Гласът и лицето му не показваха дали ги счита за добри, или лоши, но той гаврътна съдържанието на купичката на един дъх — може би това беше признак, че се нуждае от нещо да потисне болката или да си даде допълнителен кураж за срещата с неочаквания посетител.

Стив помнеше как езикът му се беше развързал от сакето, изпито с Нобуро, и пи внимателно и бавно; опитваше се да разгадае своя съперник. Не беше очаквал среща с Кадилак толкова рано и по този начин и не беше съвсем сигурен как да се държи.

Кадилак пак напълни купичката си, затвори бутилката и отпи друга голяма глътка.

— И така... какво те води насам?

Стив възприе същото безразлично държане.

— О, различни неща. Нося ти съобщение от Мистър Сноу. — Видя, че очите на Кадилак трепнаха при споменаването на името на учителя. Гузно съзнание, нежно чувство, забравено чувство на лоялност — нямаше значение. Беше слабо място в неговата отбрана, което можеше да се използва.

— Той ли те изпрати тук?

— Не точно. Той се разтревожи за теб. Когато откри, че не се връщаш с корабите...

— Бил си при търговския пункт?

Стив имаше едно просто правило за ситуации като тази. Придържане към истината винаги, когато е възможно, отклоняване на неудобните въпроси, като се правиш на глупав — и запазваш лъжите за истински трудните. И ако трябва да лъжеш, използваш най-голямата — и то по начин, който използва най-слабите страни в характера на противника.

— Да. Онзи планер, който изработихме двамата с теб, не издържа. Не опитах пак.

— Не съм и очаквал... не и без мотор.

— Мистър Сноу ми каза, че си направил първокласен планер.

— Да. Дори и ти щеше да се впечатлиш.

— Впечатлен съм. Но... оказах се в безизходица. Хванаха ме група червени кожи. Издържахме до падането на снега, после и през наричания от вас сезон Нова земя, и тогава много от нас бяха пленени от М'Кол.

Кадилак се изненада.

— Мистър Сноу те е продал при реката?

— Не — засмя се Стив. — Аз му предложих да дойда и да ви намеря. Беше разтревожен от нещо, което си открил във виждащите камъни, и...

— Видях много неща в камъните — каза мрачно Кадилак.

Стив не обърна внимание на прекъсването и продължи:

— Помоли ме да разбера дали си добре и да ти кажа, че времето изтича. Когато научи, че си решил да останеш тук... очевидно по собствена воля... беше направо потресен.

Кадилак вдигна рамене с безразличие. Допи останалото саке и пак напълни купичката.

Стив, който беше изпил само половината от първата чашка, не можеше да разбере как мютът е все още на крака.

— Виж... не мислиш ли, че трябва да внимаваш с това питие?

— Не се тревожи, нося. „Практиката прави майстора“ — нали така се казва? Освен това е вкусно. — Гласът на Кадилак беше надебелял. Той вдигна купичката си. — Пий. Там, откъдето е дошло това, има още много. Просто една от многото малки привилегии.

— Какви са другите?

Кадилак посочи стаята.

— Колко мюти имат възможност да живеят така?

— Почти никой.

— Имам и друга стая — за спане, една за хранене и развлечения, кухня, баня, както ѝ казвате вие. Плюс две момчета, които ми цепят дърва и се грижат за градината, готвач и, както те я наричат, миячка на чинии, и четири лични робини, които поддържат къщата, перат ми дрехите, поднасят ми храна, оправят ми леглото и лягат в него.

— Звучи твърде добре, за да продължи дълго...

— Отгоре на всичко най-после правя нещо, което наистина ми доставя удоволствие. Нещо полезно, нещо, което изисква да се напругна. Знаеш какво искам да кажа! И за първи път в живота си съм *някой*. Всички останали в тази страна, мюти и трекери, са третиранни като боклук. Но Херън Пул е различен. Хората тук ме уважават.

— Радвам се да го чуя — каза Стив.

Кадилак си сипа още саке.

— Във всеки случай работата ми тук още не е завършена. Но дори и да беше, защо, в името на Кълъмбъс, защо трябва да се откажа от всичко това, за да стана бавачка на тълпа тъпаци със замаяни от лотоса умове, които миришат, сякаш са се къпали в бизонски лайна?

— Е, има ги всякакви. Когато се срещнахме за първи път, бих могъл да кажа същото за теб.

— Само че аз се оказах по-умен от средната мечка.

— Много по-умен — призна Стив. Егото на този човек беше безгранично. Ако искаше похвала, беше я получил. Предостатъчно. — Така ли мислиш и за Мистър Сноу?

— Не. Разбира се, че не.

— Тогава какво ще стане с племето, когато той умре? Ти си видял неговата смърт в камъка. И точно къде трябва да умре.

Кадилак вдигна рамене.

— Може да съм видял, а може и да не съм.

— Е, той, изглежда, е съвсем сигурен. Каза ми, че му остават само още няколко месеца живот.

— Още една причина да не се върна. — Пиянската защита на Кадилак се пропука. — Виж, четенето на камъни не е точна наука. А и аз съм новак в нея. Не съм безпогрешен... не повече от него. Добре... аз *наистина* видях в камъка много кръв, пот и сълзи. Смърт и разрушение също. Мистър Сноу беше там някъде, но също и племето. Ти също се появи. Но може да съм смесил две явления... и това време може да е далеч. Може да е тази година, или следващата... или подир десет години. Не че има някакво значение.

— Какво те кара да казваш това?

Кадилак пресуши купичката.

— Защото онази част от живота ми свърши. И скоро няма да има нищо, заради което да се върна. С тях е свършено. — Той взе бутилката, седна до ниската масичка и я остави пред себе си.

Стив погледна скиците и чертежите на дъската, след това седна на розгката с лице към младия летописец.

— С кого е свършено... С М'Кол? С Плейнфолк?

— Не ми се говори за това.

Стив му подаде купичката си да я напълни. Всъщност той не искаше повече, но с това щеше да остане по-малко за Кадилак. Досега, като се изключеше неясният говор, той се държеше добре. Но Стив имаше чувството, че мютът може да рухне всеки момент. А той още не искаше това да се случи. Имаха да изясняват още много неща.

Стив вдигна втората си купичка срещу четвъртата на Кадилак и отпи съвсем мъничко. Колкото и да обясняваше Кадилак, че всичко върви добре, Стив знаеше, че той сигурно се чувства застрашен от неочакваното му появяване на сцената. Знаеше и че следващият му ход ще бъде като ходене по лед.

— Съжалявам. Наистина ти обърках живота.

— Напротив. Нещата се обърнаха по-добре. Ако не беше ти, сега нямаше да съм тук.

— Нямах предвид източването на ума ми. Ти си добре дошъл за всичко, което имам там. Имам предвид Клиъруотър. — Стив спря, надявайки се на някаква реакция. Лицето на Кадилак не изразяваше нищо. Той опита отново: — Срамувам се от онова, което направих. Ти ми спаси живота, предложи ми дружбата си, а аз... те предадох. Не беше нарочно, но... — Той вдигна безпомощно рамене. — Затова трябваше да скъсам и да избягам. Нямаше начин да скрия чувствата си към нея и... след стореното се срамувах да гледам теб и Мистър Сноу.

— Това е било предопределено да стане. Такава е била волята на Талисмана. Онзи, който иска да е верен воин, трябва да намери вътрешна сила да приеме тези неща.

— Все пак сигурно те е заболяло.

— За малко — каза Кадилак. — Но сега не чувствам нищо.

„Да, личи...“ Стив гледаше как Кадилак гаврътна още саке.

— Затова ли тя вече не е с теб?

— Не. Майсторите на желязо ни разделиха още когато пристигнахме.

— Това не те ли тревожи?

— Защо да ме тревожи? Не ме грози никаква опасност, а докато тя може да призовава силата на Талисмана, нея също.

— Знаеш ли къде е тя сега?

— Да. Предадена е на сегашния ти господар. — Кадилак видя реакцията на Стив и се усмихна. — Страхотно, нали? Ние тримата отново сме заедно. Толкова близко... и все пак толкова далеч. — Той надигна купичката си, но този път разсипа малко на масата. — Сигурно така е трябвало да стане.

— Да — каза Стив. — Невероятно... — Той стана, отиде до чертожната дъска и погледна по-отблизо над какво работи Кадилак.

Във Федерацията чертежи като този се пазеха в КЪЛЪМБЪС. Централният компютър, който обслужваше Федерацията, имаше огромна библиотека с чертежи за всяка част на всяка машина, построявана някога. Хората с достъп до необходимото ниво можеха да извикат запаметените чертежи и направо на екрана да ги включат в нови конструкции, след това да прехвърлят информацията в напълно автоматизирани машини, които да произведат всички части и детайли.

На листа хартия, който разглеждаше Стив, имаше няколко груби скици, показващи модификации за конструиране на малка, лека парна машина. На по-голям лист под него те бяха начертани в естествена големина в три проекции плюс разрез. Беше изкусна конструкция, но изискваше много прецизна изработка и щеше да трябва цяла вечност за постигане дори на ограничено производство.

Това беше истинският проблем. Времето беше решаващ фактор. Те не можеха да си позволят да чакат, докато майсторите на желязо повишат нивото на технологията на металообработване. Твърде много хора бяха замесени в конспирацията. Колкото по-дълго стояха тук, толкова по-голяма беше вероятността нещо да тръгне погрешно. С помощта на Джоди — и може би на Келсо — той трябваше да заведе Кадилак и Клиъруотър на кораба в Бу-фаро. И за да достигне бързо Хъдсън, проблемът с тягата трябваше да се реши бързо и просто със съществуващите технологии. Може би от топлината на сакето Стив почувства, че знае отговора.

— Това е прекрасна идея, но ще изисква твърде много време да се осъществи.

— Знам. Трябва скоро да постигна нещо, иначе джапите могат да започнат да губят интерес.

— Нещо против, ако направя едно предложение?

— Съмнявам се, че бих могъл да те спра.

— Знаеш ли какво ти е необходимо?

— Да, още една бутилка саке. — Кадилак захвърли празната бутилка през отворения параван в градината.

Стив взе друга бутилка от стенния шкаф, напълни купичката на Кадилак, после седна и допълни своята.

— Имаш нужда от помощник. Някой, който да работи върху идеите. Някой надежден, който може да се грижи за малките досадни работи, докато ти работиш върху големите концепции.

— Какво точно имаш предвид?

Стив отговори със скромно вдигане на рамене.

— Аз знам толкова, колкото и ти. Ние построихме „Блу-Бърд“, като използвахме малко повече от надежда и чист въздух. Ако обединим умовете си, ще можем наистина да постигнем много нещо. — Той вдигна купичката си. — Цялата слава ще получиш ти, разбира се. Какво ще кажеш?

— Ще си помисля — отвърна Кадилак, вдигна петата купичка саке, но се олюля и я разля върху ризата си. В следващия миг главата му тупна на масичката с глух звук.

Звук, който неговите слугини очевидно познаваха добре — и очакваха. Един параван се плъзна настрани и четири малки джинки, облечени в разноцветни дрехи, заситниха с обутите си в бели чорапи крачета. Поклониха се почитателно на Стив, след това хванаха Кадилак за ръцете и краката и изнесоха безчувственото му тяло от стаята.

Стив изсипа купичката си обратно в шишето, метна на рамо торбата с пощата и излезе на пътя. Беше странна среща, като леко деформиран от огледало образ на самия него. Но при условие че Кадилак не забравеше всичко, когато се събуди, Брикман, С. Р. може би щеше да има шанс. И тогава с много ласкателство и усилена работа скоро щеше да стане ключов член на екипа.

Чудеше се какво ли минава през ума на Джоди Казан. Тя беше обещала да не казва нищо на Келсо за истинската причина, поради която той е тук, и Стив беше деветдесет и девет процента сигурен, че може да разчита на нея. Усещаше, че е докоснал чувствителна струна, когато ѝ каза, че дълбоко в себе си тя все още е истински планерист. Оставаше да се спечели Келсо, а това не беше невъзможно. Просто трябваше да му се разкаже подходяща история. Сега Стив се нуждаеше

единствено от благословията на мъжа в черно и скъпоценната връзка розови листа.

И от Клиъруотър. Трябваше да я види. Първият му маршрут от новата му база беше покрай брега на езерото с острова, където я държаха. В лагера на ронините той бе обещал да я посети. Въпреки нейните молби да не рискува живота си в такава безразсъдна авантюра, това беше обещание, което имаше намерение да изпълни.

Тичането премахна замайването от сакето и Стив увеличи темпото. Да... Общо взето работата за деня не бе лоша.

След няколко дни Стив отново отиваше на юг покрай западния бряг на езерото с двата острова. Преди Холокоста то беше известно като Садбъри. Езерото, дълго около три и половина мили и в най-широката си част половин миля, лежеше по оста север-юг. Виещата се брегова линия имаше формата на ботуш с висок ток, тесен в глезена. Клиъруотър беше на по-големия остров, близко до източната страна, където имаше малък вълнолом. Вторият остров лежеше точно над тънкия глезен, където насрещните брегове се вдаваха навътре на около триста метра.

Стив прокле късмета си да е толкова близко и въпреки това толкова далеч от Клиъруотър. Нямахше никакви опасения относно плуването, но беше лудост да се опита да преплува посред бял ден. Освен това трябваше да държи сметка и за сегашната си работа. Ако я изгубеше поради закъснение с предаването на пратките, можеше да провали шансовете си да отиде в Херън Пул. Той избълва цяла поредица ругатни и затича по една пътека, която водеше за Уанасака, първото от няколко места по пътя за Нио-поро, където трябваше да предаде пощата.

Близо до глезена на езерото пътеката се отклоняваше от брега и се изкачваше през хълм с високи борове. Утринното слънце хвърляше полегати лъчи светлина и сенки и превръщаше червената трева в огнени локви. Прах и цветен прашец, хванати от златните лъчи, се носеха във въздуха като новородени светулки, заплениени от красотата на света.

Това беше едно от богатствата на земята — играта на светлина и сенки, променящи се по цвят и яркост всеки ден, всеки месец, всеки

сезон. Във Федерацията имаше изкуствен сумрак, но нямаше сенки, нямаше тъмни ъгли, където да се скриеш. Осветлението, което струеше отвсякъде, беше майсторски балансирано да съответства на основните компоненти на слънчевата светлина, но никога не можеше да я замести, също както — въпреки гения на Първото семейство — създаденият в скалата подземен свят с мраморните си площи и хладните си бездни никога не можеше да съперничи на простора и величието на земята, на нейните мамещи, забулени в синя мъгла хоризонти и непрекъснато променящите се изпълнени с облаци небеса.

Мислите на Стив се върнаха към настоящето, защото видя приближаващ се конник. Беше с черно-червени доспехи и две високи тесни флагчета се вееха зад гърба му. Самурай — и както личеше от вида му, не обикновен.

Стив се отместил от пътеката и паднал на колене, след това се наведе напред — лактите на земята, дланите събрани една до друга, носът притиснат между палците. Като човек под долната класа на обществото на майсторите на желязо, той трябваше да стои така с обърнати настрана очи, докато самураят отmine, след това *много* бавно да брои до десет, преди да стане. За негова изненада ударите на копитата спряха.

Той погледна крадешком и видя, че самураят слиза от коня и го връзва за едно дърво наблизо. Животното беше между Стив и самурая и му пречеше да види лицето на джапа. Не че това имаше голямо значение. За Стив всичките изглеждаха еднакви и правилата кога да ги гледа и кога не правеха все по-трудно да различи един динк от друг.

Стив отново завря нос в земята и зачака, всичките му сетива бяха нащрек. Зърна движеща се шарка от светлина и сянка, когато джапът бавно тръгна към него, чу подрънкването на доспехите му — и тихото и смразяващо свистене на меча, изваждан от ножницата.

Ох, по дяволите...

Сянката, хвърляна от самурая, спря точно пред него, променяйки цвета на тревата от двете страни на пръстите му в тъмно кървавочервено.

Стив мислено призова Талисмана, но не помръдна нито един мускул, когато леденостуденото острие се отри в дясната му буза, а след това се плъзна под ухото. След като остана там един кратък, агонизиращ момент, върхът на острието описа смразяваща линия по

врата и спря пред лявото му ухо. Той не почувства болка, но усети струйката кръв по бузата си.

— Е, как е, приятелче?

Беше мъжът в черно. Само че този път носеше самурайски дрехи.

Стив беше обхванат от безумното желание да погледне нагоре и от също толкова настойчивата потребност да разбере какво е останало от лявото му ухо, но успя да устои и на двете. Кръвожадният му благодетел беше на косъм от него и цялата ситуация беше толкова несигурна, че той не можеше да рискува, като се смята за незаменим. Наточеното като бръснач острие беше само на сантиметър от врата му, за да му напомни, че вече е довел щастието си почти до допустимия предел. Като надигна нос от палците си, той започна да разказва за случайната си среща с Кадилак.

— По-високо!

Стив вдигна главата си един пръст, прочисти гърлото си и продължи с останалата част на историята — завърши с предложението да помогне на Кадилак да направят подходящ двигател за летящите коне.

— И какво каза той?

— Каза, че ще си помисли.

— Някакви лоши чувства към вашата, хм... предишна среща?

— Никакви. Беше му много приятно да ме види. Особено сега, когато е на този пост.

— Познато ми е това чувство — каза Тоширо.

Стив гледаше как обутите в броня крака описаха полукръг от лявото до дясното му рамо и обратно, всяка бавна стъпка бе предшествана от острия връх на дългия меч.

— „Интересите“, които представлявам, ми дават право да те включа в операцията. Сега ти си свободен да изпълниш саботьорската си мисия. Но най-напред, преди да провалиш проекта „Херън Пул“, трябва да помогнеш той да успее.

— С радост, господарю.

— Да... знаех, че това може да ти хареса. Сигурен ли си, че можеш да направиш този апарат да работи както трябва?

— Ако застана зад тезгяха, за един месец ще направя кон, който да лети с пара.

— Добре. Това е много важно. Всъщност животът ти може да зависи от това.

„Естествено“ — помисли Стив.

— Мога ли да попитам дали вашето първоначално... „обещание“ все още е в сила?

— Какво беше то?

— Свободно излизане от страната с Кадилак и мютоката, която дойде с него... Клиъруотър.

— Уреждането на това може да е трудно.

— Аз ще се погрижа за всичко — каза Стив. — Единственото, което искам от вас, е да осигурите онзи, чийто „интереси“ твърдите, че представяте, да не попречи на излизането.

Нахалството на дългото куче продължаваше да учудва и ядосва Тоширо, но сега той беше овладял напълно убийствения импулс веднага да свърши с него. Беше много обидно да се отнася към Брикман като към равен, но така му беше заповядано. За момент беше принуден да преглътне гордостта си. Ако този самозван „мексиканец“ успееше да направи онова, което се искаше от него, то щеше да унижи и обърка враговете на шогуна и да му разчисти пътя до онова, което желаше най-много.

— Добре, имаш думата ми. Има обаче един друг въпрос, на който трябва да обърнеш внимание. Искаме да уредиш смъртта на Накане То-Шива, генералния консул на този район. Той случайно е... пазач на втората личност, която искаш да изведеш.

„За мен това също ще е удоволствие — помисли си Стив. — Но ако ме питаш, това не е случайно.“ Трябваше да внимава с този човек.

— Ако се заемеш да го премахнеш, аз ще се погрижа жената да бъде докарана при теб ненаранена. Съгласен ли си?

Стив гледаше лакираните нокти на краката на самурая и преценяваше предложението. Да се поиска от някой със статус на роб да убие високопоставен майстор на желязо беше необичайно. Освен че загатваше за по-нататъшни неизвестни му интриги, това, изглежда, показваше, че мъжът в черно и „интересите“, които представляваше, са повярвали в неговата история и са готови да го приемат на сериозно. Той беше отново в играта и тъй като го бяха помолили да свърши някаква тяхна мръсна работа, беше постигнал дори известно предимство. Като към това се прибавеше и задачата за помагане, а след

това за разрушаване на проекта в Херън Пул, това означаваше, че той има пространство за маневра и необходимото време да приведе в изпълнение собствените си планове.

Да... всичко се уреждаше. Но нямаше смисъл да пресилва нещата.

— За мен такава задача е чест, но за човек в моето положение ще е трудно да се доближи до самурай, който, доколкото мога да съдя, е високопоставен държавен служител.

— Не се тревожи. Когато дойде време, ще получиш всякаква помощ, от която се нуждаеш.

Думите бяха подходящи, но не звучаха утешително. Стив изпитваше болезнена нужда да се изправи, но реши, че ще е неразумно. По-добре беше да продължи да говори с лице до тревата.

— Колко скоро искате да стане това?

Последва многозначителна пауза.

— Инструкциите, които получих, са съвсем конкретни. Генералният консул трябва да бъде взет на летище кон. Когато се издигне на най-голямата възможна височина, трябва да падне от небето. Тялото му трябва да бъде размазано и изпотрошено като на бездомен мелез, смазан под колелата на минаваща кола. Такава смърт е избрана за него. Не друга. Ясно ли е?

— Да, господарю. — Самоубийствена задача, но не беше време да губи самообладание. — Да се изхвърли през борда е лесна работа. Проблем ще е да го накарам да се качи. Първо, трябва да бъде прехвърлен в Херън Пул. След като отида там, ще мога да сглобя двигателна система. *Знам*, че мога. А след като преодолеем това препятствие, няма да е много трудно да убедя Кадилак да ме включи в първия изпитателен полет. Така ще имам достъп до самолет. И *тук* става трудно. Според Кадилак Херън Пул е собственост на местния владетел...

— Кио Мин-Орота.

— Да. Кадилак е формално ръководител на проекта, но той е просто наемна ръка като всички останали. Фактически хората на Мин-Орота ще ръководят всичко. Не е необходимо да ви казвам каква е обстановката, вие сте част от нея. Щом аз не мога да ви погледна в очите, те няма да ми разрешат дори да дишам същия въздух като генералния консул. Но, добре... нека за момент допуснем, че ми

разрешат... как ще го убедя да направи едно такова летене за удоволствие?

— Не се тревожи за това. Когато ти си готов да летиш, той ще е там.

Отговорът на самурая потвърди подозрението на Стив относно това кой е в дъното на всичко. Имаше само една личност с достатъчно власт да нареди на един генерален консул да лети със самолет с чужденец на лостовете за управление. Шогунът.

„Внимавай, Стив — каза си той. — Ти си отново в играта, но това не е като печелене на точки в играта «Убий мют» за чаша корнголд. Мизата тук е висока и играчите са големи клечки. Хора, които ядат такива като теб на закуска...“

Фактът, че мъжът в черно говореше открито за връзката между Клиъруотър и генералния консул, беше доказателство, че не може да му се вярва. „Обещанията, дадени на мюти, не важат.“ Не беше ли казал така Карлстром? Този тук сто на сто смяташе същото за трекерите. Да, ако Стив имаше намерение да се върне у дома цял, щеше да има нужда от повече помощ, отколкото можеха да му дадат Джоди или Келсо. Трябваше да си осигури помощта на голяма клечка. И такава имаше — и гореше от желание да помогне.

Клиъруотър.

Може би тя не можеше да премества планини, но имаше власт да пренарежда големи участъци от терена. Трябваше да намери начин да я изведе от тази страна, когато ножът опреше до кокала. С нея нямаше от какво да се страхува от хората на Яма-Шита или от приятелите на мъжа в черно. При първия знак за опасност тя щеше да им види сметката.

Гласът на самурая прекъсна мислите му.

— Добре. Договорихме се. — Краката изчезнаха от погледа му, после се върнаха. — По-добре вземи това. Сигурен съм, че ще искаш да кажеш на приятелите си какво става.

В тревата пред челото на Стив падна малък пакет, увит в черна коприна. Можеше да е само едно нещо — бойният нож с радиото, скрито в дръжката.

— Сериозно ли говорите?

— Разбира се. Можеш да им разкажеш колко добре се справяш. На този етап не искаме никакъв безразсъден ход, нали?

— Прав сте...

— Това нещо в дръжката. Възможно ли е да се извади и останалата част от ножа да се изхвърли?

— Не. Не мога да обясня как работи, но апаратът се захранва от слой специални кристали, пресовани в острието.

— Добре. Пъхни го на дъното на пощенската си торба, докато не намериш по-добро място да го скриеш.

— Благодаря — каза Стив. — Някаква възможност да ми върнете тоягата? — Той знаеше какъв ще бъде отговорът, но, по дяволите, заслужаваше си да опита.

Въпросът предизвика презрителен смях.

— Луд ли си? С този нож ще бъдеш убит за по-малко от десет секунди. Какво искаш да направиш — да си лепнеш етикет на челото?

— Прав сте. Добре, да забравим за тоягата. Дайте ми само торбата с розови листа. Не мога да започна работа в Херън Пул, без да измия тези шарки.

— Не е у мен.

Стив изруга наум.

— Кога ще ги получа?

— Когато му дойде времето.

— Няма да мога да се кача на самолета, предрешен като мют.

— Знам.

— Добре. Колко скоро ще бъда прехвърлен?

— Работя по въпроса.

Този човек го залъгваше.

— Да не се опитвате да ми кажете, че има проблем?

— Нищо сериозно. Само че поради „интересите“, които представлявам, не бива да ме видят открито да се застъпвам за теб. Ако го направя, ще компрометирам положението ти на „свободен агент“... и дори може да застраша цялата операция. Трябва да работя по заобиколен начин, чрез контактите си с персонала на генералния консул и отговорни лица в главната поща. Те трябва да одобрят хода.

Страхотно...

— Да се надяваме, че няма да изгубят писменото ви нареждане. Кога ще се срещнем?

— Когато стане необходимо.

— Да, но...

— Не се тревожи. Знам къде да те намеря. Запази спокойствие, дръж се непринудено и продължавай да разнасяш поща.

Стив чу съскането на извития меч — самураят го прибираще в ножницата. Последва мекото тракане на бронята — и краката се отдалечиха.

„Продължавай да разнасяш поща“... Какъв глупак!

Стив видя с крайчеца на окото си как самураят яхна коня и препусна в галоп. Горната половина от лицето на джапа беше засенчена от шлема; долната беше скрита от тясно бяло шалче, превързано с червена копринена лента. Стив държа носа си близко до земята, докато ударите на копитата не заглъхнаха, след това стана и разтри изтръпналите си колена.

Много поучителна среща, но Стив нямаше намерение да се навърта наоколо, докато мъжът в черно подхранва претенциозното си его и трупа допълнителни точки. Времето течеше. Корабът на Сайд-Уиндър нямаше вечно да има курсове по река Хъдсън, а пътуването до Бу-фаро имаше решаваща роля в плана за бягство. Ако мъжът в черно не желаше или не можеше да придвижи нещата достатъчно бързо, Стивън Рузвелт Брикман трябваше да го направи самичък.

ГЛАВА 12

Когато Клиъруотър се събуди и видя Стив коленичил до възглавницата ѝ, нито се изненада, нито се изплаши. Подсъзнанието ѝ, което вече беше регистрирало присъствието му, внесе неговия образ в последните секунди на съня ѝ и ѝ помогна да се слее естествено с действителността. Въпреки страховете, които беше изразила в лагера на ронините, умът и тялото ѝ копнееха да се слоят с неговите... и сега, най-после, той беше тук. Стив се беше избърсал до сухо, преди да влезе в къщата на езерото, за да не оставя стъпки, но кожата му все още беше влажна и хладна. Клиъруотър бавно прекара пръсти по ръцете и раменете му, след това го прегърна и долепи устни до неговите.

При допира на устните ѝ и топлината на прегръдката ѝ споменът за единствената нощ, прекарана заедно, нахлу като порой. Желанието да притежава тялото и душата ѝ и неизразимите чувства, възникнали от нейната близост, заляха сетивата му, прогониха всички мисли за собствената му безопасност.

Клиъруотър също, изглежда, беше забравила за смъртната опасност, на която се излагаше, защото повдигна края на копринената завивка и с жест го покани да се пъкне под нея.

Стив беше силно изкушен, но успя да се овладее. Не беше преплувал езерото, за да се отдаде на прегръдките ѝ. Хвана ръката ѝ и внимателно върна завивката на мястото ѝ, за да има сигурна бариера, отделяща голото ѝ тяло от него. Знаеше така сигурно, както Първото семейство знаеше, че е родено да управлява, че щом докосне бедрата ѝ, ще забрави всичко, включително името, ранга и номера си.

— Трябва да поговорим.

— По-късно...

— Не, *сега*! — Стив хвана ръцете ѝ, за да не му пречат да се съсредоточи, и изсъска: — *Недей!*

Клиъруотър легна, съгласна да милва лицето му и от време на време да гали косата му.

Последната ръка, която се беше плъзнала под кръста му, беше на Роз в Сантана Дийп миналата година. Бяха легнали, след като бяха пушили лоша трева, така че той не беше сигурен докъде бяха стигнали, но все още изпитваше угризения. Роз знаеше за Клиъруотър преди той да ѝ бе казал и Стив имаше лошото чувство, че и в този момент част от нейния ум е в неговия. „Прости ми, сестричке. Така трябва...“

Стив набързо разказа на Клиъруотър всичко, което се беше случило след последната им среща, като завърши с пиенето на саке с Кадилак.

Само че не разказа *съвсем* всичко. Не каза за случайните си срещи със Сайд-Уиндър на доковете на Ари-бани и с Джоди Казан в нивата край Херън Пул, премълча и за последната си среща с човека на шогуна. Още беше рано за това.

— Какво ще правим с Кадилак? — попита той. — Опитвах се да го убедя, но той, изглежда, е решил да остане тук. Казва, че бил получил всичко, каквото искал. Е... всичко освен теб.

— Така ли каза?

— Не беше необходимо да го казва. Защо иначе ще се напива? Налива се, сякаш няма да осъмне.

— Попита ли какво става с мен?

Стив се поколеба.

— Той знае къде си и кой те държи, но...

— Каза ли нещо друго?

Стив внимателно подбра думите си.

— Не много. Той... изглежда, мисли, че ти можеш да се грижиш за себе си. Но може би го каза заради мен. — Той вдигна рамене. — Както казах и на него, ако не бях дошъл...

— Но дойде. И това трябваше да стане. Кадилак също го знаеше. Прочете го във виждащите камъни.

— Може би. Но въпреки това има нужда да убие мъката си.

— Мъка има от момента, в който ти ни напусна. И това е мъка, която споделям и аз, защото не искам да направя така, че и той да страда. Но дори ако ни беше разрешено да сме заедно, за мен това щеше да е малка утеха. Нишките на нашите животи вече не са така тясно преплетени, както бяха. Един ден той ще разбере защо се случи всичко това. Ти също.

— Сигурен съм, че си права. Но сега аз трябва да работя с Кадилак. Той може да не е враждебно настроен, но докато има подръка бутилка, е непредсказуем.

— Какво ще правиш?

— В момента това зависи от Кадилак. Той ми каза, че има проблеми с построяването на двигател, така че... предложих да му помогна. Това е за начало. Ако съм до него, може би ще мога да го придумам. Между нас двамата, не искам да остана нито ден повече, отколкото трябва, но ако всичко мине добре, животът ще е по-прост.

— Какво ти отговори той?

— Е, не каза „да“, но пък не каза и „не“. Въпреки всичко, което се случи, той все още, изглежда, има силно желание да източи ума ми. — Стив се засмя тихо. — Искам да кажа малкото, което все още не е източил.

— Яд ли те е за това?

— Нееее... това прави нещата по-интересни. Работата е, че се надявах да сте заедно, така че ти да можеш, знаеш... да го убедиш. Да го накараш да види смисъла. Но...

— Той вече не ме слуша. Управляват го демони, влезли в главата му.

— Да... — „Това важи за всички ни — помисли си Стив. — Дори ти имаш по-тъмна страна от тази, която познавам. Това... нещо, което ни свързва, това чувство, което ми е толкова трудно да контролирам... къде води то? Ще ни даде ли сила да извървим целия път до върха... или ще унищожи и двамата ни?“ Завивката беше съблазнително тънка и винаги, когато крайниците им се докоснеха, тялото му изтръпваше от главата до петите. Времето щеше да покаже по кой път бяха тръгнали, но дори ако тя щеше да е смърт за него, той не можеше да измисли по-сладък път, по който да тръгне.

„Стегни се, Брикман! Не се разсейвай!“

Той се отдръпна от нея и легна по корем, сърцето и слабините му биеха в такт срещу дюшека. Когато успя да спре надигащата се вълна, каза:

— Виж сега. За Кадилак. Има нещо, за което трябва да се разберем. Ако не можем да го убедим да напусне доброволно Ни-Исан, трябва да направим невъзможно да остане тук. Разбираш ли какво искам да кажа?

Клиъруотър отхвърли завивката, обърна се към него и легна до дясното му рамо. Стив почувства гърдите ѝ да докосват кожата му — почувства сърцето ѝ да бие под рамото му. Тя прокара ръка по врата му, после по гърба и долепи уста до ухото му.

— Направи онова, което си длъжен да направиш...

Стив стисна бедрата си, притисна се към дюшека и се опита да мисли спокойно.

— Аз имам план. Е, няколко полусурови идеи. Дали те ще проработят, или не зависи какво ще се случи през следващите няколко седмици. — Той спря задъхан от смесица от удоволствие и разочарование. — Хей! Чакай малко. Това е важно!

Ръката на Клиъруотър се върна невинно на врата му. Дясното му рамо беше притиснато уж невинно между гърдите ѝ, но останалата част на тялото ѝ от гръдния кош надолу беше все още под завивките. Стив почти не можеше да мисли за *истинската* причина за среднощното си плуване. Като се преструваше, че не забелязва какво правят зъбите и езикът ѝ с ухото му, той ѝ разказа за предложението на мъжа в черно: нейният живот срещу смъртта на генералния консул. Гризането на ухото изведнъж спря. И когато той стигна до подробностите за смъртта на То-Шибя, тя се отдръпна.

Стив се надигна на лакът и я погледна. Луната навън беше достатъчно ярка, но вътре в стаята беше твърде тъмно, за да види ясно лицето ѝ.

— Мисълта за неговата смърт ли те разстрои?

Тя протегна ръце към него.

— Не. Страхувам се за твоя живот. Когато дойде времето, нека го убия аз.

— Не — каза Стив. — Това ще застраши живота ти. Ако нещо се случи с мен, ти ще можеш да помогнеш на Кадилак да избяга. Но ако изгубим теб, всичко ще се провали. Никой от нас няма да има шанс.

— Нищо лошо няма да се случи! Не съм ли родена, както и ти, в сянката на Талисмана? Мистър Сноу каза, че Кадилак и аз сме мечът и щитът на Талисмана. Неговата сила тече чрез мен.

— Знам. На това разчитам. Но трябва да използваме тази сила в подходящото време. — Той целуна върха на носа ѝ. — Оценявам предложението ти, но аз трябва да го направя по начина, по който

искат те. — Гласът му стана твърд. — Освен това така ще се чувствам много по-спокоен.

Клиъруотър го погали по лицето.

— О, облачни воине, ти нямаш никаква причина да ме ревнуваш от някого. Дори Кадилак не е изживял онова, което изживяхме ние! Майсторът на желязо притежава тялото ми... не сърцето и душата. Аз бях празен съд, лишен от всякакво чувство... и въпреки това той ми казва, че аз съм жената на неговите сънища. И аз наистина съм това за него — сън... нищо повече. По-голяма част от онова, което той мисли, че прави с мен, става в главата му.

Стив слушаше съсредоточено, докато тя разказваше как използва силите си да влияе върху ума на генералния консул. Изглежда, това беше шансът, който търсеше. Той се върна към споразуменията си с мъжа в черно.

— Работата е там, че аз не му вярвам. Затова, когато дойде времето, ти трябва да си с нас в Херън Пул. Не мога да ти кажа как или кога, но ако успея да направя всичко, което се иска от мен, ще стане публичен скандал. И майсторите на желязо ще връхлетят върху нас като лавина. Единствено твоята магия със земята може да ни спаси.

— Знаеш, че ще направя всичко, което поискаш.

— Знам. Но това е все още много далеч. Никой от нас няма да може да отиде никъде, ако аз не проникна в Херън Пул и не започна работа. И това ни изправя пред друг проблем. Динките търсят из Ни-Исан трекери, които умеят да летят... а аз съм нашарен като мют.

— Отива ти.

— Не ме разбирай погрешно. Нямам нищо против това. Ти трябва да го разбереш по-добре от всеки друг. Аз донесох сапунени листа, но човекът в черно ги взе и изглежда, няма намерение да ми ги върне. Ти имаш ли?

— Малко... но не достатъчно да изчистиш цялото си тяло.

Стив изруга под нос.

— Няма значение... ще ми ги дадеш ли?

— Сега ли ги искаш?

— Не, по-късно. Мислех си, щом можеш да внушаваш на То-Шибя, може би ще можеш да го накараш да ме премести в Херън Пул.

— Като какъв... като трекер?

— Не, това е доста рисковано. Нямам документ за самоличност. Те ме хванаха дегизиран като мют, затова трябва да остана такъв, докато не видя как ще потръгнат нещата. След това може би ще се променя.

— Тогава какво да му внуша да направи?

— Внуши му да нареди да се направи проверка на пощенската станция и на всички, които работят там — включително пощальоните. Искам да ме извади и да ме прехвърли към домакинския персонал на Кадилак. Няма значение на каква работа.

— Сигурен ли си, че знаеш какво правиш?

Стив тихо се засмя.

— Не се тревожи. След три месеца, прекарани на нива А до колене в канални мръсотии, мога да се справя с всичко, с което ме натовари Кадилак. Малко унижение никога не е навредило никому... а възможността да ми заповядва ще го направи щастлив. — Той я хвана за раменете. — Знаем, че това изисква много, но... можеш ли да го направиш заради мен?

— Мога да опитам. — Тя се пресегна и склучи ръце зад врата му.

— Е, това е много по-добро от другите идеи, които се въртяха в главата ти.

— Колко пъти трябва да ти казвам? Той не означава *нищо* за мен! — Тя се опита да го дръпне да легне, но той не се поддаде.

— А какво ще кажеш за Кадилак?

— Ние израснахме заедно... като брат и сестра. Споделяхме радостите, помагахме си в битките. Никога няма да мога да скъсам връзките, които ни свързват. Но той се нуждае от моята сила, не от любовта ми.

Стив не издържа на дърпането и легна до нея.

— Толкова много неща имам да ти кажа...

— Шшшт... — Клиъруотър изтегли завивката над двамата. — Допирът на кожата ти до моята ми казва всичко, което трябва да знам. Прегърни ме, облачни воине, толкова малко време ни остава...

— Но има неща, които трябва да обясня...

Клиъруотър запуши устните му с целувка.

— Нека се махнем от света, любов моя — прошепна тя. — Ние сме като две листа през сезона на Жълтеенето, отнесени от западния

вятър. Нашите животи са били оформени много преди изливането на духовете ни в утробите на нашите майки. Колелото се върти. Пътят е начертан. И ние трябва да вървим по него, където и да ни отвежда...

Тялото ѝ се сля с неговото.

Крристофър!

Когато Стив излезе на брега, където беше оставил дрехите си, оставаше опасно малко време до разсъмване. За щастие не трябваше да отива далеч. Езерото с двата острова лежеше на западната граница на владението на генералния консул, а главната пощенска станция, към която беше назначен, се намираше близо до официалната резиденция на То-Шибя. Трябваше да мине под стените на казармата, където бяха разквартирувани войските на правителствения полк, но успя да го направи, без да го видят, и се върна в спалното помещение на пощальоните преди някой да е станал. Пощальоните, като всички мюти в Ни-Исан, не бяха заключени през нощта. Наказанията при опит за бягство бяха толкова сурови, че само глупците се опитваха да избягат. Тъй като службата на пощальон носеше привилегии, за които можеше само да се мечтае, се предполагаше, че никой мют, достатъчно щастлив да бъде избран за тази работа, няма да направи нищо, което да го върне на буницето.

Майсторите на желязо бяха сурови, взискателни работодатели, но не бяха съвсем безсърдечни чудовища. Вярно, те смятаха пленените мюти за малко по-добри от животни, но им разрешаваха свободно да се съвкупяват и онези, които вършеха една и съща работа, имаха право да създават семейство. Господарят можеше да пожертва няколко седмици работа на полето през последните дни от бременността на мютките, но децата „железен крак“ бяха желано попълнение на работната сила. Те не само бяха безплатна доставка, те бяха и растяща придобивка. За пощальоните това означаваше, че през свободното от работа време им беше позволено да поддържат любовни връзки с мютки, работещи в кухните, баните и пералните или навсякъде другаде, където се ползваха техните услуги. Езерото беше на около четири мили — което определено беше извън определените граници. Ако Стив беше хванат от нощния патрул, щеше да има големи неприятности, но извади късмет.

Следващата нощ Стив можа да изпрати първото си съобщение на главнокомандващия Карлстром, ръководителя на АМЕКСИКО. С помощта на малката игла той включи диагностичната програма да провери функционирането на предавателя, после набра позивния си сигнал и подробности за настоящото си местонахождение. Последва резюме от информацията, която беше дал на Сайд-Уиндър, и новината, че е установил контакт с двете оставащи цели. Завърши с трибуквен код, изискващ потвърждение на предаването, приключи, както беше започнал, с „ХГ-ФР“, и натисна бутона за автоматично излъчване.

Знаеше, че апаратът ще предава съобщението му през равни интервали през следващите два часа между 22.00 и 24.00. Сглоби ножа, върна го на скришното му място и легна да спи.

Тъй като не можеше да разбере как едно радио с такъв ограничен обхват може да предаде съобщение чак до Федерацията, Стив заключи, че Първото семейство е инсталирало радиорелейни станции на територията на Ни-Исан. В своето невежество той мислеше ограничено. Няколко самолета АМЕКСИКО от непознат на Стив тип непрекъснато летяха по зададени маршрути и електронните им уши бяха насочени към земята.

Полетите бяха започнали преди петдесет години, но присъствието на самолетите в небето беше останало неоткрито от майсторите на желязо поради голямата височина, на която летяха. На пет мили над повърхността те фактически бяха невидими от земята и не можеха да се чуят, защото специално проектираните тънки крила им позволяваха да планират тихо над територията на Ни-Исан от Апалачите до океана. Над водата те включваха двигателите, за да възстановят загубената височина, след това тръгваха по обратния път, като записваха съобщенията на агентите, засичаха местонахождението им и им предаваха инструкции от АМЕКСИКО.

Следващия ден работата на Стив го отведе на запад до едно място, известно като Спрингфийлд — сто и четирийсет мили в двете посоки, което означаваше, че ще трябва да прекара три нощи далеч от базата. На връщане той ускори темпото на влизане и излизане от О-

сейса, така че когато стигна до Херън Пул, имаше аванс почти четиридесет и пет минути.

Отново извади късмет. Кадилак работеше в къщата и го видя през отворените паравани. Както и предния път, мютът го поздрави дружелюбно, но предпазливо. Стив реши да не проваля работата и да не споменава, че е видял Клиъруотър и е прекарал два часа в леглото ѝ.

Кадилак го отведе до чертожната маса и известно време обсъждаха как най-добре да преработят съществуващия модел в двуместен. Разговорът им беше прекъснат, когато извикаха Кадилак да реши някакви проблеми в работилниците. Като обеща да се върне скоро, той остави Стив самичък в кабинета — каза му да си запълни времето, като подготви идеите си за преработката.

Стив го направи, но се възползва и от възможността да извади радионожа изпод подплатата на пощенската си торба. Провери паметта и намери кратко поздравително послание от Карлстром, потвърждаващо, че съобщението е получено.

Посланието съдържаше също предложение за помощ и смразяващия ред: „НЕ СЕ ТРЕВОЖИ ОТ ДЪЛГИЯ ПЕРИОД НА РАДИОМЪЛЧАНИЕ; СЕСТРА ТИ НИ ПОЗВОЛЯВА ДА ПОДДЪРЖАМЕ ВРЪЗКА С ТЕБ; МАЙК Х-РЕЙ УАН“. Позивната на Карлстром. Това беше напомняне, че животът на Роз и на неговите родители-настойници все още виси на косъм. И ако сестра му все още четеше ума му в моменти на стрес и силни емоции, както го беше правила по-рано, това означаваше, че Първото семейство го следи непрекъснато.

Стив бързо написа друго съобщение — искаше някои основни данни и необходимите му научни формули, — избра автоматично предаване и скри ножа под една от дъските на пода. Това беше постъпка, основана на твърдата увереност, че скоро ще работи заедно със своя съперник, а също и предпазна мярка. Данните нямаше да му послужат за нищо, ако не го правеха в Херън Пул, и сега, когато беше установил контакт, нямаше смисъл да рискува главата си, като държи ножа у себе си. АМЕКСИКО знаеше къде е и ако искаха да знаят какво се кани да прави, беше достатъчно да попитат Роз.

Но колко им беше казала тя? Мисълта, че Първото семейство я е използвало, за да достигне до ума му, го караше да се чувства като попаднало в капан животно. Прокле се за глупостта си, че не бе

използвал същата си способност. Но беше още по-лошо — той съзнателно я беше потискал. Способността да се „свързват“ беше част от тяхната уникална еднаквост. Но той се беше постарал да израсне отделно от Роз, беше се опитал да изгради стена между тях, зад която да може тайно да планира и да прави схеми. Единственото, което беше успял да постигне, беше да изгради килия, от която умът му не можеше да излезе, докато нейният все още успяваше да се промушва през пречките. „Браво, Брикман.“ Трябваше да се поучи от това, че се беше нашарил като мют, докато Кадилак и Клиъруотър се представяха за трекеери. Това показваше, че в крайния анализ не цветът на кожата е важен, а личността под кожата.

Когато се върна в пощенската станция, попадна на трескави приготовления за инспекция на генералния консул. Стив се развълнува. Беше ли използвала Клиъруотър магията си... или всичко беше планирано отдавна? Щеше да знае със сигурност, когато То-Шиба минеше и му наредеше да отиде в Херън Пул.

Всички пощальони помагаха в чистенето, бърсането, търкането, стъргането и лъскането. Всяко петънце кал и боклук беше грижливо отстранено от двора на пощенската станция, дупките и коловозите от колите бяха запълнени, портата беше боядисана, знаците и емблемите бяха излъскани. Стените бяха почистени — дори покривите бяха измити, а в перачницата перачките мютки работиха цяла нощ, за да приготвят униформите и постелното бельо за спалнята на пощальоните.

На следващия ден, три часа преди идването на генералния консул, началникът на пощенската станция и старшите чиновници се появиха облечени в най-хубавите си дрехи и провериха всяка педя от станцията и другите сгради. Китайците и корейците, които съставяха средния и низшия ешелон на пощите, стояха като статуи на обичайните си работни места — само се покланяха дълбоко, когато джапите ги доближаваха.

Доволни, че всичко е както трябва, джапите заповядаха на чиновниците и пощальоните да се строят на двора. На мютските прислужнички готвачки и чистачки беше казано да останат вътре и да не се показват, докато не свърши всичко.

В посочения час началникът на пощата и неговите шестима старши чиновници застанаха на вратата. Останалият персонал стоеше

зад тях в три редици. Неочаквано прозвучаха фанфари и Накане То-Шиба влезе в двора на кон, придружен от десетима самураи също на коне и взвод пеши войници. Висшият персонал се поклони дълбоко, низшият падна на колене и наведе глави, пощальоните заровиха носове в земята.

То-Шиба слезе от коня заедно с петима от самураите, след това пристъпи напред към началника на пощенската станция. Другите конници останаха на пост на седлата, докато командирът на взвода разположи пешаците из двора и извън портата. Животът на генералния консул не беше застрашен — поне доколкото беше известно, но всички висши държавни служители пътуваха с въоръжен ескорт независимо колко приятелски настроен беше местният феодал. Все пак, като се имаха предвид върлуващите банди ронини, човек никога не можеше да е сигурен.

След като се поклони изисквания брой пъти, началникът на пощенската станция поздрави То-Шиба по приетия възторжен начин, но думите му бяха насочени към самурая, който стоеше между тях. Тъй като То-Шиба беше високопоставен благородник и освен това свързан чрез брака си с шогуна, беше немислимо да наруши етикета и да му говори директно. Не се налагаше самураят да повтаря казаното — той беше просто проводник, по който високопоставеният и нископоставеният можеха да се обръщат един към друг. То-Шиба отговори небрежно по същия обиколен път и прие предложените закуски. Донесоха поднос със студени напитки и му го предложиха с безброй церемонии.

„Що за начин да се управлява една страна!“ — помисли Стив. Ако се губеше толкова време и когато има война, тя щеше да е лесна плячка.

Излаяна на японски заповед накара нископоставените да се изправят и да застанат с наведени глави. Един чиновник заповяда на бейсик на пощальоните да клекнат, с ръце на бедрата и брада на гърдите. Придружен от началника на пощенската станция и ескорта си, То-Шиба инспектира двете редици чиновници — всички се покланяха, когато генералният консул минаваше покрай тях.

Накане То-Шиба беше над среден ръст за майсторите на желязо и беше доста добре сложен. Подплатеното кимоно с широки рамене, което носеше, не позволяваше точно да се определи пълнотата му, но

имаше дебели къси пръсти и дундесто лице. Стив, който го изучаваше крадешком, реши, че генералният консул изглежда разглезен и прехранен.

Въпреки масата си То-Шиба беше подвижен и вървеше с кралска увереност — доколкото можеше. Като всички високопоставени джапи, той носеше перука от мютска коса с обичайния самурайски кок и малка, смешна шапчица, кацнала отпред на главата му. Тъй като Стив не беше виждал такава по време на пътуванията си, заключи, че тя трябва да обозначава ранга на То-Шиба — както всъщност и беше.

Групата на генералния консул се обърна към редицата коленичили пощальони.

„Сега“ — помисли си Стив. Но не беше. Той изчака до последно, преди да положи нос на рогозката, но То-Шиба отмина, следван от телохранителите си и началника на пощенската станция. Пронизителни, едновременно подадени команди от старшите чиновници отпратиха персонала тичешком по местата му — ход, който вече беше упражняван многократно. Стив и останалите пощальони се наредиха в обичайната линия покрай верандата отляво на вратата на пощенската станция. Стив беше съвсем близко до входа. Но пак им наредиха да забият лица в пода, докато групата на генералния консул влезе да разгледа пощенските чиновници, които се бяха върнали да вършат работата си.

Когато То-Шиба влезе, на пощальоните беше разрешено да седнат на дървената пейка. „По дяволите!“ Стив изруга късмета си и даде израз на разочарованието си, като удари с юмрук отворената си длан. Динкът с дебели пръсти отново беше минал покрай наредените мюти, без да ги погледне. Толкова с мютската магия. Ако Клиъруотър не бе могла да направи нещо толкова просто, сигурно нямаше да може да направи нищо, когато се стигнеше до критично положение. Много неприятно. И то точно когато трябваше да покаже на мъжа черно, че може да се справи и без него.

За петнадесет минути в пощенската станция То-Шиба, който вече беше започнал да се чуди какво търси тук, видя и чу повече от достатъчно за приемането и предаването на частни и официални документи. Генералният консул не вярваше в необходимостта да си

блъска главата да се запознава с процедурите, които трябваше да изпълнява неговият персонал.

Като благородник То-Шиба никога през живота си не се беше интересувал от проблемите на прането — той просто взимаше чисти дрехи, оставени му за обличане винаги, когато беше необходимо. Същото беше и с писмата: заповядваш да ги напишат, слагаш печат и те се доставят. Онова, което ставаше с тях при излизане от ръката на писаря и стигането до получателя, беше грижа на по-нискостоящи смъртни — като раболепните досадници, които сега се въртяха около него. То-Шиба, който лениво си вееше да намали лятната горещина, удари ветрилото в лявата си ръка и го затвори: сигнал за неговия личен адютант, че иска да напусне — незабавно. Самураят даде знак на началника на пощенската станция да замълчи, вдигна ръка и съобщи, че посещението е било много полезно. Господарят бил останал изключително доволен от бдителността и предаността на пощенските служители. И така нататък, и така нататък...

Началникът на пощенската станция и служителите бързо излязоха на верандата и се поклониха на То-Шиба, докато си тръгваше, с което му попречиха да види редицата на пощальоните. Но когато слезе по стълбите и тръгна към коня си, генералният консул усети, че нещо гложди ума му. Беше имал намерение да направи нещо... нещо свързано с посещението му в пощенската станция, но дори животът му да зависеше от това, той не можеше да си спомни какво е.

Умственото напрежение да направи нещо бързо нарасна и се превърна в пробождаща болка. То-Шиба поклати глава в усилие да си спомни, после яхна коня. Телохранителите последваха примера му и се наредиха около него.

Стив изгуби надежда.

То-Шиба дръпна юздите и обърна коня. Болката в главата му стана нетърпима и той вдигна ръка към челото си. Пред очите му се появи образът на мют със златна коса и той си спомни истинската причина за посещението си — и пробождащата болка малко намаля. С раздразнен вик той обърна коня и го пришпори към верандата.

Началникът на пощенската станция и старшите служители трепнаха смутени — каква ли беше причината за неочакваната промяна на настроението и посоката на генералния консул? Пощальоните, които се бяха изправили на колене, след като консултът

си бе тръгнал, пак забиха глави в дъските. Конят на консула спря, почти докосвайки парапета.

То-Шиба — болката в главата му бързо затихваше — погледна редицата мюти, след това посочи с жезъла си Стив и извика на японски:

— Онази тревна маймуна там, третата от вратата! Да бъде освободен от пощенската служба! Веднага! Ясно ли е?

— Н-н-н-неговото поведение обиди ли с нещо благородния господар? — запелтечи разтреперан началникът на станцията. — Ако е така, аз л-л-лично ще се постарая да бъде ж-ж-жестoko наказан.

— Не е необходимо — викна То-Шиба. — Просто не харесвам цвета на косата му. Махни го оттук.

Стив нямаше представа какво става — изблъскаха го настрана, а началникът на пощенската станция, изпаднал в показно разкаяние за допуснатата непростима небрежност в избора на помощен персонал, се биеше в гърдите и правеше поклони на всеки две секунди.

То-Шиба огледа останалите пощальони, всичките с тъмна или черна коса.

— Така е по-добре. — Болката в главата му почти беше изчезнала. — А този там го пратете в Херън Пул като домашен роб на облачния воин. Погрижи се за това и ми изпрати потвърждение.

Началникът на пощенската станция го увери — пак чрез адютанта, — че заповедта му ще бъде изпълнена незабавно.

То-Шиба кимна и подкара коня си към портата. Чувстваше се странно доволен.

Началникът на станцията и старшите служители останаха с наведени глави, докато не изчезна и последният пеши войник, след това завъздишаха облекчено. Никой не можеше да разбере защо генералният консул беше действал по такъв загадъчен начин. Може би беше някаква внезапна вятърничава идея; но те нямаха право да знаят защо. Съставът на пощенската станция можеше лесно да бъде попълнен. Междувременно имаше да се уреди малка сметка. Началникът на пощенската станция нареди на един служител да донесе пръчка. Генералният консул беше пропуснал предложението му да накаже жестоко жълтокосия мют. Значи мютът щеше да бъде наказан само сурово — за причинена нежелана тревога.

Стив успя да гледа раболепно надолу, докато сваляше и предаваше униформата си, пощенската чанта и яката на пощальон. Закачиха на ръката му плакет на роб и на врата му „жълта карта“, с която му се разрешаваше да се движи по пътищата. Дадоха му дрехи: износена свободна туника и панталони, чифт стари сандали с тънки като вафла подметки и сламена шапка. Ютеното пончо и памучната завивка, използвани от робите мюти, бяха навити на руло, за да могат да се носят под мишница. По отношение на статус и външен вид беше слязъл до най-ниското стъпало на социалната стълба в обществото на майсторите на желязо, но това нямаше значение. Клиъруотър беше показала, че дарбата ѝ на повелител работи. И благодарение на нея той продължаваше да върви към набеелязаната цел.

Онова, за което не се беше уговорил, беше подаръкът му за сбогуване от началника на пощенската станция. Когато Стив се поклонил, обърнат с гръб към вратата, опитвайки се да не се усмихне, го сграбчиха няколко яки ръце — и го натиснаха на перилата на верандата, и го набиха на прощаване.

— Ракети — каза Стив.

Седнал до чертожната дъска, Кадилак го погледна озадачено и се намръщи.

Стив, който на четири крака метеше покрития с рогозка под, остави четката и лопатката настрана и седна.

— Бил си на търговския пункт, нали?

— Да, миналата година.

— Корабите с колела не пуснаха ли ракети? Мистър Сноу ми каза, че винаги, когато отплуват, пускат ракети.

— Пуснаха горящи стрели, които се пръснаха и изсипаха цветен огън — каза Кадилак.

— Казват се ракети... използват и зелени, които не се пръскат, за да сигнализират къде трябва да кацнеш, когато летиш над Ни-Исан...

— Откъде знаеш?

— Клиъруотър ми каза. Когато бяхме хванати от ронините.

— Не разбирам какво имаш предвид.

— Онова, което си видял, е фойерверк. Пиротехника. Зад тези цветни светлини има комбинация от химия и физика. Силата,

упражнена в една посока, произвежда равна на нея и противна по посока сила. Нарича се „тяга“.

— Мислил съм за това — прекъсна го Кадилак. — Това генерират моторите на вашите самолети.

— Точно така — каза Стив. — Е, същият двигателен заряд, който тласка ракетите, може да се използва да издигне твоите летящи коне във въздуха. Необходима е само по-голяма ракета, с по-голяма сила.

— Да... разбирам какво имаш предвид. — Кадилак се замисли, после погледна Стив. — Как не се сетих сам?

— Току-що го направи. Аз само метях пода. — Стив почака за още положителни реакции. Ако някой му беше поднесъл на тепсия такава идея, той щеше да скочи от радост. Кадилак дори не помръдна. — Не изглеждаш много убеден.

— Не, не е това. Аз мога да видя възможностите, но... няма ли да е опасно?

— Не толкова опасно, колкото да не направиш летящи коне. Ти сам каза, че Мин-Орота проявява признаци на нетърпение. Ако реши да разкрие тайната — Стив посочи с ръка кабинета, — можеш да се простиш с всичко това.

— Не ми напомняй...

— Очевидно има рискове. Просто трябва да се постараям сместа да е правилна. Най-напред ще направим лабораторни опити, след това ще намерим лек контейнер, в който да сложим няколко фунта от сместа. Някаква тръба, затворена в единия край. И трябва да е негорлива, иначе ще ни опече. След това ще прикрепим тръбата — вероятно ще ни трябват няколко — към една талига. Ще натоварим талигата с камъни, колкото е теглото на самолета и пилота, ще запалим хартиен фитил, който е в контакт със сместа, и... ще видим какво ще стане. Необходимо ни е бързо горене. Но не много бързо. Не искаме крилата на самолета да се откъснат...

— Но...

— Това е идеалното решение. Ще изисква само малко творчество от наша страна, но ще се използват налични материали, елементарни технически умения и... което е най-добро... не са необходими никакви генерални промени в конструкцията на самолета. Можем да ги прикрепим към долната страна на фюзелажа и да използваме стартова ракета на пусковата талига.

— Пускова талига?

— Талигата, която използваш за извозване на самолетите в хангара. Просто трябва да я направим малко по-здрава.

— Но този тягов заряд...

Стив посочи с пръст челото си. КЪЛЪМБЪС му беше дал необходимите данни.

— Не се тревожи, всичко е тук. Състав, пропорция, процедури по смесване... — Той спря, като видя изражението на Кадилак. — Ще ми е нужна помощта ти, разбира се.

Мютът реагира с раздразнен надменен смях.

— Изглежда така, сякаш ти си направил всичко тук.

Той очевидно не искаше да остане на заден план и Стив побърза да го успокои.

— Не, разбира се. Но аз знам какво трябва да се направи. В момента обаче това са само думи. Въздух. Нищо няма да стане, ако Мин-Орота не се съгласи да ни даде необходимите ни материали. А *ти* си единственият, който може да уреди това.

— Да — каза Кадилак. — И мога също да уредя да те изхвърлят оттук. Така че внимавай.

Стив се поклони малко подигравателно и продължи да мете пода.

Както Стив беше очаквал, Кадилак не можа да устои на възможността да му докаже, че не е толкова важен, колкото се мисли. Сега, когато беше с чиста кожа, той имаше по-висок статус и нямаше да допусне Стив да забрави това. Правилата за отношението към мютите бяха непоклатими — Стив трябваше да спи извън къщата в малка дървена барака и тъй като нямаше никакви съдове да си приготвя храна, му я подаваха от кухненската врата таите — тайландци — от домакинския персонал.

Таите, които стояха по-ниско и от виетнамците, но все пак над робите, в очите на японците не бяха човешки същества. Въпреки това те на теория стояха по-високо от пленените трекери, но през осемчасовия работен ден в къщата бяха напълно на разположение на Кадилак, както беше и Стив. Таите можеха да се справят с това, защото, първо, те нямаха „достоинство“, което да изгубят, а и всъщност не служеха на Кадилак, а на Мин-Орота. Стив пък не

възразяваше да бъде третиран като роб, защото нещата вървяха просто чудесно. Кадилак имаше много да пада. О, да. Когато тупнеше на земята, щеше да се чуе чак в Хюстън/Гранд Централ...

Стив ставаше по първи петли — перната алармена система, широко използвана в Ни-Исан за будене на хората от долната класа — и трябваше да изпълни няколко задачи на домашен прислужник, преди да получи закуска. Списъкът включваше нацепване на дърва и подреждането им до банята, изнасяне на пепелта от предния ден и изхвърляне на благоприлично наречената „нощна почва“ — гърне с урина и фекалии.

В Ни-Исан нищо не се прахосваше. Всички кухненски отпадъци отиваха на торището заедно с лайната да изгният и да бъдат върнати в почвата — също както каналните води във Федерацията се обработваха и се отвеждаха в плитки резервоари, които трекерите използваха за отглеждане на соя и други зеленчуци.

След закуска и през останалата част от деня Стив ставаше „момче за всичко“. Изкъпан и облечен в чисти кафяви дрехи, той беше длъжен да следва мюта навсякъде — като куче, водено на каишка. Когато бяха самички и работеха заедно в кабинета, Кадилак се отнасяше към Стив като към равен. Беше учтив, готов да слуша и да се учи. Но когато бяха с Джоди, Келсо и други трекари или в присъствието на майстори на желязо, ставаше високомерен и презрителен.

В тези случаи Стив стоеше кротко и не си отваряше устата. Знаеше, че на Кадилак това му доставя удоволствие, но се държеше така и за да не възбуди подозрение у тридесетината надзиратели динки. Те не участваха в производствения процес, но наблюдаваха всички и всичко. Няколко чиновници се грижеха за книгата, свързани с доставянето на материалите — дърво, стомана и коприна — необходими за направата на летящи коне. Някои от нещата, като например талиги и оси, и седалки, изплетени от бамбук, се изработваха от местни занаятчии и се докарваха готови.

След една седмица тичане и изпълнение на поръчки на Кадилак Стив стана позната фигура из Херън Пул. Районът, в който живееха майсторите на желязо, беше извън тези граници, но с изключение на него той можеше да се движи наоколо почти свободно. Няколко дни след пристигането си Стив можа да си състави подробна картина на

работната обстановка и на цялото място — знание, което щеше да му послужи, когато дойдеше време за бягството.

Той можа да се срещне и с Джоди. Нямахше опасност да ги видят заедно в извънработно време, при условие че това не ставаше много често и не разговаряха дълго. Стив трябваше също да избягва да се сприятелява. Освен Джоди единствено Келсо го беше виждал без шарки на мют. Колкото до останалите колеги на Джоди, нещата бяха сериозни. Ако забележеха, че става много близък с нея, можеше да си има неприятности.

— Учудваш ме, Брикман — каза Джоди един ден. — Влезе в тази страна нелегално, настани се на най-добрата работа и сега си тук и работиш като ръководител. Как успяваш винаги да се наредиш?

— Виж какво, денят ми тук започва с изсипване на гърнета с мръсотии. На това ли му казваш нареждане?

— Разбираш какво искам да кажа.

Стив се усмихна.

— Имам влиятелни приятели. — Нямахше да му навреди, ако й каже истината. Беше ясно, че тя не му вярва. Имаше моменти, когато и той не можеше да го повярва. — Виж, трябваше да дойда тук. Имам предвид онова, което казах за бягството. Нещата започват да се подреждат. Ако стане, ще тръгна с двамата мюти, за които ти казах. Ти още ли си с мен?

— Да. Можеш да разчиташ на мен.

— Говори ли с Келсо?

— Още не. Чакам подходяща възможност. — Джоди се засмя. — Ако пак ни види заедно, ще му прилошее.

— Може би е по-добре да поговоря с него. Да му кажа някои неща направо.

— Няма да стане — каза Джоди. — Като го гледам как се пени, мисля, че той все още иска да те пречука. Но не може да рискува, защото ти работиш с джапите. Ако го направи, другите момчета ще го разкъсат.

— Той каза ли им, че съм един от вас?

— Не. И аз не съм му казала, че си федерален агент...

— Джоди! Колко пъти трябва да ти казвам? Не съм...

— Да, знам. Бил си принуден да се заемеш с тази работа, защото са заплашили сестра ти. Може да е така, а може и да не е. Няма

значение. Не съм глупачка, Брикман. Ти никога няма да признаеш, че си федерален агент, защото официално няма такова нещо, права ли съм? Така работят те, нали? Никой не знае със сигурност, така че никой не си признава. Пазите се. Но ние с теб знаем какъв си, нали? Така че не ме гледай с тоя невинен поглед.

Стив я погледна в очите. Обмисляше отговора си.

— Права си. Аз наистина съм в списъка на агентите. Но това, което казах за Роз, е истина. Те я използвах, за да ме накарат да се съглася.

Джоди се усмихна иронично.

— Не се бой. Няма да те издам. Ти беше прав за мен. Аз наистина съм трекер. Летяхме заедно и спяхме в една и съща спалня на „Дамата“. Опитай се да си го спомниш, когато излезем оттук.

— Не разбирам...

— Много е просто. Искам да се върна... но не и ако ще ме изправят до стената.

— Това няма да се случи.

— Надявам се. Но ако се получат такива сигнали по линията, дай ми възможност да избягам. Само за това те моля. Ако трябва да умра, предпочитам да е на слънце. Съгласен ли си?

— Имаш думата ми. — Стив ѝ подаде ръка, но тя не я пое, а каза:

— Трябва да тръгвам. Двама души ни гледат. Не ми се ще да си съставят погрешно мнение.

Стив се изправи.

— Разбирам... Едно последно нещо. Ако дълбоко в себе си все още не си сигурна в мен, защо се включи? Защо просто не ме издадеш?

Джоди вдигна рамене.

— Може би защото хората, които нарушават правилата, много искат да бъдат разбрани. — Тя се засмя сухо. — Глупаво, нали? Ако не ти бях от полза, ти не би ми отделил и минутка. Особено сега, когато съм с половин лице.

— Не е вярно — възрази Стив разгорещено. — Казах ти го вече. Не ми е безразлично какво ще ти се случи.

Джоди го изгледа с пронизващ поглед и пак се засмя.

— Искаш ли да знаеш нещо, Брикман? Не че това ще направи нещата различни, но... мисля, че през целия си живот никога не ти е пукало за никого.

Стив я гледаше как се отдалечава. Чувстваше гърдите си като празна ледена пещера. „Тя *греша!*“ — каза си той. После си спомни какво беше казала за него Дона Монро Лундквист, когато бяха сложили бомбата в цевта след парада при завършването. Дона, неговата съвипускничка и конкурентка в Академията на военновъздушните сили, която поиска да я убие, когато лежеше парализирана със стрела от арбалет в кръста. Тя също грешеше за него. Не беше вярно. Не беше!

И не от женска суетност Джоди беше споменала за обезобразеното си лице; тя вече не се чувстваше жена. Идеята за безупречно физическо състояние се втълпяваше на трекерите още от първия ден. Те можеха да са с различен ръст, телосложение и външност, но като общност всички изглеждаха като свалени от една и съща производствена линия. Между тях нямаше джуджета или великани. Всеки беше силен, здрав, с ясен поглед и съразмерен. Герои като татко Джак, неговия баща-настойник, който умираше от причинен от радиацията рак, участваха на паради с инвалидните си колички, но инвалидност по рождение не съществуваше. От родилните стаи на Института за живот не излизаха деца с малформации или увреден мозък — и беше общоизвестен факт, че трекерите, имали нещастieto да бъдат увредени или обезобразени при инцидент под земята или при операции на повърхността, никога не се възстановяват след хирургическа намеса.

Предложението за ракетна тяга на летящите коне беше предадено на Мин-Орота чрез обичайните посредници. Два дни по-късно Кадилак беше тайно призован да се яви пред феодала. Това беше петата им среща и, както и по-рано, той беше откаран в затворена покрита носилка в двореца в Ба-сатана, а след това пренесен по задните стълби в една малка стая за частни срещи.

От онова, което беше научил чрез проникване в психиката на майсторите на желязо, Кадилак знаеше, че тяхната връзка е безпрецедентна — и вероятно нямаше да има друга такава. Срещите лице в лице между феодали и роби бяха просто невъзможни и тези мерки се оказваха най-удобния начин за заобикаляне на ограниченията на протокола. За Кадилак фактът, че Мин-Орота беше стигнал толкова

далеч, беше знак за почитта, която си беше спечелил. Неговото желание за „статус“ беше толкова голямо, че така и не му мина през ума, че тази почит е само временна и се дължи единствено на тактически причини. Седнал между двамата си най-близки съветници, Мин-Орота — който знаеше добре бейсик — слушаше внимателно, докато Кадилак обясняваше плановете си с помощта на подробни скици, направени с помощта на Стив. После мютът зачака с наведена глава, докато феодалът обсъждаше предложението със съветниците си на японски — без да знае, че Кадилак беше усвоил езика след пристигането си в Ни-Исан и че разбира всичко, което говорят.

Когато тримата майстори на желязо свършиха дебатите, един от съветниците информира „Брикман“, че предложението се приема. Необходимото пълномощно щяло да бъде издадено, когато материалите за работа бъдат доставени в Херън Пул. Съветникът каза, че господарят Мин-Орота желаел работата да започне веднага.

Кадилак се поклонил до земята и скромно изрази дълбоката си благодарност — и мълчаливо благослови Мо-Таун, великата Небесна майка.

Щом материалите пристигнаха, Кадилак и Стив, с помощта на шестимата трекари, назначени да работят върху претенциозно наречения „силов възел“, се заловиха за работа. Кадилак лично беше избрал кандидатите, без да знае, че Стив се е погрижил Джоди и Келсо да са между тях. Той беше постигнал това, като запозна Джоди с основните факти за твърдите ракети и й каза да сподели тези факти с Келсо. Така когато Кадилак събираше работната си сила и питаше дали някой знае нещо за ракетните силови системи, те можеха да вдигнат ръка и уверено да излязат напред.

И винаги, когато имаха проблем, който можеше да се реши на място, Стив обещаващо да помисли върху него през нощта. И на следващата сутрин винаги имаше отговор. Кадилак, който имаше способността да абсорбира новата информация със същата бързина, с която Стив я набавяше, не можеше да разбере как Стив винаги успява да върви една крачка напред.

Причините бяха сложни, но отговорът бе прост. Кадилак можеше да получи достъп само до определени части на мозъка на Стив, но не можеше да чете мозъка му. Както и с майсторите на желязо, областите от мозъка на Стив, които той можеше да източва, бяха свързани само с

придобитото знание; специално знание и обучение, езикови умения, модели на поведение, обществени нрави и информация за хора, които Стив е срещал — но не и какви чувства има той към тях. Това означаваше например, че Кадилак знаеше за радионожовете, но *не* знаеше, че Стив има такъв — и че го използва.

От момента, в който Стив беше започнал да поддържа редовна връзка с АМЕКСИКО, Карлстром беше заповядал един от неговите летящи на голяма височина самолети ежедневно да кръжи над Херън Пул между 22.00 и полунощ.

Скрит в малката си колиба, Стив можеше да изпраща поток от запитвания до АМЕКСИКО, докато Кадилак лежеше мъртъв за света с корем, пълен със саке. След като потвърдеше приемането с инструкцията „ЧАКАЙ/ НЕЗАБАВЕН ОТГОВОР“, пилотът автоматично предаваше с голяма скорост запитванията на Стив до Рио Лобо, щаба на АМЕКСИКО в Хюстън/Гранд Централ. Оттам те се вкарваха директно в КЪЛЪМБЪС. Няколко секунди по-късно исканата информация се излъчваше от антената на летящия в орбита самолет и се приемаше в банката памет в радионожа на Стив.

Същата информация се предаваше едновременно в личната радиокомуникационна мрежа на Карлстром и на най-близкия дисплей, където и да се намираше той, светваше сигнална лампичка да съобщи за пристигането ѝ. Това се правеше единствено за да бъде държан в течение на онова, което става. Не беше необходимо Карлстром да коригира въпросите и отговорите преди те да са предадени на Стив. КЪЛЪМБЪС с неговата неограничена виртуална памет имаше досиетата на всеки трекер от Първото семейство до най-простия зомб, знаеше точно до какви области и нива на информация има достъп 8902 Брикман, С. Р.

За Стив, който все още не знаеше нищо за въздушната връзка, бързината и ефективността на обслужване беше постоянен източник на учудване. Тя също така му напомняше за властта на Първото семейство. От него не можеше да избягаш. Независимо колко бързо тичаш, Първото семейство винаги те настигаше.

ГЛАВА 13

Тъй като лицензът за построяването на летящи коне беше даден на семейство Мин-Орота при условие, че представители на шогуната ще имат безпрепятствен достъп до Херън Пул, генералният консул беше своевременно информиран за решението за построяване на ракетна тягова система.

Генералният консул Накане То-Шибата, чиито интереси бяха ограничени около удоволствията на плътта, реагира с формален интерес на новината, но когато писмото стигна до летния дворец на Йоритомо, младият шогун бързо видя военния потенциал на тази техника.

Черен барут се произвеждаше от столетия, но досега той беше използван единствено за взривяване в мини и кариери, в патрони за пушки и в оръдия — главно от шогуната — за разрушаване на крепости на разбунтували се феодали.

Оръдията, конструирани за използване като обсадни оръжия, бяха изключително тежки и трудно преносими и през десетилетията мир под управлението на То-Йота тяхното използване беше ограничено за церемониални салюти. Наистина, имаше и по-малки, като тези на корабите на Яма-Шита, но артилерията като цяло не беше ценена от майсторите на желязо поради ограничената си подвижност. А и самураите не ги одобряваха. За тях близкият бой бе идеален начин за водене на война и като резултат изходът от повечето битки зависеше от бойното умение на бързо придвижващи се формации на конници с мечове и лъкове и леко въоръжени пехотинци.

Ракети, пълни с барут, се използваха от военните формации като сигнални средства, но главното им приложение беше за развлечения. Огромни количества от тях заедно с други видове фойерверки се използваха за отбелязване на лични и обществени чествания и религиозни празници, като изпълваха нощното небе с фонтани цветен дъжд.

Но ако една ракета може да бъде направена достатъчно мощна да изведе един летящ кон и неговия ездач в небето, тя може и да изхвърли експлозивен заряд в центъра на обградена противникова формация, например на стръмен склон — или дори зад него. И ако такава ракета може да се носи от един пехотинец, значи могат да бъдат пуснати в залп стотици — и да осигурят убийствен удар, който да стъписа и дори да зашемети врага. И тогава...

Да... Този въпрос трябваше да се обмисли внимателно.

Посланието, с което на Тоширо се нареждаше да се яви пред шогуна, го настигна по средата на весела вечеря с капитан Камакура. Съпругата на капитана и петте му дъщери приеха Тоширо с обичайната топлина и гостоприемство и новината, че той трябва да си тръгне, без дори да си е доял храната — най-добрата, каквато можеше да се намери — разстрои жените. Облети в сълзи и унили, те се наредиха една зад друга, за да се сбогуват. Тоширо отговори с обичайните изрази на благодарност и се извини многословно, че не може да остане, за да се наслади на приготвените деликатеси. Ако знаеше онова, което щеше да последва десерта, може би наистина щеше искрено да съжالياва. Предпоследната и най-красива дъщеря на Камакура беше избрана от амбициозната си майка да удостои леглото на пратеника. Но нейният опит да го улови отново беше осуетен от неотложни държавни дела. А времето минаваше! Щеше да бъде пропусната още една година. Ако това продължеше още, двете най-големи дъщери може би трябваше да се оженят за воители от ниско потекло като нейния добродушен, но с ограничен ум съпруг!

Новината, че по заповед на господаря Мин-Орота полевите изпитания на ракетите ще започнат, стигна до Тоширо веднага след неговото завръщане. Тъй като пратеникът действаше като конфиденциална връзка между шогуна и неговите регионални подчинени, в резиденцията на генералния консул се поддържаха стаи на тяхно разположение. Владението, което по принцип беше правителствена територия, служеше на Тоширо като база, от която той често излизаше дегизиран, за да се срещне с агенти или да се смеси с по-нискостоящи. Но резиденцията беше също дом, в който той бе посрещал Нейно височество Мишико То-Шиба, дълго страдащата жена на Накане, и трите ѝ деца.

Въпреки оскърбителното и обидно поведение на съпруга си тя не се беше оплаквала на всевластния си брат и поддържаше същото дискретно, изпълнено с достойнство мълчание сред най-близките си, като скриваше злочестината си зад спокойно, ведро държане.

Мнозина приемаха това като преднамерено безразличие към съдбата ѝ, но с годините Тоширо откри, че не е така. Госпожа Мишико беше отчаяно нещастна и пратеникът не можеше да разбере как някой — дори такъв безчувствен глупак като генералния консул — може да пренебрегва и обижда жена, която, освен че е изключително интелигентна, артистична и от най-висок — ранг, е и с нежно сърце, мила и красива.

Жалко, че генералният консул щеше да умре, без да разбере какъв слепец е бил. Това щеше да придаде горчиво-сладък край на падението му. Нямаше значение. Никой не е незаменим.

От един от информаторите си Тоширо бе научил за странното поведение на генералния консул по време на инспектирането на пощенската станция. Пратеникът не можеше да проумее защо в главата на тъпия консул неочаквано е влязла мисълта да премести „мексиканеца“, но беше доволен, че тази задача вече не е негова. Тоширо беше свързан с ефективна мрежа информатори, но нямаше очи и уши навсякъде, както се беше хвалил на Стив, и не можеше да мести хора като пионки на шахматна дъска. Вярно, можа да регистрира Стив като пощальон, но това беше, защото той изглеждаше като мют и защото регистрацията беше станала във владението на Мицу-Биши, твърд съюзник на шогуна.

Тук нещата бяха различни. Маса-чуса и Ро-дирен бяха в известен смисъл враждебна територия и пратеникът беше посрещан публично със съответните пищни церемонии, но всъщност се водеше *агент-провокация*. Затова трябваше да е безкрайно предпазлив да не компрометира себе си и с това шогуна. Да станеш от тревна маймуна дълго куче не беше толкова просто, колкото, изглежда, си мислеше Брикман. Само една личност можеше да осигури подправени документи — Йеясу, дворецовият шамбелан: единствената личност, към която Тоширо не смееше да се обърне. Положението беше достатъчно сложно, за да влиза в мрежата на този паяк.

Без да разбира, Накане То-Шиба неволно му беше спестил много време и затруднения и подписал и бе подпечатал гаранцията за

собствената си смърт. Ако ракетната тяга се окажеше отговорът, тогава генералният консул щеше да е между първите майстори на желязо, които щяха да се издигнат във въздуха. Тоширо вече имаше писмото със заповедта и изгаряше от нетърпение да му го връчи.

След два дни Риоши — един от главните военни в семейството на Мин-Орота — беше извикан в резиденцията да придружи Тоширо до Херън Пул. Пратеникът не се притесняваше от посещението си — нали беше длъжностно лице. Ако решеше да не установи контакт, нямаше начин Брикман да го познае. Дори ако пътищата им се пресичаха, двамата нямаше да се изправят един срещу друг лице в лице; „мексиканецът“ щеше да е с нос, заровен в калта като всички други мютски роби, които работеха там. А и след като Брикман не знаеше и дума японски, нямаше да може да разбере кой е дори да чуе някой разговор.

Шигамицу, комендантът на Херън Пул, поздрави почтително Тоширо и Риоши и ги поведе покрай работилниците. В края на летателната площадка бяха трите опитни модела. Първият беше готов за изстрелване: петнадесетфутова секция с крило и лонжерон бе монтирана на дървени магарета да имитира самолета. Предната ос беше по-широка за по-голяма стабилност. Моделът щеше да се задвижи от четири ракети, поставени в занитени тръби от валцувана мед, наредени по двойки една над друга и свързани с къс фитил. Тоширо, Риоши и няколко души от Ба-сатана го инспектираха внимателно. Изобретателят, тъмнокосо дълго куче, коленичило покорно, нито за миг не вдигна очи, а после поиска разрешение да премине към изпитанията. Шигамицу предаде молбата му на пратеника и на Риоши с обичайната изискана вежливост, после, след като получи тяхното разрешение, ги покани да наблюдават изпитанията от безопасно разстояние. Тъмнокосото дълго куче допря до фитила запалена восъчна свещ, двама други роби хванаха модела и го избутаха напред. Първата двойка ракети се запали и от тръбите изригнаха дълги огнени езици. Талигата с модела се понесе по полето, зад нея се закълбиха два тъмновиолетови облака.

Бум! Втората двойка ракети също се запали. Скоростта на талигата нарасна, тя подскочи, издигна се във въздуха. Дългите кучета пред работилниците се развикаха, последва стон, когато талигата

падна и предното ѝ ляво колело се откъсна. След миг бе само купчина отпадъци.

Тоширо и Риоши не обърнаха внимание на извиненията на коменданта на Херън Пул. Демонстрацията беше показала, че тяговата система работи. Изкараха втора талига, натоварена със същия модел — за увеличаване на теглото бяха прибавени няколко дялани камъка — и повториха опита. Този път талигата променяше рязко посоката си от една страна на друга, но остана на земята. Когато ракетите изгоряха, тя изтрополи по тревата и — за голямо удоволствие на наблюдаващите майстори на желязо — се разби в оградата в далечния край на полето.

— Това ли е всичко? — попита пратеникът.

Не беше. „Брикман“ имаше още един коз. Изкараха от работилниците третата талига — но на тази имаше човек. В допълнение на предишното крило и опашка сега отпред имаше триъгълна клетка, в която на плетен тръстиков стол седеше един мютски роб. Тоширо го погледна по-внимателно и видя, че това е неговият човек — дегизираният „мексиканец“.

Чрез Шигамицу „Брикман“ обясни, че посредством просто управляване от пътника с крака опашката може да се завърта наляво и надясно. Третият модел имаше само едно колело отпред и то можеше да се върти в същата посока като опашката, когато мютът натискаше лоста с краката си. Задният край на крилото също можеше да се завърта нагоре и надолу чрез вертикален лост, разположен между коленете на пътника. Отклоненият въздух трябваше да минава над крилото и да притиска талигата към земята.

Майсторите на желязо запалиха фитила и талигата тръгна. Тоширо наблюдаваше възбудено как пламнаха първите две ракети. Не искаше „мексиканецът“ да загине преждевременно при демонстрация на нещо, което вече беше показано, че работи. Имаше много по-важни задачи за него — като например да ликвидира генералния консул. Хората около него, които не знаеха за тайните му кроежи, наблюдаваха възбудено. Всички майстори на желязо бяха очаровани от естетиката на варварството. В мирно време тя се изразяваше в кръвожадните им спортове — от борба на петли до ловуване с копие и лък. За тях кулминационното убийство беше основна част на живота и сега те с нетърпение очакваха да видят как талигата и човекът в нея ще се самоунищожат в каменната стена.

Вторият чифт ракети се запали и талигата ускори хода си и гърбът на Стив се залепи за седалката. Първите статични изпитания не бяха създали впечатляваща тяга, но с добавките, които АМЕКСИКО го беше посъветвала да сложи към основната смес, ракетите развиваха наистина голяма тяга.

Каменната стена се приближаваше с нарастваща скорост. Времето за коронния номер приближаваше. Идеята не беше негова, но той беше длъжен да я изпълни, за да укрепи доверието на Кадилак. И това беше адски добре. Иначе най-напред щяха да ликвидират него.

Поканените високопоставени майстори на желязо и пъстрата неофициална тълпа наблюдатели не знаеха, че със съгласието на Шигамицу от другата страна на полето тайно е построена ниска, покрита с трева площадка. Разположена близо до стената, тя не се виждаше от мястото, където стояха Тоширо и другите майстори на желязо. Стив натисна левия рул да насочи ускоряващата се талига към площадката. Държеше лоста напред, за да притиска колелата плътно към земята, после го дръпна силно назад и излетя във въздуха. Не го беше репетирали, но двамата с Кадилак се бяха съгласили, че е осъществимо. Само теоретично все пак.

Всички ахнаха от изненада. Моделът излетя като чапла от блато, извиси се поне двадесет стъпки над каменната стена и продължи да се издига.

Зад стената имаше блатиста земя, осеяна с туфи висока трева, а отвъд нея — голямо езерце, оградено с дървета. Когато Стив стигна над езерцето — на височина петдесет стъпки — изгоряха и последните две ракети. Моделът, чиито характеристики бяха само малко по-добри от тези на обикновена тухла, стръмно полетя надолу. Стив се наклони към опашката, за да намали скоростта на падане, после, когато самолетът се превъртя като пиян и продължи повече или по-малко със задницата напред, пое дълбоко дъх.

Майсторите на желязо избухнаха в силен смях при вида на избухналия над стената огромен фонтан. Възторгът на Тоширо беше помрачен от грижата за съдбата на избрания от него убиец, но дори и той се усмихна весело.

Самураят на Мин-Орота, който беше дошъл с отделение от десет души от Ба-сатана да присъства на демонстрацията, се обърна към пратеника и го потупа приятелски по рамото.

— Ха! Ако това дълго куче може да накара каруците да летят като пилета, значи с вас скоро ще имаме коне, които ще могат да летят като орли!

— За мен този ден не може да дойде достатъчно скоро — отговори Тоширо.

Джоди и Келсо — те хукнаха напред още щом Стив се отлепи от земята — първи прескочиха стената. Джоди, също като пратеника, беше сериозно разтревожена; Келсо тичаше повече от желание да е там, където ще се събират парчетата. Злопаметната му половина се надяваше да види самодоволната усмивка изтрита от лицето на Брикман след удара в стената; другата половина беше обхваната от разяждаща загриженост за колега планерист, извадил лош късмет. Но щастливият кучи син отново се беше отървал и сега излизаше на брега, покрит със зеления сала тиня. Счупеното крило на модела плуваше по средата на езерцето.

На брега посрещнаха Брикман с усмивки. По лицето му течеше кръв.

— Върви и измий тази мръсотия — каза Джоди. — И смърдиш на тиня.

Стив покорно се подчини и тя добави:

— Трябва да си луд да поемаш такъв риск. — Нито тя, нито Келсо знаеха за площадката.

— Не го поех доброволно. Принудиха ме.

— Но ти успя, по дяволите — изръмжа Келсо. — Тези самолети ще летят!

— Така изглежда... — Стив стисна ръката на Келсо, който му помогна да се изправи.

Джоди огледа раната на главата му и каза:

— Нищо ти няма.

Келсо го погледна изпитателно.

— Каз ми каза, че тези ракети са твоя идея.

— Това е само между нас тримата. Официално всичко е заслуга на господин „Брикман“. Разбрахме ли се?

— Да. Искях да те попитам и за него. Кой е той, по дяволите... и защо използва твоето име?

— Дейв, бих искал да ти разкажа, но... историята е дълга и само ще те обърка.

Тръгнаха към стената през туфите блатна трева. От другата страна на стената се бяха струпали няколко ренегати — след като бяха видели, че Стив е жив и здрав, не си бяха направили труда да я прехвърлят. За тях той беше просто поредният вонящ мют — и при това нахален.

Стив се прекачи през стената преди двамата планеристи и тръгна покрай ренегатите.

— Хей, Келсо! Измий си ръцете! — извика високо един от тях. — Който пипа мюти, му окапват пръстите.

Останалите посрещнаха подигравката с бурен смях и загледаха Стив, но той наведе глава и накуцвайки затича към работилниците.

— Браво — каза Кадилак, когато Стив спря да разтрива коляното си. Майсторите на желязо си бяха отишли. — Как си?

— Добре съм. Само малко си изкълчих крака. Ти как си?

— Страхотно. Всички са много доволни. Риоши — водачът на групата от Ба-сатана — е един от най-важните хора в Мин-Орота. Каза, че ще ни доставят всички материали, които ни трябва. Искат да продължим колкото се може по-бързо. Щяло да има и демонстрация пред шогуна.

— А нещо за включване на повече хора за ускоряване на работата?

— Да. Но няма да са трекери.

— А джапи ли?

— Не. Те ще изгубят себеуважението си, ако работят заедно с нас. Вероятно корейци или виетнамци.

— Варвари. — Стив пак опипа изкълчения си крак. — Като говорим за динки, видях един кон, завързан за стълба отвън. С черна наметка, украсена с червено...

— Казва се чул.

Стив не обърна внимание на прекъсването.

— ... и с червени дрънкулки...

— Пискюли...

— ... на юздата. Да знаеш случайно на кого е?

— Да. На Тоширо Хазе-Гава. Пратеник на вътрешния двор.

— Важна клечка, а?

— Да, така е. — Кадилак обясни накратко ролята на пратениците, позицията им в правителствената администрация и

специалната им връзка с шогуна.

Стив слушаше внимателно. Беше попитал, защото червената сбруя на коня беше същата като онази, която беше видял до езерото с двата острова. Значи мъжът в черно беше Тоширо Хазе-Гава, пратеник на вътрешния двор, един от „очите и ушите“ на шогуна — първия човек в Ни-Исан. И значи той наистина беше замесен в заговор на най-високо ниво.

Инстинктивната му реакция и тихият вътрешен глас отново свързаха нещата. Значи шогунът искаше генералният консул да бъде убит. И чрез използване на едно дълго куче си беше осигурил, че никой няма да може да открие главния виновник. Чиста работа. Стив беше готов да изпълни своята част от сделката, за да осигури освобождаването на Клиъруотър, но какво щеше да стане след това? Шогунът беше достатъчно могъщ — само да вдигнеше малкия си пръст и хората му щяха да си изпотрошат краката да им осигурят безопасно отвеждане до границата. Освен ако, разбира се, поради същата причина, поради която го използваша да нанесе удара, искаха да не бъдат видени да го правят.

Нещата щяха да са много по-лесни, ако можеха да се движат под закрилата на шогуна, но можеше ли да му се вярва? Какво знаеше той за нещата, които ставаха? Щеше ли например да се поддаде на заплахата за масиран въздушен удар, ако не върне безопасно Кадилак и Клиъруотър? Мъжът в черно беше хитър и можеше да използва позицията си като посредник, за да спечели точки за себе си.

Интересен проблем. По-интересен и от наученото от Кадилак за майсторите на желязо.

— Кажи ми — рече Стив, — откъде знаеш всичко това.

— От онова, което казват.

Стив го погледна озадачено.

— Да не искаш да ми кажеш, че разбираш езика им? Как го научи?

— По същия начин, по който се научих да строя самолети.

— Невероятно. Можеш да говориш японски?

— Да. И само между нас двамата — мога също да чета и да пиша. — Кадилак се огледа, след това каза нещо на непонятен за Стив език.

Стив не разбра нито дума, но езикът му звучеше като японски. Той поклати глава учудено.

— Защо не ми каза за това?

— Не си ме питал. Но никому нито дума. На чужденците е забранено да говорят японски. Ако разберат, ще ме убият.

— Не се тревожи, на никого няма да кажа.

— Добре. Хайде, да се прибираме.

— Ами моделите?

— Твоите приятели събират останките. Ние с теб имаме да отпразнуваме друго.

„Наистина имаме“ — помисли Стив. Трудно му беше да сдържа вълнението си. Кристофър! Това може би беше последната брънка, която търсеше. Защото отдавна се опитваше да намери начин да заобиколи проблема с документите. Беше открил също и едно малко затруднение, за което Сайд-Уиндър беше пропуснал да спомене: на робите не се разрешаваше да имат пари. Единственият динк, който можеше да им набави билети, беше пратеникът, но Стив нямаше намерение да разкрие планираното бягство на никого. А сега пратеникът нямаше да е необходим. Стив си представи как ще станат нещата. Да... беше блестящо. Кадилак можеше да свърши всичко.

Кадилак седна пред малката масичка, извади запушалката от поредната бутилка саке, наля чашите до синята черта, нарисувана около ръба, и вдигна тост.

— За смелия мют и летящия му кон.

— Много смешно — сви устни Стив, вдигна чашата си и отпи глътка. — Следващия път искам нещо с истински крила. Иначе ще трябва да си намериш друг помощник.

— Ще го имаш — каза Кадилак и замислено погледна чашата си, сякаш се чудеше защо е празна. — Виж, знам, че пое огромен риск, но стана чудесно. Сега разбирам как работят умовете на тези хора. Когато видяха, че моделът се вдигна, те наистина се зарадваха.

— И аз се радвам да го чуя. Направо е утешително.

— Да. За момент си помислих, че ще се преобърне, но... — Кадилак допълни чашата на Стив и отново наля своята.

Стив се зачуди защо просто не пие от бутилката.

— И този път ти се размина. Ти си най-големият късметлия на света. Наздраве.

Прозвуча повече като укор, отколкото като комплимент.

— Не губи надежда — каза Стив. — Още няколко такива случаи и късметът може да ми изневери. — Той глътна още малко саке. Беше се овладял, когато излезе на брега, но вътрешно трепереше целият. Сакето го успокои почти моментално. Човек можеше даже да започне да го харесва. Той остави чашата си на масата. — И така... какво следва?

— Нищо особено. Ти ще ми помогнеш да конструирам двуместен самолет. А аз ще те науча да летиш с него.

Стив го погледна, после се засмя.

— Интересно. Но наистина ли мислиш, че е необходимо?

— Абсолютно. Ти ще построиш прототип с ракетна тяга. В края на краищата идеята беше твоя.

— Да, но...

— Много е просто. Освен мен има само още двама с опит в летенето. Казан и Келсо. Аз няма да рискувам живота им, докато системата не е изпитана както трябва... във въздуха.

— И там е моето място в схемата, така ли?

— Точно така. Не ми се ще да го казвам, но ти си най-добрият човек за това. Ето защо искам ти да се заемеш.

— Добре, но защо е необходим претекст?

Кадилак се засмя.

— Обикновено схващаш по-бързо. Сигурно сакето ти е замаяло главата. — Кадилак отметна глава, пресуши на една глътка чашата си, после я удари в масата. — Ти си тревна маймуна, Брикман. Надарен с определена, ограничена интелигентност, но по същество непохватен, необучен дивак. Няма значение. Решил съм да те взема под крилото си... така да се каже... и като част от обучението ти ще те уча да летиш.

— Хитро — каза Стив. — Колко неуспеха са ми разрешени?

— Николко. Ти усвояваш бързо. — Кадилак напълни чашата си за трети път.

— В Академията средно са десет часа. По-добре ги направи петнадесет.

— Ще ги направим двадесет. Ти не си чак толкова умен.

Стив вдигна чашата си с мрачна усмивка и отпи. При наземните опити ракетите бяха горели кратко. Онези, които планираха да

използват в летящите коне, щяха да горят два пъти по-дълго. Но за разлика от тези на земята, нямаше да има ускоряващ дросел и прекъсване. След като се запалят — край. Трябваше просто да полетиш. При условие че при ускорението крилата не се откъснат, той не предвиждаше никакви непреодолими проблеми. Не и със самолета, във всеки случай.

— От моя страна няма проблем, но как стои въпросът с динките? Ще ти позволят ли да направиш това?

— Кое? — Езикът на Кадилак беше започнал да се преплита.

— Да ме научиш да летя. Както ти току-що ми напомни... аз съм мют.

— Не разбирам за какво говориш.

— Няма ли майсторите на желязо да летят с тези неща?

— Това е целта. И какво?

— Ами... те не разрешават на нискостоящи динки да яздят дори коне. Това е привилегия за самураи... както и самолетите, които правиш. Няма ли да са против един роб да стане летец?

— Не виждам защо трябва да са против — отвърна Кадилак. — Трекерите също са роби. Е, може да се по-образовани и някои може да притежават високи технологически умения, но майсторите на желязо не ценят много живота им. Точно затова няма много от вас в Ни-Исан, за да сте отделна работна сила... отгоре на всичко вие не можете да се възпроизвеждате. Колкото до джапите, за тях и ние, и вие сме на дъното и не ни броят за нищо.

— С изключение на теб — каза Стив.

Кадилак прие забележката с крива усмивка.

— Да, точно това си казвах и аз. — Бутилката изтрака в ръба на чашата му. — Но днес чух нещо, което може би ме задължава, хм... да прекратя престоя си тук.

Стив отказа предложената му бутилка.

— Така ли?

— Да... Чух го от хората на Мин-Орота, докато си отиваха. Ако летателните изпитания се окажат задоволителни, те ще изпратят група самураи в Херън Пул за обучение като пилоти.

Стив бързо разбра възможностите, които му даваше този ход, и каза:

— Моите поздравления.

Кадилак го погледна намусено.

— Може да са малко преждевременни.

— Не разбирам. Не го ли очакваше?

— Това не беше всичко, което чух. Освен това джапите са добри майстори.

— И какво?

— Не е ли очевидно? Те планират техни хора да ни помогнат да завършим първата партида. Когато се обучат самураите, ще могат да учат и други да летят.

— И?

— И ще изучат всички подробности от производствения процес. И ние можем да се окажем излишни.

Всичко това беше музика за ушите на Стив, но той не можеше да не се върне на някои въпроси.

— Аз и другите може би, но не и ти... след всичко, което си направил.

Кадилак го погледна, но не каза нищо.

Стив виждаше, че мютът се налива до забрава, но тази малка стрела все пак попадна в целта. Време беше за следващата.

— Изненадан съм, че не си видял това в бъдещето. Нали четеш камъни.

— Не и откакто видях болката и мъката, които ще донесеш ти. Ти си злото, Брикман.

Стив се опита да запази спокойствие.

— Е, стига вече! Това е минала история. Нямам вина за случилото се. „Пътят е начертан.“ Нали така казва Мистър Сноу? Аз съм тук, защото се опитвам да помогна. Защо не вземеш един виждач камък и не научиш онова, което ще ни се случи?

Кадилак поклати глава.

— Не става. Потърсих, но... не мога да намеря.

— Но тук трябва да има...

— О, разбира се, че има. Но вече не мога да ги чета. — Той вдигна чашата си. — Може би сакетото е притъпило възприятията ми.

— Жалко — каза Стив. — Значи ще трябва да минем без камъните.

Той много искаше да знае дали ще избягат, но пък ако Кадилак нямаше представа какво ще се случи, беше по-добре. Ако беше

посветен в плана за бягството и си променеше намеренията, нещата щяха само още повече да се усложнят.

Кадилак опита да се ободри с една глътка саке. Вече не можеше да фокусира погледа си. Гласът му беше дрезгав, челото — сбърчено. Той се наведе напред и потърка очите си в усилие да скрие сълзите си.

— Защо животът ми винаги се разпада, когато се появиш?

Стив почувства угризение на съвестта.

— Не разбираш — тихо каза той. — Животът ти не се разпада. Събира се.

— О, така ли? — подсмръкна Кадилак.

— Да! От какво се оплакваш, по дяволите? Мистър Сноу те е научил на всичко, което знае. Прибави към това и всичко, което научи от мен и от другите хора тук, и онова, което учиш от тези безкосмести джапи... По дяволите... ти си направо двукрака версия на КЪЛЪМБЪС!

— Само дето може би скоро вече няма да мога да ходя на два крака.

— Не говори така! — извика Стив. — Ти трябва да останеш начело на това! Ясно ли ти е? Джапите може и да планират да вземат нещата в свои ръце, но това няма да стане, докато не им покажеш, че тези самолети могат да летят.

— Да, но... ами ако паднем?

„Боже! — помисли си Стив. — Ама той наистина съвсем се е отчаял...“

Стив не знаеше, че между една глътка и следващата алкохолното опиянение може да премине в маниакална депресия.

— Няма да паднем! Ще свършим най-добрата работа, която можем, и ще се прочуем... защото заедно с проекта ще успеем и ние.

Кадилак бавно повдигна глава и втренчи поглед в Стив.

— Така ли? Само че как ще го направим?

„Лош ход“ — помисли Стив и каза:

— Остави всичко на мен. Имаш много други неща, за които да се тревожиш. — Той премести бутилката настрана. — И не се наливай толкова. Иначе ще свършиш с глава, пълна с варен ориз вместо с мозък.

— А какво ще стане с Клиъруотър?

— Не се тревожи. Когато дойде времето, тя ще е с теб.

— Добре... но ми обещавай едно нещо.

— Какво?

— Че няма да правиш никакви ходове... няма да вършиш никакви глупости... без да го споделиш с мен. Искам да знам какво ще стане... *преди* да е станало.

— Разбира се.

— И ако греша и Мин-Орота реши да не поставя свои хора в Херън Пул, ще забравим цялото споразумение. Щом искаш да върнеш Клиъруотър... чудесно. Аз обаче оставам. Разбрахме ли се?

— Абсолютно.

— Добре. Но... — Кадилак го посочи с пръст, докато търсеше думи. Мозъкът му бързо се замъгляваше. — Но ако аз, хм... ако открия, че се опитваш да ме измамиш...

— Кристофър Кълъмбъс! — изсъска Стив. — За какъв ме имаш? Ти ми спаси живота! Колко пъти да ти го казвам? Станалото с Клиъруотър беше моя грешка...

— Не ме интересува това!

— Мен обаче ме интересува! И се опитвам да го поправя! Може да има случаи, когато имаш основание да се съмняваш в мен, но аз съм ти *приятел*! Обещах на Мистър Сноу, че ще дойда да те намеря, но ако искаш да останеш, е... за него ще е трудно, но за мен не. Ние с Клиъруотър просто тихо ще изчезнем. Ти дори няма да разбереш, че сме си отишли. — Стив протегна дясната си ръка над масата в знак на искреност. — Имаш думата ми. Разбрахме ли се?

Кадилак погледна предложената му десница.

— Може би. Вярвам ти.

Стив взе бутилката и пак я сложи пред мюта.

— Заповядай...

Оценката на Кадилак за ситуацията се оказа правилна. Той получи разрешение да вземе Стив на модифицирания планер и след няколко инсценирани несигурни захода и застрашителни кацания той продължи самостоятелно двадесетте часа упражнения.

На земята Стив все още беше длъжен да изпълнява ролята си на покорен прислужник. Новопридобитата му способност да лети предизвика няколко враждебни коментара за „нахалните мюти“, но

Кадилак успокои духовете на трекерите, като подчерта колко рисковани са първите изпитателни полети. Русокосата тревна маймуна беше жертва, която — ако нещата не тръгнаха добре — можеше да свърши като изгорено на клада жертвоприношение!

Модифицираният планер се захранваше от пет тънки ракети, прикрепени към долната страна на метална касета, монтирана под фюзелажа. Имаше и два предварителни ускорителя, които се палеха с дълъг фитил; онези под фюзелажа се запалваха последователно от оригинална стартова система, която взривяваше сноп от същите хартиени гилзи, използвани за патроните на пушките, доставени от Яма-Шита на М'Колите. Самолетът излиташе от преустроена триколесна талига и имаше нисък профил, даващ допълнителна стабилност по време на ускоряване при излитане, и четири бързо освобождаващи се скоби, които го държаха закачен към талигата, докато пилотът не ги освободи.

Тъй като майсторите на желязо нямаха прецизни измервателни прибори и техника за компютърно моделиране, като Федерацията, летящият кон на Кадилак беше проектиран на базата на най-прости изчисления.

Същото беше и с ракетите. Като използва математическите формули, получени от АМЕКСИКО, Стив можа приблизително да прецени отношението тегло/тяга по време на горенето на ракетите. Но цифрите не показваха много, тъй като работодателите не измерваха дължината във футове и инчове, нито пресмятаха теглото във фунтове и унции.

При дегизировката си като момче за всичко по време на монтажния процес Стив беше като сянка на Кадилак, за да е сигурен, че всичко се прави точно в съответствие с указанията. По негово предложение Кадилак нареди на Джоди и Келсо да работят с него през нощта преди излитането, за да направят последните регулировки. Оставаше една голяма въпросителна. Изпитанията с натоварените на земята талиги бяха показали, че ракетите са достатъчно мощни да издигнат самолета във въздуха, но колко бързо щеше да се движи този ковчег с копринени крила? Само след няколко часа Стив трябваше да получи отговор. Полетът, който трябваше да се извърши пред същата делегация от високопоставени майстори на желязо, беше заплануван за сутринта и се говореше, че генералният консул на Ро-дирен и Маса-

чуса може би ще удостои събитието с присъствието си. Джапите, които управляваха Херън Пул, докараха допълнителни чистачи и градинари и закачиха знамена и флагове, но не работеха чак до полуда. От тях се искаше да засвидетелствуват на постоянния представител на шогуна подобаваща почит, но те не бяха държавни служители като началника на пощенската станция и неговите разтреперани служители. Генералният консул упражняваше абсолютната си власт само в границите на своето владение. Херън Пул бе част от владението на Мин-Орота и всеки, който работеше тук, се подчиняваше на неговата власт — и бе под негова защита.

На Стив — тъй като това беше неговият голям ден — му беше разрешено да пропусне определената му работа на двора. Към пет сутринта той изпита желание да стане и да удуши петела, но успя отново да заспи и не се събуди, докато един от слугите не зачука на вратата му три часа по-късно.

Като на мют, на Стив не му беше разрешено да използва банята, а само една каца на двора, но за този случай Кадилак го покани в секцията, запазена за самия него, и му позволи да се изкъпе. Стив свали мръсните си работни дрехи и скочи вътре. Тъй като дълбоката каца вече беше заета от Кадилак и две от неговите прислужнички, отначало беше малко тесничко, но накрая успяха да се оправят.

Двете тъмнооки тайландки, които не носеха нищо, освен учтиви усмивки и кърпи за глави, бяха малко объркани, като се намериха в една каца с мют, но гоненето на хлъзгавия калъп сапун се оказа истински ледоразбивач. След незабравимо триене отзад и отпред Стив се опита да излезе от кацата, но момичетата, подтикнати от Кадилак, го дръпнаха и започнаха отново да го търкат целия — за късмет. Обикновено Стив би бил повече от щастлив да им сътрудничи, но сега не му беше до лудории. Когато игриво му натиснаха главата под водата, той се изплъзна от ръцете им и клекна. Това предизвика значително вълнение у тайландките, но писъците на задоволство се превърнаха във викове на разочарование, когато той се показа на повърхността с големия чеп на кацата в ръка и го хвърли в другия край на стаята.

Освен че беше научил езика на майсторите на желязо Кадилак беше взел и тяхната любов към церемониите. Общата баня беше последвана от покана за закуска — Стив беше увит в една роба на Кадилак, доставена любезно от господаря Киомори Мин-Орота.

— Нервен ли си?

— Не. Изобщо — каза весело Стив. Беше лъжа, разбира се, и той видя, че Кадилак не му повярва.

Когато свършиха с храненето, една от личните прислужнички донесе на Стив бели памучни дрехи: обичайната свободна жилетка с квадратни ръкави и широки, дълги до прасците панталони. Върху сгънатите дрехи имаше ново бельо, бели памучни чорапи и сандали с въжени подметки. Имаше и бяла превръзка за глава с няколко кървавочервени японски думи-символи.

Кадилак я сгъна грижливо, намести частта със символите върху челото на Стив, след това я завърза на тила му.

— Много стегнато ли е?

— Не, добре е. — Стив се погледна в малкото квадратно стенно огледало. — Какво означава тази глупост?

— „Ние хвалим мъдростта на господаря Мин-Орота и величието на всичките му дела“.

— Хм... Ти ли го написа?

— Бих могъл, но щеше да е неразумно. Затова го написах на бейсик и накарах един от писарите да ми го преведе.

Стив намести превръзката на слепоочията си и каза:

— Ставаш истински джап.

— Това е част от инструментите за оцеляване, Брикман. Ти би трябвало да го знаеш по-добре от всеки.

— Шегувам се. Хайде, да тръгваме.

Излязоха. Самолетът, над който бяха работили до зори, стоеше върху пусковата талига в края на полето. Джоди Казан и Дейв Келсо също бяха с нови работни дрехи. В другия край на полето беше вдигната голяма рибарска мрежа — да улови талигата — и повечето трекери вече бяха наредени зад нея — вероятно за да съберат парчетата, ако Стив не успее да се отлепи от земята.

Кадилак и Стив застанаха на сламените рогозки, постлани до носа на самолета, и коленичиха да отдадат почит на събраните майстори на желязо, които седяха на петдесетина метра от тях на

покрит с плат подиум. Адютантите им бяха наредени зад тях. Закачени на дълги бамбукови пръти, над главите им се виеха тесни знамена с три различни герба.

— Онези вляво са Мин-Орота — прошепна Кадилак. — Другите вдясно са на Яма-Шита, а групата в средата са То-Йота — фамилията на шогуна.

— Елегантен начин да се каже, че сме обградени — каза Стив.

Те се поклониха отново, като докоснаха рогозките с носове. Зад тях Джоди и Келсо направиха същото.

— Добре, да тръгваме — каза Стив, провери движението на петте ударника, които щяха да запалят ракетите, след това се напъха в кабината, увери се, че плоскостите за управление са наред, и изтегли спусъците на примитивното арматурно табло.

Кадилак потвърди, че всичките пет спусъка са изтеглени.

— Добре. Зареди камерите!

Джоди и Келсо вкараха тампоните с капсите в запалителните камери, закрепени в задния край на ракетните тръби.

— Камерите заредени, спусъците вдигнати! — извика Кадилак.

Стив стисна здраво с дясната си ръка лоста и мушна показалеца на лявата си ръка в халката за издърпване и запалване на първата ракета.

— Запали ускорителите!

Кадилак ги запали с натопения във восък фитил.

— Ускорителите запалени и горят.

Стив се облегна в седалката и започна да отброява през стиснати зъби:

— Десет — девет — осем...

Джоди и Келсо забутаха талигата напред. Фитилът пращеше и искреше; пламъкът се придвижваше към дюзите на двете ускорителни ракети.

Пет — четири — три... Стив провери действието на лоста за управление на предното колело... *две — едно — нула...*

Ускорителните ракети запалиха със свистящ рев. Джоди и Келсо отскочиха настрана и загледаха напрегнато как талигата полетя през полето; задният ѝ край бе обвит в огън и пушек.

— Давай! Давай! Давай! Давай! — крещяха те и размахваха юмруци във въздуха при всяка удивителна.

Талигата се ускоряваше. От приблизителните измервания, които бяха направили по време на наземните изпитания с помощта на поставени през определено разстояние пръти, Стив знаеше, че достига максимална скорост за осем секунди.

... пет — четири — три — две — едно — СТАРТ!

Стив натисна спусъка на централната ракета и когато чу, че се запали, се пресегна навън и освободи самолета от талигата, издърпа назад лоста и се насочи към облаците.

Беше фантастично! Никога не бе излитал толкова стръмно. Погледна и видя земята бързо да пада надолу. Обърнатите нагоре лица на зрителите се превърнаха в безформени бледи точки — като малки цветчета, разхвърляни на поляна.

За по-малко от петнадесет секунди се издигна на почти две хиляди фута. Когато ракетата догоря, съскащият звук престана и вибрацията, която застрашаваше да му счупи зъбите, се замени със зловеща тишина. Стив направи завой надясно, после излезе от завоя, запали втората ракета и след тласъка задържа носа надолу. И без инструменти можеше да прецени скоростта по свистенето на въздуха покрай копринените крила и вибрацията на самолета. Сега! Той се издигна нагоре в лупинг, премина през върха и се спусна надолу за втори — наистина акробатична маневра.

Ракетата изгоря точно когато беше на върха на втория лупинг, но той имаше достатъчна скорост да влезе в свредел. Трябваше да признае, че Кадилак е свършил добра работа — с малка помощ, разбира се. Като планер възможностите на самолета не бяха повече от средни, но с тяга се управляваше добре.

„Да, чудна машинка...“

Лупингите му прибавиха още хиляда фута височина, което позволи на Стив да види Ба-сатана на края на Източно море. Беше ли това крайт на света... или нещо лежеше отвъд него? Той използва следващите две ракети в различни въздушни акробатични маневри и докато се спускаше към земята, сериозно се замисли дали да не мине над трибуната и да подплаши динките. Реши, че това може да не отговаря на тяхното чувство за хумор и затова е по-добре да мине с висока скорост ниско над полето, да разпръсне събраните ренегати и да прелети само на педя над каменната стена.

През последните секунди на горене на петата, последна ракета отново се издигна и направи три победни превъртания, преди да се върне към полето за безупречно приземяване.

Общото време на изгаряне на ракетите беше седемдесет и пет секунди, но чрез планиране на времето между запалването на отделните ракети той можа да остане във въздуха около двадесет минути. Съзнателно го беше съкратил, за да поддържа интерес у майсторите на желязо, но би могъл да остане във въздуха много по-дълго и да отлети много по-далеч. Изкачването на запад с помощта на четири ракети щеше да го издигне на осем хиляди фута — и една ракета щеше да му остане в резерв. От тази височина можеше с един пътник на борда да планира чак до Хъдсън. Да. Нещата се нареждаха просто чудесно...

Впечатляващият полет на летящия кон повдигна настроението на майсторите на желязо. Горещ от желание да покаже, че уменията му да лети са равни на тези на Стив, Кадилак изпълни следващите два полета с Джоди, след това с Келсо, седнали на мястото на пътника. За неспециалиста зрител неговото изпълнение беше толкова добро, колкото и това на Стив. Джоди и Келсо, които можеха да направят разлика, бяха впечатлени, но не и слисани. В летенето на Кадилак липсваше нещо неуловимо, нещо, което отличаваше рутинирания, компетентен летец, който се старае да даде всичко от себе си, от блестящия ас по рождение, който просто не може да го направи по друг начин.

След обеди на открито майсторите на желязо качиха с Кадилак един самурай от групата от Мин-Орота. Той се издигна стръмно нагоре с две ракети, след това връхлетя над двореца на Мин-Орота. При изкачването самураят стискаше отчаяно перваза на кабината, но след няколко минути ужасът му намаля. И когато видя работещите на полето да вдигат глави нагоре и войниците и слугите да изскачат от двореца, за да ги видят как прелитат над тях, той се изкикоти весело и им махна с две ръце. Кадилак запали третата ракета да се издигне по-високо и изразходва останалите две за въздушна акробатика над полето.

Когато кацнаха, Шигамицу, самураят, който ръководеше Херън Пул, съобщава, че пратеникът на шогуната е изразил желание да се издигне във въздуха с летеца, който е извършил първия полет тази

сутрин. След като сложиха нови ракети, Тоширо Хазе-Гава беше доведен с обичайни сложни любезности. Когато се настани удобно на предната седалка, Стив си позволи да погледне назад към трибуната. Шигамицу беше преодолял деликатния проблем на протокола, като беше наредил да му дадат ръкавици и сламена маска. По този начин пратеникът нямаше да се изправи лице в лице с роб мют. А тъй като и самураят беше с маска и защитни очила, Стив можеше да вижда само отзад главата на своя пътник, като нямаше представа кой е, докато не чу един глух глас да казва:

— Да тръгваме, приятел.

В отговор на искането на Тоширо за кратка театрална обиколка Стив повтори летателните маневри на Кадилак, като мина над владенията на Ба-сатана и Мин-Орота. На връщане направи един кръг над резиденцията на генералния консул и езерото с двата острова. Клиъруотър беше там долу. Дали беше в градината, вдигнала глава към белокрилата птица, която летеше лениво над главата ѝ? С изключена тяга единствените звуци бяха тихото свистене на въздуха в коприната на крилата и плющенето на краищата на превръзките на главите им.

Тоширо се извъртя, доколкото му позволяваха обезопасителните колани, и дръпна превръзката от устата си.

— Реши ли къде ще пуснеш товара си?

Стив посочи с пръст надолу и извика срещу въздушния поток:

— Мисля, че езерото е добро място. Ще има за какво да помисли, докато пада.

Тоширо кимна.

— Добра идея! Как ще го направиш?

— С обезопасителните колани! Последните каишки са хванати за пода с щифтове, а коланите за раменете са закрепени ето тук — на преградната стена зад седалката!

— Разбрах.

— Ще закрепя щифтовете така, че да се освободят, като издърпам една жица, и преди той да разбере какво става ще обърна самолета... — Стив натисна лоста до дясното си бедро..._така_!

Тоширо отвори разтревожено уста, когато самолетът се преобърна. Досега полетът беше доста спокоен, но сега той изведнъж висеше с главата надолу на три хиляди фута над земята, поддържан само от четири тесни колана.

— И той полита! — Стив продължи две минути с преобърнат самолет — гледаше как главата на Тоширо подскача от една страна на друга, докато самураят търсеше нещо, в което да се вкопчи. Нямаше да му навреди да разбере как ще се чувства генералният консул в момента, преди да започне да ходи по въздуха.

Стив насочи носа надолу в полулупинг, и после продължи хоризонтално и пътникът му се отпусна поуспокоен на седалката си.

— Виждате ли? Съвсем е просто!

Никаква реакция.

— Добре ли сте?

Тоширо само кимна. Той беше направил този полет, за да проправи път за еднопосочното пътуване на генералния консул, но за него това беше първото и последно яздене на въздушен кон. Никога отново! Никога!

Стив запали последната ракета и когато полетяха обратно, побутна пратеника по рамото.

— Можем ли да говорим?

— За какво?

— Трябват ми листата.

Тоширо го погледна отстрани.

— Едно по едно, приятел. Прехвърлих те в Херън Пул, нали?

— Да, така е... Благодаря много. — „Но не ти вярвам. И моят живот, и животът на другите е в ръцете ти, а ти си истинско лайно!“

Кацнаха плавно на двата бамбукови плаза. С колела щеше да е по-лесно, но майсторите на желязо не можеха да направят такива, каквито трябваше. Беше проблем дори да направят талигите достатъчно леки, за да се използват за стартова количка.

— Не изчезвайте за дълго — каза Стив, докато пребледнелият пратеник слизаше. — Нещата започват да се движат доста бързо.

— Не се тревожи — отговори Тоширо. — Съвсем скоро ще се срещнем.

Каква абсолютна свиня беше този чужденец! Тоширо беше изтърпял просташкото му държане, за да осигури смъртта на генералния консул. Брикман беше отвратителен съюзник — но наранената гордост на самурая беше успокоена от перспективата за строгото и изискано отмъщение, след като дебелият дегенерат бъдеше очистен. Сега обаче шогунът беше решил, че на дългото куче трябва да

се разреши да избяга с двамата пленници и това правеше нахапаната увереност на Брикман двойно по-неприятна.

Държеше се така, сякаш някой му беше казал, че скритите заплахи, които той, Тоширо, беше отправил срещу него, не трябва да се вземат на сериозно. Възможно ли беше кабинетът на шамбелана да беше замесен в тази работа? Говореше се, че пипалата на Йеясу се простират до най-далечните кътчета на Ни-Исан. Смразяваща мисъл. Пратеникът се молеше това да не е вярно и се проклинаше за приетия от него курс. Но връщане назад нямаше. Той беше направил обещания, беше подхранил надежди. Трябваше да помогне на Брикман. Трябваше обаче да държи боядисаното улично куче на каишка колкото се може по-дълго.

Стив гледаше как Тоширо изправи рамене и се заклати към приятелите си. Би било истинска глупост да разчита на джапа да му помогне за бягството. Или да доведе Клиъруотър. Тя трябваше да дойде в Херън Пул по същия начин, по който беше осигурила неговото прехвърляне — като влезе в главата на генералния консул.

Когато самураите си тръгнаха, Кадилак каза на Стив какво са решили. Първо дванадесетте завършени и полузавършени самолета трябваше да се преработят в двуместни с двойно управление. Двадесет и четирима самураи щяха да бъдат изпратени в Херън Пул да бъдат тествани и дванадесетимата най-добри щяха да минат инструктаж за безмоторни летци. След като започнеха самостоятелни полети, шестимата най-добри от тази група щяха да преминат на модела с ракетна тяга. Когато достигнеха желаното ниво на майсторство, щяха да демонстрират летателните си умения пред Мин-Орота и Яма-Шита и — предполагаше се — пред самия шогун.

— Определиха ли дата?

— Да. След един месец. Ако го отложат за по-късно, шогунът няма да е тук. Той прекарва лятото на един голям остров край брега на Ро-дирен, след това, през Жълтеенето, отива на юг.

Стив замислено кимна. Кадилак използва мютския термин за есента, но беше факт, че времето минава.

— Ще трябва да побързаме.

— Да. Но това е твоя грешка. И моя, в известен смисъл. Надхитрихме себе си. Причината, поради която пратеникът на шогуна лети с теб, беше да те провери. Той каза на хората на Мин-Орота, че ако аз мога да науча една тревна маймуна да лети така добре за една седмица, техните самураи все трябва да могат да се обучат за четири.

Стив скри усмивката си.

— Искаш ли да ти помогна?

— Като инструктор? — Кадилак поклати глава. — Няма да го понесат. Те нямат нищо против да те използвам като жертва при изпитания, но няма да приемат един мют да ги учи какво да правят. Това противоречи на всичко, в което са учени да вярват.

— Разбрано, но... трекерите също са роби. Как допускат тях?

— Трудно — въздъхна Кадилак. — Те не ни смятат за хора, но са готови да приемат факта, че Джоди, Дейв и аз притежаваме умения, които те нямат. Докато ги усвоят те са готови да променят отношението си към нас в тези конкретни области. Но след като излезем от кабината, от летището или от работилниците, искат да ни виждат с носове зарити в калта.

— Задници!

— Да, но... така стоят нещата.

— Жалко, че не можах да измия боята и да се пререгистрирам като трекер...

— Е... аз имам малко сапунени листа...

— Имаш?

— Да, цяла китка. Взех и багрило за кожа. С Клиъруотър ги донесохме за... всеки случай.

— Добре сте се сетили — каза Стив. — Да... Радвам се, че ми каза.

— Но няма начин да ти набавя документи.

— Тогава ги подправи. Нали можеш да пишеш. Направи копие от документите на Келсо.

— Не е толкова лесно. Всичката хартия се държи в архива. Не мога да вляза там. Но дори да можех, какво ще правим с плочката на ръката ти? Тя е щампована върху метал. Не виждам как можем да я подправим.

— Да. — Стив сбърчи чело. Изглежда, в края на краищата трябваше да разчитат на пратеника. С неговите връзки той можеше да

подготви всичко, което им трябваше, включително пътна карта и компас. — Прав си. — Той отново се замисли, после каза: — Има един начин, по който можем да ускорим работата. Ти, Джоди и Келсо се съсредоточете върху обучението на динките, а аз ще, хм...

— Изпитателните полети ли?

Стив разпери ръце.

— Вие ще ги провеждате. — Подмилкването пред този човек наистина си заслужаваше. — А аз ще видя какво мога да направя за подобряване на работата на ракетите. Сигурен съм, че можем да увеличим мощността им, без теглото да се повиши значително. Какво ще кажеш?

Кадилак обмисли предложението.

— Идеята си я бива.

„Шегуваш ли се? Това не е просто добра идея, амиго, тя е гениална...“

Стив остана с Кадилак в кабинета — изучаваше конструктивните чертежи на планера и се мъчеше да реши как може да се усили конструкцията, за да издържи на допълнителните натоварвания при полет с ракетна тяга, без да се прави основно преустройство.

Търсенето на решение продължи до късно. Някои от чертежите, които трябваше да разгледат, бяха в монтажната работилница и когато спряха работа за вечеря, Кадилак изпрати Стив да ги донесе.

Когато Стив излезе от работилницата с чертежите и тръгна по почти тъмната алея, чу някой да тананика позната мелодия.

„По пътя към Мексико!“

Една висока фигура се отлепи от стената пред него. Беше Келсо.

— Здравсти.

Стив спря. Напоследък, макар и с неохота, Келсо се отнасяше към него дружески — Джоди бе допринесла за това. Сега обаче, когато бяха сами, не можеше да се каже какво ще направи.

— Отдавна не съм чувал тази мелодия — каза Стив.

Келсо отговори със сух смях.

— Не са много хората, които я знаят. Проблемът е, че все забравям думите. — Той изтананика няколко такта. — Как бяха последните?

— „Камбаните ми казаха, че не мога да остана...“

Келсо продължи.

— „На юг от границата, по пътя за Мексико...“ Да, така беше.

Песента беше един от тайните сигнали на агентите на АМЕКСИКО. Стив вдигна ръка до ухото си, натисна малкия имплантиран предавател, но не получи отговор на излъчения кодиран морзов сигнал. Имаше вероятност Келсо отнякъде просто да е чул за програмата, но дори да беше така...

„Внимавай, Стив...“

Скръстил ръце, Келсо се приближи до Стив и подпря дясното си рамо до стената.

— Чух, че не смяташ да останеш дълго...

— Кой ти каза?

— Каз.

— Сериозно?

— Да. Погрешно те разбирах, Брикман. Смятах те за мют, но ти не си. Днес беше много добър.

— Не беше кой знае какво. Всеки нормален планерист може да го направи.

— Не ме баламосвай, Брикман. Скромността не ти прилича.

Стив пропусна това покрай ушите си.

— С тези щайги, които правим — и ако човек знае накъде да се насочи, — може да измине дълъг път.

— Зависи накъде...

— Е, първото нещо е да се махне оттук... другото ще реши после.

— Може би си прав — каза Стив. — Какво точно ти разказа Джоди?

— А какво знае?

— Стига, Дейв. Измисли нещо по-умно.

— Разказа ми, че някой използва сестра ти, че си изпратен да вземеш двама нищо не струващи мюти и... и че тя се връща с теб.

— И как го приемаш?

— Животът на повърхността съвсем не е толкова хубав. Но споразумението, което си й обещал... Наистина ли мислиш, че можеш да го постигнеш?

— Да, сигурен съм. Тя ми спаси живота. А ти й помогна, помниш ли? Затова сега и двамата сте тук.

— Не се тревожи. Не съм забравил. — Келсо се поколеба, после продължи: — Би ли могъл да направиш същото за мен?

На Стив му беше трудно да види лицето му в тъмнината.

— Не виждам защо да не мога. Сигурен ли си, че го искаш?

— Щом Каз иска да ти помогне, аз също искам.

— Радвам се да го чуя. — Стив съвсем не беше сигурен дали наистина може да вярва на Келсо, но както беше казал един отдавна починал американски президент, принуден да даде синекурна длъжност в Белия дом на един неприятен опонент: „По-добре е да го пуснеш в палатката и да пикае навън, отколкото да го оставиш отвън и да пикае вътре“.

Той подаде ръка на ренегата.

— Разбрахме се.

ГЛАВА 14

В края на месеца Кадилак имаше всички основания да е доволен. Работната сила от ренегати, подпомагана от новопривлечените виетнамски занаятчии, успя да преустрои първите дванадесет самолета. Четири бяха претърпели различни повреди през началния период на обучение, но бързо бяха поправени.

От дванадесетимата самураи, избрани като потенциални летци, осем бяха преценени като притежаващи необходимите данни да преминат интензивен четириседмичен курс на обучение, който щеше да завърши с въздушна акробатика на формация от самолети с ракетно захранване. В края на третата седмица стана ясно, че само петима имат необходимото чувство за координация за полет в екип. Другите трима бяха достигнали удовлетворително ниво на компетентност, но им липсваше онова неуловимо нещо, което, в един друг век, се наричаше „дарба“. Благодарение на усилията на Казан и Келсо петимата ученици достигнаха забележително високи умения и тренираха по разработената от Стив демонстрационна програма.

Десетки градинари, подпомагани от тълпи мюти, оформяха пейзажа. Съвсем нов път свързваше шосето с източната страна на летището, където сто корейски занаятчии строяха дървена трибуна с ложи за господарите и няколко реда пейки за по-низшите самураи.

Еуфорията от всичко това премахна съмненията на Кадилак за бъдещето. Ако всичко минеше добре, това щеше да бъде знак за нов и дори още по-славен етап в неговата кариера. При направеното през последните няколко седмици мисълта, че заслугите му могат да бъдат отречени, изглеждаше абсурдна. И все пак той не биваше да показва дори моментната си несигурност на русокосия трекер, който се готвеше за бягство. Но ако не беше сторил това, русокосият трекер не би бил толкова внимателен с плановете си за бягство. Да. Само един облак замъгляваше иначе блестящия хоризонт: Брикман.

Предсказаното от камъните се сбъдваше. Рано или късно Брикман щеше да отведе Клиъруотър в тъмния подземен свят в пустините на юг. И мнозина щяха да умрат. Кадилак не се страхуваше за собствения си живот. Мистър Сноу, който говореше с Небесните гласове, го беше уверил, че той и Клиъруотър ще живеят. Защото той трябваше да е мечът, а тя — щитът на Талисмана.

Значението на думите на Мистър Сноу беше неясно, но във всеки случай се отнасяше за бъдещо събитие. Онова, което засягаше Кадилак, беше тук и сега. Присъствието на облачния воин беше изровило смазващото чувство на вина, което той толкова се беше старал да погребее. Неговата измяна към доверието на Мистър Сноу, неговото безразличие към сегашната съдба на Клиъруотър и изоставянето на дълга му към М'Кол бяха главните причини, поради които вечер търсеше забрава с помощта на сакето.

Вината беше част от настоящото му безпокойство, но основното беше завистта — създадена от неговата собствена реакция да се сравнява и да работи със своя съперник. Съперник, който дори не си правеше труд да съперничи; чието чувство за превъзходство беше толкова смазващо, че той с радост бе приел унижителната роля на мютски роб и изпълняваше възлаганите му задачи със същия ентузиазъм, с който решаваше сложни проблеми от аеродинамиката. И което беше още по-лошо, той не би могъл да стигне дотук без умните съвети и непоколебимото сътрудничество на Брикман.

Разбирането, че още не е равен на облачния воин, подсилваше тлеещото негодувание на Кадилак. Но по-лошото беше, че той се нуждаеше от Брикман. Неговото присъствие му действаше като стимул, помагаше на мозъка му да работи по-добре. Но да разчиташ на някого, на когото не можеш да вярваш, беше и глупаво, и опасно. Кадилак се проклинаше, че не беше изобличил Брикман още в началото. Сега беше много късно и се съмняваше дали би могъл изобщо да го направи. Вече му тежаха прекалено много предателства. Не... бягството беше отговорът. Нека Брикман вземе Клиъруотър. При условие, че начинът на бягството им нямаше да изложи на риск собственото му положение, той би се радвал да се отърве и от двамата.

Когато беше казал на Брикман, че няма нищо, за което да се върне в племето, той беше искрен. Волята на Талисмана можеше един ден да върне Клиъруотър в живота му, но за обозримото бъдеще той я беше изгубил. С пристигането на Брикман в Ни-Исан надеждите, които беше подхранвал за възстановяване на тяхната връзка, се бяха стопили. Ако се върнеше в племето, той щеше да бъде принуден да приеме ролята на помощник на Мистър Сноу; да стане негова послушна сянка. Подходящ статус в очите на племето щеше да получи чак след смъртта на Мистър Сноу. Но камъните му бяха показали, че след като старият летописец отиде на Високата земя, племето ще престане да съществува. Тогава какъв беше смисълът да се връща? Тук можеше да е без приятели, но без Мистър Сноу и Клиъруотър той нямаше истински приятели никъде. Връзката му с облачния воин беше нещо съвсем друго. Между тях имаше много общи неща, но тях не ги свързваше дружба. Свързваше ги съдба.

Стив също беше зает. Осем пилоти с по няколко полета дневно изразходваха много барут. След употреба ракетните тръби и пусковите ускоряващи ракети можеха отново да се напълнят, но цялата операция трябваше да отговаря на всички изисквания. По предложение на Стив Кадилак поиска помощ и от местните ракетни работилници и в отдела за пълнене дойдоха много тайландки и вьетнамки.

Кадилак прие и друго предложение на Стив и нареди Джоди и Келсо да се преместят в двора на собствената му резиденция — до която сега имаше два пътя. Преместването беше оправдано от натоварената програма за обучение. Като живееха заедно, тримата инструктори щяха да имат повече време да обсъждат напредъка на учениците си след полет и в края на деня можеха да обсъдят промените, които трябваше да направят в програмата. Тези промени съвпадаха идеално с плановете на Стив, защото можеше да се съветва с Джоди и Келсо, без да дразни другите ренегати. За тях той все още беше един арогантен надут мют, а фактът, че може да лети и че му е възложено да извършва изпитателни полети, подхранваше едва скриваното им негодувание.

През малкото мигове, когато беше свободен, Стив мислеше и за перспективите пред Кадилак. Вместо само да контролират работата,

майсторите на желязо вече помагаха. По приблизителна преценка джапите и различни динки от долните слоеве вече надвишаваха три пъти броя на трекерите. Беше ли това друг етап на изземване на работата, за което беше намекнал Кадилак? Стив чакаше мютът да каже нещо, но той, изглежда, никак не беше разтревожен — и не споменаваше нито дума за идеята за бягство.

Като се имаше предвид характерът на Кадилак, това съвсем не беше изненадващо. Мютът предпочиташе да се хване за сламката, вместо да погледне в лицето истината, че просто е употребен и скоро ще стане излишен. Предстоящото шоу — вече само подир няколко дни — щеше да е неговият звезден миг и той не искаше да мисли за това. Непоправим. Харесван или не, той се беше издигнал над положението на роб. И когато Стив изпълнеше номера си, Кадилак щеше да е доволен да има запазено място за полета за бягство.

Говореше се, че Мин-Орота е поканил шогуна. Йоритомо отначало бил изявил готовност да присъства и бяха направили специално богато украсена отделна ложа най-отпред на голямата трибуна. Усилията на майсторите обаче, изглежда, бяха напразни, защото същата сутрин Кадилак беше чул, че шогунът е променил решението си — щял да отиде другаде. Генералният консул Накане То-Шибя и пратеникът Тоширо Хазе-Гава щели да присъстват от негово име. Мъдър ход.

В писмото на Йоритомо до Мин-Орота не се обясняваше причината за тази промяна — шогунът не беше длъжен да обосновава решенията си, — но той потвърди поддръжката си на проекта, за който беше получил блестящи доклади. Писмото — написано с най-топлите думи, които разрешаваше официалният дворцов език — завършваше с горещо изразената надежда, че церемониите ще бъдат увенчани с успех и всички, допринесли за проекта, ще бъдат справедливо възнаградени. Кио Мин-Орота дълго размишлява върху последната фраза. Накрая реши, че го тревожат не думите на шогуна, а собствените му предателски намерения.

През оставащите дни — по-малко от една седмица — Стив трябваше да преодолее няколко препятствия. Трябваше да види Клиъруотър, да реши проблема с документите за пътуване и пътническите печати и да вземе последните няколко изненадващи пратки, които бяха доставени от АМЕКСИКО през последните четири седмици.

Те бяха пуснати в един басейн зад Херън Пул през нощите, когато луната беше закрыта от облаци. За да извършат точно доставката и да не бъдат засечени, боядисаните изцяло в черно самолети се бяха приближили с изключени двигатели, плъзгайки се с невероятно тънките си крила на трийсет метра над повърхността, преди да пуснат непромокаемите контейнери. Единственият шум беше свистенето на въздуха, което преминаваше в бързо кресчендо, а след това намаляваше до затихваща въздишка на неочакван вихър във върховете на дърветата. Забавеното от парашутите цопване на контейнерите беше не по-силно от това на пляскането на скачащите във водата риби. След като контейнерът паднеше на дъното, се освобождаваше една шамандура, която маркираше положението му. До днес Стив беше успявал да ги открие още преди съмване и да ги извади.

Като засланияше пламъка на свещта, Стив се промуши през вратата на колибата си и я затвори. Коленичи на разстланата слама, която служеше за постелка, и запали фитила на светилника, поставен на една малка полица. Когато пламъкът се издигна, той видя онова, което беше пропуснал — една фигура, облечена в черно от главата до петите, седнала в ъгъла на колибата, с полуизмъкнат меч в скута си. Дясната ѝ ръка стискаше дръжката, лявата — ножницата. Лицето на нечакания гостенин беше покрито с кърпа с тесни отвори за очите, но той беше в сянка, така че дори те оставаха скрити.

— Как е, приятел? — Беше пратеникът в оригиналната си маскировка.

— Както може да се очаква. Отдавна ли сте тук?

— Доста отдавна.

Стив се поклони до земята, като се мъчеше да забрави за меча на убиеца.

— Присъствието на вашата знатна личност е голяма чест за скромната ми колиба. Мога ли да попитам за целта на посещението ви?

— Не прекалявай, Брикман. Лоши неща се случват на хората, които си позволяват да си правят шега с мен и да ме ядосат.

— Далече съм от подобна мисъл, господарю. — Стив се надигна. — Какво мога да направя за вас?

— Искам да знам какви са плановете ти. Приближаваме към края.

— Знам. С изключение на някои дреболии всичко е повече или по-малко готово. Единственото, което се иска от вас е да осигурите генералният консул да се съгласи да извърши последната си езда.

Пратеникът изсумтя раздражено.

— Той ще е там! Какво ще кажеш за останалото?

— Току-що ви казах. Всичко е готово.

— Искам подробности, Брикман. Казвай. Нямаме на разположение цяла нощ.

— Демонстрацията, която ще проведем, няма да протече много добре. Всъщност ще бъде истинска катастрофа. Не знам какви предпазни мерки планирате да вземете, но с облекчение научих, че вашият шеф няма да присъства. Нещата можеха да станат доста неприятни.

Тоширо стисна меча си още по-силно.

— Моят... шеф?

— Да. Шогунът. Негово величество Йоритомо То-Йота. Той е на колко... на двадесет и осем години? Неженен, но две от четирите му сестри са женени... нали?

— Мръсно дълго куче! Как смееш да произнасяш името му? — Само с крайно усилие на волята Тоширо успя да спре ръката си с меча.

Стив, изглежда, беше забравил за опасността.

— Бъдете разумен. Проявих ли с нещо неуважение? Ако ще вършим работа заедно, не можем да се придържаме към всички условности.

— Внимавай какво говориш, Брикман. Никой не е незаменим. Дори и ти. — Тоширо спря. — Като човек, който не притежава никакво чувство за чест, ти може би си мислиш, че това е празна заплаха. Грещиш. Сделката си е сделка, но има и определени граници. Премини

ги и ще бъда принуден да те убия... независимо от последствията. А те ще са ужасни, вярвай ми.

Стив наведе глава.

— Никой не го знае по-добре от мен, господарю. Моите господари са също толкова безмилостни, колкото и вашите.

Отговорът на дългото куче напомни на Тоширо за ужасните рискове, които поема всеки, който играе двойна игра, и той каза:

— Как получи тази информация?

— По същия начин, по който знам, че сте пратеник на вътрешния двор и се казвате Тоширо Хазе-Гава.

— Няма да те предупреждавам пак, Брикман. Внимавай какво приказваш.

— Мислите ли, че се срещнахме случайно? Вие бяхте избран в момента, в който научихме, че двамата избягали мюти са стигнали тук.

— Това беше блъф, прибавен към информацията, която Кадилак беше научил от майсторите на желязо. Но пратеникът не го знаеше.

— Избран?

— Като човек, който е открит за нови идеи. С когото може да се прави бизнес. — Стив наблюдаваше внимателно пратеника. — Интелигентен, с въображение, съобразителен... амбициозен. — Последната дума беше най-важна, но беше произнесена небрежно.

Разбрал, че е изпуснал инициативата, Тоширо втренчи в Стив безизразните си очи и зачака.

Стив отвърна на погледа — нито предизвикателно, нито страхливо.

— Не изглеждате изненадан.

— Старая се да избягвам изненадите — отвърна Тоширо. — Ти си пратеник на силна нация. Интересно ми е обаче защо не разкри това преди?

Стив отговори с пресметлива усмивка.

— Сложихте ли всичките си карти на масата? Въпреки пропастта между нашите две общества вие и аз сме... с дължимото уважение, господарю... от един и същи вид.

Тоширо прие казаното със сдържан смях.

— Брикман, въпреки пълната ти липса на почитание съм сигурен, че знаеш поне за няколко случая, когато изпитвах желание да

те убия... и с удоволствие ще го направя. — Той вкара с трясък меч в ножницата. — Един ден може би ще имам това удоволствие.

— Не и ако аз ви видя пръв.

Дръзкият отговор накара пратеника да се плесне по бедрото.

— Добре казано! Как... — Той понижи отново глас — Как планираш да избягаш?

— Ще вземем три летящи коня — отговори Стив.

Тоширо се намръщи.

— Но западната граница е на почти хиляда левги отук. Могат ли тези машини да летят толкова далеч?

— Един ден ще могат... но засега не — излъга Стив. — След като пресечем Хъдсън, ще продължим на югозапад до едно място за среща близо до Скрантън. Нарича се Скара-тана.

— Аха...

— Наши хора ще долетят там да ни вземат. Преди да се смрачи ще сме у дома.

Тоширо направи всичко възможно да не изглежда впечатлен.

— Какво ще стане с жената? Къде и кога искаш да я докарат?

— Не се тревожете за това. Генералният консул ще я върне.

От новината дъхът на Тоширо спря.

— Уредил си това?

— Още не. Планирам да го уредя довечера. Генералният консул е на вечеря с господаря Мин-Орота и няма да се върне до утре сутринта. — Стив беше научил това от един подслушан от Кадилак разговор. — Но, разбира се, вие вече знаете това.

Пратеникът наистина знаеше и вече беше направил планове да се възползва от отсъствието на То-Шибя. Но откъде знаеше Брикман — и какво означаваха думите му?

— Ти... ме учудваш.

— Не виждам защо — отвърна Стив. — Просто си върша работата.

— Но...

— Има едно нещо, с което можете да ми помогнете. — Стив беше взел на сериозно предупреждението на пратеника, но усещаше, че за момента го държи в ръцете си. Той насочи пръст към него. — Докарахте ли коня си?

— Да.

— Страхотно. Радвам се, че можахме да си поговорим, но изоставаме от разписанието. Какви са шансовете да направим една екскурзия до езерото с двата острова?

Въпреки съблазнителното предложение за още един сеанс на телесни наслади Стив не остана дълго в прегръдката на Клиъруотър, след като изясниха последните решаващи подробности. Връщането в Херън Пул означаваше дълго плуване до западната страна на езерото, последвано от три мили тичане. С настъпването на есента нощите бяха станали доста хладни и макар че водата беше относително топла, над нея се носеше гъста светлосива мъгла.

При плуването към острова Стив се беше ориентирал по бледата жълта точка на фенера, който се бяха разбрали Клиъруотър да закача на прозореца, когато е самичка и няма вероятност да бъде безпокоена от дебелия си приятел.

За да може да се ориентира на връщане, Стив беше закачил в една линия два фенера в посоката, в която трябваше да отиде: жълт отпред, розов отзад. Езерната къща беше кацнала между дърветата на най-високото място на острова, така че той можеше да вижда светлините над мъглата и да плува в правилната посока.

В един момент попадна на участък без мъгла, обърна се и заплува по гръб. Беше по-шумно от плуването по корем, но така можеше да плува и в същото време да следи светлините.

Дори ако беше гледал в правилната посока, беше съмнително дали щеше да е достатъчно бърз, за да избегне рибарската мрежа на около метър след края на чистия от мъгла участък.

Шест тъмни фигури държаха краищата ѝ. Бяха в две дълги лодки, скрити в мъглата. С бързи, опитни движения, усвоени от дългите години риболов, те задърпаха мрежата и лодките се събраха, като чукнаха леко носовете си. Мъжете вдигнаха борещия се улов над водата и преди Стив да може да разбере какво става, го хвърлиха на дъното в лявата лодка и го удариха по главата.

Когато се свести, Стив видя, че е сух, но все още гол. Над него стояха две облечени в черно фигури. Изправиха го на колене. Трябваша

му няколко секунди да разбере в каква беда се намира. Вдигнаха ръцете му на височината на раменете и ги завързаха за къс прът, който минаваше зад врата му и под лактите, и вързаха ръцете му зад тила.

Много гадно — но още по-гадно стана, когато завързаха с тънка връв пениса и скротума му и прекараха другия край на връвта около врата му. Много хитър номер. Единственият начин да намали напрежението беше да се наведе напред. Ако се опиташе да изправи гръб, щеше да си откъсне топките.

Страхотно...

Срещу него имаше трети човек, също облечен в черно — но изпитото му, приличащо на череп лице, не беше закрито. С хлътналите си дръпнати очи, квадратната брадичка и уста като заварка между две стоманени плочи то не предвещаваше нищо добро.

Отдясно на Стив на къс прът висеше фенер. Кафявите работни дрехи, които беше скрил под едно паднало дърво, бяха грижливо сгънати до него. Главата му болезнено пулсираше. Стив се размърда леко да облекчи вцепеняването във врата и едва тогава разбра, че е в черна палатка.

Мъжът с приличащото на череп лице наля една чаша саке от покрита с кожа манерка и я подаде на пазача отдясно на Стив.

— Пий. Това ще ти помогне да се съвземеш.

Пазачът вдигна чашата до устните на Стив. С връвта около врата и срамните части той трябваше да се наведе още повече, за да може да пие.

— По-добре ли си?

— Да. Благодаря.

— Добре. — Приличащото на череп лице излая някаква заповед на японски и двамата маскирани пазачи взеха пръчки и застанаха зад Стив.

— Няма да си играем, мистър Брикман. Нямаме време за играчки. Така че ще отговаряш бързо и без лъжи на всички въпроси, които ти задавам. Както съвсем скоро ще откриеш, аз знам причината... затова не го увъртай и, преди всичко, не се прави на умен. Задачата ми е да ти помогна да избягаш, а в замяна ти ще помогнеш на мен. Ясно ли е?

— Да, но... какво ще стане, ако не знам отговорите?

Човекът с лице като череп въздъхна и каза тихо:

— Предупредих те да не шикалкавиш. Но виждам, че не си ме разбрал. — Той даде знак на облечените в черно фигури и дъхът на Стив секна, когато получи два парещи удара по гърба. Кристофър! Тези гъвкави бамбукови пръчки наистина хапеха жестоко. Той стегна рамене от ударите и въжето с примката около врата му се опъна и стисна гадно скротума му.

— Надявам се, това ще те убеди, че не се шегуваме — каза човекът с приличащото на череп лице. — Ако се опъваш, ще ти отрежа пениса и топките и ще те пратя да ги занесеш у дома в саламура в ето този буркан. — Той взе един извит нож и един буркан и ги сложи пред Стив.

Беше фокус, до който милият стар вуйчо Барт може би беше прибягвал, но Стив имаше смразяващото чувство, че този човек наистина е готов да го направи.

— Добре, Брикман. Ние знаем, че си агент на АМЕКСИКО и изпълняваш задача на управляващата фракция. Знаем също, че имаш нареждане да разрушиш проекта Херън Пул и да убиеш генералния консул Накане То-Шибя. В замяна ти е обещано безпрепятствено бягство от страната с двете дълги кучета, които доставиха оригиналния летящ кон на Хиро Яма-Шита. Вярно ли е?

Можеше да се каже само едно нещо.

— Да.

— Добре. Тези споразумения имат нашето одобрение. Ти ще продължиш според плана. Сега... знаеш ли кой е мъжът, с когото си се договорил?

— Той не ми е казал името си, но смятам, че това е пратеникът на вътрешния двор Тоширо Хазе-Гава.

— Отлично. Отбелязваме прогрес. Сега ще те питам какви са плановете ти за бягството ви. Но преди да ми кажеш нека ти отговоря на един въпрос, който, сигурен съм, ти се върти в ума. „Тези хора, в чиито ръце съм попаднал, за Хазе-Гава ли работят?“ Не. Не работят за него. Както вече стана ясно, ние споделяме известни цели, но ние принадлежим на... съперничаща организация. Кое то несъмнено предизвиква въпроса: „Какви доказателства има за това?“ Ще ти посоча три факта, за които, сигурен съм, ти знаеш, че не са известни на пратеника. Факти, от които ще разбереш степента на нашата

осведоменост и ефективността на нашата организация и — кой знае — може дори да те убедят да ни вярваш.

— Първи факт — продължи мъжът. — Ние знаем, че жената, която ти току-що посети, е използвала влиянието си да убеди генералния консул да те прехвърли в пощенската станция в Херън Пул. Втори факт: знаем, че нейният приятел, който е приел твоята самоличност, владее нашия език. Трети факт: знаем, че ти си обсъждал с твой колега да направиш пътуване с кораб през каналната система от Ари-бани до Бу-фаро. Твоят колега е дегизиран като мют. Носи червена превръзка и кодовото му име е Сайд-Уиндър.

Стив не успя да скрие изненадата си.

Човекът с приличащото на череп лице го погледна и леко се усмихна.

— Знаем за него от доста време. Хванахме го няколко седмици след като беше внедрен в Ни-Исан и оттогава работим с него. Всъщност чрез нас той получи сегашната си работа на корабите с колела.

Макар и гол, Стив се почувства, сякаш е разголен и отвътре. Имаше ли нещо, което тези хора да не знаят? Знаеха ли, че неговите приказки за „масирана интервенция“ не са нищо повече от блъф? Макар че беше болезнено завързан и напълно беззащитен, той направи всичко възможно да си придаде вид на спокойна увереност. Под този си вид обаче беше уплашен като никога.

И напълно объркан. Подготовката за големия пробив и последната среща с пратеника бяха минали толкова добре, че си беше позволил да изпадне в безгрижно, самодоволно настроение. И беше попаднал слепешката в капана — тоест буквално в мрежата. Но дори и да беше нащрек, едва ли би могъл да избяга от похитителите си. Стив беше натрупал голям опит — по-голямата част от него болезнен, — откакто бе излязъл на повърхността. Знаеше, че е в ръцете на сурови хора, които, както беше казал разпитващият, бяха истински професионалисти. Кристо! Той беше проявявал усърдие, като мислеше, че е в голямата игра, само за да открие, че се играе още по-голяма игра. Човекът с приличащото на череп лице, който го наблюдаваше внимателно, каза:

— Виждам, че ти е доста трудно да възприемеш всичко това. Но то означава, че все още си относително начинаещ. След време ще

разбереш, че онези, които шпионират и поддържат вътрешната сигурност, често са свързани с общи интереси... които невинаги се споделят от техните господари.

Стив кимна.

— Мога да го разбера.

— Например ние знаем, че ти използваш скрито радио да поддържаш връзка с АМЕКСИКО. Ние също имаме много подобни прибори. — Мъжът извади малка радиостанция, която можеше да е дошла само от Федерацията.

После натисна един бутон и каза нещо в микрофона. Стив чу отговора като поток от непонятни думи.

— Това е нашият човек в Херън Пул — обясни мъжът с приличащото на череп лице. — Той наблюдава твоята колиба. Може да стане неприятно, ако някой открие, че не си вътре. — Той потвърди съобщението, после остави апарата на рогозката между тях.

Стив го гледаше и се мъчеше да разбере с кого си има работа.

— Нека се опитам да отгатна какво мислиш — каза мъжът. — Опитваш се да напаснеш откритието си, че нашата организация има радиостанция като твоята, в която се използва наричаната от нас тъмна светлина, и изричната забрана да се ползва всеки предмет, в който тя се използва. Всъщност внасянето на прибор от този вид в Ни-Исан се смята за голямо предателство.

— Така е — призна Стив.

— Разбира се, че е така. Тъмната светлина е разрушителна сила и не бива да се допусне да попадне в ръцете на алчни или безскрупулни хора. Никога отново предачите и тъкачите няма да впримчат света в коварните си мрежи. Но *ние* не търсим власт, ние просто упражняваме властта, която ни е дадена за поддържане на статуквото — и сме готови да използваме всякакви средства за постигане на тази цел.

Мъжът вдигна радиостанцията и оголи зъби в гримаса, която може би трябваше да е усмивка. Зъбите му бяха жълти като пергамент.

— Има една поговорка, която датира от Света преди: „В света на слепците едноокият е цар“.

— Разбрах. Умно...

Мъжът кимна.

— Сега ми кажи за твоите планове. Как смяташ да се измъкнеш оттук?

Стив каза на джапа каквото искаше да знае. Нямахме смисъл да крие нищо. Ако Сайд-Уиндър беше двоен агент, бягството на борда на кораба през Бу-фаро вече беше провалено. Стив обясни как след достигане на река Хъдсън по въздуха е планирал да използва това, че Кадилак знае японски. Облечен в една от копринените роби на Клиъруотър и с бялата маска, която тя бе носила при пътуванията си, мютът щеше да се представя като куртизанката Йоко Ми-Шима. Като такъв той би могъл да купи билети, да достави храна и да отговори на всички въпроси за четиримата мютски роби, които „го/я“ съпровождат. С изключение на средния пръст на дясната си ръка Стив вече беше готов за тази роля. Боите за тялото щяха да се използват за дегизиране на Джоди и Келсо. Колкото до Клиъруотър, не се отнасяше до дегизиране, а до връщане на обичайния ѝ цвят.

Мъжът с приличащото на череп лице помисли, после попита:

— Знае ли Хазе-Гава, че двете личности, които търсиш, са тревни маймуни?

— Да. Аз му казах и по-късно Клиъруотър го е потвърдила.

Дръпнатите очи на джапа сякаш се затвориха съвсем.

— Абсолютно сигурен ли си? Няма ли някакво недоразумение?

— Не. Той я разпитвал подробно. Питал и други самураи, които били там. Главният ронин — Нобуро Нака-Джима.

Беше ред на човека с приличащото на череп лице да се изненада.

— Откъде знаеш името на този човек?

— Това е дълга история. Спасих живота на жена му и детето му. Но това няма нищо общо. Той ме заведе да се срещна с пратеника. Той седеше до мен, когато казах на Хазе-Гава, че е сбъркал.

— Разбирам. Беше ли той с вас, когато пратеникът разпита жената?

— Не. Когато я въведоха, той беше в другата стая. Но стените са хартиени. Може и да е чул.

— Може би... Какво се случи, когато те изведоха?

— Хората на Нобуро първо отведоха Клиъруотър, след това завързаха ръцете зад гърба ми и Хазе-Гава ме отведе.

— Беше ли тъмно?

— Като в рог.

— Продължавай...

— След като изминахме известно разстояние — около стотина метра — той внезапно се обърна и ме удари — силно. — Стив посочи. — Точно тук, под лявото ухо. Когато се свестих, беше коленичил до мен и ми разтвиваше врата.

— Имаш ли представа колко дълго си бил в безсъзнание?

— Не.

— Няма значение. Това, което каза, може да помогне да решим една загадка. Сега... дали можеш да обясниш нещо друго, което намирам за много объркващо... как мютът е могъл да научи нашия език, без да е бил обучаван... и как жената е могла да повлияе на действията на генералния консул?

— Те са, както ги наричат в Плейнфолк, „надарени“. Имат невероятни способности. Не знам как и откъде — никой не знае. Но знам, че могат да правят необикновени неща. Повечето хора не вярват на историите за мютската магия. Но тя съществува. Виждал съм силата ѝ. Страхотно е.

Мъжът кимна замислено.

— Има ли много такива „надарени“ тревни маймуни?

— Не. За щастие те са изключително редки. Моят опит е ограничен с едно племе на Плейнфолк, но, изглежда, единствените мюти, които притежават тези... способности, са с прави крайници и чиста кожа. — Това не беше съвсем вярно, но ако бъдеше уличен, можеше винаги да се оправдае с невежество. — Ние ги наричаме свръхнормални.

— Защото изглеждат също като вас?

— Те *приличат* на нас, но вътрешно са съвсем различни. Тяхното общество, цялата им религиозна система, са напълно различни от нашите. Точно това ги прави толкова опасни.

— Тогава защо просто не ги убиеш? Защо тези двамата са толкова важни за твоите господари?

— Нашият свят е различен от вашия — отговори Стив.

— Ние не се страхуваме от тъмната светлина. Тя е източник на нашата сила. Нейната енергия захранва нашия свят както кръвта, която тече по вените ни. Ние я използваме да създадем уреди, които ни позволяват да разглеждаме най-малките частици на материята — градивните блокове, които, когато се съединят в правилна

последователност, създават човешки същества и всичко в света около нас.

Стив беше благодарен, че беше слушал сестра си за нейния основен курс по генетика.

— Като проучим съставните части на тези две личности, ние ще можем да открием елементите, които ги правят различни, и да намерим начини да им противодействаме.

— Нека се върнем на плана за бягството — каза мъжът. — Какво трябваше да се случи, след като се дегизирате?

— Ами... точно там всичко се разпадна. Излиза, че куртизанките пътуват само в затворени носилки, които се возят или на колички, или се носят от носачи. Но не мюти. Клиъруотър беше сигурна, че може да вземе пари от генералния консул, но не и идентификационни документи, паспорти и плочки за вратовете.

— Радвам се да го чуя — отвърна мъжът с приличащото на череп лице.

— А остава и проблемът с печатите на ръцете, които се бият на контролните постове.

Мъжът с приличащото на череп лице отново оголи зъби в усмивка.

— Вече разбираш, че това не е безполезна бюрокрация. Тя помага да се контролират хора като теб. — Той бръкна в чантата от лявата си страна, извади нещо и го отвори. Беше красива кутия с принадлежности за писане. Мъжът извади четчица, натопи я в мастило и с бързи, плавни движения написа неразгадаемо послание. След това почисти четката и я прибра.

— Добре. Не ни остава много време, но ще ви помогнем в приготовленията за пътуване... при условие, че успеете да избягате от Херън Пул. През следващите два дни ще ти донесем в колибата карта. Ще я оставим на същото място, на което държиш радионожа. Картата ще те насочи до точка близко до източния бряг на Уда-сона. Полето, където трябва да кацнеш, ще бъде маркирано с празен бял квадрат. Там ще те посрещне един от нашите хора. — Мъжът погледна листа да види дали мастилото е изсъхнало, след това го сгъна и го сложи пред Стив.

— Дай това на твоя приятел, който говори японски. В него е казано какви думи ще използва нашият човек да се представи и какво

трябва да му се отговори. След това можете да говорите на бейсик. Той ще ви даде необходимите документи и плочки за вашите мютски роби и за куртизанката. Плюс билети за кораба и пари за пътуване. „Дамата“ ще получи покрита носилка и две прислужнички. Когато сте готови за път, ще ви наеме носачи да пренесат носилката до ферибота. След като пресечете реката, те ще я отнесат до кея. Ние ще предупредим Сайд-Уиндър да ви чака на борда в Ари-бани... макар че според мен вие сами ще установите контакт с него. След като се качите на кораба, ще отплувате до Бу-фаро. А после трябва да се оправяте сами.

Всичко изглеждаше прекалено добро, за да е вярно. Ако ръцете и раменете му не бяха разпънати от агонизиращото схващане, щеше да изкрещи. Стив направи всичко възможно да скрие болката, но гласът му го издаде.

— Аз... просто не знам какво... да кажа!

— Не трябва да казваш нищо — отговори мъжът с приличащото на череп лице, равнодушен към болката на Стив, затвори кутията с преднамерено бавни движения и я сложи настрана. — В този случай действията говорят по-ясно от думите. Ако не спазиш своята част от сделката, вие няма да бъдете допуснати на кораба... нито на никое друго място. Компрендо?

— Напълно! — изпъшка Стив.

— Добре. — Мъжът извади извита кама и я насочи към скута на Стив.

Сърцето на Стив прескочи един удар. Върхът на камата беше насочен опасно ниско, но в последния миг мъжът я вдигна към пъпа му и преряза връвта между врата и слабините. После се изправи и се обърна с гръб, докато двамата пазачи развързваха ръцете на Стив.

— Сега се облечи.

Стив отвърза връвта, стегнала тестисите му, и въздъхна облекчено. Кристо! Когато започна да се облича, установи, че ръцете му са болезнено схванати. За болката в слабините не можеше да направи нищо, освен да се надява, че ще мине. Той се облече и прибра сгънатия лист, съдържащ жизненоважните пароли. Мъжът с приличащото на череп лице угаси фенера и излезе. Но чакаше навън, когато Стив мина между двамата пазачи. Сега, когато беше на крака и извън непосредствена опасност, тримата джапи му изглеждаха по-малко страшни и Стив видя, че е с половин глава по-висок от по-едрия

от двамата пазачи. Мъжът с приличащото на череп лице, главният му мъчител, изглеждаше, сякаш стои в дупка. Нищо чудно, че го бяха държали почти свит на две.

— Полицата в колибата ти...

— Да?

— Ако намериш на нея два малки камъка... единият черен, другият бял... значи всичко е наред.

— Разбрах.

Мъжът с приличащото на череп лице отиде с него до края на пътеката, която минаваше между боровете. Зад и под тях Стив зърна езерото — полумесецът беше намерил пролука в облаците и покриваше тъмната му повърхност с плуваща сребърна наметка. Бяха изминали само няколко метра, но черната палатка вече не се виждаше.

Джапът се обърна към него и попита:

— Ще можеш ли да намериш пътя си оттук?

Стив се поклони учтиво.

— Да, господарю.

— Добре. Едно последно нещо. Както ти несъмнено си се досетил, като отплата за оказаните услуги ние получихме няколко подслушвателни устройства от твоите хора. Само от любопитство — мютката беше ли включена в твоята задача?

Стив не беше очаквал този въпрос, но не се обърка.

— Да, господарю. Това е стандартна работна процедура, която, сигурен съм, изпълнява и вашата организация. Наричаме я „сексуална уловка“.

Мъжът кимна.

— Разбирам. Това обяснение е толкова добро, колкото и всяко друго. Лека нощ, Брикман. Ти си, както се казва, „честен мошеник“. Ако успееш да запазиш хладнокръвие, имам чувството, че можеш да стигнеш далеч.

В деня преди шоуто Стив разбра, че не е единственият, който прави планове. Майсторите на желязо подготвиха свой план за действие. По време на ежедневната си обиколка из работилниците Шигамицу съобщиха на Кадилак, че японският състав на Херън Пул ще извършва работите през деня, а новосформираният екип от корейци,

виетнамци и тайландци ще се грижи за наземната работа и за презареждането на ракетите и подготовката на талигите. Всички ренегати щяха да останат затворени в двете дълги спални помещения в оградения със стени двор.

През последния месец строгите правила, определящи поведението на робите, бяха смекчени. За ускоряване на работата от пленените ренегати не се изискваше да коленичат пред самураите. Това се отнасяше само за майсторите на желязо от постоянния състав — на всички посетители трябваше да се оказва най-голяма почит.

Като постоянна сянка на Кадилак, Стив също беше включен в това временно изключение, но от него все още се изискваше да се покланя, когато се обръщат към него, и да гледа настрана в присъствието на самурай. Той го правеше — но пък така можеше да наблюдава скришом Кадилак. Когато беше сред новите си господари, мютът много се стараяше да държи лицето си безизразно като техните. Плейнфолк наричаха джапите „мъртвешки лица“ поради носените от тях страховити метални маски, но истинските им лица под тях бяха също толкова безжизнени. Те наистина бяха странни хора — а при нахокване от високопоставен или някоя наистина лоша новина ставаха още по-безжизнени. Рядко си позволяваха да се засмеят, и то само сред равни или само когато висшестоящият даде знак.

Днес Кадилак не се справяше много добре. Стив знаеше, че мютът е мислил много какво да облече и как да се държи, когато се изправи, за да получи своя дял от наградата, която сигурно щяха да му връчат. Но това нямаше да стане. Когато Стив и двамата му приятели изпълнеха плана си, единственото, което динките щяха да им дадат, беше примка на шията — ако имаха късмет; или вряща вода — ако нямаха. Но мютът още не го знаеше.

След като се поклони дълбоко, Кадилак попита дали, предвид на миналия и сегашния му принос, ще му разрешат да доведе един зрител. Шигамицу вече му беше казал, че е поставил този въпрос в двореца. Отговорът беше „не“. Един час преди пристигането на изтъкнатите гости той и другите двама летци трябваше да останат в къщата, която Мин-Орота великодушно им беше предоставил, и не биваше да излизат, докато не ги извикат. Същото се отнасяше и за тревната маймуна, която Кадилак беше взел за помощник.

Кадилак и Стив приеха тази заповед с поредния поклон и останаха с наведени глави, докато Шигамицу и двамата му помощници не си тръгнаха. Когато се изправиха, Стив видя, че върху гордостта на Кадилак е нанесен унищожителен удар; очакванията му бяха жестоко разбити.

— Не ме гледай — каза Стив. — Знаеше, че ще стане така, но предпочете да си завреш главата в пясъка.

Мютът, който обикновено намираще какво да отговори, този път не каза нищо. Стив също. Кадилак винаги демонстрираше известна защитна арогантност, но тази страна на характера му беше нараснала невероятно поради изключителните привилегии, дадени му от Мин-Орота и неговите подчинени. В старанието си да подражава на Стив Кадилак беше забравил вътрешните си сили, истинската си природа и наследството си като дете на Плейнфолк. В желанието си да скъса с миналия си живот в полза на новото си съществуване той беше сляп за факта, че изцяло зависи от покровителството на майсторите на желязо. Сега си плащаше за това и Стив не можеше да направи нищо, освен да стои настрана и да чака, докато не дойде време да събере парчетата от разбитото му самочувствие.

— Какво ще правим?

— Мисля, че по-важен е въпросът какво ще правят *те* — отвърна Стив. — Във всеки случай нямам намерение да чакам, за да разбера.

Кадилак обаче беше прекалено зает със себе си, за да разбере него.

— И все пак какво?

— Ще взема един от самолетите и ще отлетя с Клиъруотър. И ако имаш ум в главата, и ти ще направиш същото.

Това накара мюта да погледне отвъд руините на някога обещаващата си кариера.

— Ти си луд. Няма да можеш да избягаш.

— Да имаш по-добра идея?

— Не, но... — Кадилак се огледа и понижи глас. — На парада утре ще има осем пилоти. Дори ако успеем да откраднем два самолета, те ще ни последват.

— Значи трябва да се постареем да направим това невъзможно...

Очите на Кадилак затрепкаха неспокойно.

— Искаш да кажеш... да извадим ракетите от строя?

— Нещо такова. — Стив още не беше готов да разкрие картите си. — Някакви възражения?

— Не знам. Не съм сигурен. — Кадилак пак се огледа. — Трябва да помисля.

— Нямаме време! — изсъска Стив. — Утре е единственият ни шанс. *Трябва да опитаме!*

— Но как ще...

— Няма значение *как!* Искаш ли да го направиш? Да или не?

Кадилак въздъхна тежко.

— След като нямам други възможности, отговорът е „да“. Доволен ли си?

— Не изглеждаш много убеден. Но връщане няма. Няма да можеш да се обърнеш и да кажеш: „Съжалявам, господарю Шигамицу, не исках“.

— Знам! Не съм идиот, Брикман. Само че всичко става толкова бързо... — Той кимна към оживената работилница. — Скъсах си задника да направя всичко това. А сега ти искаш да ти помогна да го унищожиш!

— Да — каза Стив. — Преди то да унищожи *теб!*

Това беше вярно и Кадилак го знаеше. Лицето му се разкриви, докато се мъчеше да намери изход — досущ като риба, която се мъчи да се откачи от куката.

— Не си ми казал как ще извадим от строя ракетите.

— Не е необходимо.

— Но...

— Точка! Вече е подготвено.

Кадилак можеше и да знае бъдещето си, но не знаеше какви точно чувства изпитва към Стив.

— Лъжец! Нали ми даде дума!

Стив се озъби.

— Да, вярно е! Двойната измама беше единственият начин да ти спася задника! Ако го бяхме направили, както искаше ти, сега щяхме да стоим тук и да кършим ръце. Или да сме трупове! По моя начин имаме по-голям шанс да стигнем до Уайоминг. Така че престани с тези глупости и почвай да помагаш.

Няколко дни преди Кадилак с нежелание да реши да скъса с кариерата си като конструктор на летящи машини господарят Хиро Яма-Шита беше тръгнал към Херън Пул. Съпроводен от обичайния си антураж от сто самураи и също толкова пеши войници, той се качи на кораба си в червено и златно и потегли по река Хъдсън. В На-юк, последното речно пристанище в неговите владения, се прехвърлиха на три големи джонки, които ги извозиха през пролива Нио-йоко в открито море на юг до Арон-гирен, а след това на север до пристанище Ба-сатана.

Пътуването на Яма-Шита щеше да е много по-кратко, ако беше пресякъл Хъдсън в Ари-бани и оттам до Ба-сатана по главното шосе изток-запад, но в случая разстоянието не беше пречка. Той предпочиташе да остане колкото се може по-дълго в среда, над която има пълен контрол. Яма-Шита беше минал триумфално през владенията на близкия си съюзник Се-Ико, но те бяха далеч от централната власт. Земите на неговия приятел Мин-Орота бяха много по-уязвими.

Разстоянието от Ари-бани до Ба-сатана по суша беше сто и седемдесет мили — само четири дни пътуване. Проблемът беше, че първите осемдесет мили минаваха през владението на семейството на шогуна То-Йота. От неговата най-южна точка в Нио-йоко маршрутът минаваше през голямата река, която отделяше Ни-Исан от облачните хора. Докато пресичаше тяхната територия, по целия път групата щеше да бъде изложена на любопитни погледи. Не. Яма-Шита предпочиташе комфорта и уединението на собствената си територия, особено когато пренасяше ценен товар.

В един сандък, пълен наглед с красива коприна, беше скрит двигателят, захранвал оригиналния летящ кон на дългото куче. Преди месеци Яма-Шита се беше опитал да имитира разрушаването му, но по-късно беше получил няколко тревожни сигнала, че измамата не е успяла. Поне двама пратеници на шогуна бяха включени в също толкова безуспешни опити да убедят някои зле настроени членове на семейството му да потвърдят съществуването на двигателя или да разкрият сегашното му скривалище.

На тези глупаци не им стигна ума да разберат, че той никога няма да включи някои завистливи или недостойни роднини в такава деликатна работа. Избраните тайни доносници бързо го информираха

за направените опити за сближение и за изтъкнатите мотиви. Каквито и да бяха личните им различия, лоялността към семейството взе връх над клетвите им към шогуна. Те бяха мотивирани и от силно чувство на самосъхранение. Яма-Шита беше издигнат на власт, защото беше ликвидирал безмилостно всеки достатъчно глупав да се противопостави на политиката му или да оспори лидерството му — открито или тайно. Приятел или роднина, майка или дете, той не беше пожалил никого. И възрастта не го беше омилостивила.

Единствената заплаха за нарастващата му мощ и влияние идваше от неговите съседи, То-Йота. Въпреки ролята на семейството му в довеждането им на власт и солидната подкрепа, която беше оказал на шогуната в миналото, Яма-Шита знаеше, че този съюз е несигурен, наситен със завист и подозрение. Тридесетгодишното сливане между семействата Яма-Ха и Мацу-Шита беше създавало застрашителна комбинация на богатство и военна мощ, а беше добре известно, че владетелите често се обръщат срещу онези, които са ги подкрепили. Достатъчен беше дори само един убедителен претекст, който да може да се използва за изфабрикуване на необходимата подкрепа. Сдушена глутница подсмърчащи помияри могат винаги да победят един планински лъв — но пък това рядко се случваше. Изправени пред смела енергична съпротива, повечето страхливи мелези винаги бяха склонни да дебнат отдалеч.

Същото беше и с кучетата от глутницата на То-Йота. Някои щяха да последват лидерите си сляпо, други щяха да подвият опашка — или дори да избягат, ако битката се окажеше много трудна или много кръвопролитна. Въпреки това би било глупаво да се подценяват ресурсите на шогуната. По някакъв начин Йориномо беше научил за предварителния план да се възкреси тъмната светлина. Слуховете — защото засега това бяха наистина само слухове — бяха подкрепени от неочакваното му участие в прекарването на вещицата, която идиотът То-Шита беше приел в леглото си.

Ако можеше да ѝ се вярва, не можеха да се повдигнат никакви обвинения срещу него или неговия съучастник Кио Мин-Орота — но можеше ли да ѝ се вярва? Яма-Шита имаше малко основания за самодоволство. Единадесетте убийци, които бяха изпратени да я убият в две групи от по трима и една от петима, изчезнаха безследно. Това не предвещаваше нищо добро. Той се съмняваше, че генералният консул е

предвидил и дори, че е имал намерение да защити чуждестранната курва от такива верни професионалисти. Не. Друга, невидима ръка се беше намесила тук и Яма-Шита се досещаше чия е тя. Ако беше прав за предположенията и намеренията на противниците си, щеше да е неразумно двигателят да остане у него. Поради тази причина го беше взел със себе си. Кио Мин-Орота силно желаше да сподели плодовете от това рисково предприятие. Беше правилно и честно да сподели и рисковете — нещо, което досега той определено не искаше да направи.

Ходът беше основателен. Въпреки че Мин-Орота беше свързан със семейството на Яма-Шита в проекта Херън Пул, все още се смяташе, че той е от лоялните съюзници на شوгуна То-Йота — с когото бяха свързани чрез брак. Временно непокорни съюзници може би, но накрая щяха да спазят дълга си и да се съобразят с интересите си. Чудесно. Доверените слуги винаги са най-предразположени да предадат господарите си. Реакцията на Кио, когато станеше пазач на адската машина, която можеше да унищожи и двамата, щеше да покаже дали има кураж. Ако беше готов да действа решително, тогава на облачния воин, който вече беше показал уменията си за построяване на летящи коне, щеше да бъде възложен нов проект. Създадените от него ракети бяха само временно решение. За да имат някакво значимо военно приложение, летящите коне трябваше да могат да летят и да се издигнат във въздуха от всеки подходящ терен и да могат да извършват продължителен полет. Това изискваше две неща: талига и двигател като този, който караше той. Как ще се възпроизведат частите му трябваше да каже облачният воин. Но това можеше да стане и покъсно. Първата стъпка беше да го накара да разкрие тайните методи, използвани от предачите и тъкачите да хванат и манипулират тъмната светлина.

Тъй като джонките плуваха покрай южния бряг на Арон-гирен, Яма-Шита не обръщаше внимание на минаващите стражеви кораби, които плуваха под флага на То-Йота. Нямахше никаква опасност да ги спрат и претърсят — всеки кораб, който превозваше владетел, се смяташе за продължение на личното феодално владение и качването на правителствени войници на него бе равносилно на въоръжено нахлуване на негова територия — военен акт, който можеше да има сериозни последствия. Не. Неговото минаване покрай острова на шогуна щеше да бъде спокойно и безпрепятствено. Въпреки

дразнещото внимание на агентите на Йоритомо той беше повече от равностоен на младия обитател на летния дворец. Шамбеланът Йеясу беше най-опасният противник, но за щастие той беше човек, с когото може да се работи. Той беше реалист, мъж с трезв възглед върху порочната страна на човешката природа — не голоброд, с недоразвит мозък идеалист, който едва ли някога е излизал от копринения пашкул на вътрешния двор.

Да. Бавно, но сигурно всички връзки се събираха и примката щеше да се стегне около врата на То-Йота. Нямахше да е необходима скъпа, изтощителна война. Младият шогун щеше да бъде свален с мирно предаване на властта. И една по-мъдра, по-светска и по-послушна личност щеше да бъде поканена да води Ни-Исан към новата ера на прогреса, а Яма-Шита щеше да бъде неин знаменосец. И те щяха да определят темпото, да променят правилата, да окуражават новите мисли и новите идеи и накрая, с общо съгласие, да хванат юздите на властта.

Трите джонки заобиколиха източния край на Арон-гирен и заплуваха към Кей-пакода срещу свежия вятър, който вдигаше бели гребени върху вълните. С изключение на белите облаци, обхванали като в рамка далечния хоризонт, небето беше ясно и обещаваше хубаво време. Точно каквото беше необходимо за шоуто утре. Яма-Шита беше доволен.

Майсторите на желязо и разнородната маса динки, които сега бяха преобладаващата част от персонала на Херън Пул, свършиха последните заключителни работи върху дванадесетте самолета към шест следобед и се оттеглиха да се приготвят за голямото събитие. Групата трекари беше оставена да почисти работилниците под надзора на специална нощна стража. С постоянните си разпореждания и проверки от името на Кадилак и среднощните заседания при светлината на факли с Джоди и Келсо на Стив бяха започнали да гледат като на част от инвентара и той се възползва от тази възможност, за да се запознае с графика на стражата.

Първоначалният му план беше да зарови парче пластичен експлозив колкото юмрук в главата на ракетната тръба, да му сложи детонатор, след това да напълни тръбата със специална барутна смес.

По време на петнадесетсекундното горене пламъкът щеше да си проправи път до тръбата, да запали детонатора и — бумм! Летящият кон щеше да се превърне в обгорени копринени конфети и овъглени трески.

Но нещата не станаха, както бе планирал. Напливът на динки напълно обърка работната програма, а за да се посрещне повишената нужда от ракети, съставът на „силовото отделение“ беше изцяло подменен. Джоди и Келсо — на които Стив разчиташе да извадят от строя ракетите — бяха ангажирани с обучението на пилотите, а той самият беше зает да преглежда и проверява самолетите.

В края на месеца ренегатите бяха освободени от всякаква работа, с изключение на летенето, което ограничаваше напълно ценната свобода на Стив за достъп до всяка операция. За да стане животът му още по-труден, майсторите на желязо непрекъснато променяха програмата и Кадилак обучи осем пилоти на ракетни самолети вместо пет. Незапознат с плана на Стив за бягство, Кадилак почти провали шансовете, като направи допълнителен инструктаж за безмоторен пилотаж на останалите четирима души от първоначално избраните дванадесет. И четиримата бяха летели самостоятелно и се бяха оказали достатъчно опитни. Което означаваше, че — ако майсторите на желязо решаха — можеха да бъдат използвани *всичките* налични самолети, докато Стив се надяваше половината от тях да са на земята.

Той планираше да открадне само три самолета, но беше невъзможно да се предскаже каква би могла да е реакцията на майсторите на желязо, когато те излетят. Стив се надяваше Клиъруотър да помогне и да ги обърка тотално. Но ако неочаквано възникнеше бурна ответна реакция, някои самолети можеха да бъдат повредени в кръстосана стрелба — така че беше необходимо да има поне един в резерв. На теория чудесно, но трудно да се уреди, тъй като майсторите на желязо променяха плановете си почти ежедневно. Всеки път, когато Стив предприемаше мерки да се справи с новото положение, намираще, че трябва да вземе под внимание поредната промяна в разписанието. Сякаш хората на Мин-Орота допускаха, че някой се готви да провали работата, и подозираха всеки.

Накрая тяхната нерешителност се оказа благодатна маскировка. Когато стана ясно, че Стив практически няма достъп до стаята с барута, той извика АМЕКСИКО и уреди да му спуснат петия и

последен пакет. При напълно неочакваната новина, че са изключени от поддържащия екип и дори няма да им разрешат да наблюдават, това беше единственият възможен ход.

В нощта преди шоуто Стив излезе с номера „забравени чертежи“, за да отиде в работилницата, където бяха дванадесетте самолета. И можа да сложи във вечерята на пазача специално лекарство. Началото на съня беше спокойно, периодът на безсъзнание кратък, но дълбок и дъхът на спящия миришеше на саке. От АМЕКСИКО отново се бяха справили добре.

Стив имаше два часа да направи последните връзки. Беше му достатъчен само един. Зарядът от пластичен експлозив, маскиран като подсилена малка дървена паянта, беше вече на място. Стив беше поставил няколко такива по време на направените от него изпитателни полети; другият самолет беше зареден от Джоди и Келсо. Единственото, което трябваше да направи сега, беше да пъхне прибора, който му бяха доставили от АМЕКСИКО. Не беше трудно. Отне му само две минути. Работилниците и барутната стая вече бяха свързани; пакетът за изненада за караулното помещение в оградения двор щеше да бъде поставен утре сутринта. И край.

Да... вече нямаше значение дали майсторите на желязо ще направят поредната промяна на програмата или ще я отложат за друг ден. Така или иначе те щяха да бъдат ударени право по главата.

ГЛАВА 15

Когато слънцето се издигна от Източното море, генералният консул Накане То-Шибата напусна леглото на Клиъруотър в къщата на езерото и отиде в официалната си резиденция. Тънък слой виолетова мъгла все още лежеше над водата и обгръщаше плоската лодка, която го докара до брега. Петимата самураи — личната му охрана при такива посещения — седяха на носа, обърнати с лице към него.

Обикновено генералният консул бе доволен, след като се е любил с дългото куче с маслинената кожа, но тази сутрин въпреки радостния делириум, породен от повторното проникване в тялото ѝ, беше в мрачно настроение. И съвсем основателно. Беше получил писмо от шогуната, с което му се нареждаше да излети с един от новопостроените летящи коне.

През трите дни, след като пратеникът беше донесъл писмото, То-Шибата го четеше многократно и всеки път се чувстваше смутен и загрижен. Той можеше и да няма строги морални принципи, но смелост не му липсваше. Страхуваше се от неизвестността. На младини се беше сражавал да защити снежните северни блата и все още беше готов да извади меч, ако дългът го изисква — при условие, че стои здраво на земята или на седлото.

Но тъй като беше официален представител на шогуната, щеше да е много неуместно да оспорва мъдростта на решението на Йоритомо да подкрепи проекта Херън Пул — и все пак цялата тази идея изпълваше То-Шибата с лошо предчувствие. Ако хората трябваше да летят, боговете щяха да им дадат крила. Небето беше царство на ками и само на птиците беше дадено да летят в него. Човекът бе същество на земята и водата и той не биваше да се опитва да променя божествения план.

В древния свят, управляван от тъмната светлина, хората бяха плавали в облачния свят с големи небесни кораби. Бяха се опитали да завладеят царството на камите и да откраднат блестящите скъпоценни камъни от небето. Но били свалени. Блестящите сребърни платна, които ги издигали високо нагоре, били разкъсани и гръмотевиците

превърнали величествените им кораби в погребални клади. Екипажите и пътниците загинали и паднали върху градовете, пълни с глупаци, които били построили корабите.

Заслепено от честолюбива амбиция и безразлично към гнева на камите, човечеството продължило да атакува небесата, като използвало силите, дадени му от предачите и тъкачите на тъмната светлина. Те тъпчели по лицето на богинята луна и изпратили шпионски колесници към звездите. Накрая Амерацу-Омиками очистила света от лудостта, като хвърлила слънцето в морето.

Някогашните вояджъри, които дръзнали да летят, били напълно унищожени и този опит също бил обречен на провал. Точно по тази причина според То-Шива семейството на шогуна се дистанцираше от сегашния експеримент. Планът за построяване на летящи коне беше дело на Хиро Яма-Шита — мъж, чиито амбиции не можеха да се пренебрегнат. Като беше включил Мин-Орота, шогунът хитро беше хванал юздите и в същото време оставаше настрана.

Пратеникът Тоширо Хазе-Гава — който бе признал, че е ужасен от перспективата — се беше качил на летящия кон, за да може пръв да напише собственоръчно рапорт до вътрешния двор. И сега, когато относителната сигурност на самолетите беше доказана с тренировките на дванадесет самураи без никакъв сериозен инцидент, шогунът беше заповядал генералният консул да направи подобен полет и да му изложи собственото си мнение за бойните възможности на летящите коне.

Като най-високопоставен представител на бакуфу на церемонията, неговият полет щеше да е символичен знак на одобрение, доказателство за значението, което шогунът придава на работата, извършена в Херън Пул. Такъв, по същество, беше текстът на писмото.

Оформено като молба, писмото всъщност беше заповед да излети. Мисълта за наказанието, наложено върху човечеството за миналите му глупости в тази насока, беше достатъчна консулт да се разтревожи от съдържанието на писмото на Йоритомо, но той беше още по-силно разтревожен от начина, по който беше написано то. Накане То-Шива все пак беше зет на шогуна и досега връзките му с шурея му бяха забележимо по-топли. То-Шива не беше глупак, за каквото го смятаха мнозина. Макар да беше вярно, че изразходваше

много от енергията си, отдаден на манията да отваря вратите с розови венчелистчета на тайната градина, която се намира между твърдите женски бедра, това не беше единственият му интерес в живота. През младостта си той беше получил образование, каквото подобава на сина на благороден род, и беше прекарал няколко години в двореца. Следователно можеше да различи незабележимите, но значими промени във фразите и избора на думи.

Писмото на Йоритомо беше вежливо и коректно, но ако се четеше между редовете, беше студено и пренебрежително. То-Шиба беше достатъчно проникателен да разбере, че то отразява промяна в отношенията им. Беше ли прав Мин-Орота, когато беше намекнал, че новината за неговата сегашна съмнителна връзка може да е достигнала до погрешни уши? Положението можеше да се реши само чрез лична среща с шурея му, но за нещастие в момента това не беше възможно.

Може би беше време да се откаже от удоволствията, доставяни му с такава готовност от дългото куче. Мисълта за раздяла с нейното гъвкаво като на змия тяло беше непоносима, но понякога един мъж трябва да жертва онова, което му е най-скъпо, за да докаже, че е господар на собственото си сърце — ако не и на собствената си съдба. Още не, може би, но скоро трябваше да го направи. И щеше да отиде със семейството си в Арон-гирен да представи лично рапорта си за летящите коне. А когато свършеше с този въпрос, щеше да обърне внимание на Йоритомо за очевидно хладния тон на неговото писмо и да се убеди, че вероятната причина за недоволството на шогуна е насечена и сварена, а след това дадена за храна на прасетата.

Вероятно пратеникът Тоширо Хазе-Гава беше пуснал някой скандален слух в бардаците и публичните домове, посещавани от войниците от правителствения гарнизон. Някои от тях бяха присъствали, когато дългото куче беше разкрило истинския си цвят. Но те не знаеха какво е станало с нея, а персоналът от къщата на езерото, където се намираше тя, затворена като птица в позлатена клетка, не беше напускал острова. Новината за нейното присъствие можеше да е достигнала до брега от лодкаря, който превозваше продукти, и то с писмо, защото нали преди няколко години То-Шиба беше заповядал езикът на лодкаря да бъде отрязан. Проста предпазна мярка и полезно предупреждение към другите, за да не приказват много, но това едва ли би се оказало непреодолима пречка за дръзкия млад пратеник.

Неговото безжалостно преследване на предатели и ренегати се беше оказало толкова успешно, че сега той приемаше като свое право и задължение да си вре носа в работите на всеки без оглед дали е приятел, или враг.

Гнездата с пепелянки, за които често споменаваше шогунът, трябваше да бъдат изкоренени, но както всички пратеници, Тоширо Хазе-Гава беше просмукан от същия неприятен морал като господаря си. При първата следа от закононарушение, било то държавна измяна или незаконна връзка, която не представляваше заплаха за никого, носът на пратеника трепваше и той тръгваше по нея като ловджийско куче. Накане се възхищаваше от „почтените“ мъже, но предпочиташе по-земната интерпретация на морала, която шамбеланът Йеясу влагаше в тази дума.

Блаженото състояние, на което се беше радвал през по-голямата част от нощта, го накара да размишлява върху третата причина за сегашното си мрачно настроение. Въпреки тайните си страхове от летенето той се беше хвалил пред дългото куче, че ще го направи, и се беше присмивал на липсата на кураж у пратеника. Дългото куче, което той беше нарекъл Сафейя — Сапфир — заради чудно хубавите ѝ сини очи, — се беше развълнувала от новината. Възхищението ѝ от него беше безгранично. Той бил толкова смел, колкото и страстен, и тя щяла да съжалява само, че няма да е свидетел на неговата храброст в този наистина велик подвиг.

То-Шибя не можеше да си спомни точно какво беше казала, за да го убеди, но накрая се беше съгласил тя да бъде откарана в затворена носилка в Херън Пул. Спомни си, че ѝ беше обяснил, че не може да пътува като част от неговата свита и трябва да наблюдава процедурата дискретно от разстояние. Тези условия бяха приети без колебание; беше целунала краката му и бе избърсала сълзите на щастие в полите на робата му.

О, каква радост ѝ бяха донесли думите му! По какъв незаслужен жест на съдбата тя, презряната робиня, била благословена с такъв благороден, прекрасен и щедър господар? Проникването му в нея я довеждало до екстаз; само като го гледала, сърцето ѝ се разтуптявало, а слабините ѝ се разтрепервали. Когато той ѝ говорел, очарованата ѝ душа сякаш влизала в рая. Да бъдела докосвана от неговата сянка, да дишала същия въздух като него било незаслужена, нямаща равна на

себе си чест, източник на постоянна наслада и възторг. И така нататък, и така нататък...

То-Шиба никога не би изразил чувствата си към нея толкова разточително, но като цяло, те бяха взаимни — особено след като тя беше показала благодарността си по начини, от които му се завиваше свят. Но сега, когато беше отново в официалната си резиденция, обещанието му да ѝ позволи да присъства на церемонията започна да му се струва все по-безразсъдно.

Макар че жена му Мишико беше неразположена и нямаше да го придружи, присъствието на дългото куче в или близко до Херън Пул можеше да доведе до усложнения.

Тя се беше заклела по-скоро да умре, отколкото да разкрие тяхната връзка, но ако поради някакъв лош шанс бъдеше разкрита...

Не. Това беше глупост. Решението беше съвсем просто. Единственото, което трябваше да направи, беше да не прави нищо. Но колкото и да се опитваше, той не можа да се реши да отмени решението си. Някаква умствена повеля го тласкаше напред и той чу собствения си безпльтен глас да нарежда на личния му секретар да осигури носилка и носачи.

С обичайната си предпазливост секретарят го попита за основните подробности и времето на пътуване, но не се опита да установи самоличността или пола на пътника. Генералният консул му каза, че носачите трябва да са от частното му убежище на езерото с двата острова и да отидат до павилиона, разположен на изток от Херън Пул, и че там ще има прислужници и че носачите трябва да си тръгнат веднага щом пътникът слезе.

То-Шиба не можеше да разбере логиката на това искане, но пък изглеждаше разумно. Районът на павилиона — там живееха само дълги кучета — граничеше с полето за излитане зад Херън Пул. Ако тя свалеше маската си и се облечеше в негови дрехи, можеше да наблюдава всичко оттам, без да привлича внимание.

Секретарят се поклони и излезе от стаята. То-Шиба беше доволен, че проблемът е решен.

Секретарят беше човек на генералния консул, но един от помощниците му получаваше допълнително възнаграждение от друго място. Новината, че конкубината на генералния консул е на път, бързо стигна до пратеника. Тоширо не можеше да повярва на ушите си,

когато чу къде трябва да я отнесат. Как, в името на небесата, го беше направил Брикман?

Тоширо набързо приключи с приготовленията си и препусна, следван от четирима знаменосци от правителствения гарнизон на коне — като пратеник на шогуна той винаги имаше ескорт. Настигна носилката в източните покрайнини на малкото селце Мара-бара, даде знак на ескорта да спре и продължи самичък. Щом видяха пратеника, великолепен в своите доспехи в черно и червено, носачите спряха, оставиха носилката на тревата, коленичиха и наведоха глави да изчакат високопоставеният конник да отmine. А когато той спря пред тях, изпитаха същия страх, който беше обхванал преди време Стив.

Тоширо слезе от коня и предупреди носачите да останат вечно глухи, безмълвни и слепи за онова, което ще се случи. После им заповяда да се отдалечат на тридесет крачки.

Когато те побягнаха, Тоширо завърза коня за един от прътите на носилката, свали една торба от седлото на коня си и почука с облечената си в ръкавица ръка по вратата. Изчака малко лицето вътре да дойде на себе си и натисна дръжката. Вратата беше заключена отвътре. Той доближи уста до решетката.

— Отвори! Имам подарък за твоя приятел Брикман.

Резето щракна и вратата се отвори навътре. Тоширо надзърна и видя Клиъруотър, седнала на тапицирана пейка, облечена в пъстро бродирано копнинено кимоно. Беше се свила в ъгъла като някое нощно същество, което се страхува от светлината. Косите ѝ бяха вдигнати нагоре в стила на гейша от „плаващия свят“, прикрепени с дървени фуркети и с вплетени в тях лакирани плитки. Лицето ѝ беше скрито зад старата мъртвешки бяла овална маска с малки червени устни, тънки загадъчни отвори за очи и още по-тънки вежди високо на челото. Тоширо хвърли торбата в скута на Клиъруотър и се поклонил насмешливо.

— Кажи му, че пратеникът се надява доброто щастие да споходи начинанието му. И го увери, че ако се провали, ще направя всичко възможно моят меч да го достигне пръв. — Затвори вратата, яхна коня и направи знак на ескорта си да го последва. Коленичилите носачи заровиха лица в тревата и останаха така, докато ударите от копитата не заглъхнаха.

Прислужниците на Кадилак бяха възбудени още от рано сутринта, когато предната част от войници и длъжностни лица от Босона пристигна да провери дали всичко е наред. Скромното затънтено село рядко беше удостоявано с такава почит и те очакваха да станат свидетели на нещо забележително.

Всичко трябваше да започне с процесия. Предвождани от тропети и барабани, флейти, гонгове и напяващи свещеници, *двама* феодали с богато облечените си свити трябваше да минат по новия път откъм източната страна на павилиона. Пешни войници с дълги пики с флагове на фамилиите Мин-Орота и Яма-Шита вече бяха заели местата си по пътя. Слънцето се издигаше в синьото небе, леко забулено с тънки като бяла коприна валма облаци.

Всичко обещавахе да бъде един паметен ден.

Изад параваните Стив, Кадилак, Джоди и Келсо наблюдаваха непрекъснатия наплив на хора с нарастващо напрежение. Стив знаеше, че нищо не може да се случи преди пристигането на Клиъруотър. При последното му посещение бяха разработили план, но дали той щеше да успее? Само времето щеше да покаже и, както обикновено, най-трудно се понасяше чакането и несигурността. Те щяха да имат предимството на изненадата, но въпреки грижливото планиране поемаха огромен риск. Само Клиъруотър имаше силата да промени това съотношение.

„О, Небесна майко! Доведи я тук, само това те моля...“

Кадилак го сръга и му посочи петима конници, препускащи в лек галоп. Първият беше пратеникът Тоширо Хазе-Гава. Той можеше да окаже известна помощ. Не. Това не беше вярно. Той беше достатъчно тъп, за да повярва на историята на Стив, и достатъчно умен, за да му възложи работа като пощальон. Без неговата подкрепа сега нямаше да са тук. Пратеникът беше пренебрегнал предупреждението му да стои настрана — вероятно защото беше длъжен да присъства. Но пък ако някой от екипа на шогуната не присъстваше, това нямаше да, изглежда, много добре след злополуката. Т.Х.Г. просто трябваше да се възползва от шансовете както всеки друг.

Чуха тръби и биене на барабани. Стив погледна през параваните и видя един самурай на кон да препуска към Херън Пул. Войниците застанаха в стойка мирно — левият крак настрани и малко напред, левият юмрук високо върху бедрото, дясната ръка протегната на

нивото на рамото под прав ъгъл спрямо дръжката на копието. Звукът на барабаните и тръбите стана по-силен.

„Хайде, Клиъруотър! Къде си, по дяволите?“

От разговорите, които беше чул Кадилак, Стив знаеше, че преди първия за деня полет ще има много церемонии. Искаше Клиъруотър да е тук, за да поддържа Кадилак във форма. Мютът вече беше ударил две големи глътки саке, за да успокои нервите си или да удави тъгата — или и двете. Стив му беше взел шишето и го беше заплашил, че и тримата ще го бият по главата, ако глътне дори и капка повече.

Предната нощ, докато Стив рискуваше живота си да натовари всичко на самолетите, Кадилак лежеше пиян под масата. Точно партньор, от какъвто имаха нужда — сто процента ненадежден. Това, че майсторите на желязо го бяха отхвърлили, го беше засегнало силно, но урокът още не беше усвоен. При възможност дори в последната минута той нямаше да изпълни обещанието да се върне. Стив беше казал на Джоди и Келсо да не го изпускат от поглед. Но Клиъруотър щеше да повдигне духа му нали затова я беше изпратил Мистър Сноу. Лудият стар глупак. Всичката тази кръв, пот и сълзи — и за какво? Сто пушки от каменната ера, които нямаше да послужат никому, освен на майсторите на желязо да укрепят търговските си позиции.

Мисълта за пушките накара Стив да отиде до скривалището под пода, където беше скрил pistolетите и гранатите, пуснати от АМЕКСИКО в езерото.

Отмести една от рогозките, вдигна дъските на пода и махна сгънатата отдолу покривка. Под нея имаше четири многозарядни въздушни pistolета с резервни пълнители и бутилки с въздух, осколочни гранати, димки и гранати с газ. Стив и Джоди не бяха виждали такива, но според Келсо при едно вдишване било все едно че те е ударил бизон в гърдите. Газът очевидно атакуваше нервите, мускулите или нещо друго, което контролира дихателната система, и причиняваше болезнено схващане на белите дробове и гърлото.

Димките не увреждаха здравето, но докато от другите гранати можеш поне да се опиташ да се скриеш, тези малки чудовища се промъкваха навсякъде — затова от АМЕКСИКО предвидливо бяха включили пет противогаза с химически филтри.

Звукът на тръбите и барабаните стана по-силен и Кадилак каза:
— Идват...

И тогава вратата се отвори. Двете прислужнички, с които Стив и Кадилак се бяха къпали, влязоха със странна прегърбена походка, поклониха се на Кадилак и изписукаха:

— Имате важно посещение!

И паднаха на колене. В стаята влезе Тоширо Хазе-Гава, придружен от няколко джапи.

Щом видяха въоръжените самураи, Кадилак, Джоди и Келсо паднаха на колене.

Стив, който вече си беше на колене, внимателно затвори капака на скривалището и се изправи.

— Много мило от ваша страна, че наминахте. — Търсеше си белята, но изобщо не го беше еня.

Ръката на пратеника стисна дръжката на меч.

— Чувам, че има промяна на плана — каза той през зъби.

— За генералния консул ли говорим?

— Да.

— Какво е станало? Да не би да не дойде?

— Ще дойде. И дори е доволен.

— Значи всичко е наред.

— Уговорката не беше такава, Брикман. Ти знаеш какви са желанията на моя клиент. Той трябва да е във въздуха. Така, както бях аз.

— Е, поради обстоятелства извън нашия контрол, няма да стане точно така. Но не се тревожете, той все пак ще лети.

— И как?

— Не мога да ви обясня в момента. А и няма да го разберете. Но тъй като вашите приятели няма да ми разрешат да летя, ще трябва да използвам прибор, запазен от тъмна светлина. Става ли? Единственото, което мога да ви кажа, е, че няма да бъдете разочарован. И на мен няма да ми се наложи да обяснявам как случайно съм изгубил един много важен пътник. — Той вдигна рамене. — Така че това устройва чудесно и двама ни.

— Ох, Брикман... — въздъхна Тоширо.

— Да — каза Стив. — Знам как се чувствате. Но защо да проваляме цялото удоволствие?

Двамата се втренчиха един в друг. Атмосферата се нажежи. Кадилак, Джоди и Келсо държаха глави наведени надолу. Двамата

рenegати имаха чувството, че се виждали джапа някъде, но не знаеха кой е и защо Стив флиртува със смъртта, като го предизвиква в такъв критичен момент. И точно когато напрежението стана непоносимо, на вратата се чу плахо чукане.

Един треперещ глас се обърна към пратеника на японски. Тоширо отговори с груба команда. Вратата се плъзна и се видяха двете коленичили прислужнички. А после между тях се появи Клиъруотър — с маска — и влезе в стаята.

Сърцето на Стив замря, но той не го показа, а попита:

— Защо се забави?

Тоширо, който не разбра, че въпросът е риторичен, отговори вместо нея.

— Носачите ѝ трябваше да се отбият встрани, за да пропуснат процесията.

Клиъруотър не каза нищо. Единствения път, когато беше видяла пратеника, той беше облечен в черно от главата до петите. Макар че го беше срещнала на пътя и гласът му ѝ беше смътно познат, тя не знаеше кой е и какво прави тук. Но тъй като Стив стоеше прав, тя също не коленичи.

Двете прислужнички допълзяха на колене и оставиха багажа на Клиъруотър: голям вързоп и една торбичка.

Тоширо даде някаква заповед на японски и едната прислужничка, все така на колене, му подаде торбата. Той излая друга заповед и двете жени изпълзяха навън заднишком и затвориха вратата.

След миг Стив чу обутите им в памучни чорапи крака бързо да тупкат в коридора. Тоширо му подхвърли торбичката и каза:

— Листата, които искаше. С това изпълнявам моята част от сделката. Погрижи се да изпълниш своята.

Стив кимна.

— Хубаво е да се работи с вас. По-добре излезте отзад, защото...

— Брикман, не ми е нужен съветът ти — срязва го Тоширо. — Вече би трябвало да ти е ясно, че нямаш работа с аматьор.

Стив се поклони.

„На теб също, хубавецо. На теб също...“

Седнали в центъра на голямата трибуна и отделени от другите зрители със стена от три реда собствени самураи, Яма-Шита и Мин-Орота наблюдаваха поляната. Непосредствено под тях, скрити зад балдахин, издигнат да закрие шогуна от погледа на всеки потенциален убиец, седяха генералният консул и пратеникът Тоширо Хазе-Гава. Техните ложи се пазеха от четири страни от правителствени войници от гарнизона в Мара-бара.

Трибуната отдясно на Яма-Шита беше пълна с чиновници и търговци от неговото владение; тази отляво беше заета от фамилията Мин-Орота. На полето пред тях в една линия бяха подредени осем летящи коня, други четири зад тях бяха в шахматен ред. Покритите с блестяща бяла коприна криле и корпуси бяха маркирани от двете страни с *хиномару* — кървавочервения диск, символ на Ни-Исан, Страната на изгряващото слънце. На опашките имаше два знака: номера с цифри и неговия японски еквивалент.

Чуждестранните маркировки били, за да се ориентират робите, обясни Шигамицу, комендантът на Херън Пул, който седеше между двамата владетели, за да дава отговор на всички интересувачи ги въпроси. Обясни им също, че първите осем летящи коня са комплектувани с ракети, чиято ефективност ще бъде демонстрирана по-късно, а онези зад тях са били използвани като планери за началното обучение.

До носа на всеки самолет стояха по двама самураи — пилот и наблюдател — и помощници роби, наредени в линия под високите опашки. Екипажите на самолетите бяха облечени в бели дрехи. Седмина пилоти бяха от фамилията Мин-Орота, петима — от Яма-Шита; символите на родовете им бяха изрисувани от лявата страна на гърдите и на гърба на туниките.

Започна се с биене на барабани и парад на кавалерията и пехотата. Най-напред яздеше знаменосец с флага на шогуната То-Йота и отряд правителствени войски. Това беше само символично присъствие, но беше обичайно то да оглавява всяка процесия, на която в качеството си на официално лице присъства генералният консул. И тъй като всички зрители бяха, на теория, лоялни поданици на шогуна, когато флагът на Йоритомо мина покрай тях, те станаха в знак на вярност.

След като парадът свърши, отредите на двамата владетели се подредиха от двете страни на трибуната.

След войниците пред трибуната минаха шинтоистки свещеници и техните послушници с флейти, камбани и барабани. Последва дълга церемония, включваща молитви, кадене на тамян, пръскане на вода и окачване на гирлянди от цветна хартия. Самураите и техните летящи коне бяха благословени от името на боговете на майсторите на желязо.

Накрая свещениците се подредиха в две линии като почетна гвардия, поклониха се и след това се обърнаха с лице един към друг.

Това беше знак за двамата господари да отидат с антуража си да инспектират екипажите и техните летящи машини.

През тясната пролука между параваните Стив видя как генералният консул и Тоширо се присъединяват към групата, когато тя напусна трибуната. Шигамицу и двамата му главни помощници в Херън Пул покорно ги следваха. С помощта на далекоглед, който беше включен в третия пуснат от въздуха пакет, Стив можа да разгледа групата. Двата начално очевидно бяха важни клечки, но тъй като никога не ги беше виждал, той не знаеше кои са.

Церемонията почти беше свършила. След няколко минути щеше да започне истинското действие. Стив по-, даде далекогледа на Кадилак и каза:

— Гледай генералния консул. Ако не са направили промени, той трябва да открие шоуто.

— Мога ли и аз да погледна през това магическо око? — попита Клиъруотър.

— Разбира се... — каза Стив и започна да изважда оръжията от скривалището.

Джоди вече беше проверила къщата и им беше казала, че е празна. Всички от малкия домашен персонал на Кадилак се бяха наредили покрай задната стена, погълнати от онова, което ставаше навън. Беше невероятно те да попречат, но нямаше смисъл да се рискува. За случаи като този важеше едно просто правило: ако нещо може да се обърка, значи сигурно ще се обърка. Затова Келсо се беше въоръжил с два пистолета и сега обикаляше тихо около къщата и следеше входовете.

Стив облече подплатената ватирана жилетка, която му бяха доставили от АМЕКСИКО. Тя имаше калъф за въздушен пистолет,

джобове за резервни пълнители и бутилки за сгъстен въздух и халки за закачване на гранати под широките пешове, които скриваха издайническите им очертания. В друг джоб на нивото на рамото имаше противогаз. Стив натъпка джобовете със смъртоносен коктейл от гранати. Когато свърши, се беше превърнал в истинска бойна машина.

Започна да зарежда и три други жилетки и попита:

— Как вървят нещата?

— Мин-Орота свърши с прегледа на летците и самолетите — каза Кадилак. — Човекът до него трябва да е Яма-Шита. Издърпа четирите машини от втория ред към работилниците, но екипажите останаха и отидоха пред трибуната.

— Добре.

— Започнаха да преместват пет от първата линия.

— Накъде?

— Към трибуната... подреждат ги с опашки към зрителите.

— А екипажите?

— Те са отпред и отзад, както преди.

Стив продължи да пълни джобовете на бойните жилетки.

— Така, на летището остават три... Можеш ли да видиш номерата им?

— Да. Шест, седем и осем. От едно до пет са пред трибуната.

— Добре. — Свикналите на ред майстори на желязо не можеха да направят задачата им по-лека. Стив вдигна глава, видя, че Клиъруотър е вдигнала далекогледа, и попита:

— Къде е любимото ни момче?

— Дава мечовете си на твоя приятел, пратеника. Сега сваля шапката и перуката и връзва около главата си кърпа.

Клиъруотър насочи далекогледа към Мин-Орота, след това към Яма-Шита — лицето му сякаш подскочи срещу нея. Обзе я неочакван хлад, когато позна дръпнатите очи и стоманената уста-клопка. Това беше нейният мъчител, неумолимият господар на корабите с колела, който беше смазал, удавил и измъчвал осем мюти от Плейнфолк, за да ѝ покаже какво ще ѝ се случи, ако не му се подчинява.

Сърцето ѝ се изпълни с омраза. Не безразсъдна и неоснователна, а студена и пресметлива. Споменът за двете обезобразени глави в каютата ѝ все така изгаряше ума ѝ. Беше се заклела да отмъсти за

смъртта на съплеменниците си и щеше да го направи. Днес. Да, това бездушно чудовище и неговите слуги щяха да си платят кървавия дълг.

„О, Талисман, дари ме със силата си!“

— Сега се качва на летящия кон. На седалката зад него се качва един самурай.

Стив взе далекогледа и погледна генералния консул, след това опашката на самолета. Номер седем. Кадилак му беше казал, че един от боговете в пантеона на майсторите на желязо е богът на щастието. Той не знаеше дали те смятат числото седем за щастливо, но ако беше така, този дебелак го очакваше голяма изненада.

В следващата секунда ситуацията стана по-ясна. То-Шибя се качи, а шести и осми останаха за ескорт. Избутаха трите самолета през полето до мястото за излитане до работилниците. Яма-Шита и Мин-Орота се върнаха на местата си на трибуната.

А пратеникът? А, ето го — вървеше покрай войниците на Мин-Орота към правителствения отряд; крачеше по линия, която щеше да го отведе вдясно от Стив. Стив погледна натам и видя коня на Тоширо с парадната му сбруя. Друг самурай на кок държеше юздите. Стив видя как помогнаха на пратеника да се качи на седлото. Умен ход. Така щеше да може да избяга.

Стив извика Джоди и Келсо и им даде по една бойна жилетка. Те ги облякоха под туниките си. Стив помогна на Кадилак да облече своята.

— Надявам се знаеш как да използваш гранатите...

— Ако ти го правиш, и аз ще го направя.

— Е, с това трябва да внимаваш. — Той откачи една газова граната и обясни действието ѝ на Кадилак и Клиъруотър и как могат да се предпазят с противогаза. После каза на Клиъруотър да си го сложи.

Тя го направи и очите ѝ зад визъора се разшириха от тревога, приглушеният ѝ глас проникна през страничните филтри.

— Все едно че потъвам! — И бързо го свали.

Той сложи успокоително ръка на рамото ѝ.

— Не се плаши. Няма да се задушиш. Просто дишай дълбоко. Няма да се налага да го носиш дълго, но когато видиш някой от нас да ти дава знак, *трябва* да го сложиш... Незабавно. Разбра ли?

Клиъруотър кимна.

— И не го сваляй, докато ние не свалим нашите. Чу ли ме?

— Да.

— Добре. Почваме. — Стив извади една голяма торба и я подаде на Клиъруотър, след това сложи върху нея един избелял син трекерски гащеризон. — Сложи си бялата маска, робата и каквото носиш под нея в торбата. Но внимателно. Носиш ли боите за тяло?

— Да. Увити са в дрехите, с които дойдох. Плюс другите неща, които поиска.

Стив се обърна към Кадилак.

— Какво стана с твоите кожи за ходене?

— Изгорих ги.

Стив го погледна малко накриво.

— Вярвам ти. А къде са боите за тяло, за които ми каза.

— В шкафа.

— Трябват ни. — Стив сложи торбата с ценните сапунени листа върху работния гащеризон. — Сложи и тези вътре плюс всичко ценно, което може да ни послужи. — После даде знак на Джоди и Келсо да минат пред него през вратата. — Добре, просто ще огледаме наоколо. Имаш пет минути да се преоблечеш и да се приготвиш. След това преминаваме към изпълнение на плана. — Стив тръгна да излиза, но се обърна. — И докато се преобличаш, защо не вземете да уредите нещата помежду си? Чака ни дълъг път и не искам караници.

Затвори вратата и отиде при Джоди и Келсо в ъгъла на съседната стая — прозорците ѝ гледаха към страничната стена на двора на Херън Пул.

Келсо го погледна замислено и каза:

— Не ми харесва, че даде на тоя толкова оръжия. Ами ако ги използва срещу нас?

— Да — каза и Джоди. — Мислех, че ще ги вземем като пленници.

— Това ще е по-късно — обясни Стив. — В момента всички сме на една и съща страна. Вие сте двама ренегати, които ни помагат да избягаме. Искате да се върнете в пустошта, а те се връщат при собствения си народ.

— И ти отиваш с тях...

— Виж — каза Стив. — Докато те вярват в това, работата ни ще е много по-лека... така ли е?

— Надявам се да знаеш какво правиш — промърмори Келсо.

— Довери ми се — отвърна Стив.

Стив излезе на задната веранда и слезе по стълбите в двора. Зад него имаше малка зеленчукова градина и затревен участък, който завършваше до шубраци, дървета и една каменна стена. Слугите на Кадилак все още бяха там, децата им се бяха покатерили на стената.

Макар че наблюдаваха всичко още от сутринта, сега вниманието им беше насочено към трите самолета, които се подготвяха за излитане. През последните месеци летящите машини бяха станали позната гледка, но днешните събития бяха особени, заради важните хора, които участваха в тях. Никой не забеляза как Стив бързо отиде до торището, където беше оставил две ведра с обичайните нощни отпадъци, но когато се наведе да ги вземе, дебелата готвачка се обърна да хване един скитащ гологъз хлапак — и го погледна подозрително. Стив се престори, че излива ведрото.

Чуваше се думкане на барабани и...

Бум-тряс-бум! Това бяха три стартови пакета. Готвачката вдигна детето и се обърна да види какво става. Зрителите нададоха одобрителен рев, когато летящият кон на генералния консул се издигна в небето, последван от двата ескортиращи самолета.

Стив здраво стисна двете ведра и бързо изчезна. В банята свали кафявата си униформа и извади други дрехи: връхна дреха без ръкави и панталони, носени от мютите в готварната и друг помощен персонал. Нахлупи над ушите си една омачкана сламена шапка с широка периферия, взе ведрата и тръгна по пътеката, която свързваше павилиона с работилниците зад оградения със стени двор на Херън Пул. Преди няколко десетилетия тук беше квартирувал отряд кавалеристи на Мин-Орота. През годините на мир и частична демобилизация в помещенията не живееше никой, с изключение на пазача и неговото семейство, а местният земевладелец използваше сградите като складове за фураж и зърно и като обори за добитъка през зимата.

Разположено в тих селски район близо до главното шосе изток-запад и граничещо с голямо пасище, имението беше привлякло вниманието на съветниците на Мин-Орота. Разнебитеният навес, който още стоеше в северозападния ъгъл, беше определен за мютски роби, а

за подслоняване на ренегатите, пазачите и надзирателите бяха построени нови дървени бараки. Шигамицу, комендантът на Херън Пул, двамата му главни помощници и техните семейства бяха подслонени в съседната къща на местния земевладелец, който трябваше да си намери друг покрив. „Арендатор“ беше по-точният термин и продължителността на договора зависеше изцяло от каприза на феодала. Също като феодалите от едно време, Мин-Орота беше абсолютен собственик на цялата земя и на всичко в нея и под нея.

Единственият недостатък на ограденото място беше големината му. Работниците и работилниците не можеха да се поместят между стените. Поради това от двете страни на широката алея, която водеше от портата с арка до задната стена, бяха издигнати две дълги покрити постройки. Там, между южния край на работилниците и люпещата се задна стена на оградата, имаше и тесен проход и това бе част от краткия път, по който Стив и Кадилак минаваха, когато отиваха и се връщаха от работа. Иначе трябваше да минат през целия двор, през главната порта, след това наляво по пътя към Мара-бара.

По някаква необяснима причина задната порта не се охраняваше — поне не редовно. Когато ренегатите започваха и свършваха работа, ги брояха, но Стив беше забелязал, че през деня хората излизат и влизат, без да ги спират — и може би защото го бяха виждали да влиза и излиза с Кадилак, никой не го спря, когато тръгна по късата пътека самичък.

Това беше изненадващо, като се имаха предвид всичките проверки, с които се беше сблъсквал на други места. Може би беше така, понеже привилегията да работи тук — както с мютите, избрани да работят като пощальони — означаваше, че сигурността не е проблем. Както Симънс беше казал на Джоди и Келсо, никой трекер със здрав разум не би си изиграл такъв мръсен номер. Каквато и да беше причината, това беше добре дошло за Стив. Мръсният номер щеше да дойде по-късно. И щеше, да направи живота на ренегатите, които съставяха първоначалната работна сила, тежък, но на Стив му беше трудно да ги съжалява. Без да знаят кой е той, те се отнасяха към него със същото презрение, като към всеки мют. А когато разбраха, че е по-умен от тях и може да изпълнява задачите, за които бяха събрани те, направиха всичко, за да му вгорчат живота.

Стив мина през арката с ведрата в ръце и огледа двора. Сега беше обърнат с гръб към северната стена. Отляво бяха квартирите на живеещите тук динки. Пред него бяха различни дървени сгради — кухня, пералня, баня, склад за дрехи и постелки — обслужвани от мюти. Покрай стената вдясно бяха разнебитените останки от сградите, някога използвани от кавалеристите, в които сега живееха мюти. Зад тях, в най-северозападния ъгъл, беше буницето.

Двете дълги спални помещения, в които сега бяха затворени ренегатите, бяха едно до друго успоредно на западната стена. Бяха отделени от помещенията на мютите с петнадесет метра чакълена ивица, в която бяха забити четири кола — на тях връзваха робите за допуснати малки нарушения. От време на време биеха непокорните с тояги, но обикновено просто връзваха нарушителя за цял ден. „Престъпленията“ най-често бяха неоказване на достатъчно уважение към минаващ майстор на желязо.

Имаше една друга, още по-важна постройка — караулното помещение. Това беше първата постройка, която виждаше посетителят, когато влезеше през южната порта, и се намираше на откритата площ, която се използваше като парадна. Караулното помещение беше в дъното на това открито пространство, а покрай източната му стена имаше пивница за долните чиновци — там те можеха да се срещат с близки и роднини, а пътуващите търговци можеха да предлагат стоките си. Подобна сграда покрай западната стена предлагаше друга форма на разтоварване, която Стив никога не беше срещал в институционализирана форма. Кадилак му беше казал, че това е публичен дом с половин дузина жени на свободна практика. Цялата работа с пари и търговска дейност, която поддържаше обществото на майсторите на желязо, беше съвсем нова концепция и Стив трудно можеше да я разбере. Идеята да работиш, за да спечелиш пари, които даваш на човек, когото след това да укориш в лошо поведение, му се струваше доста странна.

Пивницата и публичният дом не го интересуваха. Целта му беше караулното помещение, но той не можеше да го види от мястото, на което се намираше. Не можеше да види и двукрилата порта, но предполагаше, че вероятно е отворена. Тридесетте войници, които бяха в караулното помещение по всяко друго време, сега сигурно стояха при

портата и бърбреха с момичетата от околните ферми или се пазаряха с търговците, дошли да продадат стоките си на празника.

Ведрата с „ароматното“ съдържание бяха част от маскировката му. В Ни-Исан мютите постоянно изхвърляха онова, което пленените ренегати наричаха „екскрементен продукт“. С пълен товар той едва ли би предизвикал някакви подозрения у охраната, но дори и да го спряха, щеше да е само да го навикат. На което й разчиташе. По време на една предишна нощна смяна, преди да дойдат сегашните многобройни динки, Стив беше направил два дървени капака, които влизаха във ведрата и всъщност бяха фалшиви дъна. Сега под тях, увити в прозрачен пластифилм, имаше две газови гранати и пластичен експлозив. И двата пакета бяха снабдени с детонатори от АМЕКСИКО и гарантираха разкъсване на задника на всеки, решил да се облекчава в някое от ведрата.

Стив беше преценил, че повечето местни майстори на желязо ще са на летището пред хангарите или около трибуната и че тук ще има малко хора. И наистина, освен малцината мюти, вършещи различни работи, мястото изглеждаше безлюдно. Но Стив знаеше, че караулното помещение все още е пълно. За да има възможност да завладее необходимите им за бягството три самолета, той трябваше да ликвидира колкото се може по-голяма част от противниците. Това означаваше да извади от строя първо онези, които бяха близко до мястото на действие, и като използва взрива, да привлече другите на място, където те можеха да бъдат поразени от втория удар. Приблужи вонящото бунище, изпразни двете ведра и ги изплакна на каменното корито. Фалшивите дъна, сложени преди седмица, вече бяха неразличими.

Стив заобиколи посипаната с чакъл ивица за наказание и понесе ведрата по пътеката към спалните помещения на ренегатите, след това се обърна наляво и тръгна по края на парадната площадка. Както очакваше, някои от охраната се мотаеха до портата, други видяха на верандата на пивницата. Всички бяха облечени празнично, но както войниците през всички времена, знаеха кога точно могат да почиват и докъде могат да стигнат.

Не беше трудно да си представи на какво се смеят и какво гледат. В ден като този, когато висшите офицери се забавляваха, дежурните можеха да си позволят да се развличат. За разлика от онези бедни

глупаци от двореца, които трябваше да стоят строени под погледа на офицерите и да наблюдават как неколцина още по-големи глупаци летят по небето като водни кончета с огън под опашката.

Зад един параван на задната страна на караулното помещение имаше клозет с четири дупки. Майсторите на желязо се отнасяха либерално към телесните функции. При пътуванията си като пощальон Стив често беше минавал покрай хора от двата пола, които спокойно пикаеха на обществени места — понякога, без да прекъсват разговора си. От друга страна, фекалиите, били те конски, говежди или човешки, се събираха и след това, поне според Кадилак, се отнасяха в комунална парникова система. Високопоставените майстори на желязо използваша частни вътрешни клозети, в които вместо дървени ведрата имаше порцеланови гърнета. Освен по-елегантната форма те имаха допълнителното предимство, че когато се измиеха, не миришеха. За щастие този лукс не беше стигнал до по-ниските рангове — иначе Стив щеше доста да загази.

След като се увери, че клозетът е празен, Стив влезе и смени ведрата в двете крайни дупки с онези, които носеше. След това изпразни и изплакна средните, взе товара си и излезе. Точно когато започна да се отдалечава, някой зад него извика на японски да спре — команда, на която всички роби бързо се научаваха да реагират.

Стив спря и се обърна, без да пуска ведрата. Двама войници и едно закръглено момиче между тях идваха иззад ъгъла на караулното. Доколкото можеше да види, бяха невъоръжени. Той имаше достатъчно оръжие да ги убие десет пъти, но не можеше да рискува. Момичето остана назад, а двамата войници се приближиха. Бяха със зачервени бузи и светнали очи — признаци, че са обърнали поне по една-две чапки саке. Стив остави ведрата и коленичи между тях с наведена глава. Не можеше да разбере какво казват динките, но очевидно му се подиграваха. И наистина бе така — след като го заобиколиха наперено, двамата войници извадиха безкосмените си пениси и започнаха да пикаят във ведрата — а после смениха целта и почнаха да пикаят *върху него*.

Стив не можеше да направи нищо, освен да играе ролята на нещастен роб. „Забавлявайте се, докато можете, момчета, защото след малко няма да ви е до смях...“

Когато свършиха, войниците му махнаха да тръгва и се върнаха при кикотещото се момиче. Стив се изправи и остана с наведена глава, докато тримата не изчезнаха зад караулното.

Беше време за изпълнение на втората фаза. Стив забърза по пътеката край спалните помещения на ренегатите към свода в задната стена. Беше навел глава, та периферията на сламената шапка да скрива лицето му. Ако някой от ренегатите погледнеше от някой прозорец и го познаеше, веднага щеше да се сети, че става нещо. Като се имаха предвид чувствата, които изпитваха към него, те можеха да се опитат да привлекат вниманието на охраната. А това наистина можеше да провали работата.

ГЛАВА 16

Под взрив от аплодисменти от страна на сановниците на трибуната и одобрителните викове на по-нискостоящите зрители летящите коне се откъснаха от пусковите талиги и един подир друг загърмяха към небето, като оставяха след себе си ленти пушек. На хиляда фута петте самолета се събраха във формация „стрелолист“, направиха кръг над полето, след това се гмурнаха надолу да наберат скорост, за да се издигнат по-високо и да направят лупинг. Летенето като формация не беше съвършено, но все пак беше впечатляващо. То беше възможно благодарение на един груб уред за ретротяга, който се монтираше на работещия край на ракетните тръби. Един ред извити метални плочи като миниатюрни двойни палешници отклоняваше изходящите газове настрани и надолу и намаляваше тягата напред. Беше примитивен, но даваше възможност летецът да контролира скоростта — единственото важно условие да запазиш мястото си във формацията.

Зрителите ахнаха, когато неочаквано линиите син пушек бяха прекъснати от обърналите се обратно самолети. Първите ракети бяха стигнали края на краткия си живот. Беше време да се запалят вторите. Сред нарастващ страх петте летящи коня продължиха спускането си надолу, после с успокоителна звукова експлозия изпод фюзелажа на водещия самолет се появи горещ бял пръст. Два, три, четири... пет!

Наблюдаващите майстори на желязо откликнаха с гърлен рев на одобрение.

Кадилак чу виковете от задната веранда на павилиона и загледа как машините, които беше създал, оставят следи от пушек по небето. Клиъруотър, облечена в един от неговите бели работни гащеризони, отиде до него; тъмната ѝ коса бе пусната свободно на врата и раменете.

Майсторите на желязо му бяха забранили да присъства, но не можеха да му отнемат този момент на триумф. Той беше направил

самолетите и беше щастлив, че Клиъруотър е свидетел на триумфа му. Ако в миналото беше в очите ѝ по-малко от това, което чувстваше, че трябва да бъде, сега — най-после — имаше видимо доказателство за неговите способности, за неговото въображение. Очите му срещнаха нейните и тя отговори на незададения въпрос, като силно стисна ръката му. Той би предпочел прегръдка, но тя винаги бе съдържана пред хора — а сега до тях бяха Казан и Келсо.

От проникването си в умовете на майсторите на желязо Кадилак знаеше, че неговите летящи машини въздействат върху естетическата им чувствителност. Подобно на гордите коне на самураите самолетите бяха подвижни и грациозни, гръмотевичното ехо, което съпровождаше полета им в небето, им придаваше същата неотразима мощ като ударите на копитата на галопиращите коне.

Той не беше неблагодарен за дадените му нови незначителни привилегии, но пък си ги беше спечелил. Заслужаваше ги. Дори трябваше да му бъде дадена по-голяма власт, по-голяма отговорност. Днес трябваше да е само началото: най-доброто трябваше да дойде тепърва. Но не. Късогледите глупаци бяха заслепени от недоверието си към чужденците — независимо колко надарени са те. Той се бе подвел от прелъстителните им думи, беше заложил бъдещето си в техните ръце — а те бяха разбили светлите му надежди. Но вината за провала не беше *негова*. Те го бяха провалили. Добре тогава. Тези гъски щяха да летят и да снасят златните си яйца другаде.

След изгарянето на вторите ракети и още няколко вариации на основния лупинг петимата самураи летци използваша третата да изпълнят бавни обръщания и стръмни спирали нагоре за набиране на височина за маневрата, която се беше оказала най-трудна за усвояване през краткото време на обучение: барабанно въртене. Докато обикновеното въртене е въртене по въображаема надлъжна ос между носа и опашката на самолета, барабанното въртене, както показва самото име, изисква завъртане на триста и шейсет градуса с описване на спираловидна линия около повърхността на въображаем барабан. Опитен летец може бързо да овладее необходимото основно движение,

но да се изпълни тази маневра от група от пет самолета се изисква много по-голяма степен на координация.

След няколко избегнати на косъм сблъсквания Джоди и Келсо бяха настояли Кадилак да свали маневрата от програмата. Въпреки че искаше шоуто да бъде триумфален успех, той беше принуден да се съгласи, но петимата им най-добри ученици настояха маневрата да се включи. Като социално по-нископоставени, инструкторите не можеха да спорят с тях, но все пак успяха да убедят търсещите слава джапи да спазват достатъчно разстояние, докато са на горната половина на кръга, и да се сближат чак при завършването. Последните упражнения бяха свързани с ужасяващи преживявания, но летците успяха да избегнат сблъсквания. Ако имаха късмет, щяха да ги избегнат и днес.

Петте самолета се събраха във формация стрелolist като бели гъски, отлитащи на юг за през зимата. Сега бяха високо във въздуха над езерото и вдясно от войниците на Яма-Шита, готови да започнат маневрата, която щеше да ги отведе в лява спирала около невидимия барабан в небето над трибуната.

На височина две хиляда фута, когато пламнаха и четвъртите ракети, те наведоха десните крила на самолетите и полетяха надолу по кривата на „барабана“, след това се превъртяха на левите крила и се издигнаха от другата страна. Сега формацията приближаваше директно седналите сановници. Двамата мъже гледаха възхитени как петте машини извиват към тях.

Скрит в храстите западно от работилниците, откъдето можеше да вижда всичко, Стив натисна първите пет бутона на мощния портативен предавател, който му бяха изпратили от АМЕКСИКО. Сигналите, всеки с точно определена дължина на вълната, включиха радиоконтролираните детонатори, прикачени към пластичните експлозиви, който Стив беше сложил в самолетите.

БууУУММ! Буу-уу-ВУУМММ! БууУУУМММ!

Яма-Шита и Мин-Орота замръзнаха от ужас, когато видяха петте летящи коня обгърнати от огнени кълба. Разкъсани на парчета, крехките, покрити с коприна крила и фюзелажи лумнаха в оранжеви пламъци и към претъпканата трибуна полетяха горящи отломки, предшествани от разкъсаните като парцалени кукли тела на летците.

Щом самолетите се взривиха, Келсо се втурна към верандата, хвърли торбата с оръжията и вързопа с дрехи в ръцете на Кадилак и Клиъруотър и кресна:

— Действайте! Бързо!

Джоди, която вече беше заела позиция до банята на западната страна на двора, издърпа халката на газовата граната и я хвърли към наредените покрай стената слуги. Силна струя бял пушек изригна от гранатата и изпълни въздуха с нервнопаралитичен газ. Келсо хвърли още една граната и хукна през двора след Кадилак и Клиъруотър.

Също като всички други, слугите бяха втрещени от гледката в небето, но тъпият взрив на първата газова граната привлече вниманието на две прислужнички. Те прегърнаха децата си и се обърнаха — и видяха бял пушек, видяха бившия си господар да тича през двора и червенокосия роб зад него да хвърля към тях нещо, приличащо на камък.

Докато тичаха към работилниците, Джоди и Келсо чуха пронизителните писъци на жените. Нямаше значение. Всички пищяха и крещяха. Когато най-близките войници стигнаха до градинската стена, никой от слугите не беше в състояние да им каже нещо — а и на войниците вече не им достигаше дъх.

Стив тъкмо щеше да натисне копчетата, които щяха да разрушат въздушната акробатика на формацията, когато самолетът, на който беше генералният консул На-кане, се върна от полета над Ба-сатана и започна да кръжи над официалната резиденция и правителственото имение. Консултът не беше променил мнението си относно летенето, но — преодолял началния ужас — беше очарован от новата гледка към света. Очите му бяха втренчени в по-големия от двата острова в езерото, който сега беше почти директно под него.

Всичко изглеждаше толкова малко! Но то беше там долу, в лятната къща, където беше прекарал най-незабравимите часове от живота си в ръцете на тайната си любовница; красивата чужденка, която притежаваше най-редкия дар — гладко, сладко, ухаещо, окосмено, където трябва тяло. Мисълта за следващото му посещение

при нея го изпълни с приятно очакване; разбирането, че то може би ще е последно, внесе горчивина в приятното чувство. Той нямаше представа, че не *нейната* смърт приближава, а неговата.

Самолетът му, следван от двата ескортиращи го самолета, тъкмо се насочваше към Херън Пул, когато Стив взриви първите пет самолета. Пилотът на консула видя огнените кълба, замаха като обезумял с две ръце и успя да привлече вниманието на ескортиращите самолети. Те се приближиха до него, крилата им почти се допряха. Водещият летец напразно крещеше на колегите си и сочеше над носа. Двамата други летци му махнаха, че са разбрали. Летецът на консула даде сигнал да запалят последните ракети и ги поведе към летището.

Тоширо Хазе-Гава се мъчеше да укроти непокорния си кон. Той също беше слисан от неочакваното взривяване на петте летящи коня, но тъй като ударът беше насочен срещу известни врагове на държавата, не беше обзет от общото чувство на ужас. Онова, което го разтърси, беше безсърдечната ефективност на Брикман. Освен за това му беше трудно да мисли за нещо друго, освен как да остане на седлото и да се държи с необходимото достойнство сред почти пълния хаос, обхванал зрителите на трибуната и войската от двете ѝ страни.

При липсата на всякакви заповеди отгоре офицерите крещяха на войниците да не развалят строя и гледаха към небето, за да се предпазят от падащите горящи отломки. Останалото без крака тяло на един от пилотите удари с отвратителен глух звук земята само на няколко крачки от изправилия се на задните си крака кон на пратеника. Той дръпна свирепо юздите на коня и стовари камшика си върху врата му, когато една метална касета от пускови ракети полетя надолу като откъсната от буря керемидата и покоси няколко от войниците на Мин-Орота, като обезглави един пехотинец и повали още петима-шестима. Останалите се разбягаха.

В същата секунда Клиъруотър, Кадилак, Джоди и Келсо стигнаха оградения двор и спряха да си поемат дъх в прохода между стената и първата работилница. Джоди погледна пред свода, след това изтича през алеята и погледна през пролуката на другата страна.

Двамата с Келсо бяха свързани със Стив с джобни радиостанции със слушалка в ухото и микрофони на гърлото.

— Стив! На задната порта сме. Никакъв проблем досега!

— Бъдете готови! Ще ударя на три. Едно...

Трима стражи джапи, сигурно патрулирали из двора, се втурнаха под свода и затичаха по алеята. Изминаха няколко метра преди умовете им да реагират на онова, което видяха очите им: четирима ренегати, скрити между задната стена и работилниците. Джоди вдигна пистолета си. Келсо покриваше другата страна.

— Две...

Куршумите изсвистяха и тримата паднаха.

Келсо махна на Клиъруотър и Кадилак да тичат след Джоди и хвърли една газова граната в двора.

— Три! — Стив взриви ведрата в клозета на караулното помещение.

Взривът разтърси стените и събори покрива.

Стив взриви караулното помещение по две причини: да елиминира възможната въоръжена намеса оттам и да отвлече вниманието на персонала от работилницата и наземния персонал от двора от четирите самолета в западния край на полето.

Всички бяха объркани, но той искаше да ги обърка още повече. Не можеше да го направи, докато джапите, които тичаха през полето пред работилниците, не се разкарат. Освен петдесетината наземни оператори имаше още толкова персонал от работилницата и двадесетина жени опаковчици от „барутната стая“. Плюс приятели и роднини, промъкнали се, за да виждат по-добре.

Сега виждаха повече, отколкото биха искали. Когато земята под краката им се разтресе и видяха над задната стена на двора да се издига пушек и прах, повечето се спуснаха към трибуната — да помогнат, а може би и за да се спасят.

Клиъруотър, Кадилак, Джоди и Келсо се хвърлиха към Стив, когато той натисна друго копче и взриви шестте заряда, разположени покрай стените.

Б-Б-Б-Б-БА-БАММ!

Взривът пръсна стените, а шестата запалителна граната, която Стив беше прикрепил при пластичния експлозив, избълва лепкав огнен

дъжд във всички посоки. Само след секунда дървените стелажи, работните тезгяхи и мертеците от падналите покриви горяха.

— По дяволите! — изруга Келсо. — Този твой план за бягство върши добра работа. Не бих искал да съм тук, когато разберат кой е виновен за всичко това!

Джоди посочи небето на югоизток.

— Тримата идват! Виждаш ли ги?!

— Да. Те са следващите — каза Стив. — Бягайте!

После грабна вързопа от Клиъруотър и хукна напред. Сkochиха в канавката, която минаваше покрай полето, и се снишиха. Досега всички, които ги бяха видели, бяха мъртви или много лошо ранени, така че не можеха да ги издадат.

Стигнаха до самолетите и надзърнаха над ръба на канавката. Зад самолетите имаше две колички със стартови ускорители и ракети.

Стив посочи на Келсо неколцината динки, които тичаха като пилета без глави покрай бушуващия огън.

— Мислиш ли, че можеш да ги ликвидираш с осколочна граната оттук?

Келсо прецени разстоянието.

— По-лесно е да го направя иззад количката.

Стив кимна и Келсо изскочи на поляната и затича.

— Мисля, че ни откриха — каза Кадилак.

Стив погледна нагоре. Трите приближаващи се самолета се бяха разделили. Два се спускаха от север; третият беше високо.

„Това трябва да е генералният консул. Да... Той трябва да е.“

Двата самолета бързо направиха завой — точно тогава Келсо се изправи и хвърли първата от двете гранати към паникьосаните динки. От височина само петстотин фута летците не можеше да не ги видят в канавката.

Пратеникът видя двата летящи коня да минават над горящите работилници и да се спускат към трибуната точно когато командирът на войските на Мин-Орота изпрати половината от силите си на полето да се справят с огъня. Тоширо заповяда отрядът правителствени войски да остане по местата си. Гореше собственост на Мин-Орота. Докато не бъдеше помолен да помогне, той нямаше да помага.

Стиснал в две ръце радиопредавателя, Стив натисна с палците си бутони шест и осем. *Баа-бамм!*

Двата самолета се взривиха над войниците — първият на височина двеста фута, вторият само на сто. Парчетата полетяха като ракети към изплашените войници. Командирът беше пометен от коня си от едно овъглено полуголо тяло. Дисциплината се пропука; войниците се обърнаха и побягнаха към относително безопасния път зад източния край на полето.

Тоширо Хазе-Гава изкрещя на командира на гарнизона да изтегли силите си. Според сложните закони на протокола той самият не можеше да напусне полето преди генералния консул и следователно беше длъжен да остане на ужасения си кон, който беше подбелил очи и се дърпаше. Но Тоширо държеше юздите като в менгеме, притеглил изпускащата пяна уста на коня до гърдите му. Очите му бяха втречени в едно много по-спокойно животно — летящия кон, който кръжеше високо в небето.

„Хайде, Брикман! Какво чакаш?“

Стив вече беше дал предавателя на Клиъруотър — и тя тъкмо натискаше бутона.

Като видя необяснимото разрушаване на ескорта си, генералният консул изпадна в ужас и страховете му не бяха неоснователни. Камите бяха излели гнева си, бяха ударили в момент, когато можеха да нанесат възможно най-голямо унижение на суетните и глупави мъже, които бяха дръзнали да пренебрегнат божествения план!

Бяха получили напълно заслужен урок. Но *той* беше невинен; грешката му беше само сляпото подчинение на върховния господар. А сега имаше реална опасност да го удари небесна мълния.

„О, Амерацу-Омиками! Имай милост към неволния грешник, принуден само от дълга да наруши твоите облачни владения! Ако трябва да платя с живота си за тази глупост, позволи ми поне да умра от достойна смърт с меч в ръка! Ще я посрещна още днес, без да трепна! Още този час! Но нека бъда сред хора, стъпил на земята!“

И консултът извика на летеца:

— Искам да слеза! Кацай! Кацай!

Вятърът отнесе думите от устата му — а пилотът и целият летящ кон избухнаха в кълбо оранжево-бял пламък. Плавното движение надолу премина в ужасно разтърсване и генералният консул — дясната страна на лицето му бе обгорена и покрита с мехури, късогледите му очи изпускаха пара в очните кухини, гърбът на робата му бе в пламъци — се озова изхвърлен в един свят, където небето и земята се въртяха и се превръщаха в едно цяло.

Консултът отчаяно стискаше страните на кабината, но дървената конструкция се разпадна в ръцете му. Коланите, които го държаха за седалката, се изхлузиха от раменете му и той заплува във въздуха. Под него лежеше пъстро одеяло от червени, кафяви и оранжеви ниви. Светът вече не се въртеше — отново се беше разделил на земя и небе.

Шокът от случилото се, задушаваният въздушен поток и вцепеняващата болка прогониха ужаса от ума му. Образованието му не включваше смразяващия факт, че при свободно падане телата се ускоряват с трийсет и два фута в секунда, докато не достигнат скорост сто и двайсет мили в час. Скорост, крайна във всякакъв смисъл на думата.

На две хиляди фуна височина, с разперени ръце и крака, все още има моменти, в които си мислиш, че можеш да летиш вечно и че — стига да знаеш тайната — можеш да се плъзнеш надолу като птица по изцяла крива и леко да стъпиш на земята. Чак когато минеш през границата от хиляда фута неочаквано разбираш, че земята с ужасяваща скорост се надига срещу теб и че всичко ще свърши съвсем различно.

Скрити под навеса на ложата и заобиколени от телохранители, Яма-Шита и Мин-Орота наблюдаваха с интерес, но и с ужас, как генералният консул пада към земята с разперени ръце като повредена механична кукла.

Бух!

Тоширо отдавна очакваше този момент, но въпреки това трепна, когато тялото на генералния консул издълба в земята дупка дълбока няколко пръста и се пръсна като презрял пъпеш. „И така, това свърши...“ Обзет от неочаквано веселие, той обърна неспокойния си кон и напусна полето в галоп; от небето още падаха останки.

„Невероятно“ — помисли Джоди и погледна цифровия си часовник — един от трите, които предвидливо им бяха доставили от АМЕКСИКО, за да им помогнат в координиране на бягството. Толкова смърт и разрушение, а бяха изминали по-малко от осем минути, откакто Брикман беше взривил първия самолет и те бяха избягали от павилиона. Тя видя Кадилак да си бърше очите — лицето му беше в сълзи.

— Хайде! — викна Стив.

Четиримата изскочиха на полето и затичаха към самолета, където беше Келсо — дванадесети номер. Ренегатът — държеше обезопасяващата плоча, която динките бяха започнали да слагат над дюзите на петте ракетни тръби — викна:

— Не е зареден.

Стив го погледна като ударен от гръм.

— Не е зареден?

— Пусковата касета е празна! Виж!

Беше вярно. Стомахът на Стив се обърна.

— По дяволите! — Той хвана Джоди и Кадилак за раменете. — Проверете следващите два! Аз ще проверя девети!

Всички касети бяха празни. Някой идиот динк беше сложил плочите — вероятно бе мислил, че така изглеждат по-добре.

— Какъв глупак съм! — Стив се удари гневно по бедрото. — И през цялото време те бяха точно под носа ни! Кристо!

— Поне имаме цяла кола с ракети — каза Кадилак.

— Да. И можеш да благодариш на Мо-Таун, че са заредени! Изпразвай джобовете си! — Стив бързо измъкна повечето гранати и резервни пълнители. Кадилак направи същото.

— Вие двамата да ни прикривате — каза Стив на Джоди и Келсо.

— Няма да можем — каза Келсо.

— Ще направите всичко възможно, по дяволите! Но може би ще трябва да тръгнем с три самолета вместо с четири...

Стив изведнъж разбра, че Клиъруотър не е с тях.

Клиъруотър ги беше оставила веднага щом разбра, че им трябва повече време да оправят онова, което не е наред. Тя не разбираше как работят летящите коне, но знаеше, че само тя има силата да задържи войниците в другия край на полето. Можеше да усети нарастващия им гняв и знаеше, че те скоро ще се окопятят. Не трябваше да им позволи

да убият облачния воин и Кадилак. Иначе всичко пропадеше. Но тя имаше и друга задача: да отмъсти за Плейнфолк.

И сега Клиъруотър тичаше към средата на полето.

— Какво прави тя, по дяволите? — извика Келсо.

— Ще ни осигури известно време — отвърна Стив и хукна към количката с ракети.

— Но тя дори не е въоръжена!

— Въоръжена? — Кадилак се засмя презрително и изведнъж го изпълни чувството за приобщеност. Беше като среща с отдавна изгубен приятел. — Само гледай, подземни човеко! Ще станеш свидетел на *истинската* сила на Плейнфолк!

Когато първите пет летящи коня се взривиха в небето, двамата благородници предположиха, че това или е катастрофата, или инцидент, или работа на някое отмъстително божество. Но когато една експлозия в двора беше последвана от още няколко, които превърнаха работилниците в пламтящ куп развалини, и двамата разбраха, че Херън Пул е обект на целенасочена атака.

Но от кого? Преди някой да може да потърси отговор още два летящи коня се взривиха опасно близко и генералният консул полетя надолу от небето — и почти изкопа с тяло собствения си гроб. Къде беше този невидим враг? Яма-Шита, като всички майстори на желязо, се страхуваше от божествения гняв на камите, но Херън Пул не беше поразен от небесни мълнии. Това беше дело на безмилостни хора!

В този момент дойдоха първите проблясъци на отговора. Наблюдателят от втория ескортиращ самолет успя да се приземи и въпреки че всяка кост в тялото му беше счупена, по някакъв начин намери сили да промълви няколко думи.

Докладва, че е видял петима души, облечени в дрехи на роби, да се крият до останалите четири летящи коня, и това веднага бе предадено на Мин-Орота. Двамата с Яма-Шита бяха смаяни и объркани, като всички, но макар страхът да беше стегнал гърдите им, умовете им не се бяха превърнали в желе. И двамата почти в един и същ момент стигнаха до едно и също заключение. Всичко това беше бунт на робите в Херън Пул. Глупаво безразсъдство, за което щяха да платят скъпо.

И точно в този момент на полето се появи една фигура, облечена в бяло, и тръгна към тях. Никой не можеше да проумее какво се надява да постигне този нещастен роб, но появата му беше недопустим акт на обида и той трябваше веднага да се унищожи. Незабавно! Яма-Шита се изправи, посочи с лакирания си жезъл непокорния роб и изкрещя на телохранителите си да го хванат. Мин-Орота бързо последва примера му. Десетина души останаха да защитават господарите си, а другите самураи — общо около шестдесет — хукнаха към полето. Някои извадиха дългите си мечове, други измъкнаха стрели от колчаните на гърбовете си.

Яма-Шита даде втора заповед на отряда конници — те трябваше да подминат облечения в бяло роб и да отидат при четирите летящи коня.

И изведнъж се смрази от неземан вик — пронизителното виене на мютски повелител.

Келсо, който зареждаше стартовите касети, почти изпусна двете ракети, които носеше.

— Какво е това, по дяволите!

— Действай, не спирай! — извика Стив. Двамата с Кадилак вече бяха поставили две ракети в скобите под четирите машини. Но две не бяха достатъчни. Той беше говорил за използване на три, но всъщност имаха нужда от пълен комплект. Не им трябваша четири самолета, но сега, когато бягството им висеше на косъм, трябваше да разполагат с пълните им възможности.

Джоди, която беше клекнала на покрития с трева бряг да ги прикрива от нападение отзад, реши да помогне, така че прибра пистолета си в кобура и затича към количката. И изведнъж земята се разтърси и тя падна. Вдигна глава и видя, че от труса няколко от ракетите почти са се измъкнали от гнездата. Надигна се и хвана една точно преди да падне на земята.

Застанала разкрячена, с вдигнати ръце, Клиъруотър почувства силата на Талисмана да се влива в нея от небето и земята. За онези, които наблюдаваха от препълнената трибуна, тялото ѝ изглеждаше като обвито в трептящ воал от светлина. Тя свали ръцете си пред очите,

събра върховете на пръстите си и погледна към Яма-Шита през образувания триъгълник.

Последва нов неочакван трус. Струя пушек изскочи от земята пред нея, после земята се разцепи, превърна се в нащърбена пукнатина, която се понесе към трибуната. Земята се надигна, повали тичащите самураи — а миг по-късно трусът удари трибуната и тя се срина. Конните самураи, които галопираха по северния край на полето, дръпнаха юздите и се заоглеждаха объркано. Командирът им извади меча си, изправи коня си на задните крака и им извика да се прегрупират и да атакуват облечената в бяло фигура.

Клиъруотър протегна лявата си ръка към каменната стена, после бавно вдигна изпънатите си пръсти. Стената се разтърси, заизвива се като дълга сиво-кафява змия, разбудена от сън, запука и затрака, камъните полетяха във въздуха като листа, пометени от вихрушка. С дясната си ръка Клиъруотър посочи стената зад павилиона.

*... Орлите ще са златните му стрели,
камъните на земята — неговият чук,
и една нация ще бъде изкована
от огньовете на Войната.
Плейнфолк ще бъдат като блестящ меч
в ръцете на Талисмана, техния
Спасител!*

Хора и коне падаха, камъните летяха все по-далеч и по-бързо — и все повече, — сипеха се и от двете страни върху войниците, върху останките на трибуната и на пътя отзад, където офицерите полагаха отчаяни усилия да подредят хората си. На полето потресените самураи се изправиха, събраха цялата си смелост и опънаха лъковете, за да стрелят по жената дявол — защото вече бяха достатъчно близко, за да видят дългата ѝ коса, развяна от вятъра като тъмни крила от двете страни на бялото ѝ като тебешир лице.

Клиъруотър вдигна ръце на височината на рамената си и над нея засия вертикален клин.

Стрелите се отплеснаха от него. Самураите стреляха пак. И отново стрелите се отплеснаха! Клиъруотър беше защитена от някаква невидима стена! Самураите хвърлиха лъковете и хукнаха напред — размахваха мечовете си и призоваваха на помощ богинята Амерацу-Омиками.

Клиъруотър обърна длани и от устата ѝ излезе втори смразяващ вик, по-страхотен и от първия. Самураите спряха. Земята под краката им се тресеше така, че зъбите им тракаха. Мечовете паднаха от ръцете им, сърцата им забиха по-бързо и по-бързо, главите им сякаш щяха да се пръснат. Кръвоносните съдове със слаби стени — фатално наследство на тяхната генна структура — започнаха да се пукат от безброй кръвоизливи. Вените им се пръснаха и лицата и ръцете им ставаха сиво-виолетови. Кръв рукна от очите и носовете им, причерня им и потънаха в тъмна бездънна яма.

Всички бяха мъртви още преди да паднат на земята.

Яма-Шита — богатите му дрехи бяха окървавени и разкъсани — гледаше фигурата с бяло лице да върви през труповете на загиналите му самураи. И внезапно разбра чие лице се крие зад маската.

Дългото куче — курвата на генералния консул. Кучката от улицата, която тайно беше наблюдавал гола със смесица от отвращение и възхита. Нищожеството, което така жестоко беше подиграл, го беше докарало до гибел! Беше невероятно, но доказателството бе пред очите му. Проклетата да е! Проклети да са *всички жени!*

Той измъкна меча си, захвърли ножницата и се огледа за подкрепа. Десетина членове от рода му бяха излезли от руините; други все още се мъчеха да се освободят. Яма-Шита им извика да му дойдат на помощ, вдигна меча с две ръце и закуцука към Клиъруотър. Никой не го последва. Добре. Той щеше да им покаже какъв кураж трябва да има един истински самурай.

Клиъруотър мълчаливо го чакаше да се приближи, ръцете ѝ все още бяха протегнати и сочеха към лицето му. Яма-Шита спря на крачка от нея и вдигна меча за смъртоносния удар. А после очите му срещнаха нейните и той видя, че светят като кристали, пронизани от слънце. Земята под него трепереше и краката му се тресяха. Мозъкът

му го подканяше да удари, преди да е станало късно, но ръцете му не реагираха и той вече не можеше да отклони поглед от очите ѝ.

Клиъруотър бавно събра палец и показалец. Онези, които наблюдаваха със спрял дъх, видяха Яма-Шита да обръща хватката си върху дръжката на меча, след това бавно да вдига ръце и да опира острието в корема си. А после вещицата с бяло лице — защото такава трябваше да е тя — изви ръце и замахна със стиснати юмруци към феодалния барон.

Яма-Шита знаеше, че силата, нахлула в ръцете му и насочила меча към тялото му, не е негова, но не можеше да ѝ се съпротивлява. Нито можеше да се противопостави на безмълвната команда да изтегли меча от тялото си и да го забие отново. И отново! Първите два удара вцепениха ума му и замразиха езика, но болката вече бе непоносима и той изпищя, когато мечът се заби за трети път.

Онези, които не бяха имали куража да го последват, наблюдаваха ужасени как забива меча в тялото си четвърти път. И отново изпищя. Но не падна. Петият удар го превърна в жалка отрепка, пищяща и хленчеща, молеща за милост. Но бялата вещица беше непреклонна и чак когато Яма-Шита промуши тялото си за осми път, го пусна да коленичи в локва от собствената му кръв. И не помръдна, докато той не падна напред, все още стискащ дръжката на забития в тялото му меч, в краката ѝ.

Клиъруотър протегна триумфиращо ръце към небето и земята отвърна със замиращ трясък на земна гръмотевица. Онези, които все още бяха на крака, се обърнаха и побягнаха.

Стив, който беше успял да яхне един от побягналите коне, дойде при нея. От погледа ѝ по гърба му полазиха студени тръпки. Ако очите, както казваше Мистър Сноу, бяха прозорец на душата, тогава в пространството зад тях се криеше непознат.

— Така загиват всички врагове на Плейнфолк... — Гласът ѝ беше тих и лишен от всякакви чувства.

Стив я вдигна на коня. Тялото ѝ беше невероятно леко и крехко, като сух житен стрък. Тя склучи ръце около кръста му.

— Дръж се здраво — каза Стив и препусна към чакащите самолети.

Три от тях вече бяха обърнати с носове срещу вятъра. Кадилак се наведе от първия и помогна на Клиъруотър да се качи на предната

седалка. Очите на мюта светеха, той явно нямаше търпение да тръгне. Стив го погледна. Да. Разбира се. Кадилак искаше винаги да е на печелившата страна.

Стив изпрати една целувка на Клиъруотър, след това удари по кабината.

— Тръгвайте! Ние сме веднага след вас! — Отстъпи, когато Кадилак запали стартовата ракета, и загледа как машината набира скорост. След шест секунди Кадилак запали две ракети вместо една и се откачи от талигата.

Келсо, който гледаше как самолетът излетя почти вертикално нагоре, попита:

— Трябваше ли да ги пуснеш заедно?

— Ти искаш ли да летиш с нея?

— Не и след онова, което видях, но...

— Не се тревожи. Тези четири самолета могат да бъдат взривени като другите. И аз все още пазя предавателя.

Келсо се засмя.

— В такъв случай по-добре да внимавам.

— Стига шегички! — извика Джоди. — Идват джапи!

Стив чу чаткане на копита и викна:

— Излитайте! — Бутна Джоди и Келсо към най-близкия самолет и затича към следващия. Джоди все още беше с един крак извън кабината, когато Келсо запали стартовите ракети. Стив се пресегна и дръпна стартовата ръчка — и в този момент първите конници изскочиха от храстите и препуснаха по полето.

Талигата се затъркаля напред.

Хайде, хайде, хайде!

Талигата бързо набра скорост, но не достатъчно, за да изпревари първия конник. Самураят — галопираше отдясно, за да избегне пушека от стартовите ракети — се изравни с крилото и опъна лъка си. От това разстояние не можеше да не уцели, но Мо-Таун сигурно се грижеше за Стив, защото стрелата удари корпуса, проби го и върхът ѝ се заби в бедрото на Стив. Аххх, Кристо!

Самураят нямаше шанс за втори изстрел, защото докато се пресягаше през рамо за друга стрела, Стив се прицели и с троен залп го свали от седлото.

Когато Келсо и Джоди излетяха и Стив видя терена, разбра защо Кадилак беше запалил две ракети, и то по-рано. Полето напред беше осеяно с камъни и трупове. Стиснал зъби от болката, която пронизваше десния му крак, Стив запали първа и пета ракета и последва двамата ренегати стръмно нагоре в небето на запад.

Отвъд тъмночервените гористи хълмове лежеше Хъдсън. И ако мъжът с приличащото на череп лице беше казал истината, там трябваше да има поле като това, маркирано на картата с бяло празно квадратче. Но най-напред той имаше една последна работа, за която трябваше да се погрижи.

Стив наклони лявото крило и погледна надолу към мъничките фигури, стълпили се около самолета, който бяха оставили. С помощта на Джоди, Келсо и Кадилак той беше изтеглил две колички с ракети от двете страни на самолета, след това беше хвърлил всички останали гранати в кабината. Сега извади предавателя и натисна бутона.

Адиос, амигос.

Двете мълнии избухнаха почти едновременно — първо пластичният експлозив на борда на самолета с допълнителния товар от гранати, след това ракетните колички. Пушек блъвна, след това се завъртя около себе си и се издигна в небето; земята под него бе в пламъци. Малките фигурки изпопадаха.

Стив огледа земята. Вече никъде нямаше следа от движение. Херън Пул беше опустошен, на самодоволно перчещите се майстори на желязо беше нанесен удар, който щяха да помнят дълго. Но каква беше цената? Колко души бяха загинали, докато той, Клиъруотър, шогунът и — може би неговият пратеник — бяха уреждали лични сметки? Колко други щяха да страдат? Той бързо потисна угризенията си. Това така или иначе трябваше да стане.

На три хиляди фута въздухът беше забележимо по-хладен. Стив настигна другите и се плъзна между тях да поеме водачеството. Клиъруотър му махна, Кадилак вдигна палец. Джоди и Келсо размахаха юмруци във въздуха — възторжен знак на победа, използван от пионерите.

Стив също вдигна стиснат юмрук. Бяха успели. Всеки беше дал всичко от себе си, но успехът всъщност се дължеше на Клиъруотър. Той също бе извадил късмет — стрелата не го беше ударила чак толкова лошо. Но пък как болеше! Все пак нямаше много кръв. Щеше

да оцелее. И не беше толкова лошо, колкото когато Кадилак го беше прострелял с арбалета.

Общо взето, доста приемливо начало на деня...

ГЛАВА 17

Отмъщението на Клиъруотър срещу Яма-Шита в известен смисъл беше победа без значение. Мин-Орота беше затрупан под развалините, но когато ги разчистиха, видяха, че е жив, само с незначителни наранявания. Истинско чудо. Шигамицу, комендантът на Херън Пул, беше направо смазан.

И това беше добре — ако беше оцелял, Мин-Орота щеше жестоко да го измъчва. Въпреки неговия ранг нямаше да му бъде разрешено сепуку, а щеше да бъде третиран като престъпник, принуден да понесе на обществено място най-големите унижения, които можеха да се измислят.

Дори в смъртта обаче той не можа да избегне отмъстителния гняв на Мин-Орота. Осакатеното му тяло беше обезглавено, а след това разсечено на четири. Парчетата бяха окачени над портата на Херън Пул, а главата му бе набучена на кол до входа и заковаха табела, изобличаваща престъпната му небрежност. На жена му беше заповядано да убие двете си деца, а след това и себе си, и телата им бяха окачени до неговото.

В очите на Мин-Орота вината за случилото се беше изцяло на персонала на Херън Пул. Ако бяха по-бдителни, дългите кучета и техният мютски съучастник не биха могли да организират този безпрецедентен бунт. Той предпочиташе да затвори очи за собственото си участие в цялата тази история и отказваше да приеме и ужасяващата проява на демоничните сили, на която бе станал очевидец.

Всички оцелели от персонала на Херън Пул ренегати, които бяха прекарвали деня затворени, и мютите роби, които бяха чистили и готвили, бяха събрани в двора под строга охрана. До тях бяха наредени войниците от парадния отряд — за Мин-Орота те бяха толкова виновни, колкото и другите. Тяхното страхливо поведение беше позволило на извършителите на престъплението да избягат. Оковаха ги във вериги, изкараха ги на пътя с камшици и ги поведоха в колона по един към Бо-сона. Пред тях няколко групи мюти копаеха дупки за

колове покрай пътя. Дупките бяха на сто крачки една от друга. Всеки път, когато стигнеше до дупка, колоната спираше и първият — мъж или жена, от редицата трябваше да вземе един кол от колата пред тях и да помогне да се забие, преди да го завържат за него, за да умре в страшни мъки.

А най-садистичното беше, че останалите от колоната трябваше да минават покрай измъчваните жертви и това им отнемаше всякаква илюзия за съдбата им.

Ужасната процесия продължи по целия път до Ба-сатана и когато хората от колоната се свършиха, мютските роби, които работеха в полето край пътя, също бяха вързани да умрат. Последваха ги онези, които бяха копали дупки за коловете.

Когато Мин-Орота пристигна в двореца си, непосредствената му жажда за кръв беше утолена — но пък когато седна да вечеря със семейството си и оцелелите сановници от групата на Яма-Шита, той беше нещастен.

Тялото на приятеля му беше поставено в набързо скован ковчег за пренасяне от Херън Пул до неговия кораб в пристанището, но не беше лесно да се пренебрегнат въпросите, повдигнати от неговата смърт. Макар че Яма-Шита бе този, който беше докарал летящия кон и двамата ездаци в Маса-чуса и бе убедил шогуна да разреши построяването на още, вече беше ясно, че отговорен ще е Кио Мин-Орота.

Това беше несправедливо, но със силен род като този на Яма-Шита справедливостта се определяше от потърпевшите. Те щяха да искат обезщетение: стоки, пари... и може би кръв. Това щеше да е бreme за неговия род, но ако отхвърлеше техните претенции, можеше да стане още по-неприятно.

Мин-Орота беше изправен и пред опасността за възникване на проблем и от друга посока. Генералният консул беше убит при летене с една от машините, за чието производство беше отговорен той. И още по-лошо: бунтът, дължащ се на липсата на подходящ контрол над робите, не беше просто опит за бягство. Имаше убийство на високопоставени лица и благородници. Трибуната беше разрушена — включително ложата, която беше построена за шогуна! Ами ако той присъстваше и беше пострадал... Мин-Орота изхвърли тази мисъл от ума си — беше прекалено ужасна.

Когато се оттегли в покоите си — сега охранявани от три пъти по-голям от обичайния брой самураи, — той видя до леглото си запечатано писмо. Съобщаваха, че в Ба-сатана е пристигнал куриер от кабинета на шамбелана с важно устно съобщение. Писмото подканяше Мин-Орота да приеме куриера незабавно. Срещата трябваше да се проведе в най-голяма тайна, произходът на куриера не трябваше да се разкрива пред никого и никакви адютанти не трябваше да присъстват при предаване на съобщението. Мин-Орота изобщо нямаше представа какво ще му каже куриерът, но и изкушението да разбере беше непреодолимо, и препоръките на Йеясу не можеха да се отхвърлят. След като унищожи писмото, както изискваше инструкцията, той изпрати най-доверения си слуга да доведе куриера по тайните стълби, които водеха до покоите му.

Куриерът дойде малко след полунощ и след размяна на уговорените пароли представи пълномощията си. Лицето му беше като жив череп. Представи се като Фуджи-Вара, но това вероятно не беше истинското му име.

Съобщението на Йеясу беше по същество следното: новината за катастрофалното събитие в Херън Пул стигнала до канцеларията му и била предадена на шогуна. Негово величество бил — както Мин-Орота добре си представяше — дълбоко потресен от сериозната заплаха за неговия живот, избегната по една случайност.

Шогунът бил покрусен също от загубата на зет си, високоуважавания генерален консул Накане То-Шиба. Смъртта му му причинила не само мъка; тя се отразила на неговия авторитет като властелин на Ни-Исан. Беше точно така, както се опасяваше Мин-Орота: едно нападение срещу генералния консул и пратеника Тоширо Хазе-Гава беше нападение върху самия шогунат. Ако той, като владетел, не можел да се справи с престъпните елементи и да осигури лична безопасност и безпрепятствено преминаване на правителствени служители, шогунатът трябвало сам да защити правата си с всички законни средства.

Не беше необходимо куриерът да разяснява какво означава това. Разбира се, на вдовицата на генералния консул трябваше да се изплати компенсация. Смъртта на един чиновник от такъв ранг не излизаше евтино, а понеже неговата жена беше сестра на шогуна, обичайното обезщетение сигурно щеше да се умножи по десет. По-широките

последници от инцидента в Херън Пул също можеха да се окажат скъпи. Можеха да се наложат допълнителни данъци, да бъдат отнети търговски лицензи, активите да бъдат конфискувани. Животът на старшите помощници, които бяха включени в проекта, но бяха останали ненаказани, беше под въпрос — а щеше и да има увеличаване на броя на правителствените чиновници и на военните гарнизони — за издръжката на които трябваше да плаща той.

Ако решеше да се възпротиви на тези мерки, можеха да обявят земите му за „владение на отстъпник“. Това даваше на шогуната право на военна окупация. Ако положението се влошеше, можеха да му отнемат и титлата. Неприятна перспектива — особено след като вече беше застрашен от произволни репресии от страна на рода на Яма-Шита.

Фуджи-Вара, човек очевидно опитен в деликатни преговори от този вид, сподели, че господарят му знаел за съмнителната връзка между Мин-Орота и Яма-Шита, довела до смъртта на консула. Шамбеланът искал да помогне на рода на Мин-Орота — в края на краищата те били приятели и съюзници на То-Йота. И двата рода били, макар и по различен начин, застрашени от Яма-Шита. Ако се намерел някакъв начин да действат заедно, за да елиминират или намалят заплахата, той бил сигурен, че Йеясу би могъл да убеди шогуна да е по-снизходителен и да иска само номинално обезщетение за смъртта на генералния консул.

Това беше предложение, което Мин-Орота не можеше да отхвърли.

Мин-Орота се нуждаеше от помощ, но макар че беше притиснат в ъгъла, беше достатъчно проникателен да разбере, че посещението на куриера е само върхът на политическия айсберг. Хитрата стара лисица Йеясу отново беше извъртял номер на всички точно когато враговете му очакваха да бъдат повикани да изслушат тържествената му надгробна реч. Така че Мин-Орота обмисли възможностите и след това увери посетителя си, че той както винаги е готов да служи на шогуна — но какво точно трябва да направи?

И Фуджи-Вара му обясни.

Трите джонки, които бяха докарали Яма-Шита и хората му до Басатана, още бяха на котва в пристанището и оцелелите — включително онези, които бяха вечеряли с Мин-Орота — бяха прекарвали нощта на борда.

Екипажите, които не си бяха позволили да напуснат доковете, се радваха, че са избегнали ужасната смърт, постигнала сънародниците им.

Когато се събудиха, видяха друга голяма джонка, пристигнала през нощта и хвърлила котва в дясната страна на пристанището да развява флагове на династията на Хазе-Гава. След закуска благородниците и капитаните обсъдиха следващия ход. Трябваше ли веднага да вдигнат платна, или трябваше да изчакат, докато по сушата не пристигнат още хора — главно моряци — да попълнят намаления състав?

Новината за смъртта на Яма-Шита беше изпратена с кон до двореца в Сара-куза, но бързото ѝ пристигане не беше гарантирано, тъй като ездачът трябваше да пресече северното владение на То-Йота.

Пощенските гълъби, използвани за пренасяне на строго секретни съобщения до двореца, бяха отнесени с него в Херън Пул. За нещастие земетресението беше преобърнало каретата и кочияшът и гълъбарят бяха намерени със смазани черепи — вероятно от летящи камъни, — а гълъбите бяха излетели от кафезите.

Докато бяха по средата на дебатите, един лодкар донесе съобщение от Мин-Орота. Той беше на кея и искаше разрешение да се качи с четирима шинтоистки свещеници, за да окаже последна почит на своя приятел и съюзник. Двама благородници слязоха на брега, за да го посрещнат и придружат.

Отвореният ковчег на Яма-Шита лежеше на катафалка, покрита с бяла коприна. След традиционните траурни церемонии Мин-Орота прекара един час в мълчаливо съзерцание на тялото на своя приятел, след това поиска да говори насаме с най-близките помощници на мъртвия. Само двама от тях бяха на крака. Четирима бяха тежко ранени, един се очакваше да умре още по пътя, а труповете на други седем лежаха в трюма.

Когато се увери, че не могат да ги подслушват, Мин-Орота подхвана темата за „раклата, пълна със скъп копринен плат“, който Яма-Шита бил донесъл за подарък на главните дами в дома на Мин-

Орота, но, уви, не живял достатъчно дълго да поднесе подаръка лично. Знаели ли помощниците за намерението на господаря си по този въпрос и ако знаели, къде била раклата?

Мин-Орота имаше късмет, че двамата мъже пред него бяха от четиримата, освен него и мъртвия Яма-Шита, които знаеха точния характер на предмета, скрит под скъпия плат. След размяна на многозначителни погледи по-старшият от двамата отговори. Да, те знаели за подаръка, но тъй като господарят им не бил живял достатъчно, за да го връчи сам, те не можели да го поднесат от негово име. Такова решение можел да вземе само неговият наследник.

Мин-Орота похвали безкрайния им такт и предпазливост, но им обясни, че не са го разбрали. Той не искал да получи онова, което не можело да бъде дадено лично. Онова, което искал да предложи, било раклата и съдържанието ѝ да се пазят грижливо, докато нещата не се решат окончателно. Предлагал това само защото хората му в резиденцията на генералния консул тази сутрин му съобщили някои много обезпокоителни новини: шогунът бил научил за деликатния товар на джонката и бил планирал да пресрещне флотилията при завръщането ѝ под претекст да окаже почит на мъртвеца.

Това откровение накара двамата помощници да се спогледат предпазливо.

Хората на шогуна можели лесно да намерят някакво извинение и да вземат ценното за техния господар съдържание на раклата, продължи Мин-Орота. Ако бъдели изправени пред тази опасност, те винаги можели да се спасят, като кажат, че са я изхвърлили през борда — но нямало ли това да е жалко предателство на желанието на техния мъртъв господар?

Другата възможност била да превозят раклата по суша, но тогава превозвачите също можели да бъдат хванати от То-Йота. Само на него, на Мин-Орота, главния партньор в предприятието, което техният мъртъв господар бил описал като мечти на „предачите и тъкачите“, можела да се повери раклата и нейното съдържание, докато не бъде избран наследник на Яма-Шита.

Думите на Мин-Орота не оставиха у двамата никакво съмнение, че той е напълно запознат с плановете на Яма-Шита. След като се оттеглиха в ъгъла и се посъветваха шепнешком, те се върнаха и

коленичиха пред Мин-Орота. Той им направи знак да седнат и да говорят. Двамата се поклониха почтително и седнаха.

Те били благодарни, каза по-старшият, за предупреждението му. Раклата можела да бъде поверена на неговите грижи, но знаел ли той за опасностите, пред които се изправя, като става неин пазител?

Мин-Орота заяви, че е готов да ги приеме. И че Яма-Шита е направил огромна жертва с начинанието си да поведе Ни-Исан в новата ера. Той, Кио Мин-Орота, споделял неговата благородна проникновеност за бъдещето и бил щастлив да рискува собствения си живот, за да помогне то да стане действителност. С това щял да докаже на мъжа, който скоро ще наметне мантията на техния мъртъв господар, че е достоен съюзник. Човек, на когото могат да се доверят най-големите и *най-ужасни* тайни. Подбраните от Мин-Орота думи ясно показаха, че той разбира истинския характер на начинанието: повторното улавяне на тъмната светлина.

После уговориха времето и мястото: по обяд в усамотената господарска къща в имението далеч от двореца и оживеното пристанище. Разтоварването на раклата посред бял ден нямало да привлече вниманието на стражата, а един чиновник от двореца щял да е наблизо, за да разкара досадните митнически служители.

В уговорения час една волска кола и четирима носачи тръгнаха към мястото на срещата. Доста пред нея яздеха двамата помощници и четирима други самураи. Далеч назад имаше втора кола с дванадесет войници в цивилни дрехи. Трите групи сменяха скоростта и разстоянието и за случайния наблюдател нямаха нищо общо помежду си — всъщност искаха да създадат точно такова впечатление.

Когато конните самураи изследваха района около господарската къща, за да са сигурни, че няма скрита вражеска засада, двамата им началници заповядаха колата с раклата да влезе в района. Втората кола с преоблечените войници, чиито оръжия бяха скрити под сламата, върху която лежаха, спря на пътя отвън. За всеки минувач те бяха просто група селяни, спрели да се разтъпчат.

Господарската къща — дървена сграда с керемиден покрив, датираща от средата на миналото столетие — беше необитавана и прашна. Двама от офицерите на Мин-Орота, които помощниците на

Яма-Шита вече бяха срещали, ги отведоха заедно с раклата при Мин-Орота, след това се оттеглиха заедно с четиримата носачи. Носачите бяха преоблечени войници, взети от общо четиридесетимата оцелели при разгрома в Херън Пул.

Кио Мин-Орота седеше на сламена рогозка, поставена в центъра на подиум, издигнат в дъното на стаята. Той ги извика да се приближат и да махнат четирите сламени рогозки, покриващи пода пред него. Самураите махнаха рогозките и видяха скрита врата, която водеше в дълбоко мазе.

Там, обясни Мин-Орота, трябвало да се сложи раклата. След това върху вратата щяло да се сложи дюшеме и раклата щяла да остане там, докато не дойде да я извади наследникът на Яма-Шита. Но първо той искал да види безценния предмет, на който техният господар възлагал толкова големи надежди.

Помощниците го помолиха да повика двамата си офицери, после четиримата мъже измъкнаха топовете копринен плат от раклата и извадиха един голям, тежък предмет, увит в ленено платно. Хората на Мин-Орота излязоха от стаята, а двамата помощници отгърнаха платното. Видя се двигател на „Скайхок“, поставен в дървена рамка. Ламинираното витло бе сложено до него.

Мин-Орота го разгледа отблизо, без да го докосва. Това ли бил странният уред, с който се движели летящите коне на Федерацията и който уж бил унищожен?

Мин-Орота похвали съобразителността на Яма-Шита. Каза, че освен всичките си други качества той бил и майстор на илюзията! Защото нали апаратът бил погълнат от огъня в присъствието на представители на шогуна?

Малко по малко, като признаваше и собственото си съучастничество, Мин-Орота измъкна цялата история — че Хиро Яма-Шита е бил главният двигател в плана за повторно хващане на тъмната светлина.

Двамата помощници не знаеха, че дългото куче, което трябваше да помогне за изпълнение на плана, е избягало. Никой от хората на Яма-Шита не знаеше. И Мин-Орота не им каза. Той обаче имаше друго предложение. Нека прием, каза той, за успеха на плана на вашия господар и в негова памет!

После удари малък гонг и извика офицерите си, които донесоха табла със закуски, наляха саке и поднесоха чаши на тримата.

— За Яма-Шита, господаря на тъмната светлина — вдигна тост Мин-Орота.

— За гибелта на враговете на прогреса! — отговориха в хор двамата.

Тъй като Мин-Орота пиеше от същото шише, двамата самураи не се поколебаха да последват примера му. Ръбовете на порцелановите чаши, които вдигнаха до устните си, обаче бяха покрити със силна безцветна отрова, която почти моментално ги парализира. Бяха в пълно съзнание и разбираха опасното положение, в което се намират, но не можеха да се движат.

Чашите паднаха от пръстите им, а офицерите на Мин-Орота извиха ръцете им зад гърба и ги вързаха. Парализата беше само временна, но беше необходима, за да се попречи на двамата самураи да вдигнат тревога или да се самоубият. Защото те биха го направили, без да се колебаят, пред гледката, която се разкри пред очите им.

Параванът зад подиума се отмести и те видяха младия шогун, седнал между шестима други владетели и техните военачалници. Мин-Орота коленичи да засвидетелства почитта си към Йоритомо. Двамата му офицери последваха примера му, като блъснаха и вързаните самураи да коленичат с тях.

Шамбеланът Йеясу беше организиран това събиране под различни претексти и в условия на безпрецедентна тайна. Като съдии и свидетели с шогун бяха седнали владетелите на Ко-Ника, Се-Ико и Мицу-Биши, чиито земи лежах по край южната граница на владението на Яма-Шита, и техните непосредствени съседи Дай-Хацу, Да-Тсуни и Су-Зуки.

Династията Ко-Ника беше свързана с Яма-Шита; Се-Ико се смятаха за склонни да вземат тяхна страна във всеки сериозен спор с шогуната. Останалите четирима бяха в лагера на То-Йота. По отношение на силите Ко-Ника и Се-Ико превъзхождаха четиримата други, но Йеясу беше направил някои хитри задкулисни споразумения.

Присъдата беше единодушна. Династията на Яма-Шита беше извършила държавна измяна и трябваше да ѝ се потърси сметка. Господарите Ко-Ника, Се-Ико и Мицу-Биши се съгласиха да отидат до Сара-куза да уведомят рода за обвинението и за доказателството, въз

основа на което бяха намерени за виновни. Щяха също да вземат и списък на онези, от които щеше да се потърси отговорност. Посочените можеха или да се самоубият, или да просят милост от шогуна.

И в двата случая щяха да умрат. Алтернативата беше военна агресия и евентуално завземане на владението.

Нормално шогунатът не би дръзнал да предприеме такъв ход срещу Яма-Шита, но с Ко-Ника и Се-Ико, решили твърдо да застанат на негова страна, съпротивата срещу исканията му беше невъзможна. Йоритомо беше убеден, че намерените за виновни в съучастничество сами ще отнемат живота си — всеки властващ род трябваше да е готов да направи жертва. Преоблечените като селяни бойци на Яма-Шита бяха изненадани и избити, когато Мин-Орота удари гонга да донесат саке. Нападателяте им, също маскирани като селяни, някои с жени и деца, качени на селски коли, бяха спрели да поприказват и да предложат продуктите си за продажба. Когато изведоха двамата парализирани помощници на Яма-Шита, за да ги постигне същата съдба, Йоритомо поздрави Мин-Орота за ролята, която беше изиграл за разкриването на предателството на Яма-Шита. Не се спомена нищо за любезната му подкрепа в любовната история на генералния консул с чуждестранната курва. Тези въпроси можеха да почакаат. Слухът за женитбата на втория син на Мин-Орота и една от дъщерите на Яма-Шита щеше тихо да се забрави. По-точно — да умре. Както и въпросната дъщеря и останалите от семейството на Яма-Шита. Родители, жена, синове, дъщери и дори нероденото дете.

Беше жалко, но необходимо. Историята на Ни-Исан изобилстваше със случаи на осиротели деца на убити владетели, които бяха пораснали, бяха станали отмъстителни генерали на цели армии и бяха избии хората, имали неблагоприятното да ги пощадят.

Яма-Шита беше избил всичките си противници, но с изчезването на собствения му род щеше да се появи достоен — и вероятно по-послушен — наследник. Всички големи фамилии, включително То-Йота, имаха силни и слаби родови линии. Те бяха като дърветата; когато един силен клон, който взема по-голяма част от светлината, бъде отсечен, защото засенчва останалите, по-слабите се развиват.

Мерките, взети срещу фамилията Яма-Шита, щяха да са наказателни, но не осакатяващи. Техните търговски дейности бяха

неразривно свързани с икономическото благосъстояние на Ни-Исан. Ако бъдеха принудени да платят прекалено висока цена, това щеше да стане източник на постоянно недоволство.

Трябваше да се постигне равновесие. Строгостта трябваше да бъде омекотена с великодушие. Но те повече нямаше да имат монопол върху търговията с мютите. Техните предишни съюзници Ко-Ника отсега нататък щяха да могат да строят кораби с колела и да плуват с тях по западните морета, а Се-Ико щяха да станат агенти за търговията с роби. Яма-Шита все още щяха да ги докарват на брега, но те щяха да бъдат продавани само от Се-Ико. Чрез тези две решаващи сделки, организирани от Йеясу, беше купена тяхната лоялност — а Яма-Шита щяха да платят сметката.

Корабът, развяващ флагите на Хазе-Гава, всъщност беше част от бойната флота на шогун. Беше докарал Йоритомо и шестимата владетели през нощта в района на Ба-сатана. Под командата на Мин-Орота от островния форт, който охраняваше достъпа до външния залив, бе даден залп. Това беше сигнал за другите пет бойни кораба от същата флотилия да влязат в пристанището. Щом те се показаха, корабът свали флагите на Хазе-Гава и издигна истинските си флагове.

Когато войските на Мин-Орота нахлуха на доковете, на изненаданите капитани на Яма-Шита им стана ясно, че в политическото бъдеще на рода на техния мъртъв господар е настъпила промяна. С шест кораба на То-Йота, запречили единствения изход, шансът да излязат в открито море беше малък. Те имаха две възможности: да загинат в бой или да се предадат.

Започнаха преговори с представителите на То-Йота, Мин-Орота и шестимата други владетели. Капитаните научиха за обвинението в държавна измяна срещу тяхната династия. Техните кораби се конфискуваха. Ако се предадяха до следващия прилив, екипажите им щяха да бъдат пуснати на свобода. Съпротивата беше безсмислена — ако капитаните потопяха корабите си, никой нямаше да се спаси, а всички щяха да се смятат за толкова виновни, колкото и мъртвият им господар.

След час флаговете на династията Яма-Шита бяха свалени и положени почтително върху трупове на тримата капитани и техните старши офицери. Всичко беше постигнато без нито един изстрел.

Смъртта на Яма-Шита от ръката на тайнствената бяла фигура не беше очаквана от Йеясу, но ако владетелят беше останал жив, резултатът щеше да е същият. Щуките, не кротушките щяха да попаднат в мрежата, поставена с помощта на Кио Мин-Орота.

Разтревожен от собственото си отървяване на косъм, сега той беше готов да работи самоотвержено, за да си върне благоразположението на шогуна. Стигна чак дотам, че докато придружаваше Йоритомо до кораба му, отвори дума за брак между едно от петте си деца и един от многото племенници на шогуна.

Йоритомо се съгласи, че предложението заслужава да се обмисли сериозно, но напомни на Мин-Орота, че все още се очакват неговите предложения за компенсиране на госпожа Мишико за загубата на съпруга ѝ. Прикрита заплаха, отнемаща на Мин-Орота облекчението, което може би иначе би почувствал при вида на издутите платна на напускащия пристанището флот на шогуна.

Йеясу го беше посъветвал прощалните му думи да са хладни и двусмислени, но пък политическата необходимост налагаше да има такъв брак независимо от личните му чувства. И това го натъжи. Той беше мислил Кио Мин-Орота за силен, макар и да не заслужаваше пълно доверие, но този човек беше безгръбначен и коварен. Може би един внук, който би носил във вените си кръвта на То-Йота, можеше да се окаже замесен от по-добро тесто. Докато пътуваше към палата си в Арон-гирен, Йоритомо размишляваше за интригите на Тоширо, своя най-верен пратеник. Йеясу беше този, който го бе натиснал да даде лиценз на Кио Мин-Орота за построяване на летящи коне. С разкриването на конспирацията между него и Яма-Шита шогунът беше убеден, че зловният стар хитрец накрая е направил сериозна грешка и че това може да се използва за отстраняването му от поста.

Той се беше надявал тайно, че Тоширо ще намери доказателство, което да потвърди, че Йеясу е директно замесен в заговор, но сега

беше ясно, че не е бил прав. Кио Мин-Орота беше избран, защото шамбеланът знаеше *точно* какво прави. Той знаеше силните и слабите страни на Мин-Орота и ги беше използвал да го вкара в клопката, та накрая да предаде Яма-Шита. Хитрата стара лисица беше все още така пъргава и умна, както винаги, и Йоритомо можеше да се смята за щастлив, че предаността на Йеясу е непоклатима. Може и да не беше съгласен с методите му, но и двамата имаха една и съща цел — запазването на шогуната То-Йота.

Пратеникът Тоширо Хазе-Гава не взе участие в съдебното заседание. Всъщност тайната, обграждаща събитието, беше толкова пълна, че той дори не разбра, че шогунът и Йеясу са в Ба-сатана. А когато нещата се разчуха, пратеникът вече пътуваше към Нио-поро с опечалената жена на генералния консул и трите ѝ облети в сълзи деца.

Госпожа Мишико беше изразила желание да се върне в двореца на брат си в Йедо на Арон-гирен и негов дълг беше да придружи каретата ѝ и колата за багаж, която, между другото, караше и ковчега с обезобразеното тяло на починалия ѝ съпруг.

Рано или късно Тоширо трябваше лично да докладва на шогуна за успешния край на поставената му задача. „Мексиканецът“ беше избягал с другите пленници; генералният консул беше загинал по наредения начин. Но той не беше сигурен как да обясни случилото се след намесата на мютоката в боя. Беше заминал веднага след като Накане То-Шиба беше паднал на земята, така че не беше видял лично онова, което някои офицери на Мин-Орота твърдяха, че се е случило.

Ако беше вярно, че Клиъруотър е използвала демонични сили, с каквито се славеха магьосниците, това го поставяше в доста деликатно положение. Много по-добре бе да твърди, че земетресението е случайно — а историите за магия са измислица.

По по-дългия, но значително по-бърз морски път шогунът се завърна в Арон-гирен преди пристигането на пратеника с овдовялата госпожа Мишико. След като тя беше приета частно от шогуна и получи братските му съболезнования, пратеникът беше повикан да докладва за случилото се в Херън Пул.

Тоширо влезе в кабинета на шогуна и се изненада, като видя, че той не е самичък. Йеясу беше с него, очевидно поканен да присъства на срещата. Пратеникът отдаде почит на двамата мъже и внимателно седна, когато му беше разрешено да го направи. За първи път шамбеланът присъстваше на доклад за изпълнение на задача и това беше смущаващо — старецът приличаше на дебнещ паяк. Какво ли предвещаваше това за колегията на пратениците — край на техния привилегирован достъп до шогуна? Беше ли успял Йеясу накрая да надхитри Йоритомо в тяхната добре прикрита борба за контрол на вътрешния двор?

Йоритомо и Йеясу слушаха мълчаливо грижливо редактираната версия на Тоширо за катастрофалния резултат на полетите. Тъй като той не беше сигурен докъде шогунът е споделил с Йеясу тайните си планове, пратеникът не спомена нищо за ролята си в бягството на Брикман и неговите приятели и гибелта на генералния консул. Нито и че Йоритомо беше заповядал и двете.

Когато свърши, старият шамбелан каза:

— Твоята тактичност е много похвална. Но нека те успокоя. Аз знам всичко за централната ти роля в тази работа и по-специално преговорите от името на двора с така наречения „мексиканец“. *Истинският* Брикман, за разлика от онзи, който по все още неизяснени причини е приел неговата самоличност. Има и друг аспект, който ни очарова. Негово величество и аз бихме искали да знаем какво мислиш за ролята на жената, която... — Йеясу подбра внимателно думите си — беше обект на фаталното обаяние на генералния консул.

Тоширо внезапно почувства, че стои на плаващ пясък, но и преди се беше измъквал от затруднения. Този път обаче нямаше готов отговор.

— Не ви разбирам, господарю.

— Може би аз мога да го обясня. — Йоритомо прелисти документите, които лежаха пред него, и взе три листа. — Това са описания на свидетели на бедствието в Херън Пул... някои от които включват инцидентите, случили се, след като ти си отвел войниците от гарнизона Мара-бара.

Тоширо се поклони.

— Аз вече обясних причините, поради които постъпих така.

— Да... и това решение е умно. Аз съм, между впрочем, изключително доволен от начина, по който си се справил с тази задача. Той се оказа много по-добър, отколкото някой от нас би могъл да се надява.

Йеясу кимна.

— Съгласен съм. Напълно удовлетворителен.

Йоритомо прочете внимателно най-горния лист, след това го остави върху другите в скута си.

— Онова, което ме озадачава, са описанията... всичките потвърдени от независими очевидци... за действията на жената дълго куче. Прав ли съм да предполагам, че това е същата личност, която е живяла в къщата на езерото?

— Не мога да твърдя това с абсолютна сигурност, господарю. Но ми беше дадено да разбера, че жената, която имате предвид, е носила бяла маска.

— На куртизанка.

— Не съм виждал лично, но може би е така.

— Отбягваш въпроса ми — каза Йоритомо. — Блудницата на моя зет е носила бяла маска, когато си я срещнал на връщане от Кари-варан. Тя е била част от групата за бягство и ти си уредил прехвърлянето ѝ в Херън Пул. Мисля, че можем спокойно да приемем, че тя е извършила действията, описани от очевидците, нали?

Шогунът прехвърли листата в скута си и зачете различни редове:

— ... разцепи земята с вик... направи така, че от небето да ваят камъни... отблъсна стрелите със стена от светлина... уби самураи, като насочи пръстите си към тях... принуди господаря Яма-Шита да се убие като се намушка няколко пъти... като го запази жив и на крака, докато го правеше.

Той събра листата и ги подаде на Йеясу.

— Дори само *половината* от това да е вярно е ясно, че Яма-Шита е бил изправен пред човек, надарен с изключителна сила. Имаш ли някакво обяснение на случилото се?

— Не, господарю. Хората, с които говорих след това, я нарекоха магьосница. Казаха, че се била обърнала към тъмните сили на земната магия. Но както знаете, в днешно време на такива идеи не се вярва.

— Така е — отговори Йоритомо. — Но ако това не е било магия... как е направено?

— Не мога да кажа, господарю.

Йоритомо го погледна замислено, след това се обърна към Йеясу.

— Не ни ли забавлява Яма-Шита преди няколко години с истории за тревните маймуни и така наречените им магически сили?

— Да — каза Йеясу. — Но той също не вярваше в тях.

Йоритомо се засмя сухо.

— Голяма грешка. — Той отново насочи вниманието си към Тоширо. — Беше естествено той да подценява техните способности, но сега е ясно, че е знаел за тях значително по-малко от онова, което трябва да знае човек на неговия пост и с неговия опит. Например шамбеланът неотдавна откри, че не всички мюти са с деформирани крайници, с пъстра кожа и с израстъци на главите. Някои от тях са почти с гладка кожа... като трекерите. Мислех, че двамата, които „мексиканецът“ беше изпратен да отвлече, са дълги кучета, но не съм бил прав. Те са мюти.

Шогунът вдигна ръце.

— Какво странно съчетание на нещата! От една страна, имаме този „мексиканец“, който претендира, че е дълго куче... но идва тук дегизиран като тревна маймуна... от друга — две тревни маймуни, които претендират, че са дълги кучета.

Тоширо не каза нищо. Беше много нещастен.

— Знаеше ли ти за тази измама? — попита Йеясу; паякът бавно плетеше копринената си мрежа.

Пратеникът се поклони.

— Да, господарю. Накрая открих кой какъв е, но не казах нищо, защото...

— Мислил си, че това може да ме смути — подсказа Йоритомо.

— Не, господарю... защото това не променяше общата ситуация. Господарят Яма-Шита беше участник в конспирацията заедно с господаря Мин-Орота да уловят тъмната светлина и заплахата от нападение от Федерацията, ако тези роби не бъдат върнати, все още висеше над нас.

— А моят скъп зет е лягал с тревна маймуна. Но ти си искал да пощадиш чувствата ми и честта на сестра ми, като не си ми казвал истината...

— Наистина имах предвид това, господарю.

— Благодаря ти. И това несъмнено е една от причините, поради която госпожа Мишико те уважава толкова много.

Тоширо отново не каза нищо.

Йоритомо се обърна към шамбелана.

— Имам да обсъдя с този пратеник, който ни оказва такава ценна услуга, нещо лично. Ако няма други въпроси, които искаш да поставиш...

Тоширо коленичи и опря чело в пода, когато шамбеланът се сбогува официално с шогуна и мълчаливо напусна кабинета. Единственият шум беше от затварянето на плъзгащата се врата.

Останаха само петте безизразни лица на телохранителите. Неспособни да говорят или да разбират и дума бейсик, те бяха като част от мебелировката. С други думи — двамата с шогуна бяха самички.

Йоритомо направи знак на пратеника пак да седне.

Тоширо постави длани върху коленете си и изправи гръб. Денят можеше да завърши или добре, или зле. Той щеше да посрещне онова, което го очакваше, по същия спокоен начин.

Шогунът го изгледа продължително и замислено. В последвалата въздишка се долови нотка на съжаление.

— Разбирам защо си действал така. Ако бях на твое място... вероятно бих постъпил по същия начин. Но залогът е голям. Ти знаеш какви бяха моите цели, когато се отървах от боклука, който служеше тайно на Йеясу, и създадох нова група — с директен достъп до мен. Но ще ти кажа следното. Връзката, която съществува между шогуна и неговите пратеници, се основава на *абсолютна вяра*. Вие сте моите очи и уши. Но всеки прави грешки. Очите ни понякога не виждат така ясно, както трябва, но когато истинската природа на един обект стане очевидна, окото моментално коригира погрешната информация, която е изпратило в ума. По добре известни ти причини ти не направи това.

Тоширо наведе глава. Протестът беше безполезен.

— Сигурен съм, че можеш да оцениш трудното положение, в което ме постави това. Ако не мога да се уповавам на информацията, която очите и ушите изпращат на мозъка ми, аз не мога повече да се чувствам сигурен. Светът изведнъж става опасно място... пълно със странни звуци и промъкващи се сенки.

— Господарю, няма човек в тази страна, от когото да се страхувате. Моята лоялност и преданост на вашата личност и вашия дом остават непроменени. Аз следователно не мога да направя друго, освен да призная, че съм скрил истината от вас. Чрез моето невежество за методите на Плейнфолк аз допуснах да бъда излъган. А като не казах нищо, задълбочих първоначалната си грешка. В този смисъл аз съм двойно виновен. Станах жертва на фалшива гордост. — Тоширо се поколеба за момент, после добави: — Не исках да изглеждам глупав в очите ви.

— На един глупак може да се прости, но не и на човек, който не оправдава оказаното му доверие.

В този момент Тоширо разбра, че с него е свършено.

— Господарю, направих всичко по силите си, за да осигуря постигането на целите ви.

— Всичко и повече — отвърна Йоритомо. — Но скри от мен важна информация. Погледни на това от моя гледна точка. Отсега нататък никога не мога да съм сигурен, нали?

Тоширо гледаше в пода.

— От друга страна, има *някой*... чиято дума съм готов да приема напълно... който ти вярва абсолютно. Дори с цената на живота си.

Тоширо вдигна очи и погледна Йоритомо в очите.

— Моята сестра, госпожа Мишико... чийто неприятен мъж ти услужливо премахна. Всъщност мисля, че тази идея беше твоя.

Пратеникът гледаше шогуна спокойно. Поклоните нямаше да променят положението.

— Бях изненадан да науча, че няколко от хората на Йеясу са работили по този случай. И, изглежда, са пресекли пътя ти повече от веднъж...

Тоширо чакаше да получи следващия удар.

— Не знам доколко това е истина, но той твърди, че сестра ми е била твой главен информатор по отношение действията на съпруга си извън дома. В частност за неговите връзки с жената дълго куче. Или тревната маймуна, както изглежда.

Когато не последва никакъв отговор, Йоритомо продължи:

— Тя ми каза, че иска да се омъжи за теб. — Той повдигна вежди — може би с надежда да предизвика отговор.

Тоширо отново не каза нищо.

— Знам точно какво си мислиш и съм съгласен — каза Йоритомо. — Много прибързано от нейна страна. Но ти знаеш какви са жените. Моля... не ме разбирай погрешно. Ти произхождаш от добър род. Не е необходимо да изброявам качествата ти. От момента, в който ти се присъедини към групата на пратениците, те смятам за член на нашето семейство. И сега моята сестра иска да направи това официално.

— Го-господарю — изпелтечи Тоширо. — Аз... аз никога не съм се надявал, че...

Йоритомо му махна да замълчи.

— Скъпи ми приятелю, не мога да се сетя за никой друг, когото бих предпочел да имам за зет. Наистина е така. Аз мога да си затворя очите за това объркване с мютите. Но поради твоята гордост ти си извършил още по-голяма глупост. — Шогунът отвори един малък лакиран шкаф зад себе си, извади грижливо сгънат лист хартия и го хвърли на рогозката между тях.

— Ако не беше изпратил това писмо...

Тоширо го позна от начина, по който беше сгънато, и по водния знак на хартията. Беше писмото, написано до командира на южната област на владението на Се-Ико, с което той го информираше за местонахождението на лагера на ронините и как може да влезе. Писмото, за което беше платил на един дребен търговец, та да го пусне вместо него в Ари-дина.

Гърлото му се сви и той прошепна прегракнало:

— Аз убих също Нобуро Нака-Джима и двамата му другари.

— Йеясу ми каза. — Йоритомо поклати уморено глава. — Защо? Какво на земята накара теб от всички хора да направиш такова нещо?

Тоширо въздъхна.

— Един сериозен недостатък в характера ми. Не мога да понасям да греша. — Той наведе глава. Имаше и други причини, но сега не беше необходимо да ги засяга.

— Ти, естествено, разбираш, че това е особено скандално престъпление... заради което трябва да бъдеш одран, след това изтърбушен и накрая сварен жив, нали?

— Да, господарю.

— Но ти направи нещо още по-лошо. Ти ме вкара насила в ръцете на корумпирани, безнравствени хора. А *това* е непростимо. Но

поради чувствата, които някога имах към теб, и заради сестра ми ще ти спестя унизителната смърт, която заслужаваш. Надявам се да не покажеш никаква слабост утре сутринта.

Тоширо падна напред да целуне рогозката в знак на унизителна благодарност. Устните му докоснаха фаталното писмо.

Когато се изправи, Йоритомо попита:

— Кой ще присъства?

— Капитан Камакура.

— А, да... капитанът с петте красиви дъщери...

ГЛАВА 18

Тоширо каза на капитан Камакура за работата, която трябваше да свърши малко след изгрев-слънце, после се оттегли в квартирата си в двореца и спа спокойно няколко часа преди един слуга да го събуди. След ритуалното почистване на тялото си той се помоли пред малкия параклис в стаята, после написа кратко, но изразително писмо на госпожа Мишико. Даде писмото на слугата, даде му и пари — гаранция за дискретно предаване, облече една пелерина и отиде в каменната градина.

Като знак на личните си чувства шогунът му беше разрешил да извърши сепуку на верандата. Увит в пелерината си, Тоширо прекара два мълчаливи часа в тъмната, обвита в мъгла градина. Отначало не виждаше почти нищо, но после нощта отстъпи пред дрезгавината, мъглата започна да се разсейва и всичко се виждаше съвсем ясно.

В смъртта той щеше отново да потъне в тъмнина; тъмнина подълбока от всяка, която беше виждал. Ако умреше лошо, щеше да бъде захвърлен в пъкъла завинаги; ако умреше добре, душата му щеше да се извиси към светлината, която струи от лицето на Амерацу-Омиками.

Когато слънцето изгря, капитан Камакура се появи, следван от четирима прислужници с нещата, които Тоширо щеше да поиска. Той се изправи и застана настрана, докато слугите постлаха сламени рогозки с изискваната големина, по края с бяла коприна. После сложиха голяма бяла възглавница, на която пратеникът щеше да коленичи. Пред нея беше поставен лакиран поднос с къс, остър като бръснач кинжал.

След като всичко беше подредено, Тоширо подаде пелерината си на един от прислужниците и четиримата се оттеглиха. Пратеникът прегърна капитан Камакура и му благодари за готовността да е негов *каишаку-нин*, коленичи на бялата възглавница и пое бавно няколко пъти дъх — съсредоточаваше се върху финалния акт, който трябваше да извърши, без да прояви и най-малко колебание или страх. За

истинския самурай смъртта беше „лека като перо“ и той всяка сутрин се събуждаше готов да я посрещне.

Капитан Камакура коленичи на определеното място зад пратеника, на три и половина крачки вляво от него, и стисна в две ръце дълъг меч. От двете страни на градината наблюдаваха шогунът и членовете на вътрешния двор. Тоширо видя между тях и сивото кокалесто лице на Йеясу.

Шамбеланът имаше всички основания да е доволен. Беше разколебал вярата на шогуна в неговия пратеник и беше показал, че силата му да влияе върху събитията остава ненамалена. Нямахше да мине много време преди неговата собствена власт отново да заеме място между шогуна и неговите пратеници. Те бяха интелигентни, с добри намерения млади хора като господаря си, но не познаваха живота. Неговият племенник Йоритомо се нуждаеше от по-нататъшно ръководство, преди да бъде оставен да отведе Ни-Исан в следващото столетие. Той, Йеясу, щеше да му осигури това ръководство в малкото оставащи му години.

Предстояха трудни времена. Йоритомо имаше всички необходими качества да преодолее тези трудности, но трябваше да се научи на известна гъвкавост. В древния свят това се бе наричало „двоен стандарт“; душевна гъвкавост, която позволява на човек да се огъва с ветровете на промяната, без да бъде изкоренен.

Тоширо взе ножа, погледна го за момент, сякаш се възхищаваше на смъртоносното му изящество, след това стисна здраво с две ръце дръжката и заби цялото острие в лявата страна на корема си. Задъха се, пое дълбоко дъх, без да изпуска дръжката, и с бавно, внимателно движение срязва корема до дясната страна. Капчици пот се събраха на челото му, но с изключение на очите, които гледаха със страхотна напрегнатост каменния пейзаж пред него, лицето му не показваше никакъв признак на ужасната болка, която си причиняваше. В края на страничното рязане той обърна острието на ножа в тялото си и рязко го вдигна нагоре. *Джумонджу*; последният страхотен разрез.

Пратеникът беше отишъл много по-далеч в акта на самоосакатяване, отколкото се смяташе за необходимо, но той беше инструктирал Камакура да не действа, преди да извади ножа от тялото си. Краят на съвършения акт на сепуку. Но ръката му беше станала хлъзгава от кръв и той вече нямаше сили да движи ножа.

Камакура скочи. Като *каишаку-нин*, неговата задача беше да спести на самоубиеца ненужната агония. Той беше упълномощен да се намеси в предварително уточнен момент — който можеше да е дори преди акта на посягане за ножа — или при най-малкия признак на нерешителност. Когато пратеникът се наведе напред в последното усилие да измъкне ножа, Камакура вдигна меча високо във въздуха и с бърз удар отсече главата на младия мъж.

Беше добра смърт, но тя даде на Камакура малко основание за задоволство. Като учител на Тоширо по владене на меча той беше прекарал безброй часове да тренира и съветва младия мъж, а сега съдбата го беше принудила да обезглави най-обещаващия си ученик.

Същият удар беше нанесен върху лелеяните мечти на жена му да направи пратеника свой зет. Колко се беше трудила тя за това през годините! И сега плановете ѝ се провалиха. На Камакура не му се щеше да ѝ съобщи новината. Тя щеше да разбере защо е бил принуден да изпълни тази тъжна задача, но никога нямаше да му прости. Нито пък дъщерите му. Той погледна кървавата глава на земята. Очите ѝ бяха полузатворени. Очите, които го бяха гледали така внимателно през годините, когато той беше разкривал на младежа неповторимото си майсторство с меча. Колко жалко! Камакура изчисти меча си и го прибра в ножницата, след това се обърна. На очите му се появиха горчиви сълзи, но той не позволи да потекат по бузите му. Там скоро щеше да има достатъчно сълзи. Плач щеше да изпълва къщата му месеци наред.

Мъжът с приличащото на череп лице беше спазил обещанието си. Близко до източния бряг на Хъдсън имаше поле — точно на мястото на бялото квадратче на картата. Когато кацнаха, ги посрещна един агент джап, който се представи на Кадилак. Стив кацна последен, стиснал зъби от мъчителната болка в раненото бедро.

По време на полета Келсо беше видял края с перото на стрелата да стърчи през кабината и от сигналите на Стив се беше сетил. Когато машината се хлъзна и спря, той вече чакаше с трион да отреже стрелата.

Другите му помогнаха да извадят Стив от кабината, после Клиъруотър и Кадилак измъкнаха върха на стрелата. Раната не беше

дълбока и не беше засегнала никакви сухожилия или артерии, но болеше. Агентът джап каза на Стив, че ще му сложи лекарство и ще го превърже.

Стив се изправи и установи, че ако не отпускат тежестта си върху десния крак, може да куцука без чужда помощ.

Щом свалиха багажа си, джапът им каза да натрупат бали слама и клони около машините и да ги запалят.

Докато другите мъкнеха бали и клони, Стив стисна зъби, извади радиоконтролираните детонатори от самолетите и прибра всичко в торбата с оръжие.

После стояха и гледаха как джапът пали трите самолета. Беше потискащо да гледат как седмици тежък труд изчезват в огъня. Когато всичко догоря, джапът запрегна една волска кола. Започваше следващият етап от пътуването.

Вместо да пресекат реката и веднага да се качат на кораба, трябваше да прекарат следващите две нощи в една къща край Хъдсън. Източният бряг, на който бяха, принадлежеше на семейството на шогуната То-Йота. Западният бряг и земята зад него по целия път до наричаните от Келсо Големи езера, принадлежах на Яма-Шита. Корабите на двете фамилии правеха редовни курсове по реката от Нио-йоко докъдето можеха да се движат на север, но каналната система, която свързваше Хъдсън с езерото Ери, беше запазена за съдове, собственост на фамилия Яма-Шита.

Джапът, който говореше бейсик сравнително добре, каза на Стив, че корабът на Сайд-Уиндър щял да закъснее поради някаква повреда, най-вероятно с два дни.

Закъснението се оказа добре дошло за маскировка. То осигури време на Клиъруотър да направи четири първокласни рисунки и на Кадилак да свикне с женски дрехи. След като му сложиха перуката и гребен и го напудриха с бяла, миришеща на сладко пудра, той беше почти готов. А когато сложи бяла маска и ръкавици, съвсем заприлича на жена. И благодарение на необичайното владение на езика и нравите на майсторите на желязо той скоро възприе необходимото *високомерие*.

Тъй като джапът не беше присъствал на преобличането, Стив реши да провери маскировката. След като подготви Кадилак в друга стая, той заговори джапа при едно завръщане от честите му излизания. След минута от съседната стая се чу пронизителен глас на японски —

някаква непозната жена искаше нещо. Джапът бързо отвори вратата; беше толкова изненадан от надменното държане на маскираната фигура и безупречната дикция, че се поклони и започна да се извинява преди да разбере шегата.

За щастие той имаше чувство за хумор. И което беше още по-добре, това означаваше, че те имат шанс.

Стив вече имаше мютска идентичност, но тя беше сменена с нова. На Джоди, Келсо и Клиъруотър дадоха износени дрехи, плочки на роби и „жълти карти“; за „Йоко Ми-Шима“ бяха осигурени документи за пътуване и пари. Документите и печатите за таксите за преминаване показваха, че са купени от куртизанката във Фири, където редовно имаше малки търгове, както и един голям в края на пролетта, след завръщането на корабите с колела.

Стив беше актив за еднократна употреба; разменна стока, която беше по-сигурна от носене на пари в брой или банкноти, които можеха да бъдат откраднати от крадци или разбойници, често нападащи непредпазливите пътници. Наистина някои предприемчиви търговци, които грижливо бяха проучили сезонните и регионални промени на трудовия пазар, бяха натрупали значителни богатства от купуване на роби и изпращането им там, където можеше да се постигне бърза печалба. Защо да се хранят роби през зимата в Ма-ина и Ново-скоша, когато земята не може да се обработва, след като можеха да работят ползотворно в по-топлия климат на Фя-джина и Каро-рина?

Когато се качиха на кораба, Сайд-Уиндър пое грижата за Стив и другите „мюти“ и ги отведе в трюма на носа, запазен за транспорт на роби. За Кадилак имаше каюта, запазена на името на Йоко Ми-Шима, и той не се срещна с другите чак докато не слязоха в Бу-фаро.

Сайд-Уиндър не се отнасяше с тях по-различно, отколкото с другите роби на борда, и поради израстъците на челото му Джоди и Келсо го взеха за истински мют. Клиъруотър, изглежда, споделяше също тяхното мнение, но Стив не беше сигурен какво всъщност мисли тя. Може би Плейнфолк имаха други, по-фини начини да разпознават себеподобните си.

С нейна помощ Стив беше измислил мютски имена и кратки истории за прикритие за Джоди и Келсо в случай, че някой от

пътуващите с тях поиска да знае откъде идват. Той самият сега беше Кадилак. И защо не? Това беше справедлива размяна и най-доброто от всичко беше, че не изискваше да се измисля нищо. Малки групи мюти се качваха и слизаха, но те бяха единствените, които пътуваха по целия път до Бу-фаро. В трюма имаше много малко разговори дори когато беше претъпкан, но пък повечето мюти ставаха мрачни и затворени, когато ги превозваха по вода, така че мълчаливостта им не изглеждаше подозрителна.

Стив поддържаше ежедневен контакт с едрия „мексиканец“, но не каза на другите каква е истинската им връзка, нито каза на Сайд-Уиндър какво е научил за връзките на АМЕКСИКО с анонимната тайна организация, за която работеше мъжът с приличащото на череп лице, нито че го е разкрил като един от посредниците.

За малкото време от присъединяването си към АМЕКСИКО Стив беше научил, че оперативните работници не се запознават с подробностите на задачите на колегите си. Никой не задаваше въпроси и не отговаряше на въпроси без разрешение от Центъра за контрол на операциите в Рио Лобо. Сайд-Уиндър дори не запита как той и неговите приятели са стигнали до Ари-бани. Колкото се отнася до него, това не беше работа на Стив, както той му беше казал ясно, когато Стив се беше опитал да говори за бягството от Херън Пул. Неговата работа беше да осигури безопасното им пристигане в Бу-фаро — и оттам до равнините. Извън това не искаше да знае нищо.

Без възможност да види друго през решетката на трюма, освен небе, Стив прекара по-голямата част от пътуването седнал до Клиъруотър. Джоди и Келсо си бяха намерили някаква ниша между балите на няколко метра встрани. Това сигурно бе странно изживяване за тях. И двамата преди това открито презираха мютите. Сега обаче бяха с оцветена кожа — знака на смъртните си врагове, и поне за момента животът им зависеше от това колко успешно могат да играят тази роля.

От погледите им, докато им боядисваха кожата, беше ясно, че разбират иронията на ситуацията. Тя ги беше принудила да преразгледат собствените си вярвания и предразсъдъци. Нещо наистина трудно, след като цял живот са ти го набивали в главата — както Стив беше открил за себе си.

Съществуването на мюти с чиста кожа беше първата им голяма изненада. Фактът, че някой с уменията на Кадилак е всъщност мют, беше още по-смуцаващ — а Клиъруотър съвсем ги беше сащисала. Силата, която беше отключила срещу майсторите на желязо, ги беше стреснала и беше довела до неловко мълчание между тях.

Стив разбираше този проблем. Той се беше почувствал по същия начин, когато за първи път беше станал свидетел на нейните сили. На Джоди и Келсо им беше трудно да свържат отмъстителната почти свръхчовешка фигура, държала майсторите на желязо като вързани, докато те трескаво носеха ракетите, с младото стройно синеоко момиче, сложило глава на рамото на Стив.

Но те не я познаваха, както я познаваше той. Те не знаеха дълбочината на чувствата, които тя можеше да предизвика, нито топлотата на нейния отклик. Те виждаха в нея само една машина за смърт, която за момента беше изключена.

Те не знаеха, че тя е просто канал, по който Талисмана влиза в света.

Клиъруотър беше изцедена физически и емоционално от жестокия характер на силите, които се бяха излели чрез нея. Принудителното закъснение преди качването на кораба ѝ беше дало възможност да си почине, но тя остана тиха и унила.

Стив сложи ръка на рамото ѝ и я притегли до себе си.

— Доволна ли си, че се връщаш у дома?

Тя притисна чело до бузата му.

— Щастлива съм, че съм с теб.

— Това не е истински отговор. Какво чувстваш към племенните си сестри и братя? И към Мистър Сноу?

— Не съм ги забравила. Но е трудно да мисля отвъд този момент. Когато сме заедно, думите свършват с теб и мен.

— Да — промърмори Стив. — И аз се чувствам така.

„Но не сега. Времето за вземане на решение идва...“

— Кога ще завърши това пътуване?

— Единственото, което мога да ти кажа, е, че ще пътуваме около ден и половина до Бу-фаро. След това вече ще сме на територията на Плейнфолк — и ни чака дълго ходене. — При тази перспектива той разтри раната на бедрото си.

„Браво, Стив. Намери най-подходящия момент.“

Клиъруотър се поизправи, така че да може да вижда лицето му.

— Човекът, който ни срещна като кацнахме, и другите, които ни докараха до кораба. Какво знаеш за тях? Кой са те?

— Приятели — отговори Стив.

— Как е възможно? Те са майстори на желязо.

— Вярно.

— И мютът, който ни охранява, но не е от Плейнфолк. И той ли е приятел?

Стив хвана ръцете ѝ и ги стисна.

— Слушай! Няма значение *кой е той*. — Той понижи глас. — Обещах на Мистър Сноу, че ще те върна жива и здрава. За да стигна дотук, лъгах, мамих, убивах... и съм готов да го направя пак.

— И аз убивах заради теб — прошепна тя. — Много пъти. Защо не ми кажеш...

— Не ме питай каква е истината! Аз вече не знам какво означава тази дума! Тя е мираж над нажежен от слънцето пясък! Единственото нещо, което е *истинско* за мен, е силата, чувството... или каквото е там, което ни свързва. Може би се нарича „любов“ или може би има друга дума за него, която ти и аз не знаем. Онова, което *наистина* зная, е, че то никога няма да се промени.

Клиъруотър го изгледа изпитателно и после с една изпълнена с копнеж въздишка, която, изглежда, означаваше, че тя знае нещо, което той не знае, каза:

— Това е вярно, облачни воине. Силата на любовта не може да бъде разрушена. Но може би *светът* ще ни промени...

Беше истинско щастие, че избраха да пътуват дегизирани като мюти, а не като пленени трекери. При честите товарни и пътнически спирки Сайд Уиндър видя на кейовете войници и ги чу да питат капитана дали превозва дълги кучета. На няколко пъти на кораба се качваха пристанищни власти и войници, които преглеждаха митническата декларация за стоката и списъка на пътниците, след това проверяваха трюма, като осветяваха тъмните ъгли, където можеше да има скрити пътници. Влязоха дори в каютата на Кадилак. Никой не го беше предупредил, че това може да се случи, но мютът не изгуби присъствие на духа. Той беше започнал да се радва на почтителното отношение към „Йоко Ми-Шима“ и играеше ролята идеално — чак до веене с ветрило. Учтивите въпроси на офицера получиха също толкова

учтив и дори изискани отговори. Никой не подозираше, че лицето зад маската не е това, за което се представя, и дори не му поискаха документите за преглед.

Първият човек за свръзка им беше казал, че ги посрещат на пристанището — и отново организацията на мъжа с приличащото на череп лице уреди всичко. На борда беше изпратена носилка за „Йоко Ми-Шима“, а двама корейски чиновници преведоха „мютите“ през всички бюрократични процедури и ги изведоха от пристанището.

Стив и другите нямаха представа кой какъв е и какво казва, докато не останаха насаме с Кадилак. Тогава стана ясно, че чиновниците били наети от един богат търговец на роби — човек, чието име Сайд-Уиндър беше казал на Стив по време на случайната им среща на пристанището в Ари-бани. Това беше още едно доказателство за връзките на „мексиканеца“ с джапите. Докъде се простираше това споразумение между Федерацията и майсторите на желязо?

Под свистенето на пръчката на чиновника окованите Стив, Джоди, Келсо и Клиъруотър следваха носилката по оживените улици към внушителното жилище на търговеца на роби. Само Кадилак беше поканен да влезе през предната врата; тях ги отведоха в една барака отзад и ги заключиха.

Имаше още бараки, в които имаше други мюти. На пода от дървени летви имаше тънък пласт мръсна слама. Имаше ведро с вода за пиене или миене — при условие, че някой имаше желание да се мие — и друго ведро за ходене по нужда. Голяма крачка назад от луксозните жилищни помещения, които Стив беше открил в Сантана Дийп.

От разменените вулгарни бележки, които Кадилак беше дочул, докато го носеха от пристанището, му стана ясно, че неговите услуги — или по-скоро услугите на маскираната дама — са за търговеца на роби. Сред смях и шеги един словоохотлив език разкри, че въпросният господин не жалел средства за интимни запознанства с дами от висшето общество.

За радост на Кадилак през нощта новият му собственик не направи никакъв опит да получи равностойността на парите, които беше платил. Следващата сутрин, когато се поздравяваше за късмета, че е бил удобно настанен, докато задниците на другите бяха мръзнали в бараката, охолният му парфюмиран живот изведнъж свърши. Един от

корейските чиновници, които бяха посрещнали „Йоко Ми-Шима“ на пристанището, влезе в спалнята, нареди на мюта да вземе торбата си, после отвори една тайна врата и по някакво тясно стълбище вкара Кадилак в мазе, осветено от няколко фенера. Долу го чакаше Клиъруотър. Чиновникът каза на Кадилак да свали маската, перуката и дрехите си, взе ги и се качи горе. Клиъруотър коленичи.

Кадилак послушно коленичи до нея и извади комплект бои за тяло.

— Достатъчни ли ще са?

— Да.

Тя нарисува с пръсти познатите линии върху гърба му и запълни кожата между тях с различни бои. Бяха правили това един на друг, откакто тя беше избрана от съвета на старейшините на племето за негова спътница. Връщането към нашареното тяло беше последната стъпка в осъзнаването, че съдбата му е свързана с Плейнфолк. Докато работеше с водоустойчивото багрило върху кожата на Кадилак, Клиъруотър тихичко си пееше една от огнените песни на М'Кол, която и двамата знаеха много добре.

— Тъжен ли си?

— Не. Това, което става, е по волята на Талисмана. — Кадилак въздъхна. — Но сегашното ни положение ме тревожи.

— Страхуваш се, че може да се случи нещо, което да попречи на бягството ни?

Кадилак вдигна рамене.

— Ако е начертано да избягаме, ще успеем. Тревожи ме, че Брикман вече не е сам. Защо тези майстори на желязо му помагат? Той не ми казва нищо за тях. С теб говори ли?

Странно. Докато боята покриваше все по-голяма част от тялото му, той говореше все по-малко и по-малко с гласа на облачния воин.

— Той каза, че трябва да му вярваме.

Кадилак отново се засмя горчиво.

— Какво друго може да каже?

— Ти четеш ума му.

— Да. Но не мислите му. Ти си по-близо до него, отколкото аз ще бъда някога. Ти можеш да четеш сърцето му и да виждаш душата му.

— Понякога...

— И какво виждаш?

Клиъруотър го заобиколи на колене и започна да оцветява лицето му.

— Любов. Смърт. Предателство. Ново начало...

— Ще бъдеш ли отнета от мен?

Тя начерта една тънка линия на бузата и на врата му.

— Не знам. Ти четеш камъните. Но каквото и да се случи, част от мен ще е винаги с теб.

— Но ти няма да бъдеш.

Клиъруотър хвана брадичката му.

— Ако ти трябва да бъдеш меч на Талисмана, силата ти не трябва да дойде от мен, а от самия теб. — Тя притисна пръст към сърцето му. „По-лесно е да се каже, отколкото да се направи — помисли Кадилак. — О, мила Майко! Защо животът е толкова труден и пълен с болка?“

Облечен като мют, Кадилак беше вкаран при другите в бараката. Това беше първото му сблъскване с живота в Ни-Исан като тревна маймуна. Вонеше на изпражнения, малкото храна беше безвкусна. И най-лошо от всичко — нямаше саке.

По-късно дойде Сайд-Уиндър и Стив говори с него през една пролука между летвите.

— Как те пуснаха от кораба?

— Пак авария. Всички слязоха на брега, с изключение на техниците.

— Дойде да се сбогуваме ли?

— Не. Идвам с вас. — Твърдо стиснатите устни на „мексиканеца“ се разтеглиха в щастлива усмивка. — Какво ще кажеш?

Стив също се усмихна.

— Няма ли да ти липсват израстъците?

— Не си прави глупави шеги. Не мога да издържам повече.

— Вярвам ти. Слушай. Тъй като си тук и тъй като ще пътуваш с нас, има нещо, което умирах да те попитам.

— Какво?

— Забелязах, че имаш много приятели с дръпнати очи. Би ли ми казал как го правиш?

Слънчевата усмивка на Сайд-Уиндър се превърна в лукаво хилене.

— Не мога, амиго. Питай Майка, когато се върнеш в Рио Лобо.

— Мислиш ли, че ще ми каже? — Идеята Карлстром да разкрие тайната изглеждала абсурдна.

— Не знам...

— Но ще ми кажеш поне как ще се измъкнем оттук.

— Тръгваме довечера с малка рибарска платноходка, след това ни прехвърлят на две надувни моторни лодки и пресичаме на място, наречено Лонг Пойнт на другата страна на езеро Ери.

— Там ли ще ни вземе Майка?

Сайд-Уиндър кимна и продължи:

— Призори пристигат два скайрайдъра. Ще вземат по един от нас на предната седалка и по двама в товарния отсек. Ако не ни свалят по пътя за дома, в полунощ ще сме живи и здрави под земята.

Стив се намръщи.

— Обещах на Джоди и Келсо, че ще се отнесем честно с тях. Те много ни помогнаха. — Той спря, очите му проучаха лицето на мексиканеца. — Не бих могъл да си свърша работата без тях.

— Те няма за какво да се тревожат — каза Сайд-Уиндър. — Федерацията се грижи за хората си. Но какво ще правиш с тревните маймуни?

— Може да имам проблем. След като видят скайрайдъри...

— Да. Е, там ще бъдеш ти, аз и двамата пилоти. Но няма причина да възникнат затруднения. Твоят приятел нали обича алкохола.

— Но жената не пие.

— Винаги има първи път, амиго. По дяволите, когато стигнем другата страна, ще трябва да го отпразнуваме, нали?

— Прав си.

— Значи ще получим малко пиене, може би и малко трева. После постъпваме във въздушните сили.

— Става.

Сайд-Уиндър сбърчи нос.

— Ей, ама тук наистина вони!

— Малко.

— Как ти е кракът?

Стив вдигна рамене.

— По-добре, отколкото без него.

— Окей. — Сайд-Уиндър намигна. — Довиждане засега.

Стив отиде при Джоди и Келсо. Клиъруотър и Кадилак седяха на сламата в другия край на бараката.

Келсо замислено гледаше към мястото, където беше стоял Сайд-Уиндър. После каза:

— У този човек има нещо, което ме безпокои.

— Не трябва. Той е един от нас — каза Стив и седна до него.

— Ясно де — изсумтя Келсо. — Федерален агент.

Джоди ги погледна, но не каза нищо.

— В тайно споразумение с динките...

Стив кимна.

— За мен също беше изненада. Но това просто доказва, че колкото и далеч да си, никога не можеш да избягаш от Първото семейство.

Келсо кимна тъжно.

— Знаят ли те колко рискувахме, като ти помагахме?

— Ще научат. Аз му казах какви бяха рисковете.

— И какво каза той?

— Че Федерацията винаги се грижи за хората си...

Келсо погледна Джоди и вдигна вежди.

Когато Сайд-Уиндър им даде спасителните жилетки, беше още тъмно. Качиха се в двете надувни лодки — Кадилак и Клиъруотър при него, Джоди и Келсо на втората лодка със Стив. Пуснаха извънбордовите мотори, захранвани от цилиндър с течен метан, и се понесоха на запад. Стив се обърна и видя квадратните платна на рибарската лодка на фона на небето, което вече беше започнало да посивява.

Целта им беше владена в морето като игла суша, дълга двадесет мили и насочена право на изток. Двете лодки имаха компаси, но Стив следеше малката синя лампа на кърмата на „мексиканеца“ на петдесетина метра напред. После подаде румпела на Джоди и седна в предната част на лодката до Келсо.

— Какво става с Джоди?

Келсо го погледна странно.

— Размислила е.

— Какво искаш да кажеш?

— Не иска да се връща.

— Така ли? И кога стана това?

— Мисля, че тази нощ. Всичките тези динки, после твоят приятел, Сайд-Уиндър... — Келсо вдигна рамене.

Стив се засмя и поклати глава.

— Тя да не мисли, че сме направили всичко самички? Откъде, по дяволите, мисли, че взехме експлозива и гранатите?

— Е, не е чак толкова тъпа. Тя знаеше в какво се забърква. Само че... цялата тази подкрепа неочаквано я накара да се замисли какво я очаква у дома. Нека не се заблуждаваме. Това е голяма работа... нали? И тя я плаши.

Стив въздъхна и каза:

— Поеми румпела.

Джоди дойде при него на носа. Погледнаха се в очите за момент, после тя загледа право пред себе си.

— Келсо ми каза, че няма да се върнеш.

Тя не отговори.

— Какво има... не ми ли вярваш?

Отново никакъв отговор.

— Хайде, Джоди. Бях откровен с теб. Бъди и ти откровена.

Секундите отминаваха. Накрая тя го погледна в очите. Дръзко.

— Дейв каза ли ти, че и той не иска да се върне?

Двамата се обърнаха към Келсо. Той разчете изражението на Стив и разпери извинително ръце. Стив посрещна новината с кимване и отмести поглед, както беше направила Джоди, над носа, в разпенената следа от лодката на Сайд-Уиндър. Зачуди се как ли „мексиканецът“ се разбира с Кадилак и Клиъруотър. И дали разбира, че те знаят, че не е истински мют. Замисли се и за Мистър Сноу. И как Мистър Сноу го беше научил да мисли... наистина да *мисли* за света и за собствената си роля в голямата схема на нещата.

Каква каша! Толкова много обещания на толкова много хора. По който и път да тръгне, някой щеше да бъде измамен. Пред очите му се появи Роз, сестра му. Той прогони всичко друго от ума си и се съсредоточи в усилие да установи контакт с нея. Въпреки бариерите,

които беше издигнал, гласът ѝ понякога си намираше път до него. Като на совалката в Гранд Централ, когато той беше под охрана, и после на съда, на който се решаваше животът му.

„Хайде, мозък! ОПИТАЙ! Ако не беше заради Роз, двамата с теб нямаше да сме в тази каша!“

Приятен хлад изпълни черепа му, когато двамата с Роз сляха умовете си. Стив се почувства безтегловен, безформен. Беше като сливане на духове. Неговият и нейният. Той беше едновременно и наблюдател, и участник. Никога контактът не беше бил толкова силен. Гласът ѝ шепнеше директно в мозъка му. Не беше изговорена нито една дума, но като слушаше, той разбра какво трябва да прави. Дълбоко, успокояващо спокойствие измести болката му.

Той се сепна — Джоди разтърсваше рамото му.

— Какво ти стана?

— Какво? О, нищо.

— Изплаши ме.

Стив направи гримаса.

— Просто обмислях нещата. Ще те изненадам ли, ако ти кажа, че и аз имам същото намерение?

Джоди го погледна недоверчиво.

— Подиграваш ли се с мен?

— Не. Говоря съвсем сериозно. Къде смятате да отидете?

— В Уайоминг — каза предпазливо тя. — Ние, хм... искаме да се върнем при Малоун.

— Това е чудесно. Аз също тръгвам натам.

Джоди се върна при Келсо и му предаде новината.

Той направи знак на Стив да се присъедини към тях и попита:

— Как ще го направим?

— Ние сме петима, а те ще са трима. Няма да е много трудно.

— Можеш ли да помолиш своята приятелка Клиъруотър да ни помогне?

Стив поклати глава.

— Мютската магия не може да се включва и изключва като кранче. Освен това е много рисковано. Видяхте какво се случи в Херън Пул. Самолетите едва не изскочиха от талигите. Не искаме да се изпокъсат всички жици в скайрайдърите, нали?

— Тогава какво си намислил?

Стив сложи ръка върху платнената торба с оръжията.

— И аз не знам защо не ги изхвърлих. Сигурно е съдба. Но тук има пет противогаза... — той бръкна под туниката си и извади една синя кутия, — взех и една газова граната.

Келсо я взе от ръката му. Джоди изпищя доволно, прегърна го през врата и го повали на дъното на лодката. Притисна буза до неговата, след това му залепи няколко целувки по устата.

— Джоди! Лицето ти е като буца лед!

— Твоето също. Няма значение. Ти наистина си голяма работа. Знаех си го.

— Дължа ти го... не помниш ли?

Лонг Пойнт се оказа негостоприемно парче земя — натрупани от вятъра пясъчни дюни, чиито върхове се държаха от парцаливи туфи дълга трева. Като следваха указанията на Сайд-Уиндър, те изтеглиха надуваемите лодки на брега. „Мексиканецът“ се ориентира и каза, че са на около четиристотин метра източно от мястото, където трябва да стигнат, и хвана една от дръжките за носене на лодката си. Джоди и Келсо се присъединиха да му помогнат. Стив, Кадилак и Клиъруотър вдигнаха другата лодка. Докато вървяха по брега зад другите, Стив им обясни какво ще направят. Те взеха по един противогаз от торбата, пъкнаха го под дрехите си и се постараха да изглеждат също така унили, както и преди.

Сайд-Уиндър намери онова, което търсеше: голямо херметически затворено помещение, чийто капак беше скрит под хитро наредена настилка от камъчета. Не беше временно убежище: беше транзитен пункт за хора, влизащи и излизащи от Ни-Исан.

След като свалиха моторите и резервоарите с гориво, те изпуснаха въздуха от лодките и прибраха всичко в скривалището. Сайд-Уиндър извади портативна радиостанция, примус, чайник, прясна вода, шест пластмасови чаши и пликчета джава — и бутилка саке, която даде на Кадилак. После наместиха капака, хвърлиха отгоре няколко камъка и тръгнаха към дюните.

Скоро стигнаха равна поляна, при това окосена. Сайд-Уиндър напомпа примуса, запали го и сложи водата да заври. След няколко

минути той и другите трима трекари си топлеха ръцете на чашите с гореща джава.

Сайд-Уиндър, който вече беше изоставил всякакви претенции да е мют, вдъхна аромата доволно.

— Ох, това се казва истинска напитка!

— Истина е — каза Келсо; мислеше си за всички неща, които щеше да отмъкне от склада на брега.

Сайд-Уиндър се обърна към Кадилак и Клиъруотър. Двамата мюти бяха приклекли до примуса. Клиъруотър си топлеше ръцете, Кадилак милваше отворената бутилка саке.

— Бива си го, нали? Точно както ти казвах...

Кадилак кимна и отпи голяма глътка.

— Дай и на приятелката ти да опита — подкани го Сайд-Уиндър.
— Хайде! — каза той на Клиъруотър. — Ще те затопли по-бързо от примуса!

Клиъруотър отпи предпазливо и се хвана за гърлото в пристъп на кашлица.

— Няма нищо, няма нищо! — каза Сайд-Уиндър. — Винаги е така първия път. Пийни си пак. От втората глътка ще се почувстваш много по-добре. — Тя пак вдигна шишето и отпи втора глътка. След това още една. — Ето, видя ли! Човек се научава.

Клиъруотър свали шишето, сложи ръка пред устата си и се закикоти. Олюля се към Кадилак и почти падна на земята.

— Ооп!

Сайд-Уиндър се пресегна и взе шишето.

— Внимавай! Не искам и капка да се разлее. — После предложи бутилката на другите, но те отказаха. — Никой ли не иска? — Той вдигна бутилката към Кадилак. — Значи ще има повече за вас и за мен! — Отпи малко и подаде бутилката на двамата мюти. — Хайде, кой иска?

Клиъруотър направи несполучлив опит да хване бутилката, но Кадилак я изпревари, вдигна я, отметна глава и започна да излива сакето в гърлото си.

— Ей, ей! По-леко! — извика „мексиканецът“. — Остави малко за синеоката и за мен!

Кадилак се наведе пиянски напред и остави Клиъруотър да измъкне шишето от ръцете му. Тя отпи и отново се задави.

— Кара земята да се движи.

— Не — каза Сайд-Уиндър. — Не е от сакето. Нали преплувахме езерото. От люшкането на лодката сега ти се струва, че земята се движи. Пийни още малко и ще се справиш.

След минути и двамата мюти бяха гипсирани.

Сайд-Уиндър изля последните няколко капки от сакето в гърлото си и се обърна към Стив.

— Видя ли? Казах ти, че няма да е проблем. Тези маймуни не носят. — После стана и включи радиостанцията. — Тук е Фарм-Бой, викам Скай-Бъкит. Как ме чувате? Край.

Чу се леко прашене и след това глас:

— Идеално, Фарм-Бой. Скай-Бъкит едно и две приемат. Край.

— Прието, Скай-Бъкит. Кажете на Майка, че носим целия товар.

— Прието, Фарм-Бой. Идваме...

Джоди ги видя първа и посочи над езерото. Стив и Келсо се обърнаха. Двете крилати точки скоро се превърнаха в пепелявосиви скайрайдъри. Сайд-Уиндър продължаваше да говори с пилотите.

Самолетите направиха кръг и след това се приземиха със заход от запад. Небето на запад все още беше тъмно, но на хоризонта на изток се бе появила светла ивица.

Двата скайрайдъра кацнаха в края на окосената поляна, рулираха срещу тях и спряха един до друг. За Стив те бяха позната гледка: той беше летял два пъти с такъв самолет — първия с Дона Лундквист от попътната станция в Пуебло и след това с анонимния пилот, който го бе откарал в Небраска.

Бяха самолети второ поколение, построени с изцяло нови материали. Имаха затворени кабинни, по-сложни контролни прибори и всякакъв вид удобства. Пред тях „Скайхок“ — дългогодишният работен кон на Федерацията — приличаше на нещо като от каменната ера, а копринените летящи коне на Кадилак — на детски играчки.

Да, това трябваше да се признае на Първото семейство. Те винаги бяха една крачка напред. Винаги имаха отговор и решение на всичко...

Стив беше разказал на Джоди и Келсо какво да очакват, но сега, когато видяха самолетите, те не можеха да устоят на желанието да ги огледат отблизо. Той отиде с тях, като остави Сайд-Уиндър до огъня с двамата мюти, които бяха почти в безсъзнание. Кадилак хъркаше

пиянски. Клиъруотър правеше слаби опити да се изправи, но, изглежда, не можеше да вдигне главата си от земята за повече от секунда.

Двамата пилоти свалиха шлемовете си, оставиха ги върху арматурните табла, след това отвориха предните пластмасови капаци на кабините и излязоха. Пилотът с тънките устни, който беше откарал Стив в Небраска, бе останал скрит и анонимен. Тази двойка имаше дори табелки с имена — БЛЕКУЕЛ, Б. и РИЧИ, К. — човешкото лице на АМЕКСИКО.

Тримата трекери поздравиха пилотите, които ги погледнаха неприязнено, когато им подадоха ръце.

— Защитна окраска — обясни Стив.

— Радвам се да го чуя — каза БЛЕКУЕЛ, Б. После погледна към трите фигури до примуса. — За момент помислих, че сме попаднали на мютско сборище.

Джоди оглеждаше кабината.

— Дейв! Виж! Страхотно е!

— Може ли да седна на пилотското място? — попита Стив. — Просто да видя как изглежда.

— Разбира се. Заповядай.

Стив се качи в кабината на близкия самолет, а Келсо се ръкува с РИЧИ, К. и се представи.

— Келсо, випуск '77. Не те ли познавам отнякъде?

На бебешкото лице на РИЧИ, К. се изписа усмивка.

— Съмнявам се. Това е било доста преди моето време. — После дръпна ръката си и се обърна към Сайд-Уиндър, който подвикна:

— Искате ли гореща джава, момчета?

— Чудесно — каза БЛЕКУЕЛ, Б. — Не сме пили нищо, откакто напуснахме Гранд Сентрал.

Стив се спогледа с Джоди и Келсо и затвори капака на кабината. Пилотът беше оставил в шлема си черните си кожени ръкавици. Стив ги сложи, вдигна глава и видя двамата ренегати да отиват към носа на втория самолет — ход, който ги отведе извън погледа на онези край огъня.

Двамата пилоти взеха чашите с гореща джава от Сайд-Уиндър.

БЛЕКУЕЛ, Б. бавно разбърка своята, загледан в Клиъруотър и Кадилак.

— Изглеждат щастливи.

— По-щастливи от всякога — каза Сайд-Уиндър.

РИЧИ, К. отпи от джавата и попита:

— Можем ли да ги оставим тук, докато презаредим?

— Разбира се.

— А какво ще правим с двамата ренегати?

— Няма проблем. Ханг-Файър им каза, че ще станат герои. — Изведнъж Сайд-Уиндър погледна към скайрайдърите и викна: — Какво става там?

Двамата пилоти се обърнаха и изругаха жестоко. Капакът на първия скайрайдър беше затворен, а кабината бе пълна с бял пушек. Те хвърлиха чашите си и хукнаха към самолета. Видяха Стив да чука по капака — мъчеше се да излезе.

РИЧИ, К. стисна дясната дръжка и се опита да отвори.

— По дяволите! Капакът е зайл! Опитай от другата страна!

БЛЕКУЕЛ, Б. изтича около носа на самолета. Джоди и Келсо дотичаха към втория самолет.

— Кристо! — извика Джоди. — Гори!

— Не пречете! — извика БЛЕКУЕЛ, Б. и хвана дръжката от другата страна. — Окей, Ричи! Бутай!

Капакът изхвърча нагоре и пушекът изскочи на талази навън. Отвътре се показва фигура с противогаз. Двамата пилоти се олюляха, когато вдишаха газ. Стив изскочи от кабината и обезоръжи РИЧИ, К. Келсо, вече също с противогаз, се погрижи за БЛЕКУЕЛ, Б.

Сайд-Уиндър разбра какво става и се обърна да побегне, но видя пред себе си Клиъруотър. И тя беше с противогаз. Той се опита да я бутне настрана и се спъна в Кадилак, който се беше довял до тях.

Джоди, с петия противогаз, се хвърли върху „мексиканеца“ и заедно с Клиъруотър го държаха в облака газ, докато той не започна да се задушава. Когато го пуснаха, Сайд-Уиндър остана проснат по гръб и почти задушен.

Стив доуцука до него и помогна на Келсо да го завлекат до огъня, после се върна за двамата пилоти. Джоди се мъчеше да изправи Кадилак. Когато сложиха пилотите до Сайд-Уиндър, Келсо вдигна пистолета, който беше взел от БЛЕКУЕЛ, Б., и го насочи към главата на пилота.

— Не, Дейв! Моля те! Недей! — викна Джоди.

През противогаза гласът ѝ звучеше като че ли устата ѝ е пълна с памук.

— Добре. — Келсо свали кобурите на пилотите, след това провери Сайд-Уиндър за скрити оръжия. Нямаше. Той му взе предавателя.

Клиъруотър взе празното шише от саке, пъкна го в пазвата на „мексиканеца“ и го потупа по челото за сбогом. После вдигна торбата с оръжията и отиде до самолета при Джоди и Келсо. Кадилак пак беше паднал.

— Оставете го на мен — каза Клиъруотър.

— Ти защо си още на крака? — попита Келсо.

— Изпих доста по-малко, отколкото си мислехте — каза тя.

Джоди и Келсо помогнаха на Стив да извърти самолета така, че витлото на другия самолет да може да проветри пълната с газ кабина.

След няколко минути натовариха Кадилак на единия самолет и Стив каза на Келсо:

— Докато се събуди, ще сме минали половината път до Уайоминг.

— Няма ли да вземем продуктите от склада? — попита ренегатът.

Стив взе торбата с оръжията и тръгна към втория самолет с Клиъруотър.

— Стига, Дейв! Не можем да си позволим да се мотаем тук.

— Ти луд ли си? Докато намерим Малоун, снегът ще стигне до задниците ни! Тази храна ни трябва! Дай ни петнадесет минути да вземем колкото можем да носим!

— Добре. Действайте!

Джоди и Келсо затичаха към брега. Стив помогна на Клиъруотър да се качи в кабината, остави торбата с оръжията, след това изкуцука до самолета на Келсо и стартира двигателя, за да е готов за излитане. Когато бе замесена АМЕКСИКО, най-добре беше да не се рискува.

На брега Келсо беше влязъл в херметичната пещера на Аладин и изхвърляше навън всичко, което можеше да докопа: медицински инструменти, хранителни дажби, филтри. Имаше достатъчно да се запази живота на цяла група хора през тази зима, и през следващата.

Коленичила, Джоди ги събираше бързо и ги пъкнаше в торбите с ципове, които Келсо беше намерил в склада.

— Дейв! Имаш единадесет минути. Свършвай!

Келсо изхвърли навън още няколко пакета.

— Пълни ли са торбите?

— Да! Тръгвай! Стига вече! Трябва да се махаме!

— Окей! Тръгвай. Като те види, Стив ще знае, че съм след теб!

Джоди вдигна две торби и го погледна.

— Имаш точно три минути и деветнадесет секунди! Ако не дойдеш, заминавам без теб!

— Идвам де! — Келсо се надигна.

Джоди затича към самолетите. Коленичил с гръб към нея, Келсо напъха още няколко пакета в последните торби, а после извади предавателя на Сайд-Уиндър, натисна копчето и прошепна:

— Тревога, тревога, тревога. Тук Рат-Качър. Чувате ли ме? Край.

Последва пукане от статично електричество.

— Рат-Качър, тук Блу-Бъкит три. Съобщението прието. Действай според инструкциите. Край.

Келсо затича през тревата с торбите в ръце. Стив и Клиъруотър седяха зад затворения капак с шлемове на главите и със сложени предпазни колани; бяха готови да излетят. Келсо им махна, хвърли торбата с продуктите в товарното отделение до хъркащия Кадилак и затвори люка. Джоди беше на пилотската седалка.

— Премести се.

Джоди стисна зъби и се премести на другата седалка.

— Защо се забави, по дяволите?

— Нали дойдох. Остави ме да си поема дъх! — Келсо започна предстартовите проверки, Джоди отчиташе на глас показанията на уредите. Стив почна да рулира. Келсо го последва и си сложи шлема на БЛЕКУЕЛ, Б. Пилотите бяха оставили каналите за връзка между самолетите включени.

В слушалките се чу гласът на Стив:

— Първи, готов за излитане. Втори, готов ли си?

— Готов — отговори Келсо. — Излитаме.

Стив погледна Клиъруотър и стисна ръката ѝ.

— Страх ли те е?

— Не. — Усмивката ѝ бе съдържана, загадъчна. — От първия ден, когато те видях, знаех, че един ден ще отлетим заедно.

Скайрайдърът се плъзна по тревата, после излетя над водата. Източният хоризонт беше златножълт. Стив погледна през рамо и видя, че вторият скайрайдър го следва. За първи път от много време беше истински щастлив.

Половин час след като двата скайрайдъра бяха излетели от Лонг Пойнт, други два се плъзнаха над водата от юг. Кацнаха, без да направят кръг над ивицата, рулираха и спряха до тримата неподвижни „мексиканци“.

Единият пилот носеше чанта за първа помощ. Отвори я, извади спринцовки и им направи подкожни инжекции с противоотрова на парализиращите ефекти от нервнопаралитичния газ — за половин час тримата щяха да се възстановят.

— Боже — каза задъхано Сайд-Уиндър, когато успя да седне. — Този газ е направо убиец. — Бръкна под туниката си, извади празното шише от саке — що за нелепа шега! — и го хвърли в тревата. — Онова, което тия приятелчета не знаят, е, че АМЕКСИКО ще се смее последна.

Вторият пилот отиде при машината си и се обади по УКВ връзката на намиращия се високо над тях ретранслаторен самолет.

— Скай-Бъкит три на Клауд-Къвър. Съобщение за Майка. Ханг-Файър излетя с Рат-Качър и трите цели, нула-шест-петнадесет. Приемам. Край.

Карлстром излезе от комуникационната стая и тръгна към Белия дом да предаде лично новината на Генералния президент. Дотук добре. С малко помощ Брикман се беше справил блестящо. Не беше оставил у майсторите на желязо никакво съмнение, че Федерацията е сила, с която трябва да се съобразяват, и беше вкарал Кадилак и Клиъруотър в голямата игра. Дори беше спасил един „мексиканец“ — Рат-Качър — ренегата, когото познаваше като Келсо.

Въпреки годините програмиране поведението на Брикман не можеше да се предскаже, но на Келсо можеше да се разчита, че няма да изложи на риск общия план. А чрез Роз можеше изкусно да се упражни натиск. В бързината да се махне групата на Брикман не беше разбрала, че Лонг Пойнт е склад на гориво и храна. Двата скайрайдъра

вече бяха прелетели неколкостотин мили — което означаваше, че ще бъдат принудени да кацнат много преди да са стигнали Уайоминг.

Щяха да кацнат на враждебна територия, но на Келсо — Рат-Качър, му беше казано накъде точно да се насочат. След което щеше да започне следващата фаза на операцията...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.